MAGGIE STIEFVATER

YOUNG ADULT

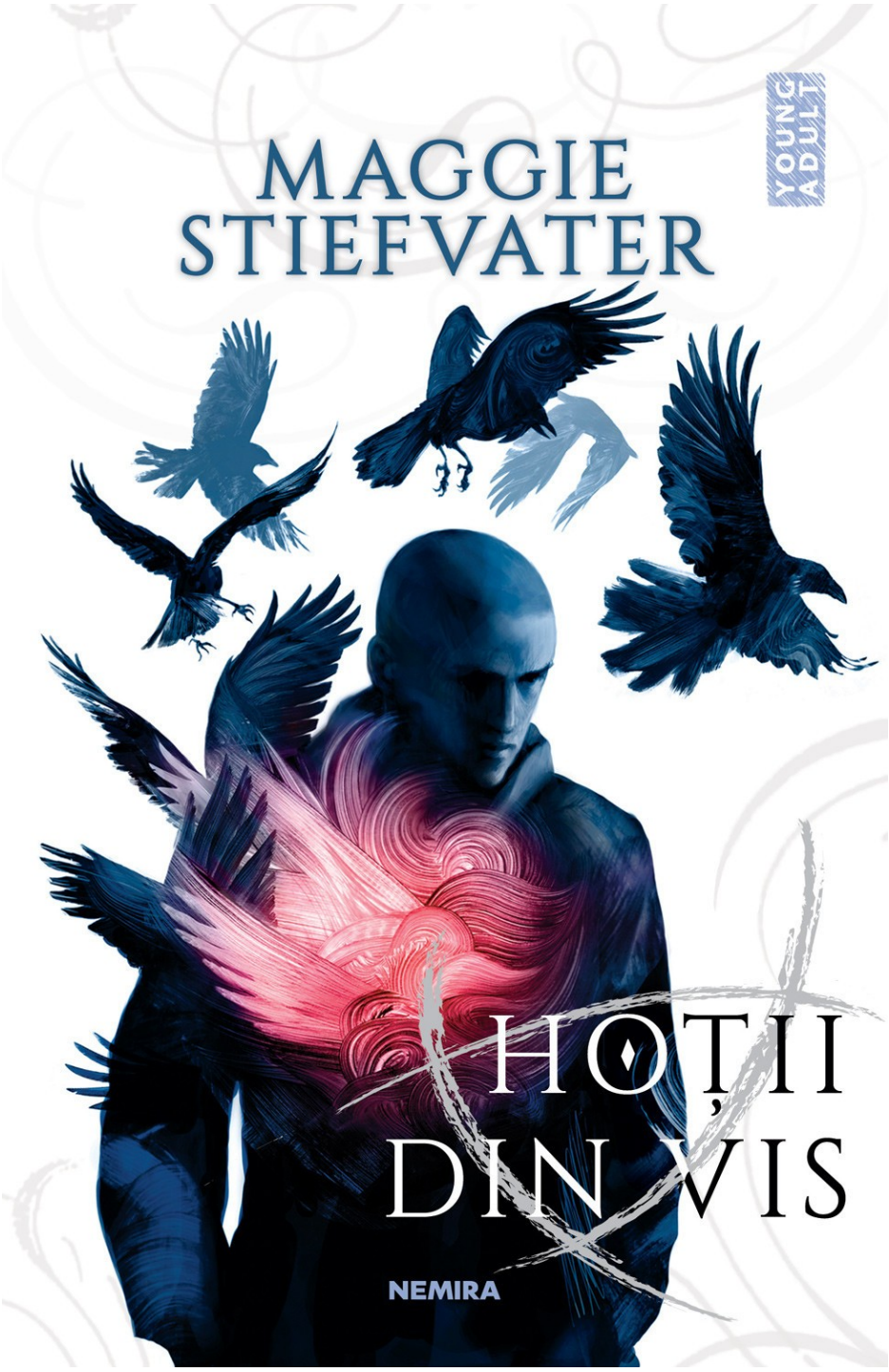

HOȚII DIN VIS

NEMIRA

„Secretele sunt lucruri stranii.
Există trei feluri.
Primul e acela cunoscut de toată
lumea, pentru care e nevoie de măcar
doi oameni. Unul care să-l țină
și altul care să nu-l afle niciodată.
Al doilea fel e unul mai greu:
acela pe care îl ții față de tine însuți.
În fiecare zi, mii de mărturisiri
le sunt refuzate celor care ar trebui
să le audă și niciunul dintre acești
oameni nu-și dă seama
că toate secretele păstrate în adânc
pot fi rezumate la trei cuvinte:
Îmi este frică.
Și mai este și un al treilea fel de secret,
cel mai adânc dintre ele.
Unul despre care nu știe nimeni."

YOUNG
ADULT

Maggie Stiefvater este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver, Linger, Forever* şi *Sinner.* Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races,* premiat de American Library Association. *Frăţia corbilor,* primul volum din seria omonimă, a fost cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly,* iar următoarele trei au fost, la rândul lor, remarcate. Romanul *All the Crooked Saints,* în pregătire la Editura Nemira, face şi el parte din scrierile sale. Maggie Stiefvater, care este şi muzician, locuieşte în Virginia, împreună cu soţul şi cei doi copii. O puteţi vizita online la maggiestiefvater.com.

Maggie Stiefvater

Hoţii din vis

Traducere din limba engleză
Dan Doboş

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Stiefvater, Maggie
Hoţii din vis / Maggie Stiefvater; trad. din lb. engleză: Dan
Doboş – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978 – 606 – 43 – 0489 – 6
I. Doboş, Dan (trad.)
821.111

Maggie Stiefvater
THE RAVEN CYCLE #2: THE DREAM THIEVES
Copyright © 2013 by Maggie Stiefvater.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic
Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

©NEMIRA, 2019

Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Viorica DUMITRENCO, Ioana POPA

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: officea@rtorint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 – 606 – 43 – 0489 – 6

Cuprins

Prolog.....12
1.....17
2.....25
3.....32
4.....42
5.....47
6.....58
7.....70
8.....76
9.....90
10.....98
11.....103
12.....109
13.....123
14.....133
15.....142
16.....148
17.....157
18.....162

19.....172
20.....188
21.....197
22.....207
23.....214
24.....227
25.....239
26.....243
27.....253
28.....267
29.....274
30.....279
31.....280
32.....296
33.....307
34.....320
35.....328
36.....334
37.....340
38.....343
39.....345

40.....348
41.....356
42.....359
43.....367
44.....378
45.....386
46.....390
47.....396
48.....401
49.....405
50.....411
51.....423
52.....434
53.....442
54.....444
55.....453
56.....458
57.....459
58.....462
59.....467
60.....471

61.....478
62.....487
63.....498
Epilog.....506
Mulţumiri.....509

„Şi dacă ai fi adormit?
Şi dacă, în somnul tău, ai fi visat?
Şi dacă, în visul tău, ai fi ajuns în Rai
Şi de acolo ai fi rupt o floare stranie şi frumoasă?
Şi dacă, odată trează, ai fi găsit floarea în mână?
Ce-ai fi făcut?”

Samuel Taylor Coleridge

„Cei care visează noaptea în ungherele prăfuite ale minţii lor se trezesc şi descoperă că totul a fost închipuire; dar cei care visează când sunt treji sunt periculoşi, căci şi-ar putea trăi visele cu ochii deschişi şi le-ar face aievea”.

T. E. Lawrence

„Îi dispreţuiesc pe cei care ţin câini. Sunt laşi care nu au curajul să-i muşte ei înşişi pe ceilalţi”.

August Strindberg

Prolog

Secretele sunt lucruri stranii.

Există trei feluri. Primul e acela cunoscut de toată lumea, pentru care e nevoie de măcar doi oameni. Unul care să-l ţină şi altul care să nu-l afle niciodată. Al doilea fel e unul mai greu: acela pe care îl ţii faţă de tine însuţi. În fiecare zi, mii de mărturisiri le sunt refuzate celor care ar trebui să le audă şi niciunul dintre aceşti oameni nu-şi dă seama că toate secretele păstrate în adânc pot fi rezumate la trei cuvinte: Îmi este frică. Şi mai este şi un al treilea fel de secret, cel mai adânc dintre ele. Unul despre care nu ştie nimeni. Poate că a fost cunoscut demult, dar a fost dus dincolo de mormânt. Sau poate că e un mister nefolositor, banal şi izolat, nedescoperit fiindcă nu a fost investigat niciodată de nimeni.

Câteodată, în împrejurări rarisime, secretele stau însă nedescoperite pentru că sunt mult prea mari pentru a încăpea în mintea omenească. Sunt prea stranii, prea vaste, prea înfricoşătoare pentru a putea fi privite.

Cu toţii avem secrete. Fie că le ţinem noi, fie că ne sunt ascunse... Secrete şi gândaci – asta va rămâne la sfârşitul veacurilor.

Ronan Lynch avea toate cele trei feluri de secrete.

Primul dintre ele se referea la tatăl său. Niall Lynch fusese un poet boem, un muzician oarecare,

un tip încântător şi norocos, crescut în Belfast, dar născut în Cumbria, iar Ronan îl iubise ca pe nimeni altul.

Deşi Niall fusese răzvrătit şi sălbatic, familia Lynch era bogată. Nimeni nu ştia cu ce se ocupă tatăl. Dispărea pentru câteva luni la rând, deşi era greu de zis dacă o făcea din cauza carierei sau fiindcă era un aventurier. Se întorcea întotdeauna cu daruri, cu comori şi sume inimaginabile de bani, dar pentru Ronan cel mai uimitor lucru era însuşi Niall. Fiecare plecare părea că avea să fie ultima, aşa încât întoarcerile erau ca nişte miracole.

— După ce mi-a turnat fiinţa şi mi-a dat viaţă, îi spusese odată Niall Lynch fiului său mijlociu, Dumnezeu a spart matriţa cu o lovitură atât de puternică, încât s-a cutremurat întreaga lume.

Asta era de fapt o minciună, fiindcă, dacă Dumnezeu chiar distrusese matriţa pentru Niall, atunci se poate spune că se chinuise din greu să o refacă douăzeci de ani mai târziu ca să-i poată crea pe Ronan şi pe cei doi fraţi ai săi, Declan şi Matthew. Cei trei erau copii chipeşe ale tatălui lor, deşi fiecare dintre ei excela într-un alt aspect al personalităţii lui Niall. Declan avea acelaşi fel de a cuceri orice adunare, transformând-o într-un singur om căruia îi scutura mâna cu putere. Buclele lui Matthew erau semnul că băiatul moştenise şarmul şi umorul părintelui său. Iar lui Ronan nu-i mai rămăseseră decât ochii pătrunzători şi un zâmbet făcut pentru luptă.

Nu moşteniseră aproape nimic de la mama lor.

— A fost un adevărat cutremur, a explicat Niall,

ca şi cum l-ar fi întrebat cineva. Patru virgulă unu pe scara Richter. Dacă ar fi avut sub patru, matriţa s-ar fi crăpat, dar nu s-ar fi spart.

Pe vremea aceea, Ronan nu avea obiceiul să creadă, dar asta era în regulă, fiindcă tatăl său îşi dorea adoraţie, şi nu credinţă.

— Iar tu, Ronan, continuase Niall, pronunţând numele fiului său altfel decât restul cuvintelor, de parcă şi-ar fi dorit să spună o cu totul altă vorbă, cum ar fi *cuţit* sau *otravă* sau *răzbunare,* hotărându-se în ultimul moment să rostească numele băiatului, când te-ai născut, râurile au secat, iar vitele din Rockingham au plâns cu lacrimi de sânge.

Tatăl său spusese această poveste de mai multe ori, dar mama lui Ronan, Aurora, insistase mereu că e o minciună. Ea susţinea că atunci când fiul ei venise pe lume, copacii din Henrietta înfloriseră cu toţii, iar corbii începuseră să râdă. De fiecare dată când părinţii săi se dondăneau cu privire la naşterea sa, Ronan se gândea că ambele versiuni ar fi putut fi adevărate.

Declan, cel mai mare dintre fraţii Lynch, întrebase odată:

— Şi ce s-a întâmplat când m-am născut eu?

— N-am de unde şti. Nu eram aici, îi răspunsese tatăl său, privindu-l lung.

Când Niall spunea *Declan,* suna întotdeauna de parcă asta ar fi vrut să spună, *Declan.*

Apoi Niall a dispărut din nou pentru o lună. Ronan a profitat de ocazie ca să exploreze Hambarele, aşa cum era denumită imensa fermă a

familiei Lynch, sursa presupusă a averii lor. N-a descoperit niciun indiciu despre munca tatălui său, dar a găsit o bucată de hârtie îngălbenită, decupată dintr-un ziar şi închisă într-o cutie ruginită de metal. Era din anul în care se născuse tatăl său. Conţinea ştirea seacă a cutremurului Kirkby Stephen, care se resimţise în nordul Angliei şi sudul Scoţiei. 4, 1. Unul mai slab doar ar fi crăpat matriţa, nu ar fi spart-o.

În noaptea aceea, Niall Lynch s-a întors acasă pe întuneric, dar când s-a trezit, l-a văzut pe Ronan aplecat deasupra lui, în dormitorul mic şi alb al casei lor. Soarele dimineţii îi făcea pe amândoi să pară albi ca nişte îngeri, ceea ce părea să fie cea mai bună parte a minciunii. Faţa lui Niall era mânjită cu sânge de care se prinseseră petale albastre de flori.

— Visam ziua în care te-ai născut, Ronan, a zis Niall.

Își şterse sângele de pe frunte, ca să-i arate că sub el nu se afla nicio rană. Petalele lipite acolo aveau forma unor steluţe. Ronan fusese uimit de cât de convins era că ele apăruseră din mintea tatălui său. Nu fusese niciodată atât de sigur de ceva.

Lumea a suspinat şi s-a întins, devenind deodată infinită.

— Ştiu acum de unde vin banii, îi mărturisise Ronan.

— Să nu mai spui la nimeni!

Ăsta era primul secret.

Al doilea era camuflat perfect. Ronan nu-l

spunea, nu se gândea la el, nu rostea niciodată cu voce tare ceea ce ascundea de el însuşi.

Era însă un permanent zgomot de fond.

Se întâmplase aşa: trei ani mai târziu, Ronan visase maşina prietenului său Richard C. Gansey al III-lea. Acesta îi încredinţa absolut toate lucrurile sale, cu excepţia armelor. A armelor şi mai ales a maşinii Camaro din ’73, împodobită cu două dungi negre. Ronan nu ajunsese niciodată mai aproape de volan, doar pe locul din dreapta. Când pleca din oraş, Gansey lua cheile cu el.

În visul lui Ronan, prietenul său era însă absent, dar maşina era acolo, aşezată într-un colţ al unei parcări abandonate, dominate de silueta fantomatică şi albăstruie a munţilor din depărtare.

Mâna lui Ronan apucase mânerul de pe portiera de la şofer şi strânsese. Se petrecea însă în vis şi avusese nevoie doar de energia presupusă a fi necesară pentru a deschide portiera. Era în regulă. Se aşezase pe scaunul şoferului. Munţii şi parcarea erau în vis, dar mirosul interiorului era o amintire: benzină şi vinilin şi covoraşe de maşină, toate acumulate în anii petrecuţi laolaltă.

Cheile sunt în contact, gândise Ronan. Şi chiar acolo erau.

Atârnau din bord ca un fruct de metal, iar Ronan îşi petrecuse câteva momente ţinându-le între gândurile sale. Pe urmă, le adusese din vis în amintire şi înapoi, după care îşi încleştase degetele pe ele. Simţise atingerea catifelată a brelocului din piele uzată; răcoarea metalului rece al inelului şi al cheii de la portbagaj; cheia îngustă şi ascuţită care

se potrivea în contact.

Atunci se trezise.

Când îşi deschisese pumnul, văzuse cheile în palmă. Din vis, în realitate.

Acesta era al treilea secret.

1

Teoretic, Blue Sargent avea probabil să-l ucidă pe unul dintre băieţi.

— Jane!

Strigătul se auzi de dincolo de deal. Îi era adresat fetei, deşi Jane nu era numele ei adevărat.

— Grăbeşte-te!

Fiind singura persoană fără calităţi de clarvăzătoare într-o familie cu înzestrări mediumnice deosebite, avusese parte de nenumărate ori de şedinţe în care i se ghicise viitorul şi de fiecare dată aflase că urma să-şi omoare sufletul pereche dacă ar fi îndrăznit să-l sărute pe presupusul ei iubit. Mai mult, i se prezisese că acesta urma să fie anul în care se va îndrăgosti. Şi atât ea, cât şi mătuşa ei vitregă clarvăzătoare, Neeve, îl văzuseră pe unul dintre băieţi mergând în lungul Drumului Morţilor, în aprilie, ceea ce însemna că el avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Totul întregea o ecuaţie îngrozitoare.

În momentul acela, băiatul cu pricina, Richard Campbell Gansey al III-lea, părea de neucis. Îl vedea în bătaia vântului umed, pe culmea dealului înverzit, îmbrăcat cu un tricou polo de un galben-

aprins şi care îi flutura pe piept, cu nişte pantaloni scurţi kaki, din care îi răsăreau picioarele bronzate. Băieţii ca el nu mureau; li se turnau statui de bronz, care erau apoi instalate în faţa bibliotecilor publice. Ridică o mână spre Blue în timp ce ea urca dealul venind dinspre maşină, un gest care sugera destul de puţin că o încurajează, părând mai degrabă că face parte dintr-un ritual al direcţionării traficului aerian.

— *Jane!* Trebuie să vezi asta! exclamă el cu un accent mieros, specific bogătanilor din Virginia.

În timp ce Blue urca hotărâtă dealul, cu telescopul pe umăr, fata încerca să priceapă în ce pericol se afla:

Oare m-am îndrăgostit deja de el?

Gansey coborî panta şi îi luă telescopul din mâini.

— Nu e chiar aşa de greu, îi spuse, după care porni înapoi de unde venise.

Nu credea că se îndrăgostise de el. Nu mai fusese niciodată îndrăgostită, dar era destul de sigură că avea să ştie atunci când se va întâmpla. Cu câteva luni în urmă avusese o viziune în care îl săruta şi îşi putea încă aminti *asta* destul de uşor. Partea mai sensibilă a lui Blue, care de obicei era singura care primează, gândea că amintirea aceea se datora mai degrabă faptului că Richard Campbell Gansey al III-lea avea o gură mai seducătoare decât orice poveste de dragoste.

În orice caz, dacă soarta credea că-i putea dicta de cine să se îndrăgostească, ei bine, soarta avea să aibă o surpriză.

— Mă gândeam că eşti mai puternică, îi zise Gansey. Voi, feministele, nu sunteţi mai musculoase?

Cu siguranţă nu era îndrăgostită de el.

— Faptul că zâmbeşti când spui asta nu te face mai simpatic, îi răspunse Blue.

Cel mai recent pas în încercarea băiatului de a găsi mormântul regelui velş Owen Glendower fusese pentru Gansey obţinerea aprobărilor de a explora proprietăţile de pe dealuri. Urma să cerceteze fiecare lot de pământ străbătut de meridianul energetic din Henrietta – o linie invizibilă, perfect dreaptă, de energie, care lega locurile cu importanţă spirituală –, dar şi proprietăţile care înconjurau Cabeswater, o pădure mistică pe care o descoperiseră mai devreme. Gansey era convins că Glendower era ascuns undeva în Cabeswater, adormit de veacuri. Oricine avea să îl trezească urma să primească o favoare – iar asta o preocupase pe Blue în ultima vreme. Fetei i se părea că Gansey era singurul care chiar avea *nevoie* de ea. Fiindcă Gansey nu ştia că avea să moară în câteva luni. Fiindcă ea nu avea de gând să-i spună.

Dacă îl găsim pe Glendower curând, gândi Blue, *cu siguranţă îl putem salva pe Gansey.*

Urcuşul abrupt îi aduse pe o creastă largă, acoperită cu iarbă, care se arcuia deasupra pădurilor de la poalele dealului. Undeva în vale se vedea Henrietta, Virginia. Oraşul era înconjurat de păşuni împestriţate de ferme şi de vite, care, privite de sus, păreau piesele pictate cu grijă

pentru a deveni peisajul prin care trece un tren de jucărie. Cu excepţia crestelor muntelui, totul era verde şi vălurit în arşiţa verii.

Băieţii nu admirau însă peisajul. Se adunaseră într-un cerc strâns: Adam Parrish, ascetic şi frumos; Noah Czerny, neclar şi şleampăt; Ronan Lynch, feroce şi întunecat. Pe umărul tatuat al acestuia din urmă stătea corbul său, Drujbă. Deşi ghearele strângeau cu grijă, pe pielea băiatului se puteau vedea cicatrice subţiri. Cu toţii se uitau la ceva ce Ronan ţinea în mâini. Gansey aşează cu grijă telescopul în iarba înaltă şi li se alătură.

Adam îi făcu loc lui Blue să intre în cercul lor şi avu loc un scurt schimb de priviri. Ca întotdeauna, trăsăturile lui o intrigară pe Blue. Nu erau de o frumuseţe convenţională, dar erau *interesante.* Avea pomeţii proeminenţi, la fel ca mulţi alţii din Henrietta, şi orbitele adânci, dar în cazul său proporţiile păreau să fie într-un echilibru mai delicat. Îl făceau să pară cumva străin. Cumva impenetrabil.

Îl aleg pe ăsta, Soartă, gândi fata cu furie. *Nu pe Richard Gansey III. Nu-mi poţi spune ce să fac!*

Mâna lui Adam trecu uşor peste cotul ei gol. Atingerea se dovedi o şoaptă într-o limbă pe care ea nu o vorbea încă foarte bine.

— Deschide-l! îi porunci el lui Ronan cu o voce ciudată.

— Toma Necredinciosul! comentă Ronan, fără a pune însă în vorbele sale vitriolul cu care îi răspundea de obicei.

Micuţul avion din mâna sa era cât palma,

alcătuit dintr-un plastic alb fără detalii, aproape nedefinit: avea doar forma potrivită. Deschise compartimentul pentru baterii. Era gol.

— Ei bine, deci e imposibil, zise Adam, scoţându-şi de sub guler un cosaş care ajunsese acolo din greşeală.

Toţi îl priviră cu atenţie. De când făcuse ritualul acela cu o lună înainte, îi scrutau fiecare mişcare. El nu dădea însă semne că observă atenţia suplimentară de care se bucura.

— Nu va zbura dacă nu are baterie şi motor.

Blue îşi dădu seama ce era lucrul acela. Ronan Lynch, păstrătorul secretelor, luptătorul în numele Omului, diavolul întrupat în băiat le spusese tuturor că poate plăsmui obiecte în visele sale. Primul exemplu: Drujbă.

Gansey se arătase încântat; era genul de băiat care nu credea neapărat totul în jur, dar îşi dorea asta. Dar Adam, care obţinuse totul în viaţă îndoindu-se de fiecare adevăr care i se prezentase, dorise o altă dovadă.

— Nu va zbura dacă nu are baterie şi motor, repetă Ronan pe un ton piţigăiat şi folosind în mod exagerat accentul de Henrietta al lui Adam. Noah, dă-mi telecomanda!

Băiatul începu să răscolească prin iarba înaltă în căutarea telecomenzii. La fel ca avionul, era alb şi strălucitor, cu marginile rotunjite. Mâinile sale păreau să aibă consistenţă atunci când îl ţineau. Deşi era mort de o bucată de vreme şi după toate legile naturii ar fi trebuit să pară mai fantomatic, el părea de-a dreptul real atunci când se afla pe

meridianul energetic.

— Păi, şi ce ar trebui să intre în compartimentul ăla dacă nu o baterie? întrebă Gansey.

— Nu ştiu, răspunse Ronan. În vis, erau nişte rachete mici, dar cred că nu mi-au ieşit.

Blue smulse câteva spice de iarbă.

— Ia de-aici!

— Bine gândit, soldat!

Ronan le îndesă în compartiment, apoi întinse mâna după telecomandă, însă Adam o înşfăcă primul şi o clătină lângă ureche.

— Nici măcar nu cântăreşte nimic, zise el aruncând controlerul în palma lui Blue.

E foarte uşoară, gândi Blue. Avea cinci butoane mici şi albe: patru aranjate în cruce şi unul ceva mai departe. Pentru fată, cel de-al cincilea buton părea ca Adam. Contribuind pentru atingerea aceluiaşi scop precum ceilalţi patru, dar de undeva mai de departe. Nu mai erau la fel de apropiaţi.

— O să meargă, zise Ronan luând controlerul şi întinzând avionul lui Noah. A funcţionat în vis, o să fie bine şi acum. Ridică-l!

Tremurând uşor, Noah ridică mâna, ţinând avionul micuţ între degetul mare şi arătător, de parcă s-ar fi pregătit să lanseze un creion. Pieptul lui Blue răsuna ritmic din cauza emoţiei. Era imposibil ca Ronan să fi visat avionul acela micuţ. Se întâmplaseră deja o mulţime de lucruri imposibile.

— *Kerah!* croncăni Drujbă.

Aşa obişnuia să-l strige pe Ronan.

— Da, o aprobă stăpânul ei, după care se adresă celorlalţi cu autoritate. Începeţi numărătoarea inversă.

Adam se strâmbă, dar Gansey, Noah şi Blue începură la unison:

— Cinci, patru, trei…

La *lansare,* Ronan apăsă unul dintre butoane.

Fără să scoată vreun sunet, micul avion ţâşni din mâna lui Noah în aer.

Funcţiona. Chiar funcţiona!

Gansey începu să râdă zgomotos în timp ce cu toţii îşi dădură capetele pe spate ca să urmărească ascensiunea avionului. Blue îşi puse mâna streaşină la ochi ca să vadă mai bine silueta albă din înalt. Era atât de mică şi de firavă, încât părea un avion adevărat, aflat undeva la mii de metri deasupra lor. Cu un strigăt de emoţie, Drujbă zbură de pe umărul lui Ronan, în încercarea de a-l prinde. Băiatul mişcă însă avionul în stânga şi în dreapta, făcându-l să înconjoare vârful dealului, cu Drujbă urmărindu-l îndeaproape. Când ajunse deasupra lor din nou, băiatul apăsă cel de-al cincilea buton. Seminţele se revărsară din compartimentul deschis, alunecându-le pe umeri. Blue îşi încleştă pumnul încercând să prindă măcar una.

— Fiinţă incredibilă! zise Gansey.

Încântarea sa era de-a dreptul molipsitoare şi necondiţionată, la fel de largă precum zâmbetul pe care îl afişa. Adam îşi ridică din nou capul să privească avionul, cu o figură împietrită care sugera că gândurile îi sunt în altă parte. Noah scoase un *uau,* ţinându-şi palma ridicată, ca şi cum

ar fi aşteptat avionul să aterizeze la loc, acolo. Ronan îşi ţinea mâinile încleştate pe telecomandă şi privirea pe cer, fără să zâmbească, dar şi fără să se încrunte. Ochii săi erau înspăimântător de vii, iar buzele strânse sugerau o încântare sălbatică. Deodată, nu mai părea chiar aşa de surprinzător că era capabil să plăsmuiască lucruri în vis.

În momentul acela, Blue era îndrăgostită puţin de fiecare dintre ei. De magia lor. De căutarea lor. De stranietatea şi impoliteţea lor. Erau Frăţia Corbilor.

Gansey îi dădu un pumn în umăr lui Ronan.

— Glendower călătorea alături de magi, ştiai asta? Magicieni, vreau să zic. Vrăjitori. Ei îl ajutau să controleze vremea – poate că ai putea să ne visezi o ploicică.

— Îhî.

— Şi tot ei mai puteau să prevadă viitorul, adăugă Gansey, întorcându-se spre Blue.

— Ce te uiţi la mine? se răsti fata.

Lipsa ei de puteri în domeniul acela era bine cunoscută.

— Sau îl ajutau *pe el* să vadă viitorul, continuă Gansey, fără ca vorbele lui să aibă vreun sens, altul decât încercarea stângace de a o calma pe fată.

Temperamentul lui Blue, dar şi capacitatea ei de a amplifica talentele mediumnice ale celorlalţi erau şi ele binecunoscute.

— Mergem?

Blue se grăbi să ia telescopul înainte ca Gansey să ajungă la el – băiatul o privi lung –, iar

ceilalţi apucară hărţile, aparatele de fotografiat şi pe cele care măsurau frecvenţa câmpului electromagnetic. Se aşezară în linie dreaptă, exact pe meridianul energetic. Ochii lui Ronan erau aţintiţi asupra avionului urmărit încă de Drujbă, o pasăre albă şi una neagră profilate pe acoperişul azuriu al lumii. În momentul acela, pe deasupra ierburilor înalte se năpusti o pală furioasă de vânt, aducând cu ea miros de ape curgătoare şi de stânci ascunse în umbră, iar Blue se înfioră din nou ştiind că magia era reală, magia era reală, magia era reală.

2

Declan, cel mai mare dintre fraţii Lynch, nu era niciodată singur. Nu căuta compania fraţilor săi, dar nici nu-şi petrecea timpul de unul singur. Era un perpetuum mobile, bazat pe energia celorlalţi: la un moment dat se oprea la masa unui prieten dintr-o pizzerie, apoi ajungea într-un alcov, ducând la buze palma micuţă a vreunei, ca în momentul următor să râdă de Mercedesul decapotabil al unui tip mai în vârstă. Se comporta atât de natural, încât era imposibil să-ţi dai seama dacă Declan era magnetul care atrage sau doar pilitura de fier care se grăbeşte spre alţi magneţi.

Comportamentul băiatului făcea ca Omul Cenuşiu să întâmpine dificultăţi considerabile în găsirea unei ocazii pentru a vorbi cu el. Trebuia să rătăcească în jurul campusului Academiei Aglionby o bună bucată de vreme, în fiecare zi.

Aşteptarea nu era cu totul dezagreabilă. Omul Cenuşiu era destul de încântat de şcoala ocrotită de umbra stejarilor. Campusul avea un farmec aparte, posibil doar datorită vârstei şi numărului locuitorilor săi. Dormitoarele erau mai goale decât în timpul semestrelor, dar nu erau *pustii.* Mai erau încă pe acolo câţiva fii de CEO[1] care se pozau prin diferite ţări ale lumii a treia, pentru a-şi face reclamă, sau odrasle ale soliştilor punk, prea ocupaţi cu alte lucruri decât să aibă grijă de progenitura lor de şaptesprezece ani, concepută accidental, dar şi urmaşii celor care muriseră şi nu aveau să mai vină niciodată. Aceşti fii ai verii, deşi destul de puţini, nu erau cu totul tăcuţi.

Dormitorul lui Declan Lynch nu era la fel de drăguţ precum celelalte clădiri, dar emana cumva senzaţia de bogăţie. Era un vestigiu al anilor ’70, o perioadă Tehnicolor[2], de care Omul Cenuşiu era îndrăgostit. Uşa de la intrare era proiectată să se deschidă cu un cod numeric, dar cineva o proptise deschisă cu un opritor de cauciuc. Omul Cenuşiu clătină din cap dezaprobator. O uşă închisă nu l-ar fi oprit să intre, bineînţeles, dar era surprins de gestul acela de neglijenţă.

De fapt, Omul Cenuşiu nu era convins că e surprins. În mintea lui, singurul lucru care conta cu adevărat era misiunea.

---

[1] *Chief executive officer,* directorul general al unei companii, numit de Consiliul de administrație, format la rândul lui din acționari (n. tr.).

[2] Tip de peliculă, rezultatul unei tehnologii care făcea culorile filmelor să pară mai aprinse decât în anii ’60, dar cumva nenaturale (n. tr.).

Pe dinăuntru, dormitorul se dovedi a fi aranjat în tonul neutru, dar ospitalier al unui hotel decent. Din spatele unei uşi închise urla o melodie hip-hop Columbiană, ceva seducător şi violent. Nu era genul de muzică al Omului Cenuşiu, dar acesta simţea de ce muzica putea atrage pe cineva. Privi la uşă. Camerele de la Aglionby nu erau numărate. În schimb, pe fiecare uşă era afişat un cuvânt pe care administraţia spera că studenţii îl vor purta mereu cu ei. Pe aceea scria *Îndurare.* Nu era cea pe care o căuta Omul Cenuşiu.

Se îndreptă în partea opusă, citind pe uşi *(Hotărâre, Generozitate, Milă)* până ajunse la cea a lui Declan Lynch. *Efervescenţă.*

Şi Omul Cenuşiu fusese catalogat drept efervescent o dată, într-un articol. Era destul de convins că asta se datora dinţilor săi foarte drepţi. Dantura părea să fie o condiţie prealabilă a efervescenţei. Se întrebă cum stătea Declan Lynch la capitolul acesta.

Din cameră nu se auzea niciun sunet. Încercă uşor mânerul uşii. Încuiat. *Bun băiat!* gândi el.

Pe hol, muzica se auzea deja de parcă s-ar fi apropiat Apocalipsa. Omul Cenuşiu îşi privi ceasul. Oficiul de închiriere a maşinilor se închidea peste o oră, iar el dispreţuia transportul public mai mult decât orice pe lume. Întâlnirea trebuia să fie scurtă. Lovi cu piciorul în uşă.

Declan Lynch era aşezat pe unul din cele două paturi dinăuntru. Era foarte arătos, cu o claie de păr negru şi cu nasul său roman care îi oferea un aer distins. Avea şi dinţi excelenţi.

— Ce se întâmplă? întrebă băiatul.

În loc de răspuns, Omul Cenuşiu îl smulse pe Declan din pat şi îl aruncă spre fereastra din apropiere. Zgomotele păreau să fie cumva înfundate; cea mai rezonantă parte a mişcării fusese icnetul pe care îl produsese aerul care ieşise din plămânii băiatului, apăsaţi de ciocnirea cu tocul geamului. Se ridică însă imediat, pregătit de luptă. Era un boxer destul de bun, iar Omul Cenuşiu îşi dădu seama că băiatul se aştepta să obţină un oarecare avantaj de pe urma surprizei pe care avea să o producă îndemânarea sa în luptă.

Oponentul său ştia însă de dinainte să ajungă în campus că Niall Lynch îşi învăţase fiii să boxeze. Singurul lucru pe care Omul Cenuşiu îl învăţase de la tatăl său fusese cum să pronunţe *vis-à-vis.*

S-au luptat pentru o scurtă bucată de vreme. Declan era îndemânatic, dar nu se compara cu Omul Cenuşiu. Acesta îl aruncă pe băiat prin toată camera şi îl făcu să dărâme trofeele, cărţile de credit şi cheile maşinii de pe o etajeră. Zgomotul scos de capul lui Declan, lovit de un dulap, se pierdu în bubuitul başilor de pe hol. Băiatul dădu să lovească, dar rată. Omul Cenuşiu îi puse o piedică lui Declan şi îl împinse spre peretele de lângă el, după care se apropie pentru o altă serie de lovituri, oprindu-se doar pentru a ridica o cască de motociclist care se rostogolise până în mijlocul camerei.

Cu o rapiditate fără margini, Declan se apucă de o noptieră şi ajunse în picioare, după care scoase un pistol din sertar. Aţinti arma către Omul

Cenuşiu.

— Opreşte-te! zise el simplu, ridicând în acelaşi timp siguranţa.

Celălalt nu se aşteptase la asta. Se opri.

Pe faţa lui Declan se amestecau câteva emoţii, dar surpriza nu era printre ele. Era clar că pistolul din mâna lui fusese cumpărat nu pentru posibilitatea unui atac, ci în eventualitatea unei asemenea violenţe. Omul Cenuşiu se gândi o clipă cum era să trăieşti aşa, aşteptând mereu să-ţi zboare uşa din balamale. *Neplăcut,* concluzionă el. *Probabil extrem de neplăcut.*

Era convins că Declan Lynch nu va ezita să-l împuşte. Hotărârea i se citea limpede în privire. Mâna îi tremura puţin, dar Omul Cenuşiu se gândi că asta se datora loviturilor şi nu fricii. Ezită un moment, după care aruncă spre Declan cu casca. Băiatul trase o dată, dar nu reuşi să producă decât zgomot. Casca îl lovi peste degete şi, profitând de această ezitare, Omul Cenuşiu făcu doi paşi rapizi şi îi luă pistolul din mâna amorţită. Avu grijă să îi pună la loc siguranţa. Pe urmă îl lovi pe băiat cu patul armei peste falcă de câteva ori ca să se asigure că mesajul pe care vrea să îl transmită e destul de clar.

Într-un final, îl lăsă pe Declan să cadă în genunchi. Băiatul se chinuia din răsputeri să nu leşine. Omul Cenuşiu îl apăsă până când ajunse să se întindă pe podea, pe spate. Ochii lui Declan erau aţintiţi asupra ventilatorului din tavan. Din nas îi curgeau valuri de sânge.

Omul Cenuşiu se aşeză în genunchi şi apăsă

ţeava pistolului în abdomenul lui Declan, care se ridică şi cobora neregulat în ritmul în care băiatul se chinuia să tragă aer în piept. Apoi duse pistolul deasupra rinichiului drept al victimei sale şi îl informă pe un ton de flecăreală:

— Dacă te împuşc aici, va dura douăzeci de minute până mori, şi asta indiferent ce-ai face tu sau medicii veniţi să te ajute. Unde e Greywaren?

Declan rămase tăcut. Omul Cenuşiu îi permise un răgaz în care să se gândească la răspuns. Rănile la cap aveau tendinţa de a încetini gândurile. Când văzu că băiatul continuă să tacă, îşi mută ţeava pistolului până pe coapsa lui Declan. Apăsă atât de tare încât băiatul suspină.

— Aici... ai muri în cinci minute. Bineînţeles, nici măcar nu e nevoie să folosesc pistolul, vârful umbrelei de acolo ar fi la fel de eficient. Te duci în cinci minute dorindu-ţi să fie doar trei.

Declan închise ochii. De fapt, doar unul dintre ei. Cel stâng era atât de umflat încât se închisese de la sine.

— Nu ştiu, vorbi el într-un târziu, cu vocea cuiva care e gata să adoarmă. Nu ştiu la ce te referi.

— Minciunile sunt pentru politicienii voştri, zise Omul Cenuşiu, păstrându-şi calmul.

Își dorea doar ca Declan să-şi dea seama că era informat cu privire la viaţa lui, la practica pe care o făcea la Aglionby. Voia să arate că-şi făcuse temele.

— Ştiu unde se află fraţii tăi acum. Ştiu unde locuieşte mama ta. Cunosc numele prietenei tale.

Îţi e limpede?

— Nu ştiu unde e, zise Declan pe un ton ezitant. Ăsta-i adevărul. Nu ştiu unde se află. Ştiu doar că există.

— Uite care-i treaba! zise Omul Cenuşiu ridicându-se. Ai să găseşti lucrul ăsta pentru mine şi după aceea o să mi-l dai. În momentul acela voi dispărea.

— Şi cum te găsesc ca să ţi-l dau?

— Cred că nu înţelegi situaţia. Sunt umbra ta, sunt scuipatul pe care-l înghiţi, sunt tusea care nu te lasă să dormi noaptea.

— Tu l-ai ucis pe tatăl meu? întrebă Declan.

— Niall Lynch…

Omul Cenuşiu rosti numele de parcă ar fi vrut să vadă ce gust au cuvintele. În opinia lui, fusese un tată de doi bani, lăsându-se omorât şi silindu-i apoi pe fiii săi să locuiască undeva unde uşile care ar fi trebuit să stea închise erau proptite cu bucăţi de cauciuc. Lumea, după părerea lui, era plină de taţi incompetenţi.

— Şi el m-a întrebat acelaşi lucru.

Declan Lynch lăsă un şuvoi de aer să iasă din piept. Mai întâi jumătate, apoi şi cealaltă. Omul Cenuşiu observă că i se făcuse în sfârşit frică.

— În regulă, zise Declan. O să-l găsesc. Pe urmă ne lăsaţi în pace. Cu toţii.

Omul Cenuşiu puse la loc pistolul în sertar, după care îl închise. Își privi ceasul. Mai avea douăzeci de minute ca să-şi ridice maşina închiriată. Poate că trebuia să ceară una ceva mai mare. Nu-i plăceau maşinile compacte, care îi

stârneau o repulsie aproape de cea pe care o resimţea în mijloacele de transport public.

— Da.

— În regulă, repetă Declan.

Omul Cenuşiu ieşi din cameră, lăsând uşa întredeschisă. Nu se mai închidea; lovitura lui distrusese una dintre balamale. Era convins însă că băiatul avea o asigurare care urma să acopere costul reparaţiei.

Se opri, privind în cameră. Mai erau multe de aflat de la Declan Lynch în ziua aceea. Timp de câteva minute, nu se întâmplă nimic. Declan rămase pe loc, sângerând într-o poziţie chircită. Pe urmă, degetele mâinii sale drepte se târâră pe podea spre locul în care îi căzuse telefonul mobil. Nu sună imediat la numărul de urgenţă. Cu o lentoare agonizantă – umărul îi era cu siguranţă dislocat – formă o altă succesiune de cifre. Imediat, de pe patul alăturat începu să sune un alt telefon. Omul Cenuşiu ştia că acolo dormea cel mai tânăr frate al lui Declan, Matthew. Soneria era o melodie cunoscută a celor de la Iglu & Hartly, dar pe care Omul Cenuşiu nu o putea suporta. Omul Cenuşiu ştia unde se afla Matthew Lynch: într-o barcă, pe râu, împreună cu câţiva băieţi localnici. Ca şi fratele său mai mare, nu-i plăcea să fie singur.

Declan lăsă telefonul să sune mai mult decât era necesar, ţinându-şi ochii închişi. Într-un final, apăsă END şi formă un alt număr, dar nu cel de urgenţă. Cel apelat, indiferent cine ar fi fost, nu-i răspunse însă. Lucrul ăsta îl făcu pe Declan să se încrunte chiar mai mult. Omul Cenuşiu auzea

zgomotul firav al telefonului care sună până când se aude vocea care indică accesarea căsuţei vocale.

Declan Lynch închise ochii şi oftă.

— Ronan, unde naiba eşti?

3

— Problema este expunerea, strigă Gansey la telefon, îndeajuns de tare ca vocea sa să domine zgomotul motorului. Dacă Glendower ar fi putut fi găsit de oricine mergea în lungul meridianului energetic, nu văd cum ar fi fost posibil ca nimeni să nu fi dat de el până acum în ultimele câteva sute de ani.

Se întorceau spre Henrietta cu Porcul, automobilul Camaro de un portocaliu sălbatic. Gansey conducea, fiindcă nimeni nu avea voie să se afle în spatele volanului maşinii sale. Iar conversaţia era despre Glendower pentru că, atunci când erai în compania lui, subiectul de discuţie era mereu acelaşi.

Pe bancheta din spate, Adam îşi lăsase capul pe spate într-o poziţie comodă atât pentru a asculta conversaţia telefonică, cât şi pentru propria oboseală. La mijlocul banchetei, Blue se aplecase în faţă ca să audă mai bine şi îşi scotea seminţele de iarbă care pătrunseseră în ochiurile colanţilor săi croşetaţi. Lângă ea se afla Noah, deşi nimeni nu putea să spună câtă vreme îşi va mai putea păstra corporalitatea, pe măsură ce se îndepărtau de meridianul energetic. Erau cumva înghesuiţi şi asta

accentua căldura cu care aerul condiţionat al maşinii nu se putea lupta, fiindcă maşina avea nenumărate locuri pe unde aerul rece se strecura afară. De fapt, climatizarea din Camaro avea doar două poziţii: pornit şi stricat.

— Acesta e *singurul* lucru, zise Gansey la telefon.

Ronan era sprijinit de vinilinul crăpat de pe interiorul portierei din dreapta şoferului şi mesteca fâşiile de piele pe care le purta la încheietura mâinii. Aveau gust de benzină, unul care lui Ronan i se părea deopotrivă sexy şi vărătic.

Pentru el, aventurile aveau legătură doar uneori cu Glendower. Gansey voia să-l găsească fiindcă dorea să dovedească imposibilul. Ronan ştia deja că acest imposibil există. Tatăl său fusese imposibil. *El însuşi* fusese imposibil. De fapt, Ronan dorea să-l găsească pe Glendower fiindcă asta era dorinţa lui Gansey. Se gândea destul de rar la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut cu adevărat descoperirea aceea. Credea că ar fi fost destul de asemănător cu moartea. Când Ronan fusese mai mic şi mai înclinat spre a crede în miracole, se gândise la moarte cu mare încântare. Mama lui îi spusese că atunci când te uiţi în ochii lui Dumnezeu, în Poarta Raiului, ţi se răspundea la toate întrebările pe care le aveai. Iar Ronan avea o mulţime.

Trezirea lui Glendower ar fi putut fi la fel. Probabil cu mai puţini îngeri de faţă şi cu vorbe îmbibate de un puternic accent velş. Cu siguranţă însă ar fi implicat mult mai puţine verdicte decât

Judecata de Apoi.

— Nu, asta înţeleg, urmă Gansey folosindu-şi vocea profesională, cea care emana siguranţă şi putea să comande şobolanilor şi copiilor: *ridicaţi-vă, ridicaţi-vă, urmaţi-mă!,* şi care avea efect şi asupra lui Ronan. Dar dacă presupunem că Glendower a fost adus între 1412 şi 1420, dar şi că mormântul său a rămas neîngrijit, atunci ajungem la concluzia că locul a fost acoperit prin acumularea naturală de sol. Starkman sugerează că orizonturile arheologice medievale s-ar putea afla sub o acumulare sedimentară cu grosimea între 1, 5 şi 5, 5 metri… Da, ştiu că nu mă aflu pe o câmpie aluvionară. Doar că Starkman ia în considerare ipoteza că… Da, bine. Dar ce crezi despre GPR?

Blue privi spre Adam. Băiatul nu-şi ridică privirea, dar o lămuri cu voce scăzută.

— Un radar care penetrează pământul[3].

Persoana cu care vorbea Gansey era Roger Malory, un profesor britanic extrem de bătrân, cu care băiatul lucrase în Ţara Galilor. Ca şi el, profesorul studiase meridianele energetice ani întregi, dar, spre deosebire de el, nu le folosea drept mijloc de a identifica un rege din vechime. Părea mai degrabă să fie o preocupare de weekend, pentru împrejurările în care nu mergea la vreo paradă. Ronan nu îl întâlnise în persoană şi nici nu avea chef să o facă, fiindcă bătrânii îi stârneau o senzaţie de anxietate.

[3] GPR - Ground Penetrating Radar (n. tr.).

— Gradiometrie magnetică? sugeră Gansey. Am ridicat deja o dronă de câteva ori, dar nu sunt convins că vom vedea mare lucru, până la iarnă, când vor dispărea frunzele.

Ronan se foi nerăbdător. Experimentul încununat de succes al avionului îl lăsase hiperactiv. Se simţea capabil să incendieze ceva. Își apăsă mâna pe duza prin care ieşea aerul condiţionat, pentru a împiedica fumul motorului să mai pătrundă în cabină.

— Conduci ca o babă!

Gansey îi flutură din mână gestul universal pentru *Taci din gură.* De pe marginea autostrăzii, patru vaci negre îşi ridicară capetele ca să privească maşina Camaro.

Dacă aş fi condus eu... se gândi Ronan la setul de chei al maşinii, pe care îl extrăsese din vis şi pe care îl ascunsese într-un sertar din camera sa. Lăsă posibilităţile să se desfăşoare încet în minte. Își verifică telefonul. Paisprezece apeluri nepreluate. Îl aruncă înapoi în buzunarul din portieră.

— Dar un magnetometru cu protoni? îl întrebă Gansey pe Malory, după care adăugă repede: Ştiu că e pentru mediul subacvatic. Tocmai de aceea mi-l şi doresc.

Apa le oprise investigaţia în ziua aceea. Gansey se hotărâse ca următorul pas în căutarea lor să fie stabilirea graniţelor exacte ale pădurii Cabeswater. Intraseră în ea doar dinspre est şi nu ajunseseră vreodată la o altă margine. De data aceasta, se apropiaseră de pădure într-un punct situat mult mai la nord de locurile prin care

pătrunseseră până atunci. Aparatele lor fuseseră reglate să le indice momentul în care atingeau hotarul electromagnetic de nord al pădurii. După un marş de câteva ore, dăduseră însă de un lac.

Gansey se oprise şi rămăsese ţeapăn. Nu era vorba că lacul e de netrecut: avea doar câteva hectare, iar drumul ocolitor se putea vedea cu uşurinţă. Nu era vorba nici măcar despre vreo frumuseţe năucitoare a întinderii de apă. De fapt, era destul de ciudat pentru un lac: un luciu de apă nenatural de regulat, aflat în ceea ce părea să fi fost odinioară un câmp cultivat. Vacile sau poate oile făcuseră o cărare pe una dintre laturi.

Ceea ce îl uimise pe Gansey era faptul evident că lacul fusese făcut de mâna omului. Ar fi trebuit să se fi gândit mai demult la posibilitatea ca unele părţi ale meridianului energetic să fie inundate. Dar nu se gândise. Dintr-un motiv neclar, pentru Gansey nu era imposibil de crezut că Glendower rămăsese cumva în viaţă vreme de sute de ani, în timp ce misiunea de a-l extrage pe regele adormit de sub câţiva metri de apă părea de neînfăptuit.

— Trebuie să găsim o cale de a investiga fundul lacului, hotărâse Gansey.

— Băi, frate, fii serios! exclamase Adam. Şansele…

— Căutăm sub apă!

Avionul lui Ronan se prăbuşise însă în lac şi rămăsese plutind acolo, de neatins. Se întorseseră apoi cu toţii înapoi la maşină, iar Gansey îl sunase pe Malory.

Ca şi cum, gândi Ronan, *boşorogul ăsta scorţos*

aflat la cinci mii de kilometri depărtare ar putea avea vreo idee valabilă.

— Ei bine? întrebă Adam după ce Gansey opri conversaţia.

Privirile celor doi băieţi se întâlniră în oglinda retrovizoare. Adam oftă. Ronan era convins că ar fi putut pur şi simplu ocoli lacul. Asta ar fi însemnat însă să se arunce cu capul înainte în Cabeswater. Şi deşi pădurea aceea veche părea să fie cea mai probabilă localizare a lui Glendower, volatilitatea năucitoare a meridianului energetic proaspăt trezit la viaţă făcea ca o asemenea aventură să fie destul de imprevizibilă. Până şi Ronan, căruia îi păsa cel mai puţin de evenimentele care îi puneau viaţa în pericol, trebuia să admită că perspectiva de a fi strivit de lighioane sălbatice sau prins din greşeală într-o buclă temporală de patruzeci de ani îl speria de-a dreptul.

Totul fusese din vina lui Adam – el fusese cel care trezise meridianul energetic, deşi Gansey prefera să pretindă că fusese o decizie luată în grup. Indiferent care fusese preţul pe care îl plătise Adam, se părea că îl făcuse şi pe el să fie cumva impredictibil. Ronan, el însuşi un păcătos, nu era uimit atât de schimbarea prietenului lor, cât de tăria cu care Gansey insista pe lângă ei toţi să-l considere pe Adam sfânt, nevinovat.

Gansey nu minţea. Neadevărul nu-l făcea să arate prea bine. Telefonul începu să-i sune. Citi mesajul, după care îl lăsă să cadă în compartimentul din spatele schimbătorului de viteze, scoţând un sunet gâtuit. Devenit brusc

melancolic, îşi lovi capul încet de tetieră. Adam îi făcu semn lui Ronan să i-l dea, dar acesta din urmă ura telefoanele mai mult decât oricare alt obiect de pe lume.

Rămase în aşteptare cu sprâncenele ridicate.

Într-un final, Blue se întinse şi reuşi să îl ia. Citi mesajul cu voce tare: „Aş avea nevoie de ajutorul tău la acest sfârşit de săptămână, dacă nu e mare deranjul. Helen te poate aduce ea. Ignoră, dacă ai alte activităţi”.

— Are legătură cu Congresul? întrebă Adam.

Sunetul cuvântului *Congres* îl făcu pe Gansey să ofteze din greu, iar pe Blue să şoptească dispreţuitor. *Congres.* Nu cu multă vreme în urmă, mama lui Gansey anunţase că vrea să candideze. Era încă prea devreme ca întreaga campanie să-l afecteze direct pe Gansey, dar se părea că prezenţa lui era deja necesară. Ştiau cu toţii că seninul şi frumosul Gansey, un explorator adolescent îndrăzneţ şi un elev de zece pe linie, era o carte pe care niciun politician cu aspiraţii nu ar fi ezitat să o joace.

— Nu mă poate obliga, zise Gansey.

— Nici nu trebuie! pufni Ronan. Eşti băiatul mamei.

— Visează-mi tu o soluţie.

— Nu-i nevoie. Natura ţi-a dat deja o coloană vertebrală. Ştii ce zic eu. Mă piş pe Washington!

— Şi ăsta este motivul pentru care *tu* nu trebuie să mergi niciodată la asemenea întâlniri, răspunse Gansey.

Pe cealaltă bandă, o maşină se alinie lângă

Camaro. Ronan, un cunoscător al acestor bătălii, o observă primul. Strălucirea albă a vopselei. Apoi, o mână întinsă pe geamul portierei de la şofer cu degetul mijlociu ridicat. Celălalt automobil ţâşni înainte, încetini şi apoi acceleră din nou.

— O, Hristoase! exclamă Gansey. Ăsta e Kavinsky?

Bineînţeles că era Joseph Kavinsky, un coleg de la Academia Aglionby şi cel mai notoriu dintre petrecăreţii din Henrietta. Bine-cunoscutul său autoturism Mitsubishi Evo era un lucru de o frumuseţe băieţească, alb ca lumina lunii, dar având un radiator care semăna cu o gură deschisă, neagră, şi cu imaginea amănunţită a unui cuţit pictată pe ambele părţi laterale. Maşina tocmai fusese recuperată în urma unei confiscări care durase mai bine de o lună. Judecătorul îi spusese că dacă va fi surprins din nou făcând curse, maşina avea să-i fie casată, el fiind obligat să se uite, aşa cum li se întâmpla puştilor bogaţi din California care se întreceau pe străzi. Zvonurile spuneau că, râzând, Kavinsky răspunsese că nu va mai fi tras niciodată pe dreapta.

Era foarte posibil. Se auzise că tatăl lui Kavinsky îl mituise pe şeriful din Henrietta.

Pentru a sărbători recuperarea maşinii de la poliţie, Kavinsky aşternuse trei straturi noi de vopsea antilaser şi-şi cumpărase un nou detector de radar. Aşa se spunea.

— Îl urăsc pe nenorocitul ăsta! zise Adam.

Ronan ştia că şi el ar fi trebuit să-l urască. Fereastra coborî şi-l înfăţişă pe Joseph Kavinsky în

scaunul şoferului, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare cu ramă albă care reflectau doar cerul. Zalele de aur ale lanţului de la gât îi luminau rânjetul. Avea o faţă de refugiat, cu ochii adânciţi în orbite, inocent.

Mormăi ceva către Gansey, care se termina cu „... că”.

Întreaga personalitate a lui Kavinsky era demnă de dispreţ. Inima lui Ronan tresări.

— Fă-o! îi ceru el lui Gansey.

Autostrada cu patru benzi, cenuşie şi toropită de căldură, se întindea pustie în faţa lor. Soarele aprinsese portocaliul capotei maşinii lui Gansey, iar sub ea motorul imens şi utilizat doar la o mică parte din potenţialul său duduia sec. Toate amănuntele situaţiei cereau ca piciorul cuiva să strivească pedala de acceleraţie.

— Sunt convins că nu te referi la vreo cursă de maşini, zise Gansey încordat.

Noah scoase un hohot hârşâit de râs.

Gansey evitase să privească direct spre Kavinsky sau spre pasagerul din dreapta lui, omniprezentul Prokopenko. Acesta fusese întotdeauna prieten cu Kavinsky, în felul acela în care electronii sunt prietenoşi cu nucleele atomilor, dar în ultima vreme părea să fi devenit oficial tovarăş de nădejde.

— Haide, băi! insistă Ronan.

— Nu mă prind de ce ai presupune că am avea vreo şansă. Porcul e încărcat cu cinci persoane şi… interveni Adam cu o voce împăciuitoare şi somnoroasă.

— Noah nu se pune, răspunse repede Ronan.

— Hei! făcu Noah.

— Tu eşti mort. Nu cântăreşti nimic.

— ... noi avem pornit aerul condiţionat, iar el probabil e în Evo, continuă netulburat Adam. De la zero la o sută de kilometri pe oră în patru secunde. Maşina asta cum accelerează? În cinci? În şase? Fă socoteala.

— Eu l-am învins, se încăpăţână Ronan.

Perspectiva unei întreceri care i se refuza îl făcea pe Ronan să pară înspăimântător. Era chiar acolo, un val de adrenalină gata să-l cuprindă! Iar oponent, dintre toţi oamenii de pe lume, fix Kavinsky! Fiecare centimetru pătrat din pielea lui Ronan tremura de nerăbdare.

— Nu în maşina pe care n-o mai ai. Nu în BMW.

— Ba în aia! îl contrazise Ronan. În BMW-ul meu. E un şofer de rahat.

— N-are nicio importanţă, zise Gansey. N-o să se întâmple. Kavinsky e un nenorocit.

Pe cealaltă bandă, Kavinsky îşi pierdu răbdarea şi începu să se depărteze încet, iar Blue reuşi să vadă maşina.

— Asta? exclamă ea. Nu e un nenorocit! *E o găoază!*

Pe moment, toţi băieţii din Camaro rămaseră tăcuţi, întrebându-se cum se convinsese Blue că Joseph Kavinsky era o găoază. Nu că nu ar fi avut dreptate.

— Vezi? zise Gansey. Şi Jane e de acord.

Ronan văzu fugar faţa lui Kavinsky privind înapoi prin ochelarii săi de soare, presupunând

probabil despre toţi că sunt laşi. Simţea furnicături în palme. Pe urmă, maşina albă a celuilalt dispăru în faţă, într-un nor palid de fum. Când Camaroul ajunse la intrarea în Henrietta, autoturismul celorlalţi nu se mai vedea. Căldura făcea aerul să tremure deasupra autostrăzii, transformând amintirea lui Kavinsky într-un miraj. De parcă nimic nu se întâmplase.

Ronan se afundă în scaunul lui, părăsit brusc de orice chef de întrecere.

— Nu vrei să te distrezi niciodată. Parcă ai fi un boşorog.

— Asta nu e distracţie, zise Gansey, începând să semnalizeze. E o prostie!

4

Omul Cenuşiu nu-şi dorise dintotdeauna să fie recuperator. De fapt, avea o diplomă universitară într-un domeniu care n-avea nicio legătură cu terorizarea oamenilor. La un moment dat, scrisese o carte care nu rămăsese chiar necunoscută, intitulată *Fraternitatea în poezia anglo-saxonă,* din care citise în cel puţin şaptesprezece universităţi din întreaga ţară. Strânsese cu grijă toate afişele acestor lecturi publice şi le aşezase într-un dosar împreună cu fluturaşi, decupaje din presă şi două scrisori apreciative, venite pe numele pe care îl folosea drept pseudonim. Când avea nevoie de un mic foc de artificii în suflet, scotea acest dosar din dulapul de lângă pat şi îi privea conţinutul în timp ce savura o bere. Sau şapte. Lăsase ceva în urma

lui.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult îl încânta poezia anglo-saxonă, ea nu avea cum să fie o carieră pentru Omul Cenuşiu. Prefera o ocupaţie pe care o putea aborda cu pragmatism, oferindu-i în acelaşi timp libertatea de a citi şi de a studia atunci când are chef. Meseria asta îl adusese în Henrietta.

Omul Cenuşiu se gândi că, până la urmă, avea o viaţă destul de bună. După ce vorbise cu Declan Lynch, se cazase la Pleasant Valley Bed and Breakfast, aflată chiar la marginea oraşului. Era destul de târziu, dar Shorty şi Patty Wetzel nu păruseră să fie deranjaţi de asta.

— Cât timp o să staţi la noi? îl întrebase Patty, întinzându-i o cană pe care era pictat, incorect din punct de vedere anatomic, un cocoş.

Îi privise apoi bagajul rămas în cerdac: o geantă de sport cenuşie şi un geamantan gri.

— Probabil două săptămâni pentru început, răspunsese Omul Cenuşiu. Paisprezece zile în compania dumneavoastră.

Cafeaua era uimitor de proastă. Își scosese apoi jacheta gri-deschis pentru a rămâne într-un pulover ceva mai închis, cu anchior. Ambii soţi Wetzel priviseră cu atenţie umerii şi pieptul său.

— N-aveţi ceva mai tare?

Cu un chicotit, Patty scosese repede trei sticle de bere Corona din frigider.

— Nu vrem să părem beţivi, dar… lămâie?

— Lămâie, o aprobase Omul Cenuşiu.

Câteva clipe, nu se mai auzise nimic altceva

decât zgomotele făcute de trei adulţi care beau la sfârşitul unei zile lungi. Încheiaseră tăcerea aceea cu un sentiment de prietenie.

— Două săptămâni? întrebase Shorty.

Omul Cenuşiu era fascinat de felul în care pronunţa celălalt cuvintele. Cele mai importante caracteristici ale accentului din Henrietta păreau să fie combinarea celor cinci vocale din limba engleză şi rostirea a doar patru variante modificate.

— Ceva pe-acolo. Nu ştiu exact cât va dura acest contract.

— Şi cu ce vă ocupaţi? întrebase Shorty, scărpinându-se pe burtă.

— Sunt asasin plătit.

— E greu de găsit de muncă în zilele noastre, nu-i aşa?

— Aş fi avut o viaţă mai uşoară dacă aş fi fost contabil, răspunsese Omul Cenuşiu.

Pe Wetzeli îi amuzase la maximum această replică. După câteva momente în care hohotise, Patty îndrăznise:

— Aveţi nişte ochi atât de intenşi!

— Îi moştenesc de la mama, minţise el.

Singurul lucru pe care îl luase de la maică-sa era imposibilitatea de a se bronza.

— Ce femeie norocoasă! exclamase Patty.

Familia Wetzel nu mai avusese un client de câteva săptămâni, iar Omul Cenuşiu le permisese să îl transforme timp de aproape o oră în ţinta unui ritual intens de bun-venit, după care se retrăsese în cameră cu încă o sticlă de Corona. Când

închisese uşa în urma sa, cei doi îi erau deja admiratori.

Atât de multe probleme din lumea largă, se gândise el, puteau fi rezolvate dacă erau tratate cu decenţă.

Noua locuinţă a Omului Cenuşiu era întregul demisol al casei. Explorase pe sub grinzile expuse vederii şi privise prin fiecare uşă care se putea deschide. Peste tot văzuse quilturi, leagăne vechi şi portrete estompate ale unor copii din epoca victoriană, dispăruţi probabil de multă vreme. Încăperile miroseau ca o bucată de şuncă sărată veche de două sute de ani. Aerul ăsta străvechi îi făcea plăcere. Erau, în schimb, o mulţime de cocoşi.

Întors în primul dormitor, desfăcu fermoarul genţii pe care o lăsase acolo. Căută o vreme printre maiouri, articole cosmetice şi tot felul de alte lucruri furate, învelite în boxeri, până dădu de aparatele mici pe care le folosise ca să detecteze Greywaren. Pe fereastra micuţă, aflată sus, deasupra patului, aşeză un detector de radiaţii electromagnetice, un aparat de radio vechi şi un geofon. Pe urmă, despachetă un seismograf şi dispozitivul său de înregistrare şi un laptop, pe care îl scoase din valiză. Toate îi fuseseră oferite de profesor. Dacă ar fi fost după el, Omul Cenuşiu ar fi preferat unelte ceva mai simple.

Imediat după aceea, cadranele şi afişajele o luară razna. I se spusese că Greywaren producea anomalii energetice, dar ceea ce vedea era... zgomot. Resetă instrumentele, în măsura în care

reuşi să le găsească butoanele respective, iar pe celelalte le zgudui zdravăn. Indicaţiile rămaseră însă de neînţeles. Poate că era însuşi oraşul – întregul loc părea cumva încărcat. Exista o posibilitate, gândi el fără prea multă plăcere, ca instrumentele să fie total nefolositoare.

E bine că am timp. Prima dată când profesorul îi dăduse această însărcinare, totul îi păruse imposibil: o relicvă care permitea posesorului său să plăsmuiască obiecte în vis? Bineînţeles că dorea să creadă în aşa ceva. Magie şi intrigă – ingredientele perfecte pentru o saga. Iar în timpul scurs de la acea primă întâlnire, profesorul adunase o mulţime de artefacte care n-ar fi trebuit să existe.

Omul Cenuşiu scoase un dosar din geantă şi îl deschise pe pat. Pe prima pagină era un titlu: *Istorie medievală, partea I,* iar mai jos: bibliografie: *Fraternitatea în poezia anglo-saxonă.* Apucă o pereche de căşti după care alcătui un playlist din melodiile formaţiei The Flaming Lips. Se simţea fericit în toată esenţa lui.

Telefonul de lângă el începu să sune. Explozia de bucurie a Omului Cenuşiu se risipi. Numărul de pe ecran nu era din Boston şi deci nu aparţinea fratelui său mai mare. Răspunse.

— Bună seara.

— E bună? Presupun…

Era Dr. Colin Greenmantle, profesorul care îl plătea. Singurul om ai cărui ochi erau mai intenşi decât ai lui.

— Ştii ce ar face conversaţiile noastre mai

simple? Dacă ţi-aş şti numele ca să-l pot rosti.

Omul Cenuşiu se mulţumi să rămână tăcut. Greenmantle rezistase timp de cinci ani fără să-i ştie numele; nici în următorii cinci nu avea să-l afle. Într-un târziu, gândi Omul Cenuşiu, dacă se va mai feri atât de mult să-l folosească, ar fi putut să-l uite el însuşi şi să devină o cu totul altă persoană.

— L-ai găsit? întrebă Greenmantle.

— Abia am ajuns, îi aminti Omul Cenuşiu.

— Ai fi putut să-mi răspunzi la întrebare. Un *nu* era de ajuns.

— *Nu* este altceva *decât un încă.*

Greenmantle rămase tăcut. Un greiere aflat chiar lângă fereastra micuţă începu să cânte.

— Vreau să te mişti repede în chestiunea asta, spuse într-un târziu profesorul.

De o bună bucată de vreme, Omul Cenuşiu vâna artefacte care nu puteau fi găsite, cumpărate, dobândite, iar instinctele sale îi spuneau că Greywaren urma să fie foarte greu de identificat. Îi reaminti lui Greenmantle că se scurseseră deja cinci ani de când căutau.

— Irelevant.

— Dar de unde a pornit graba asta bruscă?

— Mai sunt şi alţii care îl caută.

Omul Cenuşiu îşi aruncă ochii pe instrumente. Nu avea de gând să-l lase pe Greenmantle să-i strice explorarea lejeră, ca de vacanţă, a oraşului Henrietta. Îi spuse ceea ce ştia şi Declan Lynch.

— Au existat întotdeauna şi alţii care îl caută.

— Da, dar nu s-au aflat în Henrietta.

5

Mai târziu în noaptea aceea, la Monmouth Manufacturing, Ronan se trezi brusc. O făcu precum sare în picioare un marinar a cărui corabie se loveşte de stânci, plonjând cu capul înainte, cu toată iuţeala de care era în stare şi pregătit să se lovească.

Ronan visase că mersese acasă cu maşina. Drumul către reşedinţa familiei Lynch era întortocheat precum filamentul unui bec, plin de curbe în ac de păr şi urcuşuri înfiorătoare pe drumuri neasfaltate. Nu erau munţii blânzi ai lui Gansey. Dealurile de la est de Singer’s Falls erau pline de râpe, de pante şi de porţiuni cioplite cu târnăcopul în piatra acoperită de păduri. Ici-colo se ridicau nori firavi de ceaţă. Întotdeauna când trebuia să ajungă acasă, noaptea i se părea mult mai neagră decât în Henrietta.

Ronan visase acest drum, iar şi iar, de mai multe ori chiar decât îl parcursese la volanul maşinii sale în viaţa reală. Şoseaua cuprinsă de un întuneric profund, vechea fermă care apărea mereu brusc în faţă, lumina singulară şi permanentă din camera în care mama lui rămăsese tăcută. În vis însă nu ajungea niciodată acasă.

Nici de data asta nu o făcuse. Dar visase ceva pe care i-ar fi plăcut să-l poată aduce în lumea reală.

Rămas în patul său, se strădui să se mişte. Imediat după ce se trezea, după vise, corpul său

nu mai aparţinea nimănui. Îl privea de sus, de parcă s-ar fi jelit pe el însuşi la propria înmormântare. Exteriorul acestui Ronan matinal nu arăta deloc în concordanţă cu felul în care se simţea el pe dinăuntru. Tot ceea ce distona cu surâsul crud şi subţire al acelui băiat se încâlcea în ghearele ascuţite ale tatuajului său şi părea că e tras cumva sub piele, ca să se înece acolo.

Câteodată, Ronan se gândea că va rămâne în capcana aceea, plutind deasupra corpului său.

Lui Ronan nu i se permitea să meargă acasă. Când murise Niall Lynch – fusese ucis, nu murise, fusese bătut cu un levier pe care Ronan îl găsise lângă cadavrul tatălui său, o armă acoperită încă de sângele, creierul şi cea mai mare parte a feţei ale cuiva care fusese în viaţă cu doar o oră în urmă, două ore, pe când Ronan visa la doar câţiva metri depărtare, adâncit într-un somn care durase toată noaptea şi care avea după aceea să i se refuze –, un avocat le explicase detaliile testamentului tatălui lor. Fraţii Lynch erau bogaţi, prinţi în Virginia, dar fuseseră exilaţi. Le rămâneau toţi banii, dar cu o singură condiţie: băieţii nu mai aveau voie să pună piciorul pe proprietatea aceea. Nu aveau voie să interacţioneze nici cu casa şi nici cu ceea ce se afla înăuntru.

Inclusiv cu mama lor.

Condiţia asta nu va rezista într-o sală de judecată, spusese Ronan. *Ar trebui să o contestăm,* îl completase Declan. *Dar n-ar avea nicio importanţă. Mama nu e nimic fără el. Ar trebui să plecăm.*

Trebuie să ne opunem, insistase Ronan.

Declan se întorsese însă deja spre ieşire. *Ea nu se opune.*

Ronan reuşi să-şi mişte degetele de la mână. Corpul era din nou al lui. Simţi suprafaţa rece de lemn a cutiei pe care o ţinea în mâini şi atingerea benzilor de piele de la încheieturi. Pipăi adânciturile şi conturul literelor cioplite pe capac, mânerele sertarelor şi piesele în mişcare. Pulsul i-o luă razna, fugărit de febra creaţiei, de sentimentul indescriptibil care te cuprinde când faci ceva din nimic. Nu era tocmai uşor să scoţi ceva dintr-un vis.

Să aduci chiar şi un singur creion era un adevărat miracol. Să plăsmuieşti oricare dintre lucrurile care îi bântuiau coşmarurile – nimeni în afară de Ronan nu cunoştea terorile din propria minte. Boli şi diavoli, cuceritori şi bestii.

Niciunul dintre secretele lui Ronan nu era mai periculos.

În mintea sa clocotea întunericul. Strânse cutia în braţe, încercând din nou să-şi ignore gândurile. Tremura. Își aduse aminte ce îi spusese Gansey.

Creatură incredibilă!

Creatură era un cuvânt care i se potrivea, gândi Ronan. *Ce naiba sunt eu?*

Poate că Gansey era treaz.

Cei doi prieteni sufereau de insomnie şi alegeau soluţii extrem de diferite de a o trata. Când Ronan nu putea sau nu dorea să doarmă, asculta muzică, bea sau ieşea pe străzi în căutarea unor curse de maşini. Sau le făcea pe toate trei.

Când Gansey era ocolit de somn, studia la nesfârşit jurnalul în care adunase tot felul de lucruri despre Glendower. Dacă era prea obosit să citească, folosea o cutie de cereale şi câteva vopsele ca să adauge o altă clădire modelului la scară al oraşului Henrietta pe care îl construise în biroul său. Nu se puteau ajuta unul pe altul să-şi găsească somnul. Uneori era însă bine să ştii că nu eşti singurul treaz.

Ronan ieşi din camera sa ţârâindu-și picioarele, cu Drujbă pe braţ. Aşa cum era de aşteptat, Gansey stătea cu picioarele încrucişate pe Strada Principală, vânturând încet o bucată de carton proaspăt vopsită, pe care încerca să o aducă în direcţia jetului de aer de la aparatul de aer condiţionat. Noaptea, părea neobişnuit de mic sau poate că hala părea deosebit de mare. Luminată doar de lampa micuţă pe care o aşezase pe podea, în faţa lui, lângă jurnal, încăperea se pierdea deasupra lui, grota unui vrăjitor plină de cărţi, hărţi şi dispozitive de supraveghere montate pe trepiede. Noaptea era nepătrunsă şi se lipise de sutele de geamuri, transformându-le într-un alt fel de zid. Ronan aşează cutia de lemn pe care tocmai o visase lângă Gansey şi apoi se retrase la celălalt capăt al străzii micuţe.

Gansey avea o înfăţişare savantă, aşa cum stătea cu ochelarii săi cu rame subţiri lăsaţi în jos pe nas. Privi de la Ronan la cutie şi apoi din nou la prietenul său fără să spună nimic. Își scoase însă una dintre căşti, continuând să întindă lipiciul pe ceea ce ar fi trebuit să fie o îmbinare a machetei.

Ronan îşi roti gâtul, trosnind câteva vertebre, şi o aşează pe Drujbă pe podea ca să se joace. Pasărea răsturnă imediat coşul de hârtii şi începu să-i împrăştie conţinutul. Era un proces zgomotos care suna ca ţăcănitul în taste al unei secretare sârguincioase.

Scenariul acela părea familiar şi vechi. Cei doi locuiseră împreună la Monmouth aproape toată vremea pe care Gansey o petrecuse în Henrietta – aproape doi ani. Bineînţeles, clădirea nu arătase aşa de la început. Fusese una dintre nenumăratele fabrici şi hale abandonate, pe care nu le dărâmase nimeni, ci fuseseră uitate. Aşa se întâmplase şi cu Monmouth Manufacturing.

Pe urmă, venise însă Gansey, cu iluziile lui nebuneşti şi cu maşina lui ridicolă şi cumpărase clădirea cu bani gheaţă. Nu o observase nimeni, deşi treceau pe lângă ea în fiecare zi. Gansey o salvase dintre bălăriile care păreau că o îngenuncheaseră.

În toamna în care se împrieteniseră Ronan şi Gansey, înainte ca în grupul lor să intre şi Adam, îşi petrecuseră timpul liber căutându-l pe Glendower şi răscolind prin gunoaiele de la etajul al doilea. Podeaua era împestriţată cu linii curbe, făcute cu vopsea. De tavan erau atârnate cabluri, părând că sunt liane în junglă. Bucăţi ciobite de placaj erau sprijinite de nişte birouri oribile, care păreau să fi fost făcute în epoca în care lumea se temea de războiul nuclear. Băieţii puseseră pe foc atâtea gunoaie, încât poliţia venise să-i oprească. Îl obligaseră pe Gansey să explice ce face, dar când

au aflat, agenţii au coborât din maşină şi le-au dat o mână de ajutor. Pe vremea aceea, asta îl uimise pe Ronan; nu-şi dăduse încă seama că Gansey ar fi putut convinge însuşi soarele să stea în loc ca să-i ofere ceva mai mult timp.

Luni întregi lucraseră la căutarea lui Glendower şi la Monmouth Manufacturing. În prima săptămână din iunie, Gansey găsise statuia fără cap a unei păsări, pe a cărei burtă scria *rege* în limba velşă. În a doua săptămână, duseseră un frigider în baia de la etaj, aşezându-l chiar lângă toaletă. În cea de-a treia, cineva îl ucisese pe Niall Lynch. Într-a patra, se mutase Ronan.

În timp ce fixa cerdacul cutiei de cereale, Gansey întrebă:

— Ce-a fost primul lucru pe care l-ai creat? Ai ştiut dintotdeauna?

Lui Ronan îi părea bine că era chestionat.

— Nu. A fost un buchet de flori. Prima dată.

Își amintea visul acela – o pădure bătrână şi bântuită, cu flori albastre şi mici crescând în pâlcuri. Alături de un tovarăş cu care se întâlnea adeseori în vis se plimbase printre copacii care îşi şopteau unii altora. Brusc, o prezenţă copleşitoare îşi făcuse loc printre crengile copacilor, ca un nor de furtună. Ronan, paralizat de groază şi convins că forţa aceea străină îl dorea pe el, numai pe el, se agăţase de ceva înainte să fie smuls de pe locul lui.

Când se trezise, constatase că strângea în pumni codiţele unor flori albastre, de un fel de care nimeni nu mai văzuse. Ronan încercă acum să-i

explice lui Gansey cât de anormale erau staminele, să-i vorbească despre perii mici de pe petale, despre cât erau florile acelea de imposibile.

Nu putea să recunoască pe deplin bucuria şi teroarea momentului aceluia nici faţă de Gansey. Un gând îi făcea inima să bată cu putere: *sunt exact ca tatăl meu.* Când Ronan povestea toate acestea, ochii lui Gansey erau pe jumătate închişi, întorşi spre noapte. Expresia feţei lui sugera uimire sau durere; la Gansey erau adeseori cam acelaşi lucru.

— A fost o întâmplare, presupuse Gansey, punând capacul cutiei cu clei. Acum poţi să o faci intenţionat?

Ronan nu reuşi să se decidă dacă trebuia să-şi exagereze puterile sau să sublinieze dificultatea de a extrage lucrurile din vis.

— Uneori, pot controla ce iau cu mine, dar nu pot să-mi impun ce să visez.

— Spune-mi cum e, îl îndemnă Gansey, scoţând din buzunar o frunză de mentă pe care o băgă în gură. Explică-mi totul. Ce se întâmplă?

De lângă coş, se auzi zgomotul sfâşierii unei foi de hârtie, fiindcă micul corb rupea un plic în lungul său.

— Mai întâi, răspunse Ronan, am nevoie de o bere.

Gansey îi aruncă o privire fioroasă.

Adevărul era că nici măcar Ronan nu înţelegea pe deplin procesul. Ştia că are ceva de-a face cu felul în care adormea. Visele erau mai maleabile atunci când bea. Anxietatea încordată lăsa locul

unei flexibilităţi susceptibile de a fi manipulată cu grijă.

Tocmai era pe cale să spună lucrurile astea, când rosti:

— Sunt mai ales în latină.

— Pardon?

— Aşa au fost dintotdeauna. Am aflat însă că e latină după ce am mai crescut.

— Ronan, dar nu există niciun motiv pentru aşa ceva, zise Gansey sec, de parcă Ronan tocmai aruncase o jucărie pe podea.

— Să mori tu, Sherlock! Şi totuşi, aşa e.

— Păi… gândurile tale sunt în latină? Sau dialogurile? Vorbeşti cu ceilalţi? Adică… sunt şi eu în visele tale?

— O, da, puiule!

Ronan rosti aceste ultime cuvinte cu mare amuzament. Râse atât de tare încât Drujbă îşi abandonă hârtiile ca să verifice dacă nu cumva era pe moarte. Băiatul îl visa câteodată şi pe Adam, elegant şi retras, încăpăţânat să evite încercările lui Ronan-din-vis de a comunica.

— Şi eu vorbesc latină? insistă Gansey.

— Frate, vorbeşti latină şi în viaţa reală. Nu e o comparaţie prea bună. Da, o faci când apari. De obicei, visez însă străini. Dar uite, semnele, şi semnele de circulaţie sunt în latină. La fel vorbesc şi copacii.

— Ca în Cabeswater.

Da, ca în Cabeswater, locul acela care i se păruse atât de familiar, deşi îl vizitase prima dată în primăvara aceea. Când ajunsese acolo, simţise

că e într-un vis pe care îl uitase.

— Coincidenţă, zise Gansey, dar nu pentru că aşa gândea, ci fiindcă trebuia să se îndoiască. Şi când vrei ceva?

— În cazul ăsta, trebuie să fiu îndeajuns de conştient că vreau lucrul acela. Aproape treaz. Şi trebuie să mi-l doresc cu adevărat. A, şi mai trebuie să-l ţin în mână, continuă Ronan, cât pe ce să dea drept exemplu felul în care dobândise cheile de la Camaro. Trebuie să-l prind între degete nu ca în vis, ci de parcă ar fi real.

— Nu înţeleg.

— Nu mă pot preface că-l ţin în mână. Trebuie să o fac cu adevărat.

— Tot nu-nţeleg.

Nici Ronan nu pricepea, dar nu ştia cum ar fi putut să se explice mai bine. Rămase tăcut pentru o clipă, gândindu-se intens, iar în încăpere nu se mai auzi decât Drujbă, care se întorsese la cadavrul plicului pe care îl sfâşiase mai devreme.

— Ştii, e ca o strângere de mână, zise el într-un târziu. Ca în cazul acela în care un tip îţi întinde mâna, tu nu l-ai mai întâlnit niciodată, dar e în faţa ta şi, cu numai o clipă înainte de a o atinge, ştii dacă palma îi este transpirată sau nu. Cam aşa e.

— Îmi spui deci că nu poţi să-mi explici.

— Tocmai am făcut-o.

— Nu, ai folosit substantive şi verbe într-o alcătuire drăguţă, dar ilogică.

— Tocmai ţi-am explicat, insistă Ronan pe un ton atât de feroce, încât Drujbă dădu din aripi, convinsă că e în pericol. E un coşmar, omule, e ca

şi cum visezi că te-a muşcat ceva, iar când te trezeşti, te doare braţul. Aşa e!

— A, zise Gansey, chiar doare?

Uneori, atunci când lua lucruri din visele sale, simţea un entuziasm atât de mare, încât lumea reală rămânea palidă şi inconsistentă multe ore după aceea. Uneori, nu-şi putea mişca mâinile. Câteodată îl găsea Gansey şi îl credea beat. De multe ori, chiar era beat.

— Asta înseamnă că da? Ce e chestia asta? continuă Gansey ridicând cutia de lemn.

Învârti una dintre rotiţe, iar un buton de pe partea opusă îşi schimbă poziţia.

— Un puzzle.

— Şi asta ce mai înseamnă?

— Să-mi bag picioarele dacă ştiu. Aşa i se spunea în vis.

Gansey îl privi pe Ronan pe deasupra ochelarilor.

— Nu vorbi aşa cu mine. Chiar n-ai nicio idee?

— Cred că ar trebui să traducă ceva. Asta făcea în vis.

Privite de aproape, încrustaţiile erau litere şi cuvinte. Butoanele erau atât de mici, iar literele atât de clare, încât era imposibil să-ţi dai seama cum fusese construită. La fel de imposibil părea şi felul în care şirurile de caractere fuseseră fixate pe cutie, fiindcă suprafaţa lăcuită a lemnului părea să nu fi fost atinsă.

— Latină pe partea asta, observă Gansey, după care întoarse cutia. Aici e greacă. Asta ce e...? Sanscrită, cred. Asta e coptă?

— Cine naiba ştie cum arată un text în coptă?

— Se pare că tu. Sunt aproape convins că despre asta e vorba. Iar pe partea asta cu rotiţe suntem noi. Bun, alfabetul nostru. Pare aranjat pentru scrierea cuvintelor englezeşti. Dar ce este pe partea asta? Restul sunt limbi moarte, dar pe asta nu o recunosc.

— Uite ce e! zise Ronan ridicându-se în picioare. Ai tendinţa să te complici.

Se întinse spre Gansey şi-i luă cutia. Învârti câteva rotiţe de pe partea în engleză şi imediat butoanele de pe celelalte laturi începură să se mişte şi să se rotească. Nu păreau însă să aibă nicio logică.

— Mă doare capul! exclamă Gansey.

Ronan îi arătă partea în engleză. Literele formau cuvântul *copac*. Întoarse apoi spre faţa latinească, iar literele formară cuvântul *bratus.* În greceşte scria δΕνδρον.

— Deci a tradus din engleză în limbile astea. E „copac” în toate. Nu ştiu însă ce limbă e asta. *Fire?* Nu sună ca…

Gansey se opri, semn că i se epuizaseră cunoştinţele de limbi străine.

— Dumnezeule, ce obosit sunt!

— Culcă-te!

Gansey îi aruncă o privire întrebătoare. Dintre toţi oamenii, cum tocmai el putea fi atât de prost, încât să creadă că somnul se obţine atât de uşor?

— Atunci, hai să mergem acasă la mine! zise Ronan.

Gansey îi aruncă o altă privire întrebătoare.

Dintre toţi oamenii, cum tocmai el putea fi atât de prost, încât să creadă că el avea să aprobe ceva atât de ilegal, dată fiind starea lor de oboseală.

— Să bem suc de portocale, continuă Ronan.

Gansey se gândi. Privi cheile maşinii care stăteau pe birou, lângă ghiveciul cu mentă. Ceasul din spatele lor, un orologiu urât şi vechi pe care băiatul îl găsise aşezat lângă o pubelă de gunoi, arăta 3: 32.

— OK! zise Gansey.

Plecară să bea suc de portocale.

6

— Eşti o vagabondă telefonică incredibilă! zise Blue.

— Ba eşti tu ofticoasă că nu e jobul tău! răspunse Orla, fără să se simtă ofensată.

— Nu e adevărat!

Aşezată pe duşumeaua bucătăriei mamei sale, Blue privea la verişoara ei mai mare cum îşi leagă şireturile de la pantofi. Orla o domina de sus, îmbrăcată într-o cămaşă, arătând ameţitor atât datorită croielii extraordinar de strânse pe corp, cât şi imprimeului. Pantalonii ei erau atât de evazaţi, încât ar fi putut ascunde mici animale lângă glezne. Făcu conturul cifrei „8” în aer, trecând telefonul pe deasupra capului lui Blue.

Vorbeau despre linia cu taxă la care ofereau sfaturi parapsihologice şi care era operată de la etajul al doilea de la Fox Way 300. Pentru doar un dolar pe minut, clienţii erau expuşi unor sondări

delicate ale structurii lor arhetipale – ceva mai puţin blândă dacă răspundea Orla – şi primeau sfaturi pline de tact despre cum să-şi îmbunătăţească viaţa. Fiecare locuitor al casei făcea ture la telefon. Fiecare, dar aşa cum sublinia Orla, nu şi Blue.

Slujba de vară a fetei nu avea nevoie de absolut nicio putere parapsihologică. De fapt, munca la Nino s-ar fi fost probabil de nesuferit dacă ar fi posedat mai mult de cinci simţuri. Blue avea obiceiul să nu facă lucruri pe care le dispreţuieşte, dar munca de la restaurant era o excepţie pe care trebuia să o rezolve. Trebuia să-şi dea demisia. Sau să fie dată afară. Servitul la mese avea nevoie constantă de răbdare, de un zâmbet permanent şi convingător şi de capacitatea de a întoarce mereu şi celălalt obraz în timp ce cumpănea tăvile pline de pahare cu sucuri fără zahăr. În fiecare moment, Blue nu avea decât unul singur dintre aceste atribute, întotdeauna cel mai nepotrivit dintre ele. Nu ajuta nici faptul că clientela de la Nino’s era formată în special din băieţi de la Aglionby, care credeau că bădărănia e doar un fel mai zgomotos de a flirta. Problema era că se plătea bine.

— Ei, hai, insistă Orla, toată lumea ştie că de-aia eşti atât de iritabilă.

Blue se ridică pentru a o înfrunta pe verişoara ei. Dacă reuşeai să faci abstracţie de nasul mare, Orla era frumoasă. Avea un păr lung, castaniu, prins peste frunte cu o bandă elastică, brodată, un chip prelung, străpuns de un nas puternic şi o

statură înaltă, accentuată de sandalele cu platformă pe care le purta în momentul acela. Chiar şi în picioare, Blue – care oricum nu trecea de 1, 60 m, îi ajungea lui Orla până la bărbie.

— Nu-mi pasă dacă am puteri sau nu.

Asta era doar parţial adevărat. Blue nu invidia calităţile de clarvăzătoare ale lui Orla. Era însă geloasă că ea e diferită, deşi nici măcar nu încearcă. Ea trebuia să se străduiască. Din greu.

— Nu mă minţi, Blue! Îţi pot citi *mintea,* insistă Orla fluturând din nou telefonul.

— Ba nu poţi, răspunse fata sec, înşfăcându-şi portofelul cu nasturi aplicaţi de pe masă.

Doar fiindcă nu avea puteri paranormale, nu însemna că nu ştie cum funcţionează procesul. Privi la ceasul cuptorului. Aproape întârziase. Practic, întârziase. Abia dacă avea să ajungă la timp.

— Spre deosebire de alţii, stima mea de sine nu e legată de ocupaţia pe care o am.

— Ooo! cârâi Orla, pornind să o urmărească în lungul holului, păşind ca o barză şi abandonându-şi accentul de Henrietta pentru unul mai general care aparţinea Vechiului Sud. Cineva a petrecut mult prea mult timp în compania lui Richard Campbell Gansey al Treilea. *Stima mea de sine nu e legată de ocupaţia pe care o am,* rosti ea, exagerând grosolan felul în care vorbea Gansey.

Sunase de parcă vorbele ar fi fost rostite de Robert E. Lee la beţie. Blue o ocoli pe Orla, îndreptându-se spre uşă.

— Asta e din cauză că ţi-am spus că eşti o

vagabondă telefonică? Nu-mi retrag cuvintele. Nimeni nu are nevoie să-şi audă viitorul descris cu vocea pe care o adopţi tu. Mamă, spune-i Orlei să se dea deoparte! Trebuie să plec.

Din balansoarul ei aflat în camera de zi, Maura privi către ele. Era o versiune uşor mai înaltă a fiicei ei, cu trăsături ceva mai vesele acolo unde cele ale lui Blue păreau încrâncenate.

— Te duci la Nino’s? Hai să tragi o carte!

Deşi era în mare întârziere, Blue nu reuşi să reziste. O *să dureze doar un moment*. Încă de când era mică adorase ritualul citirii cu o singură carte. Spre deosebire de etalările laborioase ale cărţilor de tarot pe care mama ei le făcea pentru clienţi, ceea ce îi oferea ea lui Blue era jucăuş, drăgăstos şi scurt. Nu era o prezicere, ci mai degrabă o poveste de culcare care dura doar treizeci de secunde şi în care Blue era întotdeauna eroina principală.

Fata ajunse lângă mama ei, aruncând o umbră stinsă pe suprafaţa uzată a mesei de tarot. Fără să-şi ia ochii de la cărţile sale, Maura îi strânse drăgăstos mâna lui Blue şi extrase o carte la întâmplare.

— Ah, aici erai!

Era valetul de cupă, cartea despre care Maura spunea mereu că-i aminteşte de Blue. În pachetul acela, desenul înfăţişa o persoană tânără cu o faţă fragedă, care ţinea în mâini un pocal bătut cu pietre scumpe. Suita cupelor se referea la relaţii – dragoste şi prietenie –, iar valetul prevestea schimbări şi posibilităţi noi. Povestea aceea era

una pe care Blue o auzise de prea multe ori până atunci. Putea anticipa exact ce avea să spună în continuare mama ei: *Ia uite cât potenţial e înăuntrul ei!*

— Şi când începe să se manifeste potenţialul ăsta? o întrebă Blue cu răceală.

— Ah, Blue!

— Nu mă lua cu de-astea! exclamă fata, eliberându-se din strânsoarea mâinii mamei ei. Mă interesează când va înceta să fie potenţial şi va deveni ceva mai mult.

Maura băgă cartea la loc în pachet cu un gest nervos.

— Vrei răspunsul care îţi va plăcea sau pe cel adevărat?

Blue îşi drese glasul cu zgomot. Exista un singur răspuns pe care şi-l dorise vreodată.

— Poate eşti deja ceva mai mult. Îi faci pe oamenii cu capacităţi ca ale mele să fie mai puternici doar fiindcă te afli lângă ei. Poate că potenţialul pe care îl adaugi altora este ceea ce ai tu în plus.

Blue ştiuse toată viaţa ei că era o raritate. Şi era plăcut să fii folositor. Dar nu-i ajungea. Nu, sufletul ei avea nevoie de ceva mai mult.

Zise foarte încet:

— Nu am de gând să fiu un ajutor toată viaţa mea.

De pe hol, Orla repetă cu accentul dulce al lui Gansey: *Nu am de gând să fiu un ajutor toată viaţa mea.*

— Păi, dacă-i aşa, ar trebui să nu mai petreci

atâta vreme în compania milionarilor.

Maura sâsâi nervos printre dinţi:

— Orla, n-ai de dat vreun telefon?

— N-are nicio importanţă. Eu oricum plec la muncă, zise Blue, încercând să împiedice cuvintele spuse de verişoara ei să i se înfigă adânc în minte.

Era însă adevărat că părea mult mai *cool* la şcoală acum că era înconjurată de mătuşi clarvăzătoare şi băieţi milionari. *Nu,* gândi ea. *Nu. Nu e vorba despre asta. Contează ce fac, nu ce sunt.*

Nu era însă foarte sigură. Fusese mult mai uşor când Adam, cel mai sărac dintre ei, fusese mai asemănător cu ea. Acum simţea că are de demonstrat ceva. Ceilalţi erau puterea echipei, iar ea ar fi trebuit să fie ingeniozitatea sau ceva de genul ăsta.

Mama ei flutură o carte în semn de rămas-bun.

— Pa! Te întorci la cină? Pregătesc o criză a vârstei de mijloc.

— O, răspunse Blue, cred că vreau şi eu o felie. Dacă ai început deja să o faci.

Când Blue ajunse la Nino’s, descoperi că Gansey, Adam, Noah şi Ronan ocupaseră deja una dintre mesele mari din spate. Pentru că ea nu avea cum să vină la ei, băieţii aduseseră căutarea lui Glendower la ea.

Ha! gândi ea. *Ia de-aici, Orla!*

Gansey şi Adam stăteau pe o canapea cu tapiseria portocalie crăpată, aflată lângă perete. Noah şi Ronan se aşezaseră pe scaune, pe partea cealaltă a mesei. Scăldată de lumina aruncată de

lustra verde care atârna deasupra, se putea vedea o cutie de lemn. Era înconjurată de o mulţime de dicţionare de limbi străine.

Cu mult efort, Blue compară imaginea aceea a băieţilor cu cea pe care o văzuse în seara în care îi întâlnise prima dată. În momentul acela, nu numai că îi erau străini, îi deveniseră de-a dreptul duşmani. Acum îi venea greu să accepte că-i privise vreodată în felul acela. Indiferent ce criză identitară străbătea, se părea că are legătură cu ceea ce se întâmpla acasă şi nu cu băieţii.

N-ar fi crezut aşa ceva.

Blue duse o carafă cu ceai rece la masă.

— Ce e aia?

— Jane! exclamă Gansey cu veselie.

— E un vrăjitor captiv într-o cutie, zise Adam.

— Poate să-ţi facă temele, adăugă Noah.

— Şi o scoate la plimbare pe prietena ta, încheie Ronan.

— Sunteţi beţi cu toţii? întrebă Blue.

Respinseră vehement acuzaţia ei şi începură să-i arate cu emoţie principiile cutiei de lemn. Fata nu se arătă la fel de surprinsă pe cât ar fi făcut-o un om obişnuit la vederea unei cutii magice care făcea traduceri. Era mai uimită să descopere că băieţii se gândiseră să aducă dicţionarele la local.

— Am vrut să verificăm dacă funcţionează întotdeauna, dacă traduce corect, zise Gansey. Şi se pare că aşa este.

— Stai aşa! răspunse Blue.

Fata plecă să ia comanda de băuturi a cuplului care se aşezase la masa 14. Voiau amândoi ceai

rece, un produs pentru care Nino’s era renumit – exista chiar şi un semn în fereastră care spunea că e cel mai bun din Henrietta –, deşi Blue putea depune mărturie că era obţinut printr-un proces care nu avea absolut nimic remarcabil. *Băieţii Corbi sunt uşor de prins în mrejele propagandei,* gândi ea.

Când se întoarse, se aplecă deasupra mesei pe lângă Adam, care îi atinse încheietura. Nu ştiu cum să-i răspundă. Să-l atingă şi ea? Momentul trecu însă. Își dispreţuia corpul care nu-i sugerase soluţia corectă.

— Şi ce e cealaltă limbă? întrebă ea.

— Nu ştim, zise Gansey, păstrând paiul în gură. De ce-i atât de bun ceaiul aici?

— Scuip eu în el. Hai, dă-mi să văd!

Fata luă cutia. Avea ceva greutate ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat mecanismele care făceau să funcţioneze rotiţele şi butoanele din exterior. O simţea, de fapt, destul de asemănătoare cu jurnalul lui Gansey despre Glendower. Fusese visată în detaliu – un lucru la care nu s-ar fi aşteptat din partea lui Ronan.

Atingând cu grijă rotiţele netede şi reci, fata potrivi pe partea engleză a cutiei cuvântul *Blue.* Pe celelalte laturi se auziră butoane cum se apasă şi rotiţe care se întorc. Silenţios şi uşor.

Blue întoarse cutia ca să citească pe fiecare parte: *hyacinthus,* 𐌷𐌽𐌰𐌺𐌹𐌽𐌸𐌿𐍃, नील.

Una din ele era goală.

Gansey îi arătă fiecare parte.

— Latină, coptă, sanscrită, una pe care n-o ştim şi… aici ar fi trebuit să fie greacă. Nu-i ciudat că locul a rămas gol?

Ronan zise pe un ton dispreţuitor:

— Nu. Vechii greci nu aveau un cuvânt pentru *albastru.*

Toţi ochii se îndreptară spre el.

— Ce naiba, Ronan! protestă Adam.

— E greu de înţeles cum se face că această evidentă erudiţie a ta nu reuşeşte niciodată să pătrundă în lucrările pe care le faci pentru şcoală.

— Nu mi se pun niciodată întrebările care trebuie, răspunse Ronan.

Uşa din faţa restaurantului se deschise din nou. Era treaba lui Blue să aibă grijă de nou-veniţi, dar fata rămase pe loc, privind încruntată la cutie.

— Am eu o întrebare bună, zise ea. Care e limba de pe partea asta?

Ronan îi aruncă o privire supărată.

— Nu ştim, clătină din cap Gansey.

Blue arătă spre Ronan, care-şi ţuguiase buzele.

— El ştie! Undeva, în mintea lui. Sunt sigură.

— Nu ştii niciun căcat, zise Ronan.

Urmă o pauză foarte scurtă. Era adevărat că soiul acela de venin nu era neobişnuit pentru Ronan. Dar se scursese o vreme de când nu-l mai folosise atât de vehement împotriva lui Blue. Fata se îndreptă de spate şi totul părea să zbârnâie electric în jurul lor. Gansey zise foarte încet:

— Ronan, n-ai să mai vorbeşti niciodată cu Jane în felul acesta!

Adam şi Blue se holbau la Gansey, a cărui

privire se sudase de un şerveţel. Momentul era ciudat nu din cauza a ceea ce spusese, ci a felului în care nu privise spre nimeni atunci când vorbise.

Simţindu-se ciudat de îmbujorată, Blue îi spuse lui Gansey:

— N-am nevoie să-mi iei tu apărarea. Iar *tu,* zise ea îndreptându-se spre Ronan, să nu-ţi imaginezi că-ţi voi permite să-mi vorbeşti aşa! Mai ales fiindcă eşti furios pe faptul că am dreptate.

— Băi, eşti atât de *misogin!* auzi fata pe Adam adresându-i-se lui Ronan în timp ce se îndrepta spre clienţii din faţă.

Noah izbucni în râs. Fata se tulbură însă şi mai tare la vederea celui care stătea în locul de aşteptare: Joseph Kavinsky. Era imposibil de confundat, fiindcă era genul acela de Corb care părea că e importat de undeva. Întreaga sa figură – nasul lung, ochii încercănaţi şi adânciţi în orbite şi arcada proeminentă – era deosebită de cea a tinerilor alături de care crescuse. Ca mulţi dintre ceilalţi elevi, purta ochelari mari de soare, avea frizură cu ţepi, un cerceluş în ureche, un lanţ de aur la gât şi un tricou alb. Spre deosebire de ceilalţi Corbi, o speria însă pe Blue.

— Hei, păpuşico! o întâmpină el pe Blue.

Se apropiase deja prea mult. Era mereu în mişcare. Felul în care îşi ţinea buzele sugera ceva haotic şi vulgar, de parcă ar fi vrut să o înghită dacă s-ar fi apropiat îndeajuns. Fetei nu-i plăcea nici cum mirosea puştiul.

Kavinsky era renumit chiar şi la şcoala ei. Dacă aveai nevoie de cineva care să-ţi rezolve

examenele, el era omul pe care trebuia să îl cauţi. Dacă voiai un permis fals, el îţi făcea rost. Dacă erai în căutarea a ceva care să te rănească, tot el era răspunsul.

— Nu sunt păpuşica ta! zise Blue pe un ton glacial, luând în mână un meniu laminat.

Faţa îi luase din nou foc.

— O masă de unul singur?

Băiatul nici n-o mai asculta însă. Se roti pe călcâie, îşi ridică bărbia în sus ca să vadă cine mai era în restaurant. Fără să o mai privească, îi spuse scurt:

— Ai mei sunt deja aici, zise el şi plecă de lângă ea, ca şi cum nici n-ar fi sesizat vreodată prezenţa fetei.

Nu era lămurită dacă îl învinuia pe Kavinsky că o făcea mereu să se simtă atât de insignifiantă sau pe ea însăşi care, deşi îl cunoştea, fusese incapabilă să se păzească de purtarea lui. Băgă meniul înapoi în standul din locul de aşteptare şi rămase acolo pentru o secundă, urându-i pe toţi, urându-şi jobul, simţindu-se straniu de umilită.

Trase adânc aer în piept şi umplu carafa cu ceai rece pentru masa 14. Kavinsky se îndreptă direct spre masa mare din spate, iar poziţiile celorlalţi băieţi se schimbară drastic. Adam privea masa cu o lipsă de interes studiată. Noah, destul de lipsit de contur, îşi băgă capul între umeri fără a reuşi însă să-şi ia ochii de la nou-venit. Gansey se aplecă asupra mesei într-o atitudine mai degrabă ameninţătoare. Ronan se transformă cel mai mult. Deşi poziţia lui relaxată – cu braţele încrucişate –

rămase aceeaşi, umerii i se îndreptară, înnodaţi de o tensiune evidentă. În ochi îi licărea o lumină la fel de feroce şi de vie ca în momentul în care îşi lansase avionul de pe deal.

— Ţi-am văzut maşina în faţă, îi zise Kavinsky lui Gansey. Şi mi-am adus aminte că am ceva pentru Lynch.

Râzând, aruncă un ghem uscat şi încâlcit în faţa lui Ronan. Acesta îl privi lung, iar una dintre sprâncene i se ridică a mirare. Se dădu pe spate şi ridică un fir. Se dovedi că ghemul era o colecţie de fâşii de piele identice cu cele pe care le purta el mereu.

— Ce bine, omule! zise Ronan ridicându-le ca pe nişte spaghetti. Merg cu orice.

— La fel ca maică-ta, îl aprobă Kavinsky amuzat.

— Şi ce-ar trebui să fac cu ele?

— Să mor eu dacă ştiu. Pur şi simplu m-au făcut să mă gândesc la tine. Dă-le mai departe. Oricum nu sunt decât nişte rahaturi de-astea cu iepurele alb[4].

— Elefantul[5]…

— Nu te băga în politică, Dick! răspunse Kavinsky, după care îşi puse palma pe capul ras al lui Ronan, făcându-l pe acesta să pară că e gata să-l muşte. Bun, eu am plecat. Am chestii de făcut.

---

[4] *White Rabbit,* melodie cântată de formația Jefferson Airplane de pe albumul *Surrealistic Pillow,* considerată a fi un exemplu de muzică psihedelică (n. tr.).

[5] Aluzie la Elephant Revival, trupă care a reluat în 2017 cântecul original *White Rabbit* (n. tr.).

Bucuraţi-vă de clubul vostru de lectură, doamnelor.

Nici măcar nu o privi pe Blue în drumul său spre ieşire. *Faptul că nu s-a dat la tine e un lucru bun,* îşi spuse fata. Se simţea invizibilă. De nevăzut. *Oare aşa se simte şi Noah?*

— Singurul lucru care îmi oferă bucurie acum este să mă gândesc la baraca din care va vinde maşini uzate la vârsta de treizeci de ani, zise Gansey.

Cu capul plecat, Ronan continua să studieze fâşiile de piele. Ţinea un pumn încleştat. Blue se întrebă care era semnificaţia adevărată a darului lui Kavinsky şi dacă Ronan o ştia.

— După cum am mai zis, bombăni Gansey. Necazuri!

7

Omului Cenuşiu nu-i plăcea maşina pe care o închiriase. Avea impresia clară că nu fusese folosită îndeajuns de mult de oameni pe vremea când era nouă, iar acum era prea târziu să fie deprinsă să ofere o companie plăcută. De când o luase, maşina încercase de două ori să-l muşte, iar el petrecuse o groază de timp încercând să o convingă să atingă măcar limita superioară de viteză.

De asemenea, avea culoarea şampaniei. Ridicolă pentru o maşină.

Ar fi vrut să o returneze şi să ia alta, dar Omul Cenuşiu îşi propusese să fie cât mai puţin vizibil cu putinţă. Ultima sa maşină închiriată căpătase o

nedorită şi posibil incriminatoare pată pe bancheta din spate. Era mai bine să nu atragă atenţia încă o dată.

După ce îşi încărcă cu grijă în autoturism aparatele şi maşinăriile lui Greenmantle, Omul Cenuşiu porni în căutarea orbească a semnalelor electrice. Nu-i păsa foarte mult că luminile pulsatorii şi alarmele care bâzâiau, împreună cu acele indicatoarelor, nu reuşeau să schiţeze o hartă coerentă către Greywaren. Henrietta avea câteva puncte interesante.

Centrul era populat de fast-fooduri ce păreau îngrozitor de slinoase, magazine de nimicuri cu reclame agresive, porticuri aliniate, susţinute de coloane dreptunghiulare, toate clădirile fiind aranjate ordonat, precum cărţile într-o bibliotecă. Privi prin geamul maşinii în timp ce rula încet. Localnicii de pe scaunele din faţa caselor îl priviră şi ei.

Măsurătorile tot nu aveau sens, aşa încât parcă Monstruozitatea Şampanie la colţul unei farmacii, care afişa o reclamă pentru CEL MAI BUN SANDVIŞ CU TON DIN ORAŞ. Comandă şi el unul, împreună cu un milkshake, unei vânzătoare cu buzele foarte roşii şi, în timp ce se apropia de tejghea, se opri curentul electric. Femeia lovi cu pumnul ei puternic în maşina pentru milkshake, care devenise inertă şi înjură cu un accent dulce, care făcu sudalma să pară cumva afectuoasă.

— O să vină imediat, îl asigură ea.

Toate rafturile, felicitările şi medicamentele căpătaseră brusc un aer apocaliptic în lumina

indirectă care se strecura prin ferestrele din faţă.

— Se întâmplă des?

— Da, începând din primăvara asta. Se opreşte. Mai sunt şi scurtcircuite care strică transformatoarele şi provoacă incendii. Uneori, nocturna stadionului de la Aglionby porneşte, deşi nu e nimeni acolo şi nu e niciun meci. Fiindcă băieţii ăia îngrozitori sunt plecaţi pe perioada verii. Mă rog, cei mai mulţi dintre ei. Dar sunteţi în trecere, nu-i aşa?

— O să rămân câteva săptămâni.

— Înseamnă c-o să fiţi aici de 4 Iulie.

Omul Cenuşiu trebui să se concentreze asupra unui calendar pe care îl schiţă în minte. Nu era prea obişnuit cu sărbătorile.

— Să veniţi aici ca să vedeţi parada, continuă femeia, agitând uşor paharul cu milkshake pe jumătate plin. O să vedeţi foarte bine şi artificiile de la Judecătorie. Nu vă lăsaţi păcălit de altele.

— Cele pe care oamenii le lansează de acasă?

— Nu, cele de la Aglionby, urmă femeia. Unii dintre băieţii ăia aruncă în aer tot felul de lucruri la care n-ar trebui să aibă acces. Le sperie de moarte pe bătrâne. Nu ştiu de ce nu intervine şeriful împotriva lui.

— A lui? întrebă Omul Cenuşiu interesat brusc de felul în care pluralul „băieţii ăia” devenise brusc singularul „lui”.

Vânzătoarea părea să fi căzut într-o reverie urmărind maşinile care treceau încet prin faţa vitrinei sale mari de sticlă. Vorbi într-un târziu:

— Probabil că e vina HEPCO; ştiu bine că firele

sunt vechi, dar au de gând să le înlocuiască? Nu!

Omul Cenuşiu clipi des, derutat de schimbarea subiectului.

— HEPCO?

— A, pardon! Henrietta Electric Power Company.

Felul de a vorbi al femeii transformă denumirea în *Henrietta Lektrick Poiur Cumpunei.* Ca şi cum incantaţia asta bizară ar fi invocat venirea curentului, maşina de milkshake reveni la viaţă.

— Uite, a venit! Ţi-am zis că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— O! zise Omul Cenuşiu privind cum se aprind luminile fluorescente de deasupra lui. Nici nu-mi făceam.

Femeia chicoti. Pentru ea era un hohot de râs satisfăcut şi cunoscător.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Tonul era bun. Fiind însă singurul pe care îl mâncase de când venise în oraş, nu putea spune dacă era cu adevărat cel mai bun.

Continuă să conducă. Casele lăsară locul câmpurilor cultivate după ce traversă autostrada. Trecu pe lângă hambare din scândură şi ferme văruite în alb, capre agitate şi camionete abandonate. Totul părea zugrăvit cu o singură paletă de culori, de la verde-pal la verde-închis, spre roşiatic; până şi gunoaiele păreau să fi crescut cumva la poalele dealurilor. Singuri munţii păreau să nu fie la locul lor, fantome albastre pe cât se întindea orizontul.

Spre marea surpriză a Omului Cenuşiu, aparatele lui Greenmantle păreau să ajungă la un consens.

Îl conduseră pe un alt drum lăturalnic. Pe marginea lui se vedeau semne de circulaţie şi câteva căsuţe poştale.

Îi sună telefonul. Era fratele său.

Stomacul Omului Cenuşiu se chirci dureros. Îl apelă doar de două ori. *Apel pierdut.* Fratele său nu avusese intenţia ca el să-i răspundă; dorea doar să-l facă să oprească maşina şi să se întrebe dacă trebuie să-l sune el. Să se întrebe dacă nu cumva va suna din nou fratele lui. Dorea să strângă şi mai mult nodul pe care îl simţea în pântece.

Reveni cu picioarele pe pământ la auzul unui câine labrador care lătra furios. Aruncă telefonul în torpedou ca să nu-l mai vadă. Privi din nou la aparatele lui Greenmantle.

Măsurătorile îl conduseră spre o casă galbenă, cu un şopron gol. Cu detectorul electromagnetic într-o mână şi cu magnetometrul cu cesiu în cealaltă, ieşi în bătaia soarelui, urmărind câmpul energetic. Se aplecă pentru a trece pe sub o funie de rufe. Văzu cuşca unui câine, dar nu şi animalul. Aerul avea aroma uscată şi complexă a unui câmp de porumb, deşi nu reuşea să vadă porumbul. În minte îi reveni senzaţia de stranietate pe care o simţise în farmacie când se întrerupsese curentul.

În spatele casei era o grădină de legume îngrijită de cineva ambiţios, cu şapte rânduri impecabile de plante: roşii ca desprinse dintr-o revistă, mazăre, fasole şi morcovi. Celelalte rânduri

nu păreau să fie la fel de productive. Urmărind lumina din ce în ce mai puternică emisă de detectorul electromagnetic, Omul Cenuşiu merse mai departe constatând că plantele devin din ce în ce mai rare. La capăt, rândurile păreau doar nişte cărări săpate care indicau câmpurile din depărtare. Câteva vrejuri uscate se încolăceau scheletic pe câţiva araci de bambus. Instrumentele îl îndreptară pe Omul Cenuşiu către o tufă de trandafiri plantată de partea cealaltă a rândurilor moarte, exact în faţa capacului de beton al unui puţ. Spre deosebire de celelalte plante, trandafirul era foarte viu. Dintr-un trunchi obişnuit se ridicau zeci de crenguţe din anii trecuţi şi apoi mlădiţele proaspete care se împleteau strâns una în jurul alteia, roşii la înfăţişare, de parcă prin ele ar fi curs sânge; erau totodată pline de ţepi stacojii, ameninţători.

Rezultatul ultim al acestei creşteri accelerate părea să fie o înnegrire a nodurilor de creştere, în partea de sus. Moarte. Trandafirul creştea spre moarte.

Omul Cenuşiu constată că e impresionat de cât de *greşită* era planta aceea. Câteva fluctuaţii îi confirmară că vortexul energetic era centrat exact pe tufa de trandafiri sau pe pământul de sub ea. O asemenea anomalie ar fi putut explica şi modul hidos în care se dezvoltase planta. Nu înţelegea însă cum toate astea ar fi putut fi legate de Greywaren. Doar dacă…

Privind spre casă, îşi puse aparatele pe pământ şi ridică acoperitoarea de beton a puţului.

Detectorul electromagnetic păru că e gata să

ia foc, fiindcă toate luminile îi deveniră roşii. Măsurătorile magnetometrului o luară razna.

Din deschizătura întunecată se ridica un aer rece. În maşină, avea o lanternă, pe care nu o luase fiindcă nu se gândise că va trebui să sondeze o asemenea adâncime. Încercă să se gândească cum ar fi putut recupera un obiect ascuns într-un asemenea puţ, dacă se ajungea până acolo.

La fel de brusc cum începuseră să se agite, ambele aparate deveniră tăcute. Uimit, Omul Cenuşiu le scutură puţin – nimic. Le purtă în jurul tufei de trandafiri – nimic. Le aduse deasupra puţului – nimic. Oricare fusese cauza acelei explozii de energie, acum dispăruse.

Se gândi că era posibil ca Greywaren să fie un artefact care funcţiona pulsatoriu şi pur şi simplu se oprise şi zăcea acum tăcut în ascunzătoarea sa din puţ.

Era însă mult mai probabil, gândi el, ca acel comportament să fie legat de mica problemă a HEPCO. Aceleaşi descărcări energetice care afectau instalaţia de nocturnă a stadionului puteau să survină şi aici. Canalizate cumva de sursa aceea de apă. Otrăvind cumva tufa de trandafiri.

Omul Cenuşiu aşeză la loc capacul puţului, îşi şterse broboanele de sudoare de pe ceafă şi se îndreptă de spate.

Făcu o poză cu telefonul tufei de trandafiri şi apoi se duse la maşină.

8

Adam Parrish avea probleme mai mari decât visele lui Ronan. Prima era noua lui casă. În prezent locuia într-o cameră micuţă de deasupra prezbiteriului bisericii St. Agnes. Clădirea părea să fi fost construită la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi avea toate atributele unei asemenea locuinţe. Băiatul se lovea constant cu capul de tavanul înclinat, iar în tălpi îi intrau aşchii periculoase din duşumea chiar şi când era încălţat cu şosete. Toată camera avea mirosul acela al caselor foarte vechi – praf de ghips de la ornamentele de pe pereţi, lemn şi el foarte vechi şi flori uscate. Își adusese propria mobilă: o saltea de la Ikea aşezată pe podea, recipiente de plastic şi cutii de carton, ca noptiere şi birou, şi un covor pe care îl găsise la ofertă cu doar trei dolari.

Practic, nu avea nimic, dar era nimicul lui Adam Parrish. Cum îl ura şi îl iubea deopotrivă! Cât de mândru era de el şi cât de jalnic era totul! Nimicul lui Adam Parrish nu avea însă aer condiţionat. Îi era imposibil să scape de căldura verii din Virginia. Se obişnuise aproape cu senzaţia pe care i-o dădea transpiraţia care i se scurgea pe picioare, sub pantaloni.

Şi mai erau şi cele trei joburi care îi plăteau taxele de studiu la Aglionby. Exagera cu orele de lucru acum ca să-şi permită un program mai lejer când începea şcoala. Tocmai îşi petrecuse două ore la cea mai simplă dintre slujbe – Boyd’s Body &

Paint, LLC[6], schimbând plăcuţe de frână şi uleiul de la motoare, încercând să afle ce anume producea scârţâiala de acolo, nu, *de acolo* – iar acum, deşi era în timpul liber, nu mai putea să facă nimic altceva. Transpirat, chinuit de dureri şi, mai presus de toate, obosit, mereu obosit.

Când îşi legă bicicleta de balustrada scării care ducea până în camera sa, luminiţele dansau deja la marginea vederii sale. Trecându-şi dosul palmei transpirate pe fruntea scăldată în sudoare, urcă scările şi constată că sus îl aştepta Blue.

Blue Sargent era drăguţă într-un fel care pe el îl chinuia fizic. Era atras de ea până la infarct. Acum, stătea sprijinită de uşa lui, purtând colanţi din dantelă şi o tunică făcută prin sfâşierea unui tricou mult prea mare pentru ea, cu un imprimeu Beatles. Răsfoia plictisită catalogul săptămânal de la supermarket, pe care îl abandonă însă imediat la vederea lui.

Singura lui dilemă era că Blue constituia o altă problemă. Era precum Gansey, fiindcă îi cerea mereu să se explice. Ce *vrei,* Adam? De ce ai *nevoie,* Adam? *Vrei* şi *nevoie* erau cuvintele care îl chinuiau cel mai mult când se gândea la semnificaţia lor: libertate, autonomie, un sold bancar pozitiv, un apartament din oţel şi sticlă într-un oraş fără praf, o maşină neagră, să o strângă în braţe pe Blue, opt ore de somn, un telefon, un pat, să o sărute pe Blue măcar o dată, un călcâi fără bătături, şuncă la micul dejun, să o ţină pe Blue de

[6] LLC, Limited Liability Company, echivalentul american al SRL, Societate cu Răspundere Limitată (n. tr.).

mână, o oră de somn, hârtie igienică, deodorant, un suc, un minut ca să-şi închidă ochii.

Ce *vrei,* Adam? *Să mă simt treaz atâta vreme cât am ochii deschişi.*

— Salutare! zise ea. Ţi-a venit corespondenţa.

Ştia. Văzuse deja şi ignorase plicul închis care purta emblema Academiei Aglionby, un corb. Păşea de două zile peste el ca şi cum ar fi sperat să dispară în absenţa atenţiei lui. Își aflase deja notele, iar plicul nu era destul de gros ca să anunţe gala trimestrială în care se strângeau fonduri. Ar fi putut fi doar un banchet al absolvenţilor sau o reclamă pentru un album foto. Şcoala trimitea întotdeauna asemenea informaţii în măsură să amplifice „experienţa Aglionby”: tabere de vară şi cursuri de pilotaj, albume de lux şi aparatură personalizată cu emblema Corbului. Erau menite să ajungă în faţa ochilor unor părinţi influenţi care trăiau în case decorate cu poze înrămate ale copiilor lor.

De data aceasta însă, nu credea că e vorba de o invitaţie la strângerea de fonduri. Se aplecă să ridice plicul, apoi ezită, cu degetele pe mânerul uşii.

— Intri? Trebuie să fac duş.

Inima îi bătea nebuneşte. *Asta era mai uşor,* gândi Adam deodată, *atunci când nu ne cunoşteam unul pe celălalt.*

— Poţi să faci, zise Blue senină. Nu-mi pasă. M-am gândit să trec să te salut înainte să-mi încep schimbul.

Băgă cheia în uşă şi intrară amândoi. Se opriră

în mijlocul camerei, singurul loc unde puteau sta în picioare fără să se aplece.

— Aşa… zise ea.

— Aşa… o îngână el.

— Ce e nou la muncă?

Adam se strădui din greu să se gândească la o glumă. Mintea sa era însă o cutie pe care prefera să o închidă la sfârşitul fiecărui schimb.

— Ieri, Boyd m-a întrebat dacă vreau să-i fiu mecanic pentru sezonul următor. De raliuri.

— Şi ce înseamnă asta?

— Aş avea un job după absolvire. Ar trebui să fiu însă plecat şase sau şapte săptămâni pe an.

De fapt, era o ofertă foarte măgulitoare. Toţi ceilalţi mecanici care călătoreau cu Boyd aveau o vechime mult mai mare decât Adam.

— Iar tu l-ai refuzat, presupuse Blue.

Adam o privi. Nu o putea citi cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi dădea seama ce era în mintea lui Gansey. Nu ştia dacă e încântată sau dezamăgită.

— Merg la facultate.

Preferă să treacă sub tăcere faptul că nu-şi dădea sufletul la Aglionby ca să ajungă doar un mecanic ceva mai răsărit. Deşi asta ar fi fost destul de bine, dacă n-ar fi ştiut însă şi ce alte lucruri l-ar fi putut aştepta. Dacă n-ar fi crescut la Academie. Când nu vezi stelele, îţi e de ajuns şi o lumânare.

Fata împinse uşor cu piciorul o pompă de benzină pe jumătate reparată, care se afla pe podea, deasupra unor ziare.

— Mda.

Adam simţi că dincolo de răspunsul fetei, dincolo de chipul ei, există o preocupare. Îi atinse obrazul.

— Te supără ceva?

Nu era tocmai cinstit. Ştia că atingerea lui avea să-i distragă pe amândoi de la întrebare. Aşa cum era de aşteptat, Blue îşi închise ochii. El îşi apăsă palma pe obrazul ei rece şi apoi, după câteva momente, coborî pe gâtul fetei. Mâna îi era extrem de sensibilă, iar el putea spune tot ceea ce atinge: firişoarele de păr de la baza gâtului, asprimea abia închipuită a pielii ei uscate de soare, mişcarea convulsivă a mărului lui Adam în timp ce îşi înghiţea saliva.

O prinse cu cealaltă mână, trăgând-o mai aproape. Cu grijă. Acum era lipită de el, îndeajuns de mult cât să-şi simtă propriul tricou scăldat în sudoare. Își puse barba pe capul ei. Braţele fetei se înlănţuiră în jurul lui într-un început de îmbrăţişare; îi simţi respiraţia caldă prin tricou. Nu avea cum să-şi scoată din cap faptul că îşi lipise coapsa complet de picioarele ei.

Nu era de-ajuns. Pe dinăuntru era sfâşiat de durere. Exista însă o barieră pe care nu avea voie să o treacă, deşi nu fusese niciodată sigur unde era ea trasată. Acum ajunsese cu siguranţă în apropierea ei. Se simţea periculos şi nestăpânit. Pe urmă, degetele ei i se lipiră cuminţi pe spate, apăsându-l pe şira spinării. Însemna că nu mersese prea departe.

Se aplecă să o sărute.

Blue se smulse din braţele lui. În graba ei de a

se elibera, se împiedică şi dădu cu capul de tavanul înclinat.

— Ţi-am spus *nu!* icni ea, ţinându-se cu mâna de ceafă şi făcându-l să se simtă străpuns în inimă.

— Acum şase săptămâni!

— E tot nu!

Se holbară unul la celălalt, suferind amândoi.

— Doar că… zise ea, nu vreau să ne sărutăm.

El era încă îndurerat. Își simţea pielea ca o constelaţie de terminaţii nervoase.

— Nu-nţeleg.

Blue îşi trecu mâna peste buze de parcă ar fi fost sărutată.

— Ţi-am *zis!*

El voia însă un răspuns. Dorea să ştie dacă era din cauza lui sau a ei. Nu ştia exact cum să întrebe, dar îndrăzni:

— Ţi s-a… întâmplat ceva?

Fata rămase pierdută pentru o clipă.

— Ce? A, *nu!* Dar chiar trebuie să fie un motiv? Pur şi simplu, răspunsul e *nu!* Nu e de ajuns?

Răspunsul corect era însă da. Adam era convins de asta. Răspunsul adevărat era că el dorea să ştie dacă nu cumva îi mirosea gura sau dacă ea se comporta aşa doar fiindcă el fusese primul care încercase, sau dacă exista vreun alt motiv care o făcea să îl refuze.

— Mă duc să fac un duş, zise el, încercând fără succes să pară că nu e supărat. Ai să mai fi aici când termin? Când începi munca?

— O să te aştept, răspunse ea, încercând fără succes să pară că nu e supărată.

În timp ce Blue răsfoia câteva hărţi pe care le găsise pe noptiera lui de plastic, Adam rămase sub apa rece până când inima încetă să-i mai fiarbă. *Ce vrei, Adam? Nici* măcar el nu ştia. Dinăuntrul duşului înghesuit sub acoperişul în pantă prinse imaginea fugară a propriului trup în oglindă şi tresări. Pentru o clipă, i se păruse că nu e totul în ordine. Ochii săi mari şi faţa suptă îl priveau, preocupate, dar nu neobişnuite.

În momentul acela, începu să se gândească la Cabeswater din nou. Existau zile în care i se părea că nu-şi poate scoate pădurea din minte. Nu deţinuse foarte multe lucruri în viaţa lui, adică nu le avusese cu adevărat în proprietate, dar acum era ceva: târgul. Se scursese deja ceva mai bine de o lună de când făcuse sacrificiul către Cabeswater ca să trezească meridianul energetic. Întregul ritual i se păruse neclar şi suprarealist, de parcă s-ar fi privit pe el însuşi interpretând un rol la televizor. Fusese pe deplin pregătit să facă un sacrificiu. Nu era însă foarte sigur cum avea să-l afecteze cel pe care îl făcuse până la urmă: *voi fi mâinile tale, voi fi ochii tăi.*

Până acum nu se întâmplase nimic serios. Ceea ce era chiar rău. Era un pacient cu un diagnostic pe care nu-l putea înţelege.

În duş, Adam îşi apăsă unghia degetului mare pe pielea bronzată. Urma viră brusc de la alb la roşu furios într-un singur moment, iar în timp ce o privea îşi dădu seama că era ceva ciudat în felul în care apa aluneca pe el. Ca într-o reluare. Urmări cu privirea şuvoiul de apă până la para de duş şi

petrecu un minut întreg uitându-se la felul în care ţâşneşte din suprafaţa de metal. Gândurile sale erau un amestec confuz de picături translucide care se agăţau de metal şi apoi picurau, făcând frunzele verzi să tremure.

Clipi.

Nu era nimic în neregulă cu apa. Nu existau nici frunze. Trebuia să doarmă înainte să facă vreo prostie la muncă.

Ieşind din duş, Adam simţi dureri în şira spinării, în umeri şi în suflet. Se şterse şi se îmbrăcă încet. Îi era teamă – spera? – că Blue plecase, dar când deschise uşa băii, încercând să se usuce pe cap, descoperi că fata era în pragul uşii, vorbind vesel cu cineva.

Musafirul se dovedi a fi administratora de la St. Agnes, al cărei păr negru se încreţise din cauza umidităţii. Probabil că avea şi un titlu oficial, pe care Ronan l-ar fi ştiut, călugăriţă-adjunct sau ceva de genul, dar Adam o cunoştea doar ca domnişoara Ramirez. Părea că se ocupă de toate treburile bisericii. Inclusiv de emiterea facturii pentru plata lunară a chiriei lui Adam. Când o văzu, stomacul i se chirci. Era absolut convins că ultimul său cec fusese refuzat. Avea să-i transmită că nu avusese destule fonduri, iar Adam urma să fie nevoit să arunce iarăşi bani în sacul fără fund al contului, după care, să plătească băncii o taxă pentru cecul returnat şi încă una doamnei Ramirez, intrând şi mai mult în banii pentru luna viitoare, totul într-un ciclu jalnic al sărăciei.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră,

don’şoară? întrebă el cu voce subţire.

Expresia de pe faţa femeii se schimbă. Nu era sigură cum ar fi trebuit să spună ceea ce avea de zis.

Degetele lui Adam se încleştară pe uşa de la baie.

— O, drăguţă! zise ea. Am venit să te informez despre chiria cămăruţei tale de aici.

Sunt atât de terminat! gândi el. *Gata! Vă rog, chiar nu mai pot să îndur.*

— Păi, am primit un nou… regulament fiscal, începu femeia. Pentru clădirea asta. Ştii că încasăm chiria ca o organizaţie non-profit. Aşa că… se va modifica chiria. Va rămâne la acelaşi procent din cheltuielile pentru… ce costă clădirea. Va fi cu două sute de dolari mai puţin.

Adam auzi *două sute* şi tresări, după care percepu şi restul propoziţiei şi crezu că nu a înţeles bine.

— Mai puţin? În fiecare an?

— În fiecare lună.

Blue părea încântată, dar lui Adam nu-i venea să creadă că tocmai i se redusese chiria cu două treimi. Tocmai făcuse rost de 2.400 de dolari pentru anul care urma. Întrebă, fără a fi capabil să-şi controleze accentul de Henrietta:

— Şi de ce ziceţi că s-a schimbat?

— Regulamentul fiscal, zise ea râzând şi adâncindu-i bănuiala. E drept că taxele au doar rareori obiceiul să te bucure, nu-i aşa?

Domnişoara Ramirez îl aşteptă pe Adam să răspundă, dar băiatul nu ştiu ce să zică. Își reveni

într-un târziu.

— Mulţumesc, doamnă.

În timp ce Blue închidea uşa, băiatul se duse în mijlocul camerei. Încă nu-i venea să creadă. Nu, nu voia să creadă. Pur şi simplu nu se potrivea. Luă în mână scrisoarea de la Aglionby. Se aruncă pe saltea şi o deschise într-un final.

Conţinutul era într-adevăr foarte succint, o înştiinţare scrisă la un rând cu antetul de la Aglionby. Nu-i trebui foarte mult ca să prindă ideea. Taxa pentru anul următor avea să crească pentru a acoperi costurile adiţionale, în timp ce bursa urma să fie aceeaşi. Administraţia înţelegea că această creştere reprezenta o greutate pentru el, mai ales în condiţiile în care era un elev excepţional, dar erau siliţi să-i amintească, pe cât de politicos posibil, că lista de aşteptare pentru Aglionby era destul de lungă şi conţinea băieţi cu adevărat excepţionali, capabili să plătească întreaga taxă. În concluzie, domnul Parrish trebuia să aibă în vedere faptul că jumătate din taxa pentru anul următor trebuia plătită până la sfârşitul lunii, în cazul în care voia să-şi păstreze locul.

Diferenţa de taxă între cei doi ani era de 2 400 de dolari.

Aceeaşi sumă! Nu avea cum să fie o coincidenţă.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Blue, aşezându-se lângă el.

Nu dorea.

Probabil că Gansey era în spatele acestor lucruri. Ştia că Adam n-ar fi acceptat niciodată să

primească bani de la el, aşa că pusese la cale toate aceste lucruri. O convinsese pe doamna Ramirez să accepte un cec şi să inventeze o reglementare fiscală ca să-l păcălească. Probabil că prietenul său primise şi el o scrisoare similară cu două zile în urmă. Pentru el, creşterea aceea nu însemna nimic.

Pentru o clipă fugară, îşi imaginã viaţa pe care o trăia Gansey. Cu cheile de la maşină în buzunar. Cu pantofii lui noi în picioare. Privind nepăsător la facturile lunare. Nu aveau ce să-i facă lui Gansey. Nimic nu-l putea atinge; oamenii care spuneau că banii nu pot cumpăra orice nu cunoscuseră pe nimeni atât de bogat precum băieţii de la Aglionby. Erau imuni la problemele de zi cu zi. Singurul lucru de care nu se puteau apăra cu cardul de credit era moartea.

Într-o zi, gândi Adam supărat, într-o zi aşa o să fiu şi eu. Ajutorul acela nu era însă în regulă. Nu ar fi solicitat niciodată ajutorul lui Gansey. Adam nu era sigur cum anume ar fi acoperit creşterea taxei, dar nu voia să o facă în felul ăsta, nu cu banii lui Gansey. Aproape că putea vedea: un cec împăturit, băgat repede în buzunar, priviri care se evită. Prietenul său uşurat de faptul că Adam îşi revenise în sfârşit, iar el, incapabil să spună *mulţumesc.*

Îşi dădu seama că Blue se uită la el cu buzele ţuguiate şi sprâncenele ridicate.

— Nu te uita aşa la mine! zise el.

— Cum? N-am voie să fiu îngrijorată pentru tine?

— N-am nevoie de mila ta, îi răspunse el pe un

ton încordat.

Dacă Gansey n-avea voie să simtă milă faţă de el, Blue cu atât mai mult trebuia să-şi ia gândul de la asta. Până la urmă, ei doi erau în aceeaşi barcă. Nu cumva şi ea mergea la muncă? Aşa cum el se întorsese?

— Atunci, nu fi demn de milă!

Adam simţi furia cum îl copleşeşte, cum pune stăpânire pe fiinţa lui. Familia Parrish gândea în alb şi negru, se comporta la extreme. La ei nu exista să fii *puţin* furios. Fie *deloc,* fie o furie copleşitoare.

— Şi ce e demn de milă la mine, Blue? Spune-mi! strigă el, sărind în picioare. E cumva faptul că muncesc pentru tot ce capăt? Asta mă face pe mine demn de milă şi pe Gansey nu? continuă el fluturând plicul. E cumva faptul că mie nu mi se *aduce* scrisoarea?

Fata nu clipi, dar privirea îi deveni aprigă.

— Nu! continuă el cu o voce teribilă, pe care şi-o sesiză imediat. *N-am nevoie de nenorocita ta de milă!*

Fata era şocată. Şi asta se vedea pe faţa ei.

— Ce-ai spus?

Blue privea la cutia care era pe post de noptieră. Cumva, se deplasase cu aproape doi metri de lângă pat. Muchia îi era îndoită, iar conţinutul se revărsase pe toată podeaua. Abia acum băiatul îşi aminti faptul că o lovise, deşi nu ştia când luase decizia să o facă.

Şi nici măcar nu reuşise să-şi domolească furia.

Câteva clipe, Blue îl privi intens, după care se ridică.

— Ai grijă, Adam Parrish! Fiindcă într-o zi s-ar putea să primeşti ce ceri. S-ar putea să fie fete în Henrietta care să-ţi permită să le vorbeşti în felul ăsta, dar eu nu sunt una dintre ele. Acum o să mă duc şi o să stau pe scări până când trebuie să plec la muncă. Dacă poţi fi... dacă poţi fi uman până atunci, vino să mă iei. Dacă nu, ne vedem mai târziu.

Se aplecă puţin ca să nu dea cu capul de tavan, iar apoi închise uşa în urma ei. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi ţipat sau dacă ar fi plâns. Aşa, vorbele ei nu făcuseră decât să-i picure acid între gânduri: o picătură, alta... Era la fel de rea ca Gansey. *De unde* îi veniseră vorbele astea? Când el avea să absolve şi să plece din locul acela, lăsând-o prizonieră în Henrietta, ea va fi cea care se va simţi ca o proastă.

Își dori să deschidă uşa şi să-i strige acest lucru. Se stăpâni cu greu să nu o facă.

După un moment, reuşi să se calmeze îndeajuns pentru a vedea cum furia devenea o parte distinctă a lui, un cadou otrăvit, o surpriză din partea tatălui său. Se linişti îndeajuns încât să-şi dea seama că dacă aştepta prea mult, analizând cu grijă ceea ce simţea, emoţia avea să-şi piardă inerţia. Era la fel ca o durere fizică. Cu cât încerca să analizeze mai exact ce anume o provoca, cu atât mai incapabil părea creierul său să-şi amintească de ea.

Își izolă furia înăuntrul său.

Oare aşa se simţea şi tata, se întrebă, *când m-a prins de mânecă în timp ce mă îndreptam spre*

uşă? Oare de asta m-a dat cu capul de frigider? Asta a simţit când a intrat pe uşa dormitorului meu? Oare cu asta se lupta de fiecare dată când îi aminteam că exist?

Era destul de calm ca să-şi dea seama că nu pe Blue fusese supărat. Fata avusese doar ghinionul de a fi prezentă în clipa izbucnirii lui.

Nu avea scăpare. În el exista mult prea multă monstruozitate. Părăsise sălaşul, dar luase cu el fiara. Ştia şi el că e demn de milă. Nu fiindcă trebuia să-şi plătească şcoala sau fiindcă trebuia să-şi câştige existenţa muncind. Nu, motivul era că încerca să fie ceva ce n-ar fi putut fi niciodată. Iluzia lui era demnă de milă. N-avea nevoie de diplomă. Doar de Glendower.

În unele nopţi, reuşea să adoarmă doar imaginându-și cum avea să formuleze cererea, favoarea către Glendower. Trebuia să-şi cumpănească foarte bine cuvintele. Mesteca frazele în minte cu disperare, căutând una de care să fie mulţumit. În mod normal, cuvintele s-ar fi rostogolit şi s-ar fi aranjat cuminţi în mintea sa, dar de data aceea singurul lucru la care se putea gândi era *repară-mă.*

Brusc, în minte îi veni o altă imagine.

Imediat după aceea se gândi, *dar ce înseamnă asta?* Imaginile nu veneau. Şi, cu siguranţă, nu i se întâmpla pentru prima dată. Senzaţia persista încă, o idee care îi licărise sau o simţise, sau şi-o amintise, o mişcare pe care o prinsese cu coada ochiului. Un instantaneu capturat pe retină.

Avea sentimentul deconcertant că nu se mai

putea încrede în simţurile sale. Ca şi cum ar fi gustat o imagine, ar fi mirosit un sentiment sau ar fi atins un sunet. Era la fel ca în urmă cu câteva minute, impresia că e ceva greşit în propria imagine, văzută în oglindă.

Toate grijile lui Adam se topiră, lăsând loc unei preocupări mai arzătoare pentru trupul extenuat în care trebuia să existe. Fusese lovit de atâtea ori. Își pierduse deja auzul la urechea stângă. Poate că nopţile acelea mai distruseseră ceva.

Imediat, văzu o altă imagine. Se transformase.

9

Când sună Adam, Ronan, Noah şi Gansey pierdeau vremea prin magazinul Dollar City din Henrietta. Teoretic, merseseră acolo să cumpere baterii. Practic însă, adevărul era că atât Blue, cât şi Adam erau la şcoală, furia fără chip a lui Ronan se înrăutăţea noaptea, iar Dollar City era unul dintre puţinele magazine din localitate care permiteau accesul animalelor de companie.

Gansey răspunse la telefon, în timp ce Ronan examina un set de radiere în formă de aligator. Animalele Day-Glo ofereau şase expresii faciale diferite. Noah încerca să-şi strâmbe gura ca să le imite, în timp ce Drujbă, îngropată la cotul stăpânului ei, le privea cu suspiciune. De la capătul raftului, vânzătorul se uita la fel de suspicios. Când Dollar City pusese semnul prin care permitea accesul animalelor de companie, nu se referise la păsări hoitare.

Lui Ronan îi plăcea privirea încărcată de nemulţumire a vânzătorului.

— Salut! zise Gansey în telefon, luând în mână un carnet pe ale cărui coperte era desenat un pistol.

Urmă imediat o schimbare bruscă a tonului cu care vorbea. Asta însemna că îl sunase Adam, ceea ce părea să aţâţe întotdeauna mânia lui Ronan. Totul părea să fie mai rău noaptea.

— Mă gândeam că eşti încă la muncă. Poftim? Ah, ne aflăm la Bourgeoisie Playground.

Ronan îi arătă lui Gansey un ceas de perete, din plastic, în forma unui curcan. Guşa, care îi atârna de sub cioc, se clătina în ritmul secundelor.

— *Mon dieu!* zise Gansey, după care continuă în telefon. Dacă nu eşti sigur, probabil că n-a fost. E greu să confunzi o femeie cu orice altceva.

Ronan nu putea să spună de ce era nervos. Deşi Gansey nu făcuse nimic care să-l stârnească, părea să fie însă parte a problemei. Își ţinea mobilul lipit de ureche, ajutându-se de umăr, în timp ce privea la un set de două farfurii decorate cu imaginea unor roşii zâmbitoare. Prin cămaşa deschisă la gât i se vedea destul de mult din clavicule. Nimeni nu avea cum să nege că Gansey era un fel de portret al tinereţii, produsul îngrijit al împerecherii dintre noroc şi avere. În mod normal, era atât de spilcuit încât abia putea fi suportat, asta şi fiindcă era în mod clar dintr-o specie diferită de cea aspră şi repezită din care făcea parte Ronan. În seara aceea, scăldat de luminile fluorescente din magazinul Dollar City, părul lui

Gansey era ciufulit, iar pantalonii săi office se umpluseră de pete după ce trebuise să lucreze la motorul Porcului. Își băgase picioarele goale în pantofii săi Top-Siders şi era în mod evident om, unul tangibil, şi dintr-un motiv ciudat lucrul ăsta îl făcea pe Ronan să-şi dorească să dea cu pumnul într-un zid.

Îndepărtând telefonul de gură, Gansey le zise:

— Adam crede că a văzut o apariţie în camera lui.

— Eu văd o apariţie chiar acum, zise Ronan, privind la Noah, care făcu un gest nepoliticos, o ameninţare ilar de jalnică venită din partea lui, ca pufăitul unui pisoiaş.

Vânzătorul plescăi destul de tare.

Drujbă interpretă zgomotul ca pe un afront personal şi începu să muşte supărată din fâşiile de piele de la încheietura lui Ronan, ceea ce îi aminti băiatului de cadoul straniu pe care îl primise mai devreme de la Kavinsky. Nu se simţea tocmai confortabil la gândul că fusese studiat atât de atent. Kavinsky nimerise cele cinci benzi de piele cu exactitate, până la tonul în care era vopsită pielea. Ronan se întrebă ce dorea să obţină cu asta.

— Cât de mult? întrebă Gansey în telefon.

Ronan îşi sprijini fruntea de raftul cel mai de sus. Marginea de metal îl apăsa dureros, dar nu se mişcă. Noaptea, dorul de casă era necontenit şi omniprezent, de parcă ar fi fost un microb în aer. Îl vedea în mănuşile ieftine pentru cuptor de la Dollar City – care îi aminteau de mama sa la vremea

cinei. Îl auzea în zgomotul cu care se închidea sertarul cu bani al casei de marcat – care îi amintea de tatăl său întorcându-se acasă târziu în noapte. Îl mirosea în aroma vagă a unui odorizant de cameră – care îi amintea de călătoriile familiei la New York.

Noaptea, casa părea atât de aproape. Ar fi putut ajunge în douăzeci de minute. Își dorea să strivească toate mărfurile de pe rafturi.

Noah hoinărise peste tot, iar acum se întorsese bucuros cu un glob de zăpadă. Rămase în spatele lui Ronan până când acesta îşi luă capul de pe raft ca să admire atrocitatea aceea. Înăuntrul sticlei se vedea un palmier împodobit, iar sub el făceau plajă două siluete fără chip. Inscripţia de pe plaja închipuită era foarte greşită: UNDEVA E ÎNTOTDEAUNA CRĂCIUN.

— Străluceşte! şopti Noah aproape cu respect, scuturând uşor ornamentul.

Cu siguranţă, pe plajele vacanţelor eterne nu ningea cu zăpadă artificială, ci cu sclipici. Atât Ronan, cât şi Drujbă priviră transfiguraţi fulgii multicolori aşezându-se peste crengile palmierului.

Ceva mai departe de ei, Gansey continua să vorbească la telefon.

— Ai putea să vii la Monmouth. Să stai măcar în seara asta.

Ronan râse aspru, îndeajuns de tare ca să fie auzit de Gansey. Adam era maniac în privinţa somnului în propria locuinţă, deşi aceasta era oribilă. Nu s-ar fi simţit bine nici măcar dacă i-ar fi oferit o cameră de cinci stele. Fiindcă n-ar fi fost

nici căminul dărăpănat de care lui Adam îi era dor în chip disperat şi ruşinos, nici Monmouth Manufacturing, noul cămin pe care însă mândria băiatului îl respingea cu putere.

Uneori, Ronan credea că Adam era atât de obişnuit cu durerea, încât nu dorea să accepte că există căi în viaţă în lungul cărora nu e absolut necesar să te întâlneşti cu agonia.

Gansey stătea cu spatele la ei.

— Uite ce e, habar n-am despre ce vorbeşti. Ramirez? Nu am vorbit cu nimeni de la biserică. Da, 2 400 de dolari, partea asta o ştiu. Eu…

Asta însemna că vorbeau despre scrisoarea de la Aglionby; Ronan şi Gansey primiseră şi ei câte una la fel.

— Nu, într-un anumit fel nu înseamnă că trişezi… Nu, ai dreptate. Ai dreptate, eu nu înţeleg. Nu ştiu ce înseamnă asta şi nu voi şti niciodată, urmă Gansey.

Probabil Adam făcuse conexiunea între schimbarea chiriei sale şi creşterea taxei de şcolarizare. Nici nu era foarte greu pentru o persoană atât de inteligentă. Şi, desigur, era cel mai simplu să-l faci răspunzător pe Gansey. Dacă Adam s-ar fi gândit ceva mai mult, şi-ar fi dat seama că Ronan avea infinit mai multe relaţii la St. Agnes. Şi că, indiferent cine era în spatele ieftinirii chiriei, ar fi trebuit să intre în biroul administraţiei cu un teanc de bancnote şi cu dorinţa arzătoare de a lămuri un om al bisericii să mintă cu privire la o ipotetică modificare a modului de calculare a taxelor. Dacă ar fi gândit în felul ăsta, Ronan ar fi

devenit principalul suspect. Unul dintre lucrurile minunate care decurgeau din faptul de a fi Ronan Lynch era că nimeni nu l-ar fi suspectat că mai e în stare să facă lucruri bune.

— N-am fost eu, zise Gansey, dar sunt bucuros că s-a întâmplat aşa. Bun! Înţelege ce vrei din asta.

Ronan ştia cum arată chipul prietenului său când e pe cale de a izbucni. Îl văzuse în oglindă de nenumărate ori. Adam făcea riduri pe toată faţa.

De lângă Ronan, Noah scoase un *Oh* foarte surprins şi apoi dispăru.

Globul cu zăpadă se prăbuşi la pământ, căzând pe locul în care stătuseră picioarele lui Noah. Lăsă în urma lui o elipsă umedă, rostogolindu-se sub raft. Drujbă era şocată, la fel ca Ronan. O strânse protector în timp ce se aplecă.

— Ei, *haide!* exclamă vânzătorul.

Nu văzuse dispariţia, dar ştia că se întâmplase ceva.

— Nu te agita, strigă Ronan. O să plătesc.

N-ar fi admis niciodată că inima i se zbătea să iasă din piept. Gansey se întoarse brusc, plin de uimire. Scena – lipsa lui Noah, urâţenia de glob ascuns pe jumătate sub un raft – nu-i oferea vreo explicaţie evidentă.

— Aşteaptă o clipă, îi zise el lui Adam.

Deodată, tot corpul lui Ronan deveni rece. Nu era un fior, ci un frig năprasnic, din acelea care îţi usucă gura şi îţi fac sângele să curgă mai încet. Întâi îi amorţiră degetele de la picioare şi apoi şi cele de la mâini. Drujbă cârâi speriată:

— Kerah!

Băiatul o mângâie pe creştet, încercând s-o liniştească, deşi el însuşi era departe de a fi calm.

În momentul acela, Noah apăru din nou într-o explozie violentă, de parcă ar fi revenit curentul electric şi asta ar fi produs scântei. Degetele i se încleştară pe braţul lui Ronan. În punctul de contact se făcu imediat rece, fiindcă Noah avea nevoie de căldură ca să devină din nou vizibil. În jurul lor se stârni o pală uşoară de vânt, purtând mirosul pădurii unde murise băiatul.

Ştiau cu toţii că Noah putea să facă să scadă temperatura dintr-o cameră atunci când apărea prima dată, dar manifestarea aceea atât de violentă era ceva cu totul nou.

— Uau! Ar trebui să întrebi întâi, fraiere! zise Ronan fără să-l îndepărteze însă. Ce-a fost asta? îl întrebă el pe Noah, ai cărui ochi erau măriţi de groază.

— Te sun eu mai târziu, îi zise Gansey lui Adam.

— Băi, băieţi, n-aţi terminat? întrebă şi vânzătorul.

— Aproape, îl asigură Gansey cu vocea lui dulce, punându-şi telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Îmi mai trebuie nişte prosoape de hârtie! *Ce se întâmplă aici?*

Ultimele cuvinte fuseseră şuierate către Ronan şi Noah.

— Noah şi-a luat o pauză.

— Mi-am pierdut… începu Noah, căutându-şi cuvintele. Nu mai era aer. Am ajuns *dincolo.* Me… meridianul!

— Meridianul energetic? întrebă Gansey.

Noah aprobă din cap într-un gest neclar, care era totodată şi un fel de tremurat.

— Nu-mi… nu-mi mai rămăsese nimic, zise el, eliberându-l pe Ronan şi scuturându-şi mâinile.

— Cu plăcere, băi… mârâi Ronan, care încă nu-şi putea simţi degetele de la picioare.

— Mulţumesc. N-am vrut să… dar erai aici. O, *sclipiciul!*

— Da, răspunse Ronan agasat. Sclipiciul!

Gansey luă repede de jos globul crăpat şi dispăru către casă. Se întoarse cu un bon şi cu o rolă de prosoape de hârtie.

— Dar Parrish ce avea? întrebă Ronan.

— A văzut o femeie în casa lui. Presupune că încerca să-i spună ceva. Părea înspăimântat puţin. Cred că meridianul e supraîncărcat.

Gansey continuă în mintea sa. *Sau poate că lui Adam i s-a întâmplat ceva teribil când s-a sacrificat în Cabeswater. Poate că a tulburat tot oraşul atunci când a trezit meridianul energetic.* Nu puteau vorbi însă despre asta, la fel cum nu puteau aduce în discuţie nici faptul că în noaptea aceea Adam furase maşina lui Gansey. Sau despre felul în care el făcuse absolut tot ceea ce Gansey îl rugase să nu facă. Aşa cum Adam era stupid în mândria lui, la fel, Gansey era stupid în privinţa lui Adam.

— Da… repetă Ronan. S-a supraîncărcat meridianul. Sigur! Pun pariu că despre asta-i vorba!

Farmecul magazinului Dollar City se spulberase definitiv. În timp ce se îndreptau spre ieşire, Noah

îi zise lui Ronan:

— Ştiu de ce eşti supărat.

Ronan îl privi cu ochii mijiţi, dar pulsul i se acceleră.

— Hai, bagă, profetule!

— Nu e treaba mea să spun secretele altora, îi răspunse Noah.

10

— Mă gândeam că ai putea veni cu mine, zise Gansey cu grijă două ore mai târziu.

Își ţinea telefonul la ureche folosindu-se de umăr, în timp ce derula un sul imens de hârtie pe podeaua de la Monmouth Manufacturing. Nenumăratele veioze din cameră păreau că sunt faruri care luminează o interminabilă dungă albă.

— La petrecerea mamei mele. S-ar putea să fie şi un internship pe-acolo, dacă te vei pricepe îndeajuns.

De la celălalt capăt al conversaţiei, Adam ezită o clipă. Era greu de zis dacă se gândeşte la asta sau propunerea îl supărase pur şi simplu.

Gansey continuă să înşire hârtia. Era o printare de înaltă rezoluţie a meridianului energetic, aşa cum fusese el fotografiat dintr-un satelit aflat „întâmplător” într-o poziţie favorabilă. Costase o avere să împartă imaginile şi apoi să le tipărească, dar avea să merite dacă putea identifica vreo neregularitate. În caz contrar, puteau să o folosească pentru a-şi îmbunătăţi explorările. De asemenea, era tare drăguţă.

Din camera lui Ronan răzbătu râsul lui Noah. Cei doi băieţi aruncau diferite obiecte de la fereastra aflată la etajul doi până în parcarea de dedesubt. Se auzi un trosnet teribil.

— Nu, nu *aia,* Noah! exclamă exasperat Ronan.

— Trebuie să văd dacă pot să plec de la muncă, răspunse Adam. Cred că e posibil. Tu ce zici, e bine?

— O, da! exclamă Gansey uşurat.

Trase scaunul de la birou şi ancoră cu el un colţ al hârtiei care încerca în permanenţă să se ruleze la loc. Pe celălalt îl fixă cu un exemplar din *Trioedd Ynys Prydein.*

— Ai veşti de la Blue? întrebă Adam.

— În seara asta? E la muncă, nu-i aşa?

Întinde-te! Întinde-te! Întinde-te! Băiatul împinse hârtia cu piciorul ca să o ţină dreaptă. Era surprinzător de satisfăcător să vezi hectare după hectare de pădure şi de piscuri montane, de râuri şi de păşuni aşternându-se la picioare, de-a curmezişul duşumelei. Dacă ar fi Dumnezeu, gândi el, exact la fel ar fi creat lumea, întinzând-o ca pe un covor.

— Daaa, păi… Ţi-a spus vreodată ceva despre mine?

— Ce anume?

— Despre sărut, bănuiesc… urmă celălalt după o pauză.

Gansey se opri din întinsul hârtiei. De fapt, Blue îi spusese foarte multe despre sărut. Mai exact, că i se spusese tot timpul că îşi va ucide sufletul pereche cu un sărut. Era ciudat să-şi

amintească în momentul acela, fiindcă ştia bine că se îndoise de cuvintele ei. Acum n-ar mai fi făcut-o. Blue era ceva fantezist, dar tare sensibil, ca un ornitorinc sau precum tartinele acelea care se taie în cercuri ca să fie servite la o petrecere simandicoasă. Îi spusese însă să nu-i împărtăşească şi lui Adam toate astea.

— Despre sărut? repetă el evaziv. Dar ce se petrece între voi?

Se auzi un alt trosnet din camera lui Ronan, urmat de râsul diabolic al prietenului său. Gansey se întrebă dacă n-ar trebui să-i oprească înainte să apară maşinile cu lumini pâlpâitoare.

— Habar n-am. Pur şi simplu nu vrea, zise Adam. Nu o învinuiesc… Nici eu nu prea ştiu ce fac.

— Dar n-ai întrebat-o de ce nu vrea? se miră Gansey, deşi n-avea niciun chef să afle răspunsul, fiindcă se simţea brusc obosit de conversaţia aceea.

— Cică e foarte *mică.*

— Păi, cam aşa e, aprobă Gansey, care n-avea nicio idee despre vârsta fetei.

Ştia că abia terminase clasa a unsprezecea. Probabil că avea şaisprezece ani. Dar poate că avea optsprezece sau douăzeci şi doi şi era doar foarte scundă şi copilăroasă.

— Nu ştiu, Gansey. Nu ţi se pare cusut cu aţă albă? Te-ai văzut cu mult mai multe fete decât mine.

— Nu am nicio relaţie *acum.*

— Doar cu Glendower.

Gansey nu îl putea contrazice:

— Uite ce e, Adam, părerea mea e că nu-i vorba de tine. Cred că te place.

Lui Adam nu îi conveniră cuvintele prietenului său, fiindcă nu dădu niciun răspuns, ceea ce-i oferi lui Gansey suficient timp pentru a-şi aminti momentul când o abordase pe Blue, la Nino’s, din partea lui Adam. Ce dezastru fusese! De atunci, îi veniseră în cap zeci de feluri în care ar fi putut proceda mai bine.

Ceea ce era o prostie până la urmă. Totul se rezolvase! Acum era cu Adam. Faptul că la acel prim contact Gansey se comportase ca un nenorocit nu mai avea nicio importanţă.

— Băi, nu! urlă Noah, deşi tonul arăta că nu e tocmai convins de ceea ce spune, fiindcă era pe cale de a izbucni în râs.

— Băi, nu…

Gansey dădu un şut în sulul de hârtie îndeajuns ca acesta să se depărteze câţiva metri şi să se încâlcească undeva în întuneric. Merse către ferestrele din partea de est a fabricii. Se sprijini cu cotul de pervaz şi-şi lipi fruntea de sticlă, ca să privească imaginea oferită de Henrietta.

Visase odată că l-a găsit pe Glendower. De fapt, era în ziua următoare descoperirii. Nu avea cum să uite senzaţia pe care i-o produsese visul acela. Nu era bucurie, ci doar absenţa durerii. Păstra în amintire cât de uşor şi de liber se simţise.

— Nu vreau ca lucrurile să devină urâte, zise Adam într-un final.

— Păi, sunt urâte?

— Nu. Cred că nu. Doar că în cazul meu se

pare că întotdeauna ăsta e deznodământul.

Gansey privi luminile minuscule ale farurilor maşinilor care plecau din Henrietta şi asta îi aducea aminte de macheta oraşului, aflată pe podea. Un foc de artificii prematur şi ilegal se ridică undeva în fundal.

— Ştii, ea nu e ca o *fată.* Adică sigur că e fată. Dar nu e ca atunci când ieşeam eu cu cineva. E *Blue.* O poţi întreba. Ne întâlnim cu ea în fiecare zi. Vrei să-i spun eu?

Era absolut ferm convins, sută la sută, că nu era deloc interesat să facă aşa ceva.

— Eu nu prea mă pricep la vorbe, Gansey, zise Adam pe un ton umil. Iar tu eşti chiar bun. Poate… poate dac-ar veni vorba… aşa… în chip firesc…

— Bineînţeles, zise Gansey, dar umerii îi căzură şi geamul se aburi din cauza oftatului înfundat.

— Mulţumesc, zise Adam, după care făcu o pauză. Îmi doresc doar ca lucrurile să fie simple.

Şi eu, Adam. Şi eu.

Uşa dormitorului lui Ronan se deschise cu zgomot. Băiatul rămase în prag, privind dincolo de Gansey. Se comporta ca în momentele acelea în care Ronan-cel-periculos de acum era totodată şi Ronan-cel-vesel, aşa cum îl cunoscuse Gansey.

— Noah e aici?

— Stai un pic! îi zise Gansey lui Adam şi apoi i se adresă lui Ronan. De ce ar fi aici?

— Fără motiv. Fără motiv, zise Ronan, după care intră la loc în cameră, izbind uşa.

— Scuze, urmă Gansey către Adam. Mai ai costumul acela pentru petrecere?

Răspunsul lui Adam se pierdu în zgomotul făcut de uşa etajului doi care se deschise brusc. Prin ea se strecură Noah, care-l informă pe un ton supărat:

— M-a aruncat *pe mine* pe fereastră.

— Eşti deja mort! se auzi vocea lui Ronan de dincolo de uşă.

— Dar ce se întâmplă acolo? dori să ştie Adam.

Gansey îl studie pe Noah, care nu arăta cu nimic mai rău decât de obicei.

— Habar n-am. Ar trebui să vii să te convingi singur.

— Nu în seara asta, îl refuză Adam.

Îl pierd, gândi Gansey. *Mi-l ia Cabeswater.* Se gândise că atâta vreme cât se va feri să intre în pădure îl va avea pe vechiul Adam, cu excepţia consecinţelor a orice fusese ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, după care totul devenise ciudat. Dar poate că nu avea nicio importanţă, poate că pădurea Cabeswater i l-ar fi luat oricum pe Adam.

— Atunci, asigură-te că ai o cravată roşie, zise Gansey.

11

În noaptea aceea, Ronan visă copaci. Era într-o pădure imensă şi bătrână, cu stejari şi sicomori, care răsăreau din pământul rece, de munte. Frunzele se clătinau în vânt. Ronan simţea fizic măreţia muntelui de sub picioarele sale. Vechimea lui. Undeva departe, în faţa lui, simţea că există un puls care învăluie întreaga lume, bătând mai rar

decât al său, dar mai puternic şi inexorabil.

Mai fusese acolo. De multe ori. Crescuse cu acest vis recurent al pădurii. Rădăcinile ei erau împletite cu venele sale. Aerul se mişca în jurul lui, aducând un zvon.

Ronan Lynch. Ronan Lynch. Ronan Lynch.

Nu mai erau prin preajmă decât copacii şi lucrurile la care visau ei.

Era pe muchie de cuţit, zbătându-se între somn şi conştienţă. Când reuşea să viseze aşa, era rege. Lumea întreagă era a lui să o schimbe. Să o ardă.

Ronan Lynch. Greywaren, tu es Greywaren.

Vocea venea de pretutindeni şi de nicăieri. Cuvântul Greywaren îi făcu pielea de găină.

— Fetiţo? întrebă el.

Iar ea apăru, pândind cu grijă de după un copac. Când Ronan o visase prima dată, avusese părul lung de culoarea mierii, dar după câţiva ani se transformase într-o tunsoare scurtă, ascunsă în mare parte de o căciuliţă albă. El crescuse, dar nu acelaşi lucru i se întâmplase şi ei. Dintr-un motiv necunoscut, îi amintea lui Ronan de pozele alb-negru ale muncitorilor din New York. Avea acelaşi aer pierdut, orfan. Prezenţa ei îi uşura însă misiunea de a extrage lucruri din vise.

Întinse mâna spre ea, dar fata nu veni imediat. Privi în jur înspăimântată. Ronan nu avea de ce să o certe. În mintea lui existau nenumărate lucruri îngrozitoare.

— Haide!

Nu ştia încă exact ce doreşte să extragă din visul acela, dar simţea că e atât de viu şi de

conştient încât ar fi putut face orice. Fata orfană rămase însă dincolo de atingerea lui, cu degetele încleştate pe scoarţa copacului.

— *Ronan, manus vestras!* zise ea.

Ronan, mâinile tale!

Avea furnicături şi tremura. Își dădu seama că pe pielea lui se târau viespi, cele care îl omorâseră pe Gansey cu atâta vreme în urmă. De data aceasta, nu erau multe, doar câteva sute.

Uneori, visa maşini pline de viespi, case... lumi întregi ticsite. Câteodată îl omorau şi pe el în vis.

Dar nu în seara aceea. Nu când el însuşi era cea mai veninoasă fiinţă dintre copacii aceia. Nu când îşi putea simţi visul ca pe un lut moale pe care îl modela între degete. *Nu sunt viespi,* gândi el.

Şi nu erau. Când îşi ridică mâinile, degetele îi erau acoperite cu gărgăriţe stacojii, fiecare părând o picătură de sânge. Se ridicară în aer, răspândind mirosul lor amărui, de vară. Fiecare aripă era o voce distinctă într-o limbă simplă.

Fata orfană, mereu temătoare, ieşi abia după ce plecară insectele. Traversară împreună pădurea. Murmura neîncetat refrenul unei melodii, la unison cu copacii de deasupra lor.

Ronan Lynch, loquerepro nobis.

Vorbeşte pentru noi.

Deodată, ajunse în faţa unei stânci striate, aproape la fel de înaltă ca el. La baza ei creşteau muri cu tulpini spinoase. Îi părea familiară, fiindcă era prea concretă ca să aparţină visului, iar Ronan fu cuprins de un val de incertitudine. Era într-un vis

sau într-o amintire? Se întâmpla oare cu adevărat?

— Eşti adormit, îi aminti fata.

Se agăţă de cuvintele ei şi deveni din nou stăpân. Privi stânca şi ştiu ce trebuie să facă – ceea ce făcuse deja. Dar avea să doară.

Fata îşi întoarse chipul prelung când Ronan apucă cu mâinile goale tulpinile ghimpate. Fiecare dintre ei era o înţepătură de viespe care ameninţa să-l trezească. Îi zdrobi până când degetele îi deveniră negre din cauza sucului murelor şi a sângelui, întunecate precum cerneala tatuajului de pe spatele său. Urmări încet cuvintele de pe stâncă.

Arbores loqui latine. Copacii vorbesc latina.

— Ai mai făcut asta, zise fata.

Timpul era un cerc, o înregistrare uzată pe care Ronan nu se sătura să o asculte iar şi iar.

Vocile îi şopteau mereu: *Gratias tibi ago.* Mulţumesc.

— Nu uita ochelarii! zise fata.

Ronan îi urmă privirea. Printre flori şi plante strivite se vedea un obiect alb, strălucitor. Când îl eliberă complet, văzu ochelarii lui Kavinsky, care îl priveau, deşi în spatele lor nu se afla niciun ochi. Își trecu degetul mare peste suprafaţa netedă a plasticului; aburi lentilele murdare cu răsuflarea sa. Continuă să o facă până când reuşi să simtă chiar şi filetul minuscul al şurubului cu care se prindea braţul. Din vis, în memorie şi apoi în realitate.

Ridică ochii spre fată. Părea înspăimântată. Mereu era aşa, în ultima vreme. Lumea era un loc înfricoşător.

— Ia-mă cu tine! îl rugă ea.

Se trezi.

*

În noaptea aceea, Omul Cenuşiu visă că fusese înjunghiat.

La început, simţi fiecare rană. Mai ales pe prima. Întâi era întreg şi intact, iar apoi plenitudinea aceea îi fusese furată de hoţul acela, de cuţit. Străpungerea se dovedi a fi cea mai îngrozitoare. Un centimetru deasupra claviculei stângi îl pironise la pământ.

Simţi o altă lovitură, mai aproape de umăr, cuţitul alunecând pe claviculă. Iar apoi, la cinci centimetri sub buric. Şi încă una, şi încă una. Alunecos.

Apoi, Omul Cenuşiu deveni atacator. Lama cuţitului său era tăioasă şi îl însoţea permanent. Toată viaţa lui înjunghiase. Se născuse în sânge şi urma să moară la fel. Momentul acela îl ţinea în viaţă: secunda în care lama străpungea pielea. Întâi o rezistenţă şi apoi nimic. Ca la pescuit, prinzi şi dai drumul.

Apoi, Omul Cenuşiu se transformă el însuşi în cuţit. Era lamă în aer, unde respira adânc şi apoi devenea armă înăuntru, ţinându-şi respiraţia. Era vorace, sfâşia cu dinţii, niciodată sătul. Foamea devenise o specie de fiinţe, iar el era cel mai puternic.

Omul Cenuşiu deschise ochii. Privi ceasul.

Se întoarse pe partea cealaltă ca să-şi continue

somnul.

*

În noaptea aceea, Adam nu visă nimic.

Ghemuit pe salteaua lui, îşi acoperise faţa cu braţul cald. Uneori, dacă îşi bloca gura şi nasul, până aproape de sufocare, reuşea să adoarmă mai uşor.

Era însă prizonierul regretului şi al apariţiei fugare. Imaginea greşită şi moartă a femeii părea să fi rămas cumva agăţată în aerul din cameră. Sau poate înăuntrul lui. *Ce-am făcut?*

Era destul de treaz ca să se gândească acasă – *nu e acasă, n-a fost niciodată, oamenii aceia n-au existat, iar dacă au fost, n-au reprezentat nimic pentru tine* – dar şi la chipul lui Blue în momentul în care îşi pierduse stăpânirea. Era îndeajuns de conştient ca să-şi aducă aminte cu exactitate mirosul pădurii în care se sacrificase. Gândurile erau destul de limpezi ca să se întrebe dacă nu cumva viaţa lui fusese un lung şir de decizii greşite, dacă el însuşi nu se născuse în urma unei decizii proaste.

Îşi dori să se termine vara. Câtă vreme era la Aglionby, se putea uita la lucrările sale, îşi vedea notele, avea dovada concretă că este şi el bun la ceva.

Era destul de treaz să se gândească la invitaţia lui Gansey. *S-ar putea să fie şi un internship pe-acolo.* Gansey ştia că e o favoare. Dar era ceva greşit? Era tentat să spună că nu, atâta vreme cât

nu avea motive să creadă altfel. Şi poate, îi şopti o parte mică şi sceptică a minţii sale, *poate va fi degeaba. Îţi vor vedea imediat mizeria de sub unghiile tale de sărăntoc din Henrietta.*

Ura modul grijuliu în care i se adresase Gansey. Călcase ca pe ouă, aşa cum obişnuia să fie el însuşi în preajma tatălui său. Avea nevoie de un buton de reset. Adam Parrish trebuia resetat de la buton ca să poată porni din nou.

Nu reuşea să adoarmă. Iar când o făcu, somnul i se scurse fără vise.

12

A doua zi dimineaţă, Blue frunzărea o lectură pentru vacanţă când mătuşa ei, Jimi, intră în dormitor cu o tavă plină cu o materie vegetală care fumega. Jimi, mama Orlei, era la fel de înaltă ca fiica ei, dar de câteva ori mai lată. Avea şi graţia fiicei ei, adică îşi lovea şoldurile de fiecare piesă de mobilier din camera lui Blue. De fiecare dată când se întâmpla asta, spunea lucruri ca „mama mă-sii” sau „chiar pe toate?”. Suna mai rău decât dacă ar fi fost înjurături adevărate.

Blue ridică ochii împăienjeniţi, cu nările lărgite din cauza fumului.

— Ce faci?

— Fumigaţii, răspunse mătuşa ei, care îşi ridicase tava până în faţa copacilor de carton pe care şi-i lipise Blue pe pereţi şi sufla în ierburi ca să îndrepte fumul spre ei. Femeia aia îngrozitoare a lăsat prea multe energii negative.

Femeia îngrozitoare era Neeve, mătuşa vitregă a lui Blue care dispăruse cu ceva luni în urmă după ce practicase magia neagră în mansarda lor. Iar fumigaţiile erau procedeele prin care se dădea foc unor ierburi anume, cele mai potrivite pentru a alunga energiile negative. Din punctul ei de vedere, Blue considerase întotdeauna că trebuie să existe şi o metodă mai bună de a scoate ce e mai bun dintr-o plantă decât să-i dai foc.

Jimi îşi îndreptă tava cu lavandă şi salvie spre nasul lui Blue.

— Fum sacru, purifică sufletul acestei tinere din faţa mea şi dă-i ceva mai mult bun-simţ.

— Hei! protestă Blue ridicându-se în capul oaselor. Cred că sunt destul de pură, mulţumesc. Sper că n-ai pus şi pelin pe tavă. Fiindcă am o mulţime de lucruri de făcut.

Jimi susţinea că pelinul îi ameliora clarviziunea. Nu părea prea preocupată de efectele plantei asupra minţii ei. Cu tristeţe în glas, exact ca fiica ei, îi zise:

— Nu, nu m-a lăsat mama ta.

Blue îi mulţumi în gând mamei. Gansey şi Adam trebuiau să ajungă pe la ea şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-i ameţească. Deşi, gândi ea cu oarecare disconfort, Adam ar fi avut nevoie de ceva care să-l detensioneze. Se întrebă dacă băiatul avea de gând vreodată să-i ceară scuze.

— În cazul ăsta, zise ea, n-ai vrea să rezolvi şi debaraua?

— A intrat Neeve vreodată în ea? se încruntă Jimi.

— Nu se ştie niciodată cu ea, răspunse Blue.

— Atunci, o să zic şi-o mică rugăciune acolo.

Mica rugăciune se dovedi a fi ceva mai lungă decât se aşteptase Blue, care ieşi într-un târziu din cameră din cauza fumului. Pe hol, observă că Jimi deschisese deja uşa mansardei ca să meargă şi acolo cu fumigaţiile, în fosta cameră a lui Neeve. Parcă era o invitaţie.

Privi peste umăr şi puse piciorul pe prima scară. Urcă. Imediat, fu întâmpinată de un val de căldură şi de miros urât. Era izul insuportabil de ferula, o răşină folosită de Neeve la descântecele sale, care persista încă în aer. Arşiţa verii nu ajuta nici ea…

Ajuns în capătul scărilor, Blue ezită. Cele mai multe dintre lucrurile lui Neeve se aflau încă acolo, dar fuseseră stivuite şi aranjate în cutii pe salteaua care urma să fie aruncată. Toate măştile şi simbolurile fuseseră eliminate de pe pereţii nevăruiţi, iar lumânările fuseseră împachetate cu grijă, cu fitilul în jos, şi puse într-un container de plastic. Singurele care rămăseseră erau oglinzile, de un stat de om, aşezate exact una în faţa celeilalte. Lângă ele, pe podea, se vedea un bol întunecat, cel în care obişnuia Neeve să se uite.

Pe fundul vasului se vedea o peliculă rămasă în urma evaporării parţiale a unui lichid, deşi Neeve nu mai intrase în camera aceea de aproape o lună. Blue nu era sigură cine altcineva ar fi putut să îl folosească. Ştia că Maura, Persephone şi Calla erau destul de reticente în privinţa ritualului. Tehnica era teoretic simplă: cel care scruta se uita într-o

oglindă sau într-un bol întunecat plin cu lichid, îşi proiecta mintea într-un spaţiu din afara corpului, iar în reflexie i se arăta viitorul sau un alt loc.

În practică, Maura îi spusese lui Blue că era imprevizibil şi periculos.

Sufletul, zisese ea, *e vulnerabil atunci când părăseşte mintea.*

Ultima dată când Blue văzuse bolul, Neeve scruta într-un loc ascuns pe meridianul energetic. Posibil undeva în Cabeswater. Iar când fata o întrerupsese, o găsise posedată de creatura întunecată pe care o descoperise acolo. Acum, în căldura sufocantă a mansardei, Blue tremura. Era uşor să uiţi teroarea care însoţise căutarea lor în Cabeswater. Dar cercul lucitor de la baza bolului îi adusese totul în memorie.

Cine te foloseşte? se întrebă Blue. Bineînţeles, aceasta era doar o jumătate a întrebării.

Cealaltă era: şi ce caută acum?

*

Ronan Lynch credea în Rai şi în Iad.

Odată, îl văzuse pe Diavol. Fusese într-o dimineaţă târzie, acasă la el, după ce soarele risipise deopotrivă ceaţa zorilor şi răcoarea dimineţii şi toropise totul sub o căldură tremurătoare. Rareori se făcea cu adevărat cald în locul acela, dar în dimineaţa aceea părea că însuşi aerul transpiră. Ronan nu mai văzuse vite care să leşine. Toate vacile se legănau pe picioare şi-şi scoseseră limbile, chinuite de vipie. Mama sa îl

trimisese să le adăpostească la umbra grajdului.

Ronan trecuse de poarta de metal când îl zări pe tatăl său care era deja în grajd. La patru metri de el stătea un om roşu. Nu era cu adevărat roşu, ci părea să fie mai degrabă de culoarea furnicilor de foc. Şi nu era tocmai om, pentru că avea coarne şi copite. Ronan îşi aminti de stranietatea creaturii, de cât de *reală* fusese. Toate costumele din lume îl întruchipaseră greşit; fiecare scenă din fiecare bandă desenată nu îl reprezentase bine. Pierduseră din vedere că e animal. Privind la omul roşu, Ronan fusese izbit de cât de sofisticat îi era corpul, de felul în care o mulţime de fragmente miraculoase se mişcau fluid şi armonios, la fel ca într-un corp uman.

Niall Lynch avea un pistol în mână – familia deţinea un număr enorm de arme de toate mărimile – şi chiar când Ronan deschisese poarta, tatăl său termină de împuşcat de treisprezece ori creatura aceea în cap. Scuturând din coarne, Diavolul nevătămat îşi dezvelise organele genitale în faţa lui Niall Lynch înainte de a dispărea. Era o imagine care nu avea să-l mai părăsească niciodată.

După aceea, Ronan devenise un evanghelist convertit. Adevărul răsări şi crescu înăuntrul lui, împreună cu hotărârea de a nu-l împărţi niciodată cu nimeni. Nimeni nu trebuia să vadă ladul înainte să ajungă acolo. Nimeni nu trebuia să trăiască cu Diavolul. Prea multe predici aveau să se piardă în momentul în care lumea şi-ar fi dat seama că nu are nevoie de ele ca să creadă cu adevărat.

Era duminică şi, aşa cum proceda mereu, se îndrepta spre St. Agnes. Gansey nu-l însoţea – aparţinea unei credinţe care necesita prezenţa la biserică doar în ziua de Crăciun –, dar Noah venise cu el. Nu fusese catolic cât trăise, dar decisese de curând să îmbrăţişeze religia asta. Nimeni nu-l remarca în biserică şi e posibil ca nici Dumnezeu să nu o facă, dar Ronan, ignorat şi el de divinitate, nu era deranjat să aibă companie.

Ronan păşi hotărât pragul uşilor masive şi luă puţină apă sfinţită din vasul de la intrarea în biserică, în timp ce membrii corului îl cercetară cu privirile. Se uită pe bănci după Declan. El era diavolul care îl aducea la biserică în fiecare duminică, dar cel care îl determina să se aşeze în preajma lui era fratele lui mai mic, Matthew.

Declan se aşezase în ultima bancă şi îşi sprijinise ceafa de zidul bisericii. Avea ochii închişi. Ca întotdeauna, se îmbrăcase în consecinţă: purta o cămaşă cu guler alb ca nevinovăţia, modul strâns al cravatei părea să fi fost sanctificat, iar pantalonii erau proaspăt călcaţi.

În săptămâna aceea însă, Declan avea vânătăi sub ambii ochi, o cicatrice cusută pe unul din obraji, iar nasul îi era cu siguranţă spart.

Starea de spirit a lui Ronan se îmbunătăţi brusc. Lăsă să cadă câteva picături de apă sfinţită pe faţa fratelui său.

— Ce dracu’ s-a întâmplat cu tine?

Cele două femei care stăteau în faţa lor, la trei bănci distanţă, şuşotiră între ele. În fundal se auzea orga.

— Am fost tâlhărit, zise Declan fără să-şi deschidă ochii, dar şi într-un fel menit să-l facă să-şi mişte cât mai puţin buzele, deschizând gura cât să se strecoare doar cuvântul acela.

Ronan şi Noah se priviră unul pe altul.

— Ei, haide! zise Ronan.

În primul rând că erau în Henrietta. Şi, în ultimul rând, erau în Henrietta. Nimeni nu era tâlhărit şi, chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, o asemenea violenţă era exclusă. Iar, dacă cineva ar fi luat totuşi o asemenea bătaie, cu siguranţă nu avea cum să fie unul dintre fraţii Lynch. Nu era nimeni mai dur decât Ronan în Henrietta, sau poate mai era cineva, dar era prea preocupat de cursele cu maşina sa albă Mitsubishi ca să-i tâlhărească pe fraţii Lynch.

— Şi ce-au furat?

— Computerul. Şi ceva bani.

— Şi faţa ta.

Declan trase aer în piept în loc de răspuns, încet, cu grijă. Ronan se aşează în bancă, urmat de Noah, care luă loc lângă el, chiar la margine. Simţi mirosul aspru, antiseptic, de spital pe care îl emana fratele său. Uimit şi dezorientat pentru un moment, trebui să-şi ţină respiraţia. Îngenunche şi-şi puse capul pe braţe. În minte îi apăru imaginea levierului însângerat de lângă capul tatălui său. *Nu am venit îndeajuns de repede. Îmi pare rău, îmi pare rău. De ce pot face absolut orice, dar nu şi să schimb...*

În timp ce în jurul lor se ţeseau conversaţii şoptite, se concentră asupra feţei fratelui său mai

mare şi încercă fără succes să-şi imagineze persoana care l-ar fi putut bate pe Declan. Singurul om care reuşise vreodată să-l învingă pe unul dintre fraţii Lynch era tot un frate Lynch.

După ce epuiza acest subiect, Ronan se întoarse la ocupaţia sa de bază în biserică: să se urască pe sine. Recunoaşterea acestei uri era un fel de satisfacţie, ceva ce îi uşura corvoada săptămânală de a merge duminica la biserică.

După un minut, simţi cum banca se mişcă, fiindcă tocmai li se alăturase şi Matthew. Chiar şi fără acest indiciu, Ronan şi-ar fi dat seama de prezenţa lui din cauza cantităţii exagerate de colonie, despre care fratele lui credea că este indispensabilă vizitei la biserică.

— Salut, prietene! şopti Matthew.

Era singura persoană căreia i se permitea să-i spună „prietene” lui Ronan. Matthew Lynch era ca un urs, pătrăţos, solid şi cinstit. Podoaba capilară consta din cârlionţi moi şi blonzi, complet diferită de a restului familiei. În cazul său, dinţii perfecţi ai familiei Lynch erau încadraţi de gropiţele din obraji. Avea două feluri de zâmbet. Cel care era precedat de o coborâre uşoară a bărbiei, de apariţia gropiţelor şi apoi BAM! zâmbetul. Şi mai era şi cel care te ţinea un pic în suspans înainte de BAM, după care se sfârşea cu un râs molipsitor. Doamnele şi domnişoarele de toate vârstele spuneau că e *adorabil.* Băieţii şi bărbaţii îi spuneau *amice.* Matthew eşua în mult mai multe chestiuni decât fraţii săi mai mari, dar, spre deosebire de ei, îşi dădea toată silinţa.

Ronan avusese o mie de coşmaruri în care lui Matthew i se întâmpla ceva rău.

Băiatul trecuse pe lângă Noah fără să-l salute. Ronan îl întrebase odată pe prietenul său mort dacă a ales să fie invizibil, iar acesta, jignit, îi răspunsese misterios.

— Mai meditează la asta.

— Ai văzut *faţa* lui Declan? îi şopti Matthew lui Ronan în timp ce orga începuse un cântec tânguitor.

Declan interveni cu o voce îndeajuns de joasă ca să nu deranjeze biserica.

— Hei, sunt şi eu *aici!*

— A fost tâlhărit, zise Ronan, gândindu-se că pentru Declan adevărul era un fel de boală mortală.

— Uneori, când te sun la telefon, continuă Declan pe înfundate vorbind în felul acela menit să nu-l facă să-şi mişte faţa prea mult, chiar am nevoie să-mi răspunzi.

— Acum purtăm o discuţie? întrebă Ronan. Asta se întâmplă acum?

Noah zâmbi superior. Nu părea prea pios.

— Apropo, n-aş vrea să te văd în compania lui Joseph Kavinsky, adăugă Declan. Nu pufni, vorbesc serios!

Ronan îi aruncă fratelui său o privire încărcată de tot dispreţul pe care reuşi să îl adune. O femeie se întinse peste Noah ca să-l mângâie afectuos pe cap pe Matthew, după care îşi continuă drumul pe interval. Nu păru să-i pese că băiatul avea deja cincisprezece ani, ceea ce era în regulă, fiindcă nici

el nu fusese deranjat. Atât Ronan, cât şi Declan priviră această interacţiune cu expresiile încântate ale unor părinţi care privesc performanţele copiilor lor.

— E periculos, repetă Declan.

Uneori, părea să creadă că, fiindcă era cu un an mai mare, cunoştea mai bine partea întunecată din Henrietta. De fapt, vrea să-l întrebe pe Ronan dacă e conştient că Joseph Kavinsky e mai mereu drogat.

Noah îi şopti în ureche:

— Cocaina este acelaşi lucru cu amfetamina?

Ronan nu-i răspunse. Nu credea că discuţia aceea trebuia purtată în biserică.

— Ştiu că te crezi şmecher, zise Declan, dar nu eşti nici pe jumătate la fel de tare pe cât îţi imaginezi.

— O, ia du-te la dracu'! pufni Ronan, chiar în momentul în care băieţii de altar închiseră uşile din spate.

— Băi, fiţi şi voi mai cuviincioşi! îi rugă Matthew.

Cei doi tăcură imediat şi rămaseră aşa pe parcursul primului imn, pe care Matthew îl cântă cu însufleţire şi apoi în timpul rugăciunii, ascultată cu un zâmbet larg de fratele lor şi, în sfârşit, în timpul predicii, când mezinul adormise graţios.

Nu-şi vorbiră nici în timpul comuniunii, pe parcursul căreia Noah rămase în bancă, iar Declan şontâcăise pe culoar ca să primească ostia; Ronan închisese ochii ca să fie binecuvântat – *Doamne, Dumnezeule, spune-mi ce sunt, spune-mi ce sunt*

–, iar Matthew refuzase să soarbă din potirul cu vin. Rămaseră tăcuţi şi în timpul ultimului imn, după care preotul şi băieţii de altar ieşiră din biserică.

Pe trotuar, chiar în faţă, îi aştepta Ashley, prietena lui Declan. Era îmbrăcată într-o ţinută care fusese abia promovată pe prima pagină din *People* sau *Cosmopolitan,* iar părul îi era vopsit într-o nuanţă de blond care se asorta perfect. Avea câte trei cerceluşi din aur în fiecare ureche. Părea insensibilă la faptul că Declan o înşela, iar Ronan o ura, ceea ce, desigur, era un sentiment reciproc.

— Ţi-a fost frică să nu iei foc dacă intri? rânji Ronan la ea.

— Refuz să iau parte la o ceremonie care nu oferă drepturi egale femeilor, zise ea, fără să-l privească în ochi sau să se uite la Noah, deşi acesta din urmă scosese o plescăitură uşoară la auzul vorbelor ei.

— Voi vă cumpăraţi discursurile astea politice din acelaşi catalog? întrebă Ronan.

— Frate… începu Declan.

— Tocmai mă pregăteam să plec, îl întrerupse Ronan, întorcând pe deget cheile de la maşină. După aceea îi permise lui Matthew să treacă prin ritualul unui salut pe care îl inventaseră cu patru ani în urmă. Nu dispăru înainte să-l sfătuiască pe Declan.

— Ai grijă la tâlhari!

*

Pentru Ronan Lynch nu era chiar atât de simplu pe cât s-ar putea crede să participe la curse de maşini. Cei mai mulţi şoferi respectau limita de viteză. Din cauza mediatizării din presă a furiei pe şosele, oamenii erau fie prea preocupaţi pentru siguranţă, fie prea timizi, prea principiali sau profund neinteresaţi să provoace pe cineva. Chiar şi printre cei care se gândeau pentru o clipă la ignorarea semafoarelor existau mulţi care ştiau că vehiculele lor nu sunt potrivite pentru aşa ceva. Erau destul de puţine curse în trafic. De aceea trebuiau căutate.

Cam aşa se afunda Ronan Lynch în belele.

Pentru început, era nevoie de o maşină viu colorată. Ronan petrecuse ore întregi căutând la reprezentanţă singura maşină neagră dintr-un şir interminabil de vehicule care aveau culoarea bomboanelor. Se uitase după maşini hatchback, coupé-uri, dar nu după decapotabile. Cine ar fi vrut să-şi strice freza? Pe urmă, mai era şi lista de dorinţe a oricărui tip care participa la cursele de stradă: piese de serie mică, ţevi de eşapament evazate, zgomote de cauciuc chinuit pe asfalt, aripi profilate înalt la roţile din faţă, faruri fumurii şi flăcări asimetrice pictate pe apărătoare. Era nevoie de o maşină care să aibă neapărat eleron. Cu cât era mai fistichie, cu atât mai bine. Imaginea unui cap ras sau a unei şepci întoarse cu cozorocul la spate era un semn promiţător, la fel ca şi un braţ care atârnă pe uşă. Şi mai bună era o mână bronzată, sprijinită de oglinda retrovizoare. Zgomotul basului era o chemare la luptă. La fel şi

plăcuţele de înmatriculare, atâta vreme cât pe ele nu scria HOTGURL sau LVBUNY. Un sticker pe bara din spate putea fi şi el un indiciu, atâta vreme cât nu cita radioul colegiului. Ah, iar caii putere nu aveau nicio importanţă. De cele mai multe ori, maşinile puternice erau conduse de bancheri între două vârste înspăimântaţi de ceea ce se afla sub capota lor. Ronan obişnuia să evite maşinile cu pasageri, gândindu-se că un şofer singur era mai predispus să-şi lase cauciucul pe asfalt, la un semafor. Acum aflase însă că un anumit fel de pasageri, l-ar fi putut provoca pe un şofer altfel blând de felul lui. Nu era nimic mai plăcut pentru Ronan decât să vadă un puşti slăbănog şi bronzat atârnând pe jumătate în afara Hondei sale, acompaniat de zgomotul făcut de prietenii săi.

Aşa a şi început: boturile maşinilor s-au aliniat la semafor; privirile şoferilor s-au întâlnit; au fost închise instalaţiile de aer condiţionat ca să dea maşinii ceva mai multă putere; s-au ambalat motoarele; şoferii au zâmbit periculos.

Cam aşa îşi găsea Ronan belelele, cu excepţia împrejurărilor când necazul era Kavinsky. Asta avea obiceiul de a veni singur.

După slujbă, Ronan şi Noah se îndreptară în direcţia cartierului îngrozitor de aglomerat unde Kavinsky locuia cu mama lui. Ronan se gândea să pună perechea de ochelari pe care o scosese din vis în cutia poştală a duşmanului său sau să-i aşeze la ştergătoarele de parbriz ale Mitsubishiului. Aerul condiţionat al BMW-ului funcţiona la maximum, luptându-se cu căldura insuportabilă a

amiezii. Cicadele strigau una la cealaltă. Nicăieri nu se putea vedea vreun pic de umbră.

— Avem companie, zise Noah.

La o intersecţie, Kavinsky rulă încet lângă BMW. Deasupra lor, semaforul se făcu verde, dar în spate nu era nimeni, aşa că niciuna dintre maşini nu se mişcă. Ronan îşi simţi deodată palmele transpirate. Kavinsky coborî geamul, iar Ronan îl imită.

— Poponarule! îi strigă celălalt, apăsând pedala de acceleraţie.

Mitsubishiul se tângui şi tremură puţin. Era o maşină deopotrivă minunată şi hidoasă.

— Rusule! îi răspunse Ronan, ambalând şi el motorul.

BMW-ul mârâi ceva mai puţin.

— Ei, hai, nu-i nevoie să iasă urât!

Deschizând compartimentul de la mijloc, din spatele schimbătorului de viteze, Ronan scoase ochelarii pe care-i visase cu o noapte înainte şi îi aruncă prin fereastra deschisă pe scaunul din dreapta lui Kavinsky.

Semaforul deveni galben şi apoi roşu.

Kavinsky ridică ochelarii şi începu să-i studieze. Şi-i scoase şi pe-ai lui şi îi privi şi mai atent. Ronan constată cu încântare ce asemănare izbitoare era între cele două perechi. Singurul lucru pe care îl ratase fusese culoarea lentilelor, pe care le făcuse mai întunecate puţin. Cu siguranţă, Kavinsky, maestru al falsurilor, avea să-i aprecieze.

Într-un final, celălalt îşi mută privirea spre Ronan, zâmbind şmechereşte. Era încântat că

Ronan recunoscuse jocul.

— Bine lucrat, Lynch! Unde i-ai găsit?

Ronan zâmbi şi el subţire. Închise aerul condiţionat.

— Deci aşa o să fie? Te laşi greu?

Semaforul se făcu galben.

— Da, zise Ronan.

Verde.

Fără vreun semn preliminar, ambele maşini se năpustiră înainte. Pentru două secunde, Mitsubishiul trecu în faţă, dar apoi Kavinsky trebui să schimbe din viteza a treia într-a patra.

Ronan nu o făcu şi trecu pe lângă el.

Chiar când coti la colţul străzii, Kavinsky claxonă de două ori şi făcu un gest obscen. Ronan dispăru din raza lui vizuală şi porni spre Monmouth Manufacturing. Privi în oglinda retrovizoare, permiţându-şi un zâmbet firav.

Asta însemna să fii fericit.

13

Lui Blue îi plăcea foarte mult când băieţii veneau acasă la ea. Prezenţa lor acolo era agreabilă din mai multe motive. Cel mai simplu dintre ele era acela că fata se plictisea câteodată să reprezinte sută la sută din populaţia nemagică de la Fox Way 300 – din ce în ce mai numeroasă în ultimele zile – iar procentajul acela se îmbunătăţea dramatic în prezenţa prietenilor săi. Al doilea motiv era acela că, atunci când veneau la ea, Blue îi vedea pe băieţi şi mai ales pe Richard Campbell

Gansey III într-o cu totul altă lumină decât oriunde altundeva. În loc să pară tipul sclipitor, sigur de sine care i se arătase la prima vedere, acasă la ea, Gansey devenea un observator modest, dornic de a afla mai multe, dar lipsit de talent pentru artele intuiţiei. Părea un turist privilegiat într-o ţară primitivă: mult prea curios, nepoliticos fără să ştie şi incapabil să supravieţuiască de unul singur.

Al treilea motiv era că prezenţa băieţilor sugera permanenţă. Blue avea *cunoştinţe* la şcoală, oameni pe care-i plăcea. Nu erau însă pe vecie. Deşi era prietenoasă cu mulţi dintre ei, nu dorea să fie prietenă pe viaţă cu niciunul. Ştia că e vina ei. Nu fusese niciodată prea pricepută să-şi facă prieteni.

Pentru Blue, exista familia – care la Fox Way 300 nu prea avea legătură cu sângele – şi apoi, restul lumii.

Când băieţii veneau la ea acasă, ei încetau să mai fie *restul lumii.*

Acum, Adam şi Gansey se aflau în măruntaiele înghesuite ale casei. Era o zi de vară care începuse foarte promiţător şi care se strecura înăuntru prin fiecare fereastră. Fără să se fi consultat în prealabil, Gansey şi Blue ajunseseră la concluzia că era o zi minunată pentru explorare, de îndată ce avea să vină şi Ronan.

Gansey era aşezat la masa din bucătărie şi purta un tricou Polo de un verde-ţipător. În stânga ţinea o sticlă cu o băutură şmecheră, pe bază de cofeină, pe care o adusese cu el. Lângă mâna dreaptă, era o cană cu unul din ceaiurile

vindecătoare ale Maurei. De câteva luni, mama lui Blue lucra la o linie de ceaiuri pentru sănătate care să-i mărească veniturile. Fata aflase deja că *pentru sănătate* nu era defel sinonim cu *delicios* şi se extrăsese oripilată din grupul care le testa.

Gansey nu fusese prevenit, aşa încât acceptase cana.

— Nu cred că pot să mai aştept mult. Aş vrea însă să reduc riscul, zise el în timp ce Blue scotocea prin frigider.

Cineva umpluse un raft întreg cu o budincă dezgustătoare aparţinând unui brand de magazin.

— Nu va fi niciodată complet sigur, dar trebuie să existe o cale de a fi mai grijulii.

Pentru moment, Blue se gândi că băiatul vorbea despre băutul unuia dintre ceaiurile Maurei. Pe urmă, îşi dădu seama că era vorba despre Cabeswater. Blue iubea pădurea aceea într-un fel care era greu de ţinut doar pentru sine. Îi plăcuse întotdeauna fagul din curtea lor, stejarii care mărgineau strada şi pădurile în general, dar nimic din toate astea nu o pregătise pentru copacii din Cabeswater. Bătrâni, contorsionaţi şi animaţi. Şi… ştiuseră cum o cheamă.

I se părea că totul sugera ceva mai mult.

Maura îl privea pe Gansey cu atenţie, iar Blue suspecta că asta se întâmpla nu fiindcă mama ei era atentă la ce spunea băiatul, ci că ea aştepta să vadă ce efect urma să aibă poţiunea oribilă pe care i-o oferise în cana de pe masă.

— Ştiu ce-o să spui în continuare, interveni Blue, hotărându-se să mănânce un iaurt.

Avea un fruct pe fundul cutiei, dar putea mânca în jurul lui. Se aruncă pe un scaun de lângă masă.

— O să spui: „Ei bine, atunci, nu o luaţi pe Blue cu voi”.

Mama ei flutură o mână de parcă ar fi vrut să spună, *dacă ştiai, de ce mai întrebi?*

— Poftim? Ah, fiindcă Blue amplifică asemenea lucruri?

Fata observă că Gansey nu-i mai spusese Jane şi că, de fapt, o făcea din ce în ce mai rar, iar glasul lui, rostindu-i numele adevărat, i se părea că sună ciudat.

— Da, răspunse Maura. Dar n-aveam de gând să spun asta, deşi e adevărat. Cred că e mai important să vă gândiţi că locul ăsta trebuie să aibă reguli. Tot ceea ce implică energie şi spirit are reguli, doar că nu le ştim întotdeauna. De aceea ni se pare imprevizibil. Adevărul este însă că suntem idioţi. Eşti sigur că vreţi să vă întoarceţi?

Gansey luă o gură de ceai. Bărbia Maurei tremură imperceptibil, în timp ce ochii ei urmăreau cum mărul lui Adam i se mişcă la fiecare înghiţitură. Faţa lui Gansey rămase neschimbată, dar, fără să spună nimic, îşi strânse mâna în pumn şi începu să se bată uşor pe piept.

— Şi la ce spuneai că e bun? întrebă el politicos, cu vocea puţin schimbată până când îşi drese glasul.

— La starea de bine în general, zise Maura. De asemenea, ar trebui să te ajute să te descurci cu visele.

— Visele mele? întrebă el.

— Dar tu pe ale cui ai vrea să le organizezi? întrebă Maura, ridicând o sprânceană cu aer cunoscător.

— Mmm…

— Mai ajută şi la chestiuni legale.

Gansey înghiţi cât de multă băutură cu cafea putu între două respiraţii, dar se opri şi aşeză sticla pe masă cu un clinchet.

— Am nevoie de ajutor în chestiuni legale?

— Întreabă o clarvăzătoare, ridică Maura din umeri.

— Mamă, te rog! zise Blue, după care i se adresă lui Gansey: Cabeswater.

— A, da. Nu trebuie să mai meargă nimeni cu mine, zise el. Există însă un lucru care e incontestabil: caut un rege mistic pe un meridian energetic pe care există şi o pădure mistică. N-are cum să fie o coincidenţă. Putem căuta şi-n altă parte, dar cred că Glendower e acolo. Şi nu vreau să pierd vremea acum că meridianul energetic s-a trezit. Simt că nu mai avem timp.

— Eşti sigur că vrei să-l mai găseşti? întrebă Maura.

Blue ştia deja că această întrebare era irelevantă. Fără să-şi ia privirea de la băiat, ştia deja ce urma să spună mama ei. Urma să vadă un adolescent bogat îmbrăcat ca un manechin şi pieptănat ca un prezentator meteo, ai cărui ochi sunt precum balta din Cabeswater. El o smulsese de lângă fântâna aceea a dorinţelor, dar acum, că o văzuse o dată, nu mai reuşea să şi-o scoată din

minte. N-ar fi fost însă în stare să-i explice Maurei. Şi n-ar fi fost obligat să o lămurească până la capăt nici măcar pe Blue. Era ceva care-i aparţinea.

— Da, vreau să-l mai caut, zise Gansey pe un ton formal.

— Asta o să te ucidă, îl anunţă sec Maura.

Urmă un moment ciudat, în care două treimi din oamenii din încăpere ştiau că în maximum nouă luni ultima treime va muri, iar cel care-şi va sfârşi viaţa habar n-avea că urma să i se întâmple.

— Da, zise Gansey, ştiu. Mi s-a mai întâmplat o dată. Să mor, vreau să zic. Nu ţi-au plăcut fructele din iaurt? Sunt cea mai bună parte, i se adresă apoi lui Blue, care îi oferi paharul aproape gol.

Cu siguranţă, Gansey nu mai avea de gând să vorbească despre moarte.

Maura oftă dezarmată chiar când în bucătărie intră ca o furtună Calla. Nu era furioasă. Pur şi simplu aşa intra ea. Deschise frigiderul la maximum şi înşfăcă o budincă din el. Începu să învârtă în conţinutul oribil, îl privi pe Gansey şi-i spuse pe un ton bubuitor.

— Ai în vedere că pădurea Cabeswater e ca un joc video pe care toată lumea îl joacă de mai multă vreme decât tine. Ştiu cu toţii de unde să-şi ia muniţie şi sănătate.

Pe urmă, ieşi din bucătărie, iar Maura se luă după ea.

— Ei bine? întrebă Gansey.

— Da, zise Blue, dându-şi scaunul înapoi ca să meargă după mama ei, dar băiatul întinse mâna ca să o oprească.

— Aşteaptă! zise el cu voce şoptită.

— Ce să aştept?

Gansey privi spre hol şi spre camera de citit, aflată dincolo de el.

— Păi, în legătură cu Adam.

Instantaneu, Blue îşi aminti de felul în care prietenul său îşi pierduse cumpătul. Obrajii i se înroşiră.

— Ce-i cu el?

Gansey îşi trecu degetul mare peste buza de jos. Era un tic pe care-l făcea atunci când se gândea, adică atât de des încât era de mirare că mai rămăsese ceva care să-i acopere dinţii.

— I-ai spus despre blestemul ăla cu privire la sărut?

Obrajii fetei fuseseră îmbujoraţi până atunci, dar la auzul întrebării luară de-a dreptul foc.

— Sper că nu i-ai spus tu.

— Tu mi-ai zis să n-o fac, rosti Gansey pe un ton uşor îndurerat.

— Nu, nu i-am spus nici eu.

— Şi nu crezi că ar trebui s-o faci?

Bucătăria nu părea un loc prea discret, aşa că se aplecaseră amândoi instinctiv unul spre celălalt ca să poată vorbi mai încet.

— Am totul sub control, şuieră Blue. N-am chef să discut chestia asta, mai ales cu *tine.*

— Mai ales? se miră Gansey. De ce spui asta?

Fata habar n-avea ce să-i răspundă. Încurcată, zise:

— Nu eşti… nu eşti… bunica mea!

— Ai vorbi aşa ceva cu bunica ta? Eu nu-mi pot

imagina c-aş reuşi să vorbesc despre întâlnirile mele cu a mea. E o femeie încântătoare. Atâta vreme cât îţi plac babele chele şi rasiste, zâmbi el privind în jur. Dar a ta unde este? Aveam impresia că toate femeile cu care te înrudeşti trebuie să fie prin casa asta, pe undeva.

— Nu fi ne… şopti furioasă Blue negăsindu-şi cuvintele.

— … civilizat? Necivilizat?

— Lipsit de respect! Bunicile mele sunt amândouă moarte.

— Iisuse! Şi de ce-au murit?

— Mama mi-a spus mereu să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Gansey uitase cât de secretoase erau femeile şi scoase un hohot strident. Dură foarte puţin, dar se dovedi foarte puternic fiindcă ochii continuară să râdă o bucată de vreme.

Înăuntrul fetei se ducea o luptă aprigă.

O, nu! se gândi ea, dar se calmă destul de repede. *Richard C. Gansey III are o gură frumoasă. Iar acum ştiu că are şi ochi frumoşi atunci când râde. Dar asta tot nu înseamnă că-l iubesc. Adam, adu-ţi aminte de Adam!* încheie ea.

— Mă gândesc că trebuie să fie o explicaţie din familie pentru situaţia voastră, zise băiatul. V-aţi mâncat toţi bărbaţii? Unde s-au dus? Casa are cumva o pivniţă?

— E ca un lagăr de concentrare. Pur şi simplu n-au rezistat. Bieţii de ei!

— Bietul de mine! zise el.

— Mda. Aşteaptă aici.

Se simţi uşurată îndepărtându-se de el; îşi simţea pulsul ca după o alergare istovitoare. Le găsi pe Maura şi pe Calla pe hol, vorbind la rândul lor în şoaptă.

— Uite ce e, îi zise mamei ei. O să mergem cu toţii la Cabeswater. În după-amiaza asta, după ce termină Ronan. Aşa ne-am propus şi avem de gând să ne ţinem de planul ăsta.

Maura se arătă mult mai puţin preocupată de acest plan decât se temuse Blue. De fapt, păru că nu are nimic împotrivă.

— De ce-mi spui mie? întrebă ea. Şi de ce eşti aşa de roşie la faţă?

— Pentru că eşti mama mea. Pentru că eşti o figură autoritară. Pentru că e bine să-i informezi pe ceilalţi despre planurile tale de călătorie când ai de gând să umbli pe cărări periculoase. Şi pentru că aşa arată faţa mea mereu.

— Hm! făcu Maura.

— Hm! o aprobă Calla.

— N-ai de gând să-mi interzici să mă duc, nu? întrebă Blue bănuitoare.

— De data asta, nu.

— N-are niciun rost, se puse de acord şi Calla.

— Şi mai e ceva. În mansardă este un bol pentru scrutat, zise Blue, iar mama ei privi în camera alăturată.

— Nu, nu este.

— Cineva îl foloseşte, insistă Blue.

— Nu, nu-l foloseşte.

Abia reuşind să-şi controleze vocea, Blue zise:

— Nu poţi să spui aşa ceva. Pentru că nu mai

sunt bebeluş şi-mi folosesc ochii şi creierul tot timpul.

— Şi atunci ce-ai vrea să-ţi spun? întrebă Maura.

— Adevărul. Aşa cum ţi-am spus şi *eu.*

— Adevărat! interveni şi Gansey din bucătărie.

— Gura! strigară Blue şi Calla deodată, după care Maura făcu un semn de capitulare.

— Bine. Eu l-am folosit.

— Pentru ce?

— Să-l caute pe Dovlecel.

Tata! Blue n-ar fi trebuit să fie surprinsă – Neeve, care stătuse acolo, încercase şi ea să-l caute şi, deşi ea dispăruse, misterul locului în care se afla tatăl său rămăsese în picioare.

— Am crezut că scrutarea nu e tocmai cea mai bună idee.

— E ca vodca, interveni Calla. Depinde cine o foloseşte, meditä ea învârtind cu lingura în budincă şi privind la rândul ei în camera alăturată, la fel ca Maura.

Blue îşi întinse gâtul să vadă şi ea la ce se uitau cele două.

Era Adam. Stătea singur în camera de citiri, iar lumina difuză a dimineţii îl făcea să pară cumva moale şi prăfuit. Scosese un pachet de cărţi de tarot din săculeţul său şi le aranjase pe toate cu faţa în sus pe trei rânduri lungi. Acum era aplecat deasupra mesei şi studia imaginile de pe ele, una câte una, mişcându-şi coatele de fiecare dată când termina de observat. Nu arăta deloc ca acel Adam care-şi pierduse cumpătul, ci era exact cel pe care-

l întâlnise prima oară. De fapt, asta o şi înspăimântase – nimic nu îi dăduse vreun motiv că o asemenea transformare este posibilă.

— Cred că trebuie să am o discuţie cu băiatul ăla, se încruntă Maura.

— Cineva trebuie s-o facă, răspunse Calla, îndreptându-se pe scări în sus.

Fiecare treaptă gemea sub ea în semn de protest şi de aceea o pedepsea pe următoarea păşind şi mai apăsat.

— Eu n-am de gând! Am avut parte de destule epave feroviare.

Alarmată, Blue întrebă:

— E o epavă feroviară?

— Callei îi place dramatismul, zise Maura, după care plescăi din limbă. Auzi! *Epavă feroviară!* Un tren are nevoie de multă vreme şi energie ca să iasă de pe şine. Şi chiar şi atunci nu se cheamă că e o epavă feroviară. Eu i-aş spune mai degrabă o *deraiere.*

Din capul scărilor se auzi chicotitul încântat al Callei.

— Vă urăsc pe amândouă, zise Blue când mama ei începu să râdă şi ţâşni pe scări ca să se alăture Callei. Ar trebui să vă folosiţi puterile pentru a face bine!

— Am auzit tot ce-aţi zis, o informă Adam fără să-şi ridice ochii către ea.

Blue spera cu disperare că se referea doar la Maura şi la Calla şi nu la conversaţia ei cu Gansey, din bucătărie.

— Crezi că eşti o epavă feroviară?

— Asta ar presupune că m-aş fi aflat pe şine, pe calea dreaptă într-un anumit moment, răspunse el. Mergem la Cabeswater când termină Ronan?

Gansey apăru lângă Blue în uşă. În mână ţinea sticla goală.

— Face banii, îi spuse el într-un mod care sugera că alesese băutura aceea doar ca să poată să-i spună lui Blue că e bună, iar ea să-l încurajeze să ducă în continuare o asemenea viaţă de risipitor.

— Ai face bine să reciclezi sticla, zise Blue.

Băiatul îi oferi un zâmbet, după care lovi uşor cu pumnul în mânerul uşii.

— Da, Parrish. Mergem la Cabeswater.

14

Toată lumea ştia că Fox Way 300, Henrietta, Virginia, era locul în care trebuie să mergi pentru chestiile care ţineau de spiritism, de lumea nevăzută, de misterios şi de ceea ce urma să se întâmple. Contra unui onorariu rezonabil, oricare dintre femeile de sub acoperişul acela puteau să-ţi citească în palmă, să-ţi dea în cărţi, să-ţi purifice energiile, să te pună în contact cu rudele decedate sau să asculte cât de îngrozitoare fusese săptămâna prin care tocmai trecuseşi. În timpul zilelor săptămânii, această activitate era, practic, muncă.

În zilele libere, atunci când apăreau cocteilurile, totul se transforma într-un joc. Maura, Calla şi Persephone răscoleau casa în căutare de

reviste, cărţi, cutii de cereale, pachete vechi de cărţi de tarot – orice avea tipărit cuvinte sau imagini. Una dintre ele alegea o fotografie şi o ascundea de celelalte care trebuiau să vadă cât de mult se apropiau de adevăr în încercarea de a ghici ce este. Făceau predicţii spate în spate, cu cărţile întinse, cu număr diferit de lumânări pe masă, stând cu picioarele în ligheane cu apă, separate de trei sau şapte trepte, pe scara din hol. Maura zicea că e educaţie permanentă. Calla era de părere că fac şmecherii. Iar Persephone denumea activitatea lor *lucrul ăla pe care-l facem când nu e nimic la televizor.*

În ziua aceea, după ce Blue, Gansey şi Adam plecară, nu aveau nimic de făcut. Duminicile erau liniştite, chiar şi pentru cei care nu mergeau la biserică. Nu se putea spune că femeile de la Fox Way 300 nu aveau activităţi spirituale duminica. Pur şi simplu ele făceau asta mereu, aşa încât ziua aceea nu avea nimic special. După ce adolescenţii părăsiră casă, femeile abandonară ceea ce făceau şi-şi pregătiră jocul în salonul ponosit, dar confortabil.

— Sunt îndeajuns de beată să devin transcendentă, zise Calla la un moment dat.

Nu era singura femeie care băuse, dar era cea mai aproape de transcendenţă.

Persephone privea dubios la fundul propriului pahar. Cu voce pierită (întotdeauna vorbea încet), zise cu tristeţe:

— Eu nu m-am îmbătat deloc.

— E sângele de rus din tine, presupuse Maura.

— De eston, răspunse Persephone.

În momentul acela, se auzi soneria de la intrare. Maura înjură delicat, folosind un cuvânt bine ales şi foarte exact. Calla o făcu fără delicateţe, cu mult mai multe cuvinte scurte. Pe urmă, Maura merse la uşa din faţă şi se întoarse în living în compania unui bărbat înalt.

Era foarte… cenuşiu. Purta un tricou gri-închis, care îi sublinia linia musculoasă a umerilor. Pantalonii erau cu o nuanţă mai închişi. Părul îi era de un blond-cenuşiu, mat, la fel ca şi barba de o săptămână care-i încadra gura. Până şi ochii îi erau gri. Toate femeile din încăpere remarcară cât e de chipeş.

— Acesta e domnul…

— Gray[7], zise el zâmbind superior.

— Vrea o citire, zise Maura.

— Am închis, pufni Calla, dorind să pună punct vizitei.

— E nepoliticoasă, zise Persephone cu vocea ei de păpuşă. Nu e închis, dar suntem ocupate.

Rosti cuvintele, arcuindu-le la final într-un fel de întrebare, însoţită de o privire speriată spre Maura.

— Asta e ceea ce am spus şi eu, o aprobă Maura. Se pare însă că domnul… Gray nu are nevoie de o citire. E romancier şi vrea să se documenteze. Doreşte doar să observe.

Calla zornăi cuburile de gheaţă din pahar. Una dintre sprâncene părea deosebit de sceptică.

[7] „Gri“ în lb. engl. În orig. (n. tr.).

— Şi ce scrieţi, domnule *Gray?*

Bărbatul îi zâmbi curtenitor. Observară că are dinţi extraordinar de drepţi.

— Thrillere. Citiţi multe cărţi?

Femeia pufni şi-şi ridică paharul în direcţia lui, cu urma de ruj spre bărbat.

— Vă deranjează dacă rămâne? întrebă Maura. Se pricepe la poezie.

— Spune-mi o strofă şi-ţi aduc o băutură, rânji Calla.

Fără cea mai mică ezitare sau indicaţie că se străduieşte să-şi aducă aminte, Omul Cenuşiu îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor săi gri şi începu să recite:

Unde s-a dus armăsarul?
Unde-au plecat toţi tinerii?
Unde e împărţitorul de comori?
Unde sunt jilţurile festinului şi măreţia castelelor?
Te plâng, pocal strălucitor;
te plâng, falnic cavaler în zale;
te plâng, a prinţului meu glorie.
Cum v-aţi săvârşit toate,
pierdute în coroana neagră a nopţii,
de parcă n-aţi fi fost nicicând.[8]

Calla rânji arătându-şi dinţii.

— Spune-o şi-n engleza veche şi-o să pun şi

[8] Fragment din *Pribeagul,* poem englezesc cu autor necunoscut, prezent într-o antologie din secolul al X-lea, *Cartea din Exeter,* care are 115 versuri albe (n.tr.).

alcool în băutura ta!

Bărbatul i-a dat ascultare.

Calla s-a dus să-i aducă de băut.

După ce se întoarse, iar Omului Cenuşiu i se indică un loc pe canapeaua ponosită, Maura spuse:

— Trebuie să te previn că înainte să-ţi vină vreo idee trebuie să te gândeşti că sora mea are un Mace.

Ca să fie mai convingătoare, Calla îi dădu paharul şi apoi scoase un tub mic şi negru de spray cu piper din poşeta ei roşie.

— Iar Persephone e rusoaică, arătă Maura spre al treilea membru al grupului lor.

— Estonă, o corectă încet Persephone.

— Iar eu, continuă Maura strângându-şi degetele în pumn, mă pricep de minune să-i bag unui bărbat nasul până în creier.

— Ce coincidenţă! zise amuzat Omul Cenuşiu. La fel şi eu. Cu o atenţie deopotrivă politicoasă şi flatantă, o privi pe Maura cum îşi adună cărţile de pe pernele canapelei. Se aplecă să o ridice pe una pe care femeia o uitase.

— Tipul ăsta pare destul de nefericit, observă el.

Imaginea înfăţişa un bărbat în care erau înfipte zece săbii. Victima se prăbuşise cu faţa în jos, aşa cum ar fi făcut oricine în situaţia ei.

— Ăsta-i un tip pe care l-a aranjat definitiv Calla, îl informă Maura. Vestea bună pentru el este că decarii reprezintă sfârşitul unui ciclu, iar cartea asta este cea mai rea cu putinţă.

— Pare într-adevăr că nu poate exista mai mult

rău decât zece lame înfipte în spate şi o gură plină cu noroi, o aprobă Omul Cenuşiu.

— Uite, continuă Maura, faţa lui seamănă puţin cu a ta.

Bărbatul privi cu atenţie cartea. Atinse cu degetul lamele înfipte în spatele victimei.

— Iar sabia asta seamănă puţin cu tine.

Își îndreptă ochii spre Maura. Îi aruncase *o ocheadă.* Ea îi susţinu privirea tot cu o *ocheadă.*

— Ei bine… interveni Calla.

— Îmi faceţi onoarea, domnule Gray? zise Maura, întinzând pachetul cu cărţi. Va trebui să întrebaţi: prima sau ultima?

Bărbatul acceptă tăcut această responsabilitate şi o întrebă pe Calla:

— Prima sau ultima?

— Trei de cupă. De sus, bineînţeles, zise Calla cu un surâs drăcesc. Singurul loc unde e bine să te afli.

Omul Cenuşiu luă prima carte şi o întoarse. Bineînţeles că era trei de cupă.

— Împărăteasa, jos, zise Maura rânjind.

Bărbatul scoase ultima carte din pachet şi le-o arătă. Veşmântul împărătesei era sugerat printr-o tuşă neclară de negru, iar coroana îi era bătută cu nestemate sau fructe negre.

Omul Cenuşiu aplaudă încetişor.

— Patru de bâte, jos, zise Calla.

— Zece de pentagramă, sus, continuă Maura.

— As de cupă, jos, contră Calla.

Maura lovi cu palma braţul canapelei.

— Soarele, jos.

— Patru de spade, sus, rosti Calla, arcuindu-şi fioros buzele mov.

Omul Cenuşiu continuă să întoarcă una câte una cărţile, confirmând toate previziunile femeilor.

Duelul dintre Maura şi Calla fu întrerupt de vocea mică a Persephonei.

— Regele de spade.

Toate privirile se întoarseră către ea. Femeia stătea cu genunchii apropiaţi şi cu mâinile aşezate cuminte în poală. Câteodată, Persephone reuşea să pară că are opt ani, dar şi optzeci; exact aşa arăta în momentul acela.

Mâna Omului Cenuşiu ezită deasupra pachetului de cărţi.

— Sus sau jos?

— Şaisprezece cărţi, numărate de sus, cred, zise Persephone clipind des.

Maura şi Calla îşi ridicară amândouă sprâncenele. Ale Callei ajunseră mai sus.

Musafirul femeilor numără cu grijă cărţile şi apoi verifică, după care întoarse cea de-a şaisprezecea carte pentru a putea fi văzută de toată lumea. Era regele de spade, stăpân al propriilor emoţii şi al propriului intelect, maestru al raţiunii. Figura privea spre ei, cu o căutătură de nepătruns.

— Aceasta e cartea domnului Gray, zise Persephone.

— Eşti sigură? întrebă Maura care, după încuviinţarea tăcută a celeilalte femei, se întoarse către Omul Cenuşiu:

— Credeţi că asta e cartea dumneavoastră?

Bărbatul întoarse cartea pe toate părţile de parcă asta i-ar fi putut revela nişte secrete.

— Nu ştiu prea multe despre tarot. E cumva o carte îngrozitoare?

— Nicio carte nu e îngrozitoare, zise Maura, privind spre Omul Cenuşiu în încercarea de a vedea în ce măsură i se potrivea regele de spade. Iar interpretarea poate fi foarte diferită la fiecare citire. Totuşi… regele de spade e o carte puternică. Personajul e tare, dar imparţial, rece. Se pricepe foarte, foarte bine să ia decizii bazate pe fapte şi nu pe emoţii. Nu, nu e o carte teribilă. Eu însă mai simt ceva de la ea. Cum ar fi…

— Violenţa, încheie Calla.

Cuvântul acela afectă imediat pe toată lumea din cameră. Maura, Persephone şi Calla se cufundară în şuvoiul de amintiri despre sora vitregă a primei, urmate de cele ale degetului rupt cu care venise acolo Gansey. Omul Cenuşiu îşi aminti şi el de privirea înceţoşată a lui Declan Lynch şi de sângele care îi curgea din nas. *Violenţa.*

— Da, violenţa, zise Maura. Asta ai vrut să spui, Persephone? Da?

Cele trei femei se aplecară inconştient una spre cealaltă. Uneori, Maura, Persephone şi Calla păreau mai degrabă trei părţi ale aceleiaşi entităţi decât trei femei separate. Se întoarseră ca una spre domnul Gray.

— Munca mea presupune uneori violenţă, admise el.

— Am crezut că faceţi o documentare pentru

un roman, îl interogă Maura pe un ton iritat.

— Am minţit, zise Omul Cenuşiu. Îmi pare rău. A trebuit să găsesc repede ceva în momentul în care mi-aţi spus că nu-mi puteţi oferi o citire.

— Şi atunci, care e adevărul?

— Sunt ucigaş plătit.

Mărturisirea provocă mai multe momente de tăcere. Răspunsul Omului Cenuşiu păruse glumeţ, dar vocea lui sugera altceva. Era genul de afirmaţie care necesita o clarificare sau o definire imediată, dar bărbatul nu se grăbi să o facă.

— Asta nu e prea simpatic, zise Maura.

— Nu, nu este, o aprobă Omul Cenuşiu.

Toată lumea aştepta următoarele vorbe ale Maurei.

— Şi ocupaţia asta te-a adus aici în seara asta?

— Doar mă documentez.

— Pentru *ocupaţia…?*

— Totul e documentare pentru muncă. Într-un fel sau în altul, zise imperturbabil Omul Cenuşiu.

Bărbatul nu făcu absolut nimic pentru ca vorbele sale să fie mai uşor de acceptat. Era imposibil de spus dacă le cerea să-l creadă, dorea să le amuze sau să le înspăimânte. Făcuse pur şi simplu mărturisirea aceea şi acum aştepta.

— S-ar putea să fie interesant să avem măcar o dată în aceeaşi cameră cu noi pe cineva mai periculos decât Calla, zise Maura într-un târziu.

Îi aruncă o *ocheadă.* El i-o întoarse. Împreună cu o aprobare tacită.

Mai băură câte un rând. Omul Cenuşiu le adresă întrebări potrivite, pline de un umor viu.

După o vreme, se ridică, duse toate paharele la bucătărie şi-şi ceru scuze privindu-şi ceasul.

— Mi-ar plăcea să mai stau, dar…

Le întrebă dacă se putea întoarce în cursul săptămânii următoare.

Iar Maura îi spuse că da.

După ce plecă, Calla începu să se uite în portofelul bărbatului, pe care îl furase în timp ce acesta se pregătea să plece.

— Cartea de identitate e falsă, observă ea, după care închise portofelul şi-l îndesă între pernele canapelei, acolo unde stătuse Omul Cenuşiu. Va avea însă nevoie de cărţile de credit. De ce naiba ai zis că da?

— Un asemenea om, răspunse Maura, e mai bine să-l ţii aproape ca să-l poţi supraveghea.

— O, zise Persephone, cred că ştim cu toatele ce anume supravegheai tu.

15

Adam îşi aducea aminte cât de crud îl considerase pe Gansey. În prima lună la Academia Aglionby nu trecuse nici măcar o singură zi în care să nu se îndoiască de hotărârea de a studia acolo. Ceilalţi băieţi erau atât de străini şi de înfricoşători; ştia că nu va putea niciodată să arate ca ei. Cât de incredibil de naiv fusese încât să-şi imagineze că va avea vreodată o cameră ca acelea ale colegilor săi. Iar Gansey părea cel mai rău. Mulţi elevi studiau la Aglionby şi reuşeau cu greu să se potrivească vieţii de acolo. Cât despre Gansey…

era imposibil să uiţi că venise, privise în jur şi, în loc să se adapteze el noii şcoli, o înglobase cumva existenţei sale anterioare. Era cel spre care se întorceau toţi ochii când se îndrepta spre sala de sport. Zâmbea cel mai liniştit când era ascultat la latină. Rămânea mereu după ore şi discuta cu profesorii ca între egali – *Domnule Gansey, aveţi un minut? Am găsit un articol care cred că o să vă intereseze* – şi mai era şi băiatul cu cea mai frumoasă şi interesantă maşină şi cu cel mai sălbatic şi chipeş prieten, Ronan Lynch. Era opusul lui Adam în toate felurile posibile.

Nu vorbeau. De ce ar fi făcut-o? Adam se strecura în clasă şi-şi ţinea capul jos ascultând, încercând să înveţe să-şi ascundă accentul. Gansey, ca un soare furios, strălucea din cealaltă parte a universului, prea departe ca atracţia sa gravitaţională să-l afecteze pe Adam. Deşi părea că e prieten cu întreaga şcoală, era însoţit în permanenţă doar de Ronan. Iar această prietenie, toate privirile acelea tăcute şi grimasele buzelor celor doi îl făceau pe Adam să creadă că Gansey e crud. Cei doi râdeau mereu la o glumă, în timp ce restul lumii aştepta în faţa plutonului de execuţie.

Nu, Adam şi Gansey nu-şi vorbiseră.

Nu au schimbat niciun cuvânt în primele şase săptămâni ale anului şcolar, până într-o zi când Adam a trecut cu bicicleta pe lângă Camaro. Pe asfalt se vedeau urme negre de cauciuc, iar capota era ridicată. Nu era o privelişte chiar necunoscută. Adam mai văzuse de cel puţin două ori cum maşina lui Gansey era remorcată. Nu avea niciun

motiv să creadă că, aşa cum era aplecat asupra motorului, ar fi putut fi ajutat de el. Probabil că solicitase deja un mecanic.

Adam s-a oprit însă. Își aducea aminte cât de înspăimântat fusese. Dintre toate zilele acelea agonizante de la Aglionby, ajunsese în momentul cel mai rău: îşi potrivise cricul bicicletei, proptind-o lângă maşina fabuloasă a lui Richard C. Gansey III, şi aşteptase ca acesta să se întoarcă spre el. Stomacul îi tremura de frică.

Gansey îşi îndreptase privirea spre el şi îi spusese cu accentul lui încântător:

— Adam Parrish, nu-i aşa?

— Da. Di… Richard Gansey?

— Doar Gansey.

Adam îşi dăduse deja seama care era motivul pentru care maşina se oprise la marginea drumului. Întrebase cu o îndrăzneală care îl uimise şi pe el:

— Vrei s-o repar? Mai ştiu câte ceva despre maşini.

— Nu! i-o tăiase scurt Gansey.

Își amintea cum în momentul acela urechile îi luaseră foc, cum îşi dorise brusc să nu se fi oprit şi cât de mult ura Academia Aglionby. Era un nimeni, ştia asta. Şi bineînţeles că Gansey, dintre toţi colegii lui, o putea vedea cel mai limpede. Lipsa lui de valoare. Uniforma la mâna a doua, bicicleta de rahat, accentul stupid. Nu-şi dădea seama ce duh rău îl determinase să se oprească.

Apoi Gansey, cu ochii plini de *adevăratul Gansey,* îi spusese:

— Mi-ar plăcea să-mi arăţi cum o pot repara eu însumi, dacă e posibil. N-are niciun sens să păstrez maşina asta dacă nu-i cunosc limba. Şi apropo de limbi, în *fiecare zi* învăţ de la tine câte ceva despre limba latină. Eşti la fel de bun ca Ronan.

Deşi păruse imposibilă la început, prietenia lor se cimentase în timpul scurt care le luase să ajungă la şcoală în dimineaţa aceea – după ce Adam îi arătase cum să strângă mai bine cablul de ambreiaj. Gansey pusese bicicleta lui Adam în portbagajul pe jumătate deschis ca să meargă împreună la şcoală, iar Adam îi spusese că lucrează la un atelier auto ca să-şi poată plăti taxele la Aglionby. Gansey se întorsese brusc spre el şi-l întrebase:

— Ce ştii despre regii velşi?

Uneori, Adam se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi oprit în ziua aceea. Unde ar fi fost chiar în momentul acela?

Probabil că n-ar mai fi fost la Aglionby. Şi cu siguranţă nu s-ar fi aflat în Camaro, îndreptându-se spre o pădure magică.

Acum, că hotărâseră să se întoarcă în Cabeswater, Gansey devenise neliniştit. Nimic nu era mai neplăcut pentru el decât să stea locului. Îl obligă pe Ronan să pună o muzică teribilă – iar el era mereu mai mult decât bucuros să-l asculte în această privinţă – şi abuză de puterea maşinii lui la fiecare semafor pe drumul de ieşire din oraş.

— Hai, concentrează-te! strigă Gansey, fără să fie foarte limpede dacă vorbeşte cu el însuşi sau cu cutia de viteze. Nu-i lăsa să-ţi simtă frica!

Blue se văita de fiecare dată când maşina accelera, dar nu era tocmai nefericită. Noah bătea în ritmul muzicii cu mâinile în tetiera lui Ronan. Adam nu împărtăşea dispoziţia aceea sălbatică, dar încerca din răsputeri să nu apară *nesălbatic* ca să nu strice cheful celorlalţi. Nu mai fuseseră în Cabeswater de când el făcuse sacrificiul.

Ronan coborî geamul său, lăsând să pătrundă în maşină o pală de vânt cald impregnată cu mirosul de asfalt şi de iarbă cosită. Gansey îl imită. Adam transpirase pe spate, acolo unde era lipit de bancheta de vinilin, dar mâinile îi erau reci. Oare Cabeswater avea să-l revendice odată ce se întorcea acolo?

Ce-am făcut?

Scoţându-şi mâna pe geam, Gansey bătu uşor în caroseria maşinii, de parcă aceasta ar fi fost un cal.

— Aşa, Porcule, aşa!

Adam se simţea de parcă ar fi privit întreaga scenă de undeva din afara maşinii, de parcă era pe cale să surprindă o altă imagine, ca aceea a cărţilor de tarot la care se uitase mai devreme. Era cineva pe marginea drumului?

Nu mai pot să dau crezare propriilor ochi.

Gansey se sprijini pe spate, cu capul într-o parte, îmbătat de o fericire prostească.

— Tare mai iubesc maşina asta! zise el îndeajuns de tare ca să se facă auzit peste zgomotul motorului. Am să-mi cumpăr patru. Când deschid portiera uneia, să nimeresc în cealaltă. Una poate fi sufrageria, alta bucătăria. Într-una voi

dormi.

— Şi a patra? O să fie camera valetului, nu? strigă Blue.

— Nu fi egoistă! Va fi cameră de oaspeţi.

Maşina se năpusti pe drumul de pietriş care îi ducea spre pădure, stârnind în urmă un nor de praf. În timp ce urcau, la stânga şi la dreapta văzură câmpuri verzi, nesfârşite. Când aveau să ajungă pe creastă, ştiau că vor vedea linia copacilor din Cabeswater.

Stomacul lui Adam se chirci brusc, la fel de feroce ca în ziua în care se oprise prima dată cu bicicleta lângă maşina lui Gansey. Aproape că rosti ceva, dar nu reuşi să-şi dea seama ce-ar fi vrut să spună. *Era o altă imagine?* Un ecran gol.

Ajunseră în vârf.

Pajiştea părea să se continue la infinit. Iarba înaltă făcuse loc unui şanţ acolo unde ar fi trebuit să fie pârâul şi apoi se continua cu… multe alte hectare de iarbă. Sute de hectare de iarbă.

Copacii dispăruseră. Maşina rămase tăcută.

Gansey mai făcu câţiva metri înainte să tragă frâna de mână. Fiecare privire din maşină se întorsese spre câmpul acela nesfârşit, brăzdat de albia pârâului secat. Nu era doar faptul că dispăruseră copacii. Nu se mai vedeau nici urmele de cauciucuri. Era ca şi cum nu fuseseră niciodată acolo.

Gansey întinse mâna dreaptă şi, imediat, Ronan deschise torpedoul de unde scoase jurnalul. Cu gesturi încete, Gansey dădu foile până la cea în care notase coordonatele pădurii Cabeswater. Blue

respira cu zgomot.

Era ridicol. Era ca şi cum ar fi verificat coordonatele unde se afla Monmouth Manufacturing. Cu toţii ştiau unde se află.

— Jane! zise el, întinzându-i telefonul fetei. Verifică pe GPS, te rog!

Băiatul citi numerele de pe pagină. Pe urmă le mai citi o dată.

Blue, mişcând cu degetele harta de pe ecran, le repetă şi ea. Erau aceleaşi: coordonatele care îi aduseseră în Cabeswater de fiecare dată. Cele care fuseseră folosite şi de Neeve, împreună cu profesorul lor de latină.

Nu greşiseră drumul. Nu merseseră nici mai mult, nici mai puţin şi nu parcaseră într-un loc greşit. Acela era locul în care găsiseră Cabeswater. Acolo începuse totul.

Într-un târziu, Noah constată evidenţa:

— A dispărut!

16

Apoi li se strică maşina.

Coordonarea era impecabilă. În mod normal, maşina ar fi fost plină de viaţă: radioul ar fi urlat, conversaţiile s-ar fi intersectat vioi. Nimeni n-ar fi putut să audă primele sunete înfundate ale unui fluid care umplea plămânii autoturismului. Acum însă, reduşi la tăcere de dispariţia pădurii, auziră cu toţii cum motorul se opreşte pentru un moment, cum radioul amuţeşte şi el o secundă, de parcă ar fi uitat ce avea de zis, şi cum aerul condiţionat

tuşeşte politicos.

Avură destulă vreme să-şi ridice capetele şi să se uite unul la celălalt. Pe urmă, motorul se opri.

Rămas brusc fără servodirecţie, Gansey se luă la trântă cu maşina. Şuieră printre dinţi, scoţând un sunet identic celui pe care îl făcură cauciucurile pe pietrişul drumului.

Urmă o linişte absolută.

Căldura începu instantaneu să se insinueze în maşină. Motorul tresărea precum picioarele stăpânite de convulsii ale unui muribund. Adam îşi puse fruntea pe genunchi şi îşi acoperi capul cu mâinile.

Deodată, Ronan zise răstit:

— Maşina asta! Băga-mi-aş picioarele în ea de maşină! Dacă ar fi fost vreun Plymouth Voyager, ar fi fost distrusă pentru crime de război cu multă vreme în urmă.

Adam simţea că starea Porcului descria perfect felul în care se simţea el însuşi. Nu era mort cu adevărat, ci doar sfâşiat. Era obsedat de ceea ce ar fi putut reprezenta faptul că pădurea Cabeswater dispăruse. *De ce nu pot fi simple lucrurile astea?*

— Adam? spuse Gansey.

— Alternatorul, probabil, îşi dădu el cu părerea, ridicând capul.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Gansey părea aproape uşurat că Porcul murise. Acum avea în sfârşit ceva concret de făcut. Dacă nu putea explora Cabeswater, măcar să-i ţină pe ei pe marginea drumului.

— Vorbeşte într-o limbă pe care o pricep.

— *In indiget homo battery,* şopti Ronan.

— Are dreptate, zise Adam. Dacă am avea o baterie nouă, am putea să ajungem până acasă şi s-o reparăm acolo.

Un acumulator nou costa o sută de dolari, iar Gansey probabil nici n-ar fi simţit o asemenea sumă.

— Camion de remorcare?

— Astăzi sunt inspecţii, răspunse Adam.

Boyd era singura companie din oraş care oferea servicii de remorcare, dar se ocupa de aşa ceva doar când nu avea treabă în garaj.

— O să rămânem aici, zise Ronan ieşind din maşină şi trântind portiera.

Chestiunea cu Ronan Lynch, descoperise Adam cu ceva vreme în urmă, era că băiatul părea incapabil să se exprime folosind doar cuvintele. Aşa încât fiecare emoţie trebuia să fie etalată şi într-un alt fel. Un pumn, un foc, o sticlă. Acum, Cabeswater dispăruse, iar Porcul îşi dăduse duhul, deci el trebuia să-şi elibereze sufletul printr-un asemenea gest. Prin geamul din spate, Adam îl văzu pe Ronan cum ridică o piatră de pe marginea drumului şi o aruncă în bălării.

— Ei, uite, în sfârşit ceva de ajutor! zise Blue sec, după care se strecură pe scaunul gol din faţa ei ca să se poată face auzită mai bine: Eşti de mare ajutor!

Adam nu reuşi să prindă toate mârâielile lui Ronan, dar auzi măcar două cuvinte care făceau parte dintr-o înjurătură.

Deloc impresionată, Blue întinse mâna după

telefonul lui Gansey:

— Poate că putem să mergem pe jos până undeva.

Cei doi îşi aplecară frunţile ca să examineze împreună ecranul şi începură să bolborosească ceva despre opţiuni de afişare a hărţii. Imaginea părului ei negru atingându-l pe cel cânepiu al lui Gansey stârni ceva în sufletul lui Adam, dar era doar o singură înţepătură, în timp ce el se afla într-un acvariu plin cu meduze.

Ronan se întoarse şi băgă capul pe portiera din dreapta şoferului. Blue îi arătă telefonul.

— Poate putem merge până aici.

— Magazinul mixt Deering? întrebă Ronan scârbit. Uită-te la el! N-ai cum să găseşti acolo o baterie. Pare un loc în care e mult mai probabil să-ţi pierzi portofelul. Sau virginitatea.

— Ai cumva altă idee? întrebă fata. Poate putem să aruncăm cu toţii cu ceva în bălării. Sau să lovim altceva. Asta va rezolva totul. Sau poate, în chip foarte masculin, am putea să spargem nişte chestii.

Deşi fusese stârnită de Ronan, Adam ştia că vorbele acelea îi erau adresate lui. Îşi sprijini capul de tetiera şoferului, fierbând de ruşine şi de indignare. Se gândi la felul în care făcuse maşina înainte de a se opri. Folosise ultimul strop de energie din acumulator şi nu mai putuse înainta. Apoi, îşi aduse aminte de felul în care dispăruse Noah în Dollar City în timp ce el vorbea cu Gansey la telefon. Iar acum dispăruse Cabeswater, folosind ultimul strop de putere a meridianului energetic pe

care îl trezise el însuşi.

Asta n-ar fi avut însă niciun sens. Activase meridianul energetic şi făcuse transformatoarele din tot oraşul să explodeze. N-ar fi trebuit să existe o *lipsă* de energie.

— Îl sun pe Declan, zise Gansey. O să-l rog să ne aducă o baterie.

Ronan îi explică prietenului său ce părere are de acest plan, foarte precis, cu o mulţime de cuvinte compuse pe care nici măcar Adam nu le mai auzise până atunci. Gansey dădu aprobator din cap, dar formă numărul lui Declan. După aceea se întoarse spre Ronan, care îşi apăsă atât de tare obrazul pe portieră, încât pe piele îi apăru o dungă.

— Îmi pare rău. Toţi cei pe care îi cunosc sunt plecaţi din oraş. Nu e nevoie să vorbeşti cu el. O s-o fac eu.

Ronan dădu cu pumnul în capotă şi se întoarse cu spatele.

Gansey se răsuci spre Adam, prinzându-se şi el cu mâna de tetieră şi încercând să privească în spate.

— De ce a dispărut?

Apropierea aceea bruscă îl făcu pe Adam să clipească.

— Nu ştiu.

— De ce? E ştiinţă sau e magie? o întrebă Gansey pe Blue, luând mâna de pe tetieră.

Adam scoase un pufnet neîncrezător.

— Nu, zise Blue. Am priceput ce vrei să întrebi: a dispărut sau a fost luată?

— Poate că e invizibilă, sugeră Gansey.

Adam nu era convins de posibilitatea invizibilităţii totale. El o încercase şi nu se simţise niciodată protejat. Îl întrebă pe Noah:

— Când noi nu te putem vedea, tu eşti de fapt prin preajmă?

Noah se mulţumi să clipească din întunericul banchetei din spate, ochii fiindu-i deja lichizi şi cumva îndepărtaţi. Aproape că dispăruse el însuşi deja. Era mai mult un sentiment al prezenţei în mintea lui decât ceva palpabil.

Ronan ascultase ce vorbiseră ei, fiindcă se întoarse şi-şi băgă din nou capul în maşină.

— La magazin, când a dispărut, nu a devenit pur şi simplu invizibil. *S-a dus undeva.* Dacă spui că pădurea Cabeswater ar putea fi la fel ca el, înseamnă că nu e invizibilă, ci că pur şi simplu a ajuns în alt loc.

Se lăsă liniştea. Era un moment în care, dacă Gansey ar fi fost Ronan, ar fi înjurat, dacă ar fi fost Adam, şi-ar fi închis ochii, iar dacă ar fi fost Blue, ar fi pufnit exasperat.

Gansey se mulţumi însă să-şi treacă degetul mare peste buza inferioară şi îşi adună gândurile. Deveni deodată calm şi elegant, alungându-şi emoţiile într-un ungher ascuns al sufletului său. Își scoase jurnalul, făcu o notă pe margine şi o puse apoi între paranteze. Când închise copertele, tulburarea pe care i-o produsese dispariţia pădurii Cabeswater rămase prizonieră a jurnalului, împreună cu celelalte gânduri despre Glendower.

Ceva mai târziu, după ce Noah dispăruse discret, pe drumul de pietriş se ivi Volvo-ul lui

Declan, la fel de silenţios pe cât era Porcul de zgomotos.

— Fă-mi loc! Fă-mi loc! îi ceru Ronan lui Blue până când fata se aplecă astfel încât Ronan să se strecoare pe bancheta din spate.

Băiatul se răsfiră pe banchetă, trecând un picior peste creştetul lui Adam şi aşezându-şi capul într-o postură care sugera un abandon fără gânduri. În momentul în care Declan ajunse la geamul din dreapta şoferului, Ronan arăta de parcă ar fi dormit de zile întregi.

— Aţi avut noroc că am putut să vin, zise Declan.

Privi în maşină peste Blue şi se opri la Ronan. Urmări cu ochii piciorul fratelui său care se întinsese până la Adam şi expresia feţei i se schimbă.

— Mulţumesc, D., zise Gansey cu dezinvoltură.

Fără efort, îşi deschise portiera şi ieşi din maşină, forţându-l pe Declan să se retragă fără să lase această impresie. Mută conversaţia undeva în faţa maşinii. Discuţia deveni o confruntare de zâmbete geniale şi de gesturi studiate ale mâinilor.

Blue îi privea dezaprobator din faţă, în timp ce Adam se uita la ei cu mare atenţie. Observă umerii lui Declan şi felul în care îşi rotea ochii şi-şi dădu seama de ceva uimitor.

Lui Declan îi era frică.

Probabil că nu era foarte evident pentru Gansey, care nu dădea atenţie unor asemenea lucruri, sau pentru Blue, care nu-l cunoştea prea bine pe Declan. Cât despre sentimentele lui Ronan

pentru fratele său mai mare... ele erau ca sângele în apă, n-ar fi putut niciodată să-i ofere limpezimea necesară unei observaţii corecte.

Pentru Adam însă, care îşi petrecuse o bună bucată de viaţă fiind înspăimântat – şi încercând din răsputeri să ascundă lucrul ăsta –, era mai mult decât evident. Întrebarea era însă ce îl speria în halul acela pe Declan Lynch?

— Cine i-a învineţit ochiul lui frate-tu, Ronan? întrebă el încetişor.

— Cine i-a belit şi nasul, răspunse băiatul fără să deschidă ochii.

— Şi cine a fost?

Ronan râse încetişor, scoţând un singur *ha.*

— Tâlharii!

Când încercai să afli lucruri despre Declan de la Ronan, problema era că acesta din urmă presupunea mereu că fratele său mai mare minte. Bineînţeles, de cele mai multe ori era adevărat.

Deodată, portiera de la şofer fu deschisă cu brutalitate. Sunetul şi mişcarea fură atât de puternice, încât Ronan uită să pară adormit, iar Adam şi Blue tresăriră. Declan se aplecă înăuntru.

— Ştiu că vrei să faci exact opusul a ceea ce-ţi spun, zise el, dar trebuie să înţelegi că în momentele astea trebuie să ţii capul la cutie. Ţi-aminteşti ce ţi-am zis acum câteva luni? Ai uitat cumva?

Ronan răspunse cu o pauză între cuvinte, vizibil iritat. Își ţinea ochii pe jumătate închişi în lumina slabă din Camaro, dar privirea îi era teribilă.

— Nu, n-am uitat.

— Păi, mi se pare că da, îl contră Declan. Suntem urmăriţi şi, dacă vei fi prins, strici lucrurile pentru noi toţi, aşa că ai grijă! Ştiu că ai făcut iarăşi întreceri pe stradă. Când o să-ţi ia carnetul, eu…

— Declan!

Vocea lui Gansey interveni, adâncă şi responsabilă. Puse o mână pe umărul celuilalt, trăgându-l uşor înapoi.

— Suntem bine, îi zise el şi, văzând că nu obţine efectul scontat, adăugă: Doar nu vrei să te dai în spectacol aici, în faţă…

Ambii băieţi se uitară la Blue.

Buzele fetei se despărţiră de parcă ar fi vrut să protesteze cu indignare, dar cuvintele lui Gansey funcţionară ca o magie. Declan se retrase imediat.

O clipă mai târziu, Gansey se urcă din nou la volanul Porcului.

— Îmi pare rău, Jane, zise el, iar vocea lui suna acum mult mai ezitant, cu totul altfel decât o făcuse când era încărcată de convingere şi i se adresase lui Declan. Adam, faci tu chestia asta? încheie el arătând spre baterie.

Vorbi de parcă era o zi obişnuită, de parcă tocmai se întorceau dintr-o expediţie lipsită de importanţă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Fraţii Lynch se certaseră, dar asta era doar dovada faptului că se aflau încă în viaţă. Porcul murise, dar el era prizonierul perpetuu al unui ciclu care implica moartea şi învierea.

În tot ceea ce Gansey nu spusese, în fiecare sentiment căruia nu-i îngăduise să i se citească pe

chip, băiatul urla.

A dispărut.

17

Masca era a tatălui său. Ronan nu putea să se întoarcă acasă nici măcar în vise, dar iată că venea ceva de acolo înspre el. În realitate, masca atârna pe perete în sufrageria părinţilor săi, îndeajuns de sus ca să fie la adăpost de atingerea unor mâini curioase. Dar în visul său era la nivelul ochilor, pe peretele apartamentului nenorocit al lui Adam. Era sculptată dintr-un lemn întunecat şi neted şi arăta ca un suvenir ieftin pentru turişti. Orbitele erau rotunde şi păreau surprinse, gura era deschisă, expunând o mulţime de dinţi.

— Trişezi! zise fata orfană în latină.

Nu fusese până atunci cu el. Apăruse acum. Prezenţa ei îi aminti lui Ronan că visează. Acest moment, cel în care realiza că plăsmuise deja cu propria minte tot ceea ce îl înconjura, era cel în care ştia că poate lua ceva cu el. Era al lui. Putea să facă tot ceea ce dorea cu lucrul acela.

— Trişezi! insistă fata. Visând un lucru din vis.

Se referea la mască, bineînţeles, care provenise cu siguranţă din mintea tatălui său.

— E visul meu, zise Ronan. Uite, ţi-am adus nişte friptură de pui.

Chiar aşa făcuse. Îi dădu o caserolă cu carne friptă de pui asupra căreia ea se aruncă flămândă.

— Cred că sunt psihopompă[9], zise fata cu gura plină.

— Nici nu ştiu ce înseamnă asta.

Fata în zdrenţe îşi băgă o aripă întreagă de pui în gură.

— Cred că înseamnă că sunt corb. Asta te face şi pe tine un băiat corb.

Vorbele acelea îl iritară pe Ronan dintr-un motiv neclar, aşa încât luă restul fripturii şi-l aşeză pe o piesă de mobilier care dispăru imediat ce el se întoarse cu spatele.

— Cabeswater nu mai e, îi zise el.

— Depărtarea nu e acelaşi lucru cu nefiinţa.

Vorbise Adam. Stătea în spatele umărului lui Ronan. Purta uniforma de Aglionby, dar degetele îi erau înnegrite de ulei de motor. Își puse mâinile murdare pe mască. Nu ceruse voie, dar Ronan nu-l opri. Rămase aşa o clipă, după care o scoase din perete şi şi-o aşează pe ochi.

Strigând înspăimântată, fata orfană se ascunse în spatele lui Ronan.

Adam devenea altceva. Masca dispăruse sau devenise faţa lui Adam sau băiatul era acum sculptat din lemn. Fiecare dinte din spatele zâmbetului lucea flămând; mandibula elegantă a lui Adam dădea senzaţia de foame. Ochii erau disperaţi şi arzători. Pe gât i se zbătea o venă lungă şi groasă.

— *Occident eum?*[10] îl rugă fata orfană,

[9] Ființă fantastică, având rolul de călăuză a sufletelor spre celălalt tărâm (n. red.).

[10] „Omoară-l!“ - în lb. lat. în orig. (n. red.).

prinzându-se de piciorul lui Ronan.

Începea să devină un coşmar. Ronan simţea cum toate ororile nopţii se apropie de el, îndrăgostite de sângele şi de tristeţea lui. Aripile lor băteau în ritmul inimii sale. Nu controla lucrurile destul de bine ca să le alunge.

Fiindcă Adam era acum oroarea. Dinţii deveniseră altceva, el însuşi se schimbase, era o *creatură* şi stătea atât de aproape, încât o putea atinge. Nu puteai decât să rămâi imobilizat, paralizat de teroarea de a-l vedea pe Adam consumat pe dinăuntru. Ronan nu-şi mai dădea seama nici măcar unde era masca acum; era doar Adam, monstrul, un rege plin de dinţi.

— *Ronan, imploro te!* se smiorcăi fata, iar el luă mâna prietenului său şi-i rosti numele.

Adam însă se topea: dinte după dinte după dinte… Întinse o mână către Ronan, iar cu cealaltă încerca să-şi scoată masca devenită acum invizibilă. Din faţa lui nu mai rămăsese nimic. Adam îl prinse pe Ronan de gât, înfigându-şi degetele în pielea lui.

Nu-l putea omorî, indiferent cât de mult îl ruga fata orfană. Era *Adam.*

Gura se căscă, lăsându-l să vadă un hău însângerat.

Niall Lynch îl învăţase pe Ronan să boxeze şi la una dintre lecţii îl îndemnase: *eliberează-ţi mintea de fantezii.*

Își scoase fanteziile din minte.

Apucă masca. Singurul fel în care putea găsi marginea era să-l prindă pe Adam de mână, din

locul în care el încerca încă din răsputeri s-o smulgă de pe faţă. Opintindu-se din cauza efortului, Ronan trase cu putere. Masca ieşi însă la fel de uşor cum se smulge petala unei flori. Fusese o capcană numai pentru Adam, care se împletici doi paşi înapoi.

În mâna lui Ronan, masca era subţire ca o coală de hârtie, caldă încă în locul de unde o apucase Adam. Fata orfană îşi îngropă faţa în şoldul lui Ronan, zguduită de plâns. Vocea ei subţire şi slabă se auzea acum şi mai înfundat:

— Tollerere me a hic. Tollerere me a hic…

Ia-mă de aici, ia-mă de aici…

Ororile din mintea lui Ronan se apropiau. Le putea simţi deja mirosul.

Adam scotea sunete ciudate, înfiorătoare chiar. Când Ronan ridică ochii, văzu că masca era tot ceea ce mai rămăsese din faţa prietenului său. Când o smulsese, îi luase şi toată pielea, dezvelindu-i muşchii şi oasele, dinţii şi globii oculari. În toate locurile în care se întâlneau doi muşchi era o picătură de sânge care tresărea în ritmul pulsului.

Adam se împletici spre zid, aproape fără viaţă. Ronan prinse masca şi se năpusti spre celălalt, cu mintea inundată de adrenalină.

— Ţi-o pun la loc!

De-ar funcţiona!

*

— Ronan!

Băiatul se chirci în patul său, pe jumătate sprijinit de zid şi cu căştile în jurul gâtului. Corpul îi era îngheţat, ca întotdeauna după ce visa, dar de data aceasta simţea că i-au luat foc toţi nervii. Coşmarul continua să pompeze adrenalină în corpul său, deşi nu se putea mişca pentru a o folosi. Respiraţia îi era o succesiune de pufnete neregulate. Nu se putea îndrepta sau răspunde şi nu reuşea să scape de imaginea chipului desfigurat al lui Adam.

Era dimineaţă. Mohorâtă, devreme, cu ploaia bătând în fereastra de deasupra capului său. Se desprinse şi pluti deasupra lui însuşi. Băiatul de sub el era blocat într-o bătălie nevăzută, iar pe braţe şi pe gât venele îi deveniseră foarte vizibile.

— Ronan! şopti Noah.

Se aşeză pe vine, la câţiva centimetri de pat, decolorat de lumina dimineţii. Era îndeajuns de concret pentru ca genunchii săi să apese în mod vizibil cearşaful, dar nu putea să producă vreo umbră.

— Eşti treaz! Eşti treaz!

Un moment prelungit, Noah îl privi clipind des în timp ce Ronan se uita buimac.

Treptat, inima începu să i se domolească. Cu o atingere de gheaţă, Noah îi desprinse degetele de pe fructul visului său. Masca. Ronan nu dorise să o aducă. Va trebui să o distrugă. Poate va fi în stare să-i dea foc.

Noah o ridică în lumina difuză a ferestrei şi tresări. Suprafaţa măştii era plină de picături de sânge. Ronan se întrebă dacă în urma unei analize

de laborator s-ar descoperi cui aparţine ADN-ul.

— A ta? întrebă Noah cu glas stins.

Ronan clătină din cap şi-şi închise din nou ochii. Dincolo de pleoape revăzu faţa îngrozitoare a lui Adam.

Din colţul camerei se auzi un sunet. Nu din cel în care se afla Drujbă. Şi zgomotul nu părea să fie făcut de un pui de corb. Era un zgrepţănat lung pe lemnul duşumelei. Pe urmă, se auzi un zgomot rapid ca şi cum ai fi pus un pai pentru băut suc la spiţele unei biciclete. Ţac-ţac-ţac-ţac!

Ronan mai auzise sunetul acela. Înghiţi cu greutate.

Deschise pleoapele doar ca să vadă că Noah se holba la el.

— Despre ce naiba visai? întrebă Noah.

18

Gansey se trezise cu noaptea-n cap. Trecuse ceva vreme de când trebuia să se scoale devreme pentru antrenamente. Dar uneori se ridica din pat la 4: 45, pregătit să meargă pe râu. De obicei, folosea dimineţile acelea insomniace răsfoind în tăcere pagini de carte sau căutând pe internet noi referinţe despre Glendower, dar după dispariţia pădurii Cabeswater nu mai reuşea să fie productiv. Ca atare, ieşise în curte în ciuda burniţei şi se urcase la volanul Porcului. Se simţise reconfortant imediat. Petrecuse atâtea ore pe scaunul acela – făcându-şi temele înainte de a merge la şcoală sau blocat la marginea unui drum, sau întrebându-se

ce avea de făcut dacă nu-l va găsi niciodată pe Glendower – încât se simţea ca acasă. Deşi nu avea motorul pornit, maşina mirosea cunoscut a vinilin vechi şi benzină. Auzi un ţânţar solitar, care îşi croise cumva drum înăuntru, bâzâindu-i pe lângă ureche, un tremolo ascuţit care se amesteca cu basul continuu al ploii şi al tunetelor.

Cabeswater nu mai e. Glendower era acolo – trebuie să fie – şi acum nu mai e.

Picăturile cădeau cu zgomot şi se dispersau pe parbriz. Se gândi la ziua în care fusese înţepat de moarte de roiul de viespi, dar reuşise să supravieţuiască. Repetă această amintire de atâtea ori până când nu mai simţi fiorul pe care i-l stârnise rostirea şoptită a numelui Glendower în urechea lui, preferând să se lase pradă sentimentului de milă pentru el însuşi fiindcă ar fi trebuit să aibă foarte mulţi prieteni, dar se simţea atât de singur. Considera că el îi consola întotdeauna, dar nu avea parte de aceeaşi bunătate.

Aşa cum ar trebui să fie, gândi el, enervat brusc pe propria persoană. Ţie ţi-a fost mereu uşor. La ce servesc toate privilegiile astea, *molâu răzgâiat ce eşti, dacă nu eşti în stare să te susţii singur?*

Uşa de la Monmouth Manufacturig se deschise. Noah îl văzu imediat pe Gansey şi îi făcu semn. Sugera că dorea ca el să vină sus şi, mai ales, că motivul era unul urgent.

Cu capul băgat între umeri, ferindu-se de ploaie, Gansey veni până la Noah.

— Ce-i?

Urmă o altă fluturare a mâinii. Intrară.

Înăuntru, mirosurile obişnuite ale clădirii – structura ruginită, lemnul mâncat de cari, menta din ghivece – fuseseră acoperite de un iz necunoscut. Ceva umed, straniu de fertil şi neplăcut. Era posibil să fi fost adus de ploaie şi de umiditate. Poate murise un animal undeva într-un colţ, îndemnat frenetic de Noah, Gansey păşi cu grijă în încăperea principală, în loc să urce în apartamentul de la etaj. Spre deosebire de nivelul superior, parterul era întunecat, luminat doar de câteva ferestre mici, aflate sus, pe pereţi. Stâlpi ruginiţi de metal sprijineau plafonul de deasupra lor, îndeajuns de depărtaţi unul de celălalt ca să facă loc instalaţiilor ce funcţionaseră odată acolo. Trebuie să fi fost impresionante atât în înălţime, cât şi în lăţime. În fabrica aceea uitată de lume, totul părea prăfuit – podeaua, pereţii, până şi aerul care se agita încet. Era nefolosit, imens, suspendat în timp. Ciudat.

Ronan stătea în mijlocul încăperii, cu spatele spre ei. Nu era cel pe care Gansey îl întâlnise prima dată. Nu. Acel Ronan ar fi fost intrigat de stranietatea tânărului care stătea acum printre straturile de praf. Capul său ras era plecat spre pământ, dar toate celelalte amănunte ale posturii sugerau vigilenţă şi neîncredere. Tatuajul său îngrozitor ţâşnea de sub cămaşă, în sus, pe gât. Acest Ronan Lynch era o creatură periculoasă, pustie pe dinăuntru. Era o capcană care te ademenea să pui piciorul în ea.

Nu te gândi la acest Ronan! Adu-ţi aminte de celălalt!

— Ce faci aici? întrebă Gansey cu şovăială.

Poziţia lui Ronan nu se schimbă la auzul vocii lui Gansey, iar acesta din urmă îşi dădu seama că prietenul său are oricum toţi muşchii încordaţi la maximum. Ceafa îi era ţeapănă. Era un animal pregătit de luptă.

Drujbă se rostogoli prin praful de la picioarele stăpânului său. Părea să fie ori în culmea extazului, ori atinsă de o criză. Când îl văzu pe Gansey, se opri, îl studie mai întâi cu un ochi, apoi şi cu celălalt. De afară se auzi un tunet. Ploaia se scurgea prin geamurile sparte de pe casa scării. Mirosul acela neplăcut se simţi din nou.

— Quemadmodum gladius niminem occidit; occidentis telum est![11] zise Ronan cu o voce plată.

Gansey avea reguli clare împotriva declinărilor care surveneau înainte de micul dejun.

— Dacă încerci să te dai deştept, ai reuşit. *Quemadmodum* înseamnă „la fel ca”?

Ronan se întoarse şi văzură că ochii erau strâns închişi. Pe mâini avea sânge.

Gansey avu un moment în care îşi pierdu orice logică şi simţi o gheară în stomac la gândul: *nu ştiu despre niciunul dintre prietenii mei cine e cu adevărat.* Reuşi să se adune imediat.

— Iisuse Hristoase! E sângele tău?

— Al lui Adam.

[11]„Singură, sabia nu ucide pe nimeni; este doar o unealtă în mâna criminalului“, *Scrisoarea LXXXVIIcătre Lucilius* de Lucius Annaeus Seneca (n. red.).

— Al lui Adam *din vis,* îl corectă repede Noah. În cea mai mare parte.

Lumina schimbătoare şi cenuşie a dimineţii făcea ca umbrele din colţuri să pară că se mişcă. Totul îi amintea lui Gansey de primele nopţi pe care le petrecuse acolo, când singurul fel în care putuse să adoarmă fusese să se convingă pe el însuşi că încăperea aceea imensă nu exista sub patul lui. Îl putea auzi pe Ronan respirând.

— Îţi aminteşti de anul trecut? întrebă Ronan. Când ţi-am spus că... n-o să se mai întâmple niciodată?

Era o întrebare prostească. Gansey nu uitase niciodată cum Noah îl descoperise pe Ronan într-o baltă de sânge, cu venele tăiate. Ore lungi la spital. Consiliere şi promisiuni.

N-avea niciun sens să fie ipocrit.

— Când ai vrut să te sinucizi? întrebă Gansey.

Ronan clătină o singură dată din cap.

— Fusese un coşmar. Mă sfâşiau în vis şi când m-am trezit... se opri, făcând un gest cu mâinile însângerate, am adus nenorocirea asta cu mine. N-am putut să-ţi spun. Tatăl meu mi-a spus să nu zic nimănui, niciodată.

— Aşa încât ai preferat să mă laşi să cred că ai încercat să te sinucizi?

Ronan îl strivi pe Gansey sub greutatea privirii ochilor săi albaştri, făcându-l să înţeleagă că nu va răspunde niciodată. Tatăl său îi interzisese. Îl ascultase, nu spusese nimănui.

Gansey simţi cum în mintea sa întregul an care trecuse capătă altă formă, alte înţelesuri. În fiecare

noapte fusese înspăimântat că prietenului său i s-ar putea întâmpla ceva. De fiecare dată, Ronan spusese: *Nu e chiar aşa.* Se înfurie brusc, dându-şi seama că prietenul său îl lăsase să se consume din cauza fricii, dar se bucură că Ronan nu era până la urmă o creatură chiar atât de ciudată. Pentru Gansey, era mai simplu să şi-l imagineze drept un băiat care transforma visele în realitate decât ca unul care vrea să moară.

— Şi atunci… de ce eşti aici? întrebă Gansey într-un final.

De deasupra lor se auzi un sunet. Atât Ronan, cât şi Drujbă îşi ridicară privirile în sus.

— Noah? zise Gansey.

— Sunt încă aici, răspunse el din spate. Dar nu mai durează mult.

Prin fâsâitul constant al ploii, Gansey auzi un scrâşnet pe podeaua de la etajul al doilea şi încă un *bang,* ca şi cum ceva ar fi căzut.

— Nu e doar sângele, zise Ronan, cu pieptul mişcându-i-se amplu în ritmul respiraţiilor. A mai scăpat ceva din visul meu.

Uşa camerei lui Ronan era închisă. Golise un raft cu cărţi, pe care îl întorsese şi-l proptise de clanţă. Cărţile fuseseră stivuite în grabă lângă telescopul care era acum răsturnat. Totul era tăcut şi cenuşiu, scăldat de sunetul ploii care cădea pe geamuri. Mirosul pe care îl sesizase Gansey era mai pronunţat acolo sus: mucezit, dulce.

— *Kerah?* croncăni Drujbă de pe braţul lui Ronan.

Stăpânul îi făcu semn să tacă şi o aşeză pe

biroul lui Gansey, dar pasărea preferă să dispară în umbra de dedesubt. Apucând o rangă în mână, Ronan îi arătă fără vorbe lui Gansey cutterul de pe birou până când acesta îşi dădu seama că trebuie să-l ia în mână. Scoase şi băgă la loc lama de câteva ori înainte de a privi nedumerit spre Noah. El părea să fie pe cale să dispară, din cauza lipsei de energie sau de curaj.

— Eşti gata? întrebă Ronan.

— Pentru ce ar trebui să mă pregătesc?

În spatele uşii, ceva zgrepţăna lemnul duşumelei. Ca un ciocan pentru şniţele frecat pe un fund de lemn. Gansey simţi în inimă un fior de groază.

— Pentru ce e în mintea mea, zise Ronan.

Gansey era de mult convins că nu exista vreun fel anume în care el să se poată pregăti pentru aşa ceva. Îl ajută însă pe Ronan să împingă raftul din cadrul uşii.

— Gansey! zise Ronan privind la mâner, care începuse să se rotească de la sine până când băiatul îl opri cu o mână fermă. Ai grijă… ai grijă la ochi.

— Şi ce plan avem? întrebă Gansey, care nu era capabil să îşi smulgă privirea de pe mânerul uşii.

Degetele lui Ronan se albiseră din cauza efortului de a-l ţine nemişcat.

— Omoară-l! zise Ronan, deschizând brusc uşa.

*

Primul lucru pe care îl văzu Gansey era dezastrul din cameră: cuşca lui Drujbă era strivită, iar stinghia pe care se legăna de obicei fusese transformată în aşchii. Capacul de pânză al unei boxe era sfâşiat la margine. O tastatură de computer zăcea sub un scaun răsturnat. O cămaşă zdrenţuită şi o pereche de pantaloni căzuseră pe podea, lăsând impresia că acolo se află un cadavru.

Pe urmă văzu coşmarul.

Se mişcase undeva în spate. Ca şi cum fusese o umbră şi apoi devenise un lucru adevărat. Rapid. Negru. Mai mare decât se aşteptase. Mai adevărată decât se aşteptase.

Era la fel de înalt ca el. Cu două picioare. Îmbrăcat cu ceva sfâşiat, negru, foarte murdar.

Gansey nu-şi putea lua însă ochii de la cioc.

— Gansey! mârâi Ronan, după care ridică ranga.

Creatura se aruncă la pământ şi se ghemui, evitând lovitura, iar băiatul ridică din nou braţul.

Gansey văzu un fel de gheară. Nu, *gheare.* Zeci. Mari, lucitoare, încârligate şi atât de ascuţite, încât capătul le era cât un vârf de ac. Se repeziră la Ronan.

Gansey interveni imediat, spintecând un membru, îmbrăcămintea creaturii se sfâşie sub apăsarea lamei. Sări direct spre faţa lui Ronan, care o blocă însă cu ranga. Cu un salt puternic, creatura trecu prin aer şi se agăţă de cadrul uşii, cu mâinile între picioare, atârnând ca un păianjen. Nu avea nimic uman. Şuieră către băieţi. Ochii cu

pupile roşii clipeau spasmodic. O pasăre. Un dinozaur. Un demon.

Nu e de mirare că Ronan nu doarme niciodată.

— Închide uşa! strigă Ronan. N-am chef să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Dormitorul părea prea mic ca să se închidă în el un monstru, dar Gansey ştia că Ronan are dreptate. Izbi uşa chiar în momentul în care creatura sări la el. Cu ghearele şi ciocul negru şi încârligat. În momentul acela, Ronan se aruncă peste el, doborându-l la podea.

Într-o clipă care păru să dureze o veşnicie, apăsat de Ronan şi de arătare, Gansey văzu cum ghearele se prind de braţul lui Ronan, brăzdându-i pielea cu linii însângerate care se încrucişau cu unele mai vechi. Ciocul se repezi spre faţa băiatului.

Gansey îşi înfipse cutterul în carnea neagră dintre gheare.

Arătarea nu scoase niciun sunet, dar se retrase. Ronan lovi cu ranga, dar aceasta ricoşă din creatură, aşa că lovi cu pumnul. Cei doi se prăbuşiră pe colţul patului, dar arătarea reuşi să se ridice peste Ronan. Niciunul nu scotea vreun sunet; băiatul ar fi putut muri fără ca Gansey să-şi dea seama imediat.

Bâjbâind pe birou, Gansey apucă instinctiv o sticlă de bere pe care o zdrobi de craniul creaturii. Imediat, mirosul de alcool umplu camera. Ronan înjură de sub monstru. Gansey apucă unul din membrele creaturii – era un braţ? o aripă? repulsia aproape că îl sufoca – şi-i înfipse lama dedesubt.

Simţi cum metalul mai întâi atinge şi apoi se afundă în carnea moale. Deodată, se pomeni cu o gheară în gât. Ceva care-i sfâşia pielea subţire de sub bărbie. Era prins ca un peşte.

Își dădea seama cât de mică era lama armei sale. Cât de lipsită de substanţă era pe lângă ghearele ascuţite ale creaturii. Simţi un şuvoi cald la gulerul cămăşii. Plămânii i se umplură de un miros fertil de putregai.

Ronan izbi cu ranga în capul creaturii. Şi încă o dată. Din nou. Atât Gansey, cât şi arătarea căzură la pământ. Greutatea lucrului aceluia îl ţintuia. Era prins, tras în ţeapă, strivit. Simţi cum Ronan îi ia lama din mână. Dându-şi seama ce vrea să facă prietenul său, întinse mâinile şi prinse creatura de cioc, ţinând-o imobilizată, la fel cum era şi el. Pe urmă, Ronan îi reteză gâtul. Lucrul ăsta nu se întâmplă nici repede, nici fără sânge, ci murdar şi încet, ca atunci când tai un carton umed.

Totul se termină brusc, iar Ronan scoase cu grijă gheara arătării din pielea lui Gansey. Eliberat, acesta se grăbi să se tragă mai departe de creatură. Își puse dosul palmei pe rana de pe bărbie. Nu putea şti dacă sângele era al lui, al creaturii sau al lui Ronan. Ambii băieţi abia mai respirau.

— Mai trăieşti? îl întrebă Ronan pe Gansey, care văzu că faţa prietenului său era brăzdată de o rană care pornea de la tâmplă, trecea aproape de sprânceană şi se termina pe obraz.

Ai grijă la ochi!

Gansey pipăi cu grijă rana din bărbie şi-şi dădu

seama că e superficială. Amintirea felului în care o căpătase avea să-l bântuie însă o vreme. Simţea cumva că lucrurile nu se terminaseră, că trebuie să se agaţe de ceva ca să nu fie măturat. Încercă să-şi păstreze calmul.

— Cred că nu. Dar a murit?

— Dacă mai e vie, zise Ronan, e un coşmar mai îngrozitor decât am crezut.

Gansey se aşeză foarte încet pe marginea patului, deasupra cearşafurilor sfâşiate. *Lucrul acela* era imposibil. Avionul şi cutia care traducea erau obiecte lipsite de viaţă şi de aceea fuseseră mult mai simplu de acceptat. Chiar şi Drujbă, care era până la urmă un corb obişnuit, dacă făceai abstracţie de originea lui, era mai puţin extraordinar.

Ronan îl privi pe Gansey pe deasupra cadavrului creaturii – acum că murise părea chiar mai mare decât atunci când se luptaseră cu ea –, lăsând garda jos, aşa cum Gansey nu-l văzuse niciodată. Înţelegea că tot ceea ce se petrecuse, absolut totul, era o mărturisire, o privire spre ceea ce fusese Ronan în tot acest timp în care îl cunoscuse.

Ce lume de minuni şi de orori, în care Glendower era doar o mică parte!

— Seneca. El a zis asta, nu-i aşa? întrebă Gansey într-un târziu.

În timp ce corpul său se luptase cu un coşmar, subconştientul încercase în permanenţă să-şi aducă aminte autorul vorbelor cu care îl întâmpinase Ronan.

Quemadmodum gladius niminem occidit; occidentis telum est.

Zâmbetul lui Ronan era ascuţit şi încârligat, ca ghearele creaturii.

— „Nu sabia e ucigaşul; ea e doar unealta din mâna criminalului”.

— Nu-mi vine să cred că Noah n-a rămas să ne ajute.

— Ba s-o crezi. Să nu te încrezi niciodată în morţi.

Clătinând din cap, Gansey arătă spre zgârieturile pe care le văzuse pe braţul lui Ronan în timpul luptei.

— Alea… le ai de când te-ai luptat cu creatura în timp ce eu eram în Porc?

Ronan clătină încet din cap. În cealaltă cameră, Drujbă scotea sunete impacientate, îngrijorată de soarta stăpânului său.

— *Kerah!*

— A mai fost unul, zise el. Dar a scăpat.

19

— Jane, ce-ai spune dacă ţi-aş cere să faci ceva uşor ilegal şi cu siguranţă foarte dezgustător? întrebă Gansey.

Spatele lui Ronan era deja transpirat din cauza căldurii. Cadavrul omului-pasăre era în portbagajul BMW-ului şi, cu siguranţă, trecea printr-un proces ştiinţific. Ronan era convins că rezultatul său final avea să fie şi mai mirositor pe măsură ce ziua devenea din ce în ce mai toridă.

— Depinde dacă e sau nu implicat un elicopter, răspunse Blue din pragul uşii de la Fox Way 300. Se scărpină cu un picior gol pe încheietura celuilalt. Purta o rochie care lui Ronan i se părea că seamănă cu un abajur. Indiferent care ar fi fost lampa pe care o dezbrăcase fata, Gansey îşi dorea să fi avut şi el una. Ronan nu era mare fan al lămpilor.

Şi avea oricum alte lucruri în minte. Degetele îi tremurau din cauza încordării.

— Fără elicoptere. De data asta, o asigură Gansey.

— Are legătură cu Cabeswater?

— Nu, recunoscu trist Gansey.

Fata privi spre BMW, după care întrebă curioasă:

— De ce aţi legat portbagajul cu o coardă de bungee jumping?

Deşi Ronan considerase că Porcul este potrivit pentru un asemenea lucru, Gansey refuzase să pună cadavrul în Camaro.

— E o poveste lungă. De ce te uiţi aşa la mine?

— Cred că nu te-am mai văzut în tricou. Sau în blugi.

Faptul că Blue se holba la Gansey într-un fel anume era mai dubios decât încercarea ei de a-şi masca dubioşenia. Era deopotrivă impresionată şi înfiorată. Era adevărat că Gansey purta doar rareori blugi şi tricou la baza gâtului, preferând cămăşile cu guler şi pantalonii de stofă, asta dacă nu cumva era în costum cu cravată. Şi era la fel de adevărat că îi stătea bine: tricoul i se mulase pe

umeri într-un fel care punea în evidenţă tot felul de forme, ascunse de obicei de cămăşi. Ronan bănuia însă că Blue era şocată de modul în care îmbrăcămintea aceea îl făcea pe Gansey să arate ca un băiat, ca unul dintre ei.

— M-am îmbrăcat aşa din cauza lucrului dezgustător, zise Gansey, trecându-şi degetele peste tricou fără să-şi ascundă neplăcerea. Sunt destul de zdrenţăros, ştiu.

— Daaa, *zdrenţăros* este exact cuvântul la care mă gândeam şi eu. Ronan, văd că şi tu eşti zdrenţăros.

Remarca fetei se dorea a fi sarcastică pentru că băiatul era îmbrăcat ca de obicei, cu nişte blugi uzaţi şi un maiou negru.

— Să mă îmbrac şi eu mai zdrenţăros? întrebă ea.

— Măcar încalţă-te! răspunse Gansey pe un ton serios. Ia-ţi şi o pălărie! Se pare că o să plouă.

— Pic, pic, zise Blue, privind în sus ca să verifice, dar copacii frunzoşi din faţa casei acopereau cerul în întregime. Unde e Adam?

— Îl luăm după aceea.

— Şi Noah?

— Acolo unde este şi Cabeswater, zise Ronan, iar Gansey îi făcu cu ochiul.

— Bine, Ronan, zise Blue agasată.

Lăsă uşa deschisă şi făcu doi paşi în casă, după care strigă:

— Mamă! Mă duc cu băieţii să... fac... ceva.

În timp ce aşteptau, Gansey se întoarse spre Ronan:

— Să fim înţeleşi: dacă ar fi fost şi alt loc în care am fi putut îngropa chestia asta fără frica de a fi prinşi, ne-am fi dus acolo. Nu cred că e cea mai bună idee să mergem la tine acasă şi oricum mi-aş fi dorit ca tu să nu fi venit cu noi. Sper că îţi este clar.

— *CE FEL DE CEVA?* se auzi vocea Maurei din casă.

— Foarte bine, frate! răspunse Ronan. Mă bucur că ne-am înţeles, continuă el, simţindu-se de-a dreptul electrizat.

N-ar fi fost nicio posibilitate să-l reţii pe Ronan de la aşa ceva.

— *CEVA DEZGUSTĂTOR!* urlă Blue spre mama ei.

Fata apăru în cadrul uşii fără să-şi fi schimbat esenţial garderoba căreia îi adăugase doar nişte colanţi croşetaţi şi o pereche de cizme verzi de cauciuc.

— Că veni vorba, de fapt ce trebuie să facem?

Acasă, gândi Ronan. *Mă duc acasă!*

— Păi, zise Gansey încet, acoperit în bună măsură de zgomotul îndepărtat al unui tunet, partea ilegală este că mergem pe proprietatea familiei lui Ronan, acolo unde el nu are voie să pătrundă.

— Iar partea dezgustătoare este că trebuie să îngropăm un cadavru.

Ronan îşi arătă dinţii într-un rânjet încântat.

*

Nu mai fusese acasă de peste un an, nici măcar în vis.

Era exact la fel cum îşi amintea din nenumărate după-amiezi de vară petrecute acolo: cele două coloane de piatră pe jumătate acoperite de iederă, un gard de ramuri împletite care înconjura proprietatea ca un zid, stejarii înghesuiţi de ambele părţi ale unui drum de pietriş. Cerul cenuşiu de deasupra lor făcea ca totul să devină gri sau verde, pădurea şi umbrele umplând totul de mister. Efectul întregului peisaj de la intrarea pe proprietate era o senzaţie de intimitate, de izolare.

Ploaia începu în timp ce urcau cu maşina, împroşcând parbrizul BMW-ului cu stropi mari. Se auzi un tunet. Ronan conduse până pe culmea unui deal, printre stejari, luă o curbă strânsă şi apoi, în faţa lor se ivi o păşune imensă, de un verde pur, înconjurată din toate părţile de copaci. Pe vremuri, acolo se aflau vite, vaci de toate culorile. Cireada aceea, frumoasă de parcă ar fi fost făcută din animale de poveste, revenea uneori în visele lui Ronan, deşi se afla în locuri mai ciudate. Se întrebă ce se întâmplase cu animalele adevărate.

De pe bancheta din spate, Blue şi Adam îşi întinseră gâturile ca să vadă mai bine casa de care se apropiau. Era primitoare, dar nu impresiona, fiind doar o fermă căreia i se adăugaseră diverse dependinţe sau camere la fiecare câteva decenii. Grajdurile după care era cunoscută în împrejurimi proprietatea familiei Lynch erau văruite cu alb şi acoperite cu tablă, unele dintre ele în bună stare, iar altele prăbuşite de-a dreptul. Erau construcţii

lungi şi înguste pentru vite, dar se puteau vedea şi hambare pentru fân, largi, cu acoperişuri în formă de cupole ascuţite. Se vedeau dependinţe vechi de piatră, dar şi ateliere noi, cu acoperişuri plate, staule pentru capre şi cănise goale. Erau răspândite peste câmpuri ca şi cum ar fi crescut acolo: cele mai mici erau înghesuite unele în altele, iar cele mai mari stăteau deoparte.

Deasupra întregului peisaj se întindea cerul imens şi vineţiu din cauza ploii. Toate culorile erau mai adânci, mai adevărate, mai bune. Aceasta era realitatea, iar anul trecut fusese un vis.

În casă se vedea o singură lumină, cea din sufragerie. Rămânea mereu aprinsă.

Chiar sunt aici? se întrebă Ronan.

Cu siguranţă avea să se trezească în curând exilat în Monmouth Manufacturing sau în maşina sa, sau pe podeaua de lângă patul lui Adam de la St. Agnes. Lumina aceea făcea ca peisajul să pară atât de verde şi de frumos, încât i se făcu rău.

Îl văzu pe Adam în oglinda retrovizoare, având pe chip o expresie visătoare şi bolnăvicioasă. Blue îşi apăsase degetele pe fereastră, de parcă ar fi dorit să treacă prin ea ca să atingă iarba jilavă.

Parcarea cu pietriş era goală, iar infirmiera care avea grijă de casă nu se vedea pe nicăieri. Ronan parcă lângă un prun plin de fructe neculese. Odată visase că a muşcat dintr-o prună şi ea a explodat, împroşcând suc şi seminţe. Altă dată, fructul sângerase şi o mulţime de creaturi micuţe se grăbiseră să cicatrizeze muşcătura lui, adăpostindu-se apoi sub pieliţă, paraziţi cu miros

dulce.

Când Ronan deschise portiera, în maşină se năpusti imediat izul de pământ reavăn, de ziduri acoperite cu verdeaţă şi de piatră umedă. Mirosea a... *acasă.*

— Parcă am fi în altă ţară, zise Blue.

Şi chiar aşa era. Era ţinutul celor tineri, un loc unde mureai înainte să îmbătrâneşti. Picioarele li se afundară în iarba mătăsoasă de dincolo de pietrişul parcării. Picăturile minuscule de ploaie li se agăţară în păr. Frunzele murmurau făcând ca toţi copacii din jur să zumzăie la unison.

Frumuseţea locului nu putea fi stricată nici măcar de conştiinţa faptului că acolo Ronan îşi găsise tatăl ucis, chiar lângă maşina din care tocmai coborâseră. Ca şi la Monmouth Manufacturing, şi aici lumina putea schimba absolut tot. Descoperise cadavrul într-o dimineaţă rece şi întunecată, iar acum era o după-amiază cenuşie şi ploioasă. Amintirea deveni doar un gând fugar, mai degrabă analitic decât emoţional.

Singura realitate care conta era că venise acasă. Şi ce mult şi-ar fi dorit să rămână!

*

Câteva minute mai târziu, stând lângă portbagajul deschis, îşi dădură cu toţii seama că nici Gansey şi nici Ronan nu se pregătiseră cu adevărat, aşa încât nu aveau nicio cazma cu care să sape.

— Einstein? privi Ronan către Adam.

— Atelierul? sugeră celălalt, parcă trezit brusc. Magazia cu unelte?

— Ah, da! Pe aici!

Sărind peste un gard făcut din patru scânduri negre, dispuse orizontal, porniră prin iarbă către unul dintre hambare. Atmosfera încuraja tăcerea. Adam păşi repede de câteva ori pentru a ajunge lângă Blue, dar niciunul dintre ei nu vorbi. Cocoţată pe umărul lui Ronan, Drujbă flutura din aripi din când în când, ca să-şi menţină echilibrul. Începuse să fie destul de grea. Lângă Ronan, Gansey mergea cu capul plecat ca să se apere de ploaie şi cu o figură gânditoare. El mai făcuse drumul acela.

Dar de câte ori mersese Ronan până acolo? Acum un an, acum cinci ani…

Ronan simţea o furie înveninată faţă de Declan, executorul testamentar al părintelui său. Ştia că nu-l va mai avea niciodată pe tatăl său şi, probabil, nici pe mama sa. Dar, dacă i s-ar fi permis să se întoarcă aici, ar fi fost altceva, ar fi fost mai uşor de îndurat.

Prima care văzu lucrul acela ciudat se dovedi a fi Drujbă.

— *Kreck!* făcu pasărea, iar Ronan se opri.

— Ce e aia? întrebă el.

La vreo zece metri de ei, în mijlocul ierbii de un verde-aprins, se vedea un obiect maro şi neted. Le ajungea până la talie şi avea o textură pietroasă.

— Este cumva… o vacă? întrebă Blue neîncrezătoare.

În momentul acela deveni evident. Era cu siguranţă o vacă, aşezată pe pământ, aşa cum fac

toate suratele ei când plouă. Şi, cu siguranţă, era unul dintre animalele care ocupaseră păşunea înainte de moartea lui Niall Lynch. Ronan nu prea înţelegea cum de mai era încă acolo.

— E moartă? întrebă Adam cu faţa boţită de o grimasă.

Ronan se îndreptă spre animal şi începu să-l ocolească încetişor. Acum îi putea vedea faţa sculptată în detaliu şi picăturile de apă din jurul nărilor. Ochii ei mari şi negri erau doar pe jumătate deschişi. Atât el, cât şi Drujbă se aplecară, întinzându-şi capetele în acelaşi fel. Băiatul îşi flutură mâna în faţa ochilor animalului, dar acesta nu se mişcă.

— *Non mortem,* murmură el îngustându-şi ochii, *somni fratrem.*

— *Poftim?* şopti Blue.

— „Nu e moartea, ci fratele ei, somnul”, traduse Adam.

Gansey, cu un glas încărcat de surescitare, îl sfătui pe Ronan:

— Pocneşte-o în ochi!

— Gansey! exclamă Blue.

Ronan nu lovi vaca, dar îşi trecu degetul peste genele ei nemişcate. Gansey îşi duse şi el palma în faţa nărilor animalului.

— Şi totuşi, respiră.

Venită şi ea mai aproape, Blue lovi uşor cu degetul nasul vacii, lăsând urme micuţe pe părul ud.

— Săraca! Ce credeţi că a păţit?

Ronan nu era foarte convins că animalul păţise

ceva. Nu părea bolnavă, în afara evidentei sale lipse de mişcare. Nu mirosea îngrozitor. Nici Drujbă nu părea neobişnuit de stresată, deşi se lipise de urechea lui Ronan, ca şi cum ar fi vrut să-l prevină să nu cumva s-o pună jos pe lângă arătarea aceea.

— Cred că asta este o metaforă pentru societatea americană, murmură îngândurat Gansey, dar n-o pricep până la capăt.

— Hai să plecăm de-aici, înainte ca Gansey să spună ceva care să mă facă să-l urăsc! îi îndemnă Blue.

Lăsară animalul în urmă şi se îndreptară spre cel mai mare dintre hambare. Uşa imensă era roasă de cari şi putrezită în partea de jos, iar rama de metal era ruginită. Ronan atinse suprafaţa aspră a clanţei. Din obişnuinţă, palma reţinu senzaţia aceea. Nu ideea clanţei, ci felul în care o simţise, textura şi forma metalului, temperatura lui, tot ce ar fi avut nevoie ca să o aducă dintr-un vis.

— Stai aşa! zise Adam, devenit brusc bănuitor. A ce miroase?

Aerul era înmiresmat de un iz cald şi claustrofobic – nu neplăcut, dar fără îndoială, *agricol.* Nu era mirosul unui hambar care fusese folosit pe vremuri, ci cel al unuia utilizat în prezent.

Încruntat, Ronan deschise uşa scârţâitoare şi imensă. Le trebui câteva secunde ca ochii să li se adapteze întunericului dinăuntru.

— O! exclamă Gansey.

Înăuntru era restul cirezii. Zeci de vaci se profilau fantomatic în lumina gri care intra pe uşă.

Niciuna nu tresărise măcar la scârţâitul de la intrare. Se auzeau doar zgomotul respiraţiei câtorva zeci de animale foarte mari şi ropotul ploii pe acoperişul de deasupra lor.

— *Sleep mode,* zise Gansey, exact în acelaşi moment în care Blue exclamă:

— Hipnoză!

Inima lui Ronan începu să bată neregulat. Simţea că cireada de animale poate servi unui scop ascuns. Ca şi cum cineva ar fi putut să le trezească rostind un cuvânt, iar ele s-ar fi năpustit să iasă din hambar.

— Şi asta e tot vina noastră? întrebă Blue şoptit. La fel ca la penele de curent?

Adam privi în altă parte.

— Nu, o asigură Ronan, convins că vacile acelea adormite n-aveau nicio legătură cu meridianul energetic.

— E cu totul altceva, îl aprobă Gansey. N-aş vrea să vorbesc ca Noah, dar locul ăsta îmi dă fiori. Hai să găsim o cazma şi să plecăm!

Foşnind cu picioarele talaşul răspândit pe pământ, îşi croiră drum printre animalele nemişcate către o mică încăpere cu echipamente. Ronan găsi un hârleţ, iar Adam luă o lopată de zăpadă. Gansey cântări în mână o unealtă de săpat gropi pentru stâlpi, verificându-i echilibrul, de parcă ar fi fost o spadă.

— Chiar ai crescut aici, Ronan? întrebă Blue după o vreme.

— În grajdul ăsta?

— Ştii exact la ce mă refer.

Încercă să răspundă, dar durerea îl năpădi brusc şi neaşteptat. Singurul fel în care reuşi să nu se prăbuşească sub povara acelui sentiment se dovedi a fi sarcasmul acid. Ca şi cum abia ar fi aşteptat să plece, zeflemitor şi crud, îi răspunse fetei:

— Da. Ăsta a fost castelul meu.

— Uau! răspunse ea aparent fără să dea atenţie tonului cuvintelor lui, după care şopti din nou: Uite!

Ronan îi urmări privirea. În locul în care acoperişul ruginit se îmbina imperfect cu partea de sus a peretelui, era un cuib în care stătea o pasăre maronie. Pieptul îi părea negru, însângerat, dar dacă te uitai mai bine vedeai că e doar o impresie, din cauza luminii slabe. Penajul de pe piept semăna cu o coadă de păun. Ca şi la vaci, ochii îi erau deschişi, dar capul stătea nemişcat. Lui Ronan i se acceleră din nou pulsul.

Pe umărul băiatului, Drujbă se ghemui, împingându-se în gâtul lui, o reacţie produsă mai degrabă de emoţia lui Ronan decât de cealaltă pasăre.

— Atinge-o! şopti Blue. Vezi dacă şi ea e vie.

— Unul dintre voi, gemenii nevoii, ar trebui s-o atingă, zise Ronan. Eu am riscat cu vaca.

— Cum mi-ai spus? întrebă Blue cu ochii scăpărând.

— M-ai auzit.

— *Gansey!* ceru fata ajutor.

— Mi-ai spus că vrei să-ţi porţi singură bătăliile cu Ronan, răspunse băiatul, lăsând la pământ

unealta care îl fascinase.

Adam dădu ochii peste cap, luă un scaun şi cercetă pasărea.

— Şi ea respiră. La fel ca vacile.

— Acum vezi dacă n-are ouă, îl îndemnă Ronan.

— Lua-te-ar naiba!

Cu toţii erau un pic neliniştiţi. Nu puteau şti dacă paralizia aceea parţială era naturală sau de altă sorginte şi, în lipsa acestei informaţii, nu părea tocmai imposibil să ajungă şi ei în aceeaşi stare.

— Oare noi suntem singurii care nu dormim? întrebă Gansey. Vorbele acestea îi dădură o idee lui Ronan. O aşeză pe Drujbă pe un stand făcut din blocuri de BCA şi deschise containerul din care se alimenta ieslea. Deşi era gol, bănuia că nu era pustiu. Deloc surprinzător, când îşi băgă capul înăuntru, simţi un miros pătrunzător, de vietate, combinat cu izul cald al grânelor care fermentează.

— Lumină! porunci Ronan.

Gansey porni imediat lanterna telefonului său şi lumină în interior.

— Hai, repede, asta îmi termină bateria!

Întinzându-se până la sacul vechi de pe fund, Ronan găsi un cuib de şoareci. Ridică unul dintre pui şi îl scoase la lumină. Era cenuşiu şi aproape lipsit de greutate, atât de mic, încât căldura corpului său abia dacă putea fi simţită. Deşi era destul de mare ca să se mişte, creatura rămase liniştită în căuşul palmelor băiatului, care îi trecu apoi un deget uşor pe şira spinării.

— De ce-i aşa de blând? întrebă Blue. Doarme

şi el?

Ronan îşi coborî mâna îndeajuns de mult ca fata să vadă ochii vii ai animalului, cu grijă însă să-l ascundă de Drujbă, care ar fi putut crede că-i de mâncare. Împreună cu Matthew, obişnuise să găsească cuiburile de şoareci din asemenea locuri şi apoi, pe câmp, sprijiniţi de câte o căpiţă de fân şi cu picioarele încrucişate, să lase puii de şoareci să le alerge pe mâini. Cei mici nu se temeau niciodată.

— E treaz, zise el.

Îşi ridică mâna şi apăsă corpul minuscul al şoarecelui pe obraz, aşa încât să poată simţi pe piele zbaterea rapidă a inimii sale. Blue îl pironise cu privirea, aşa încât îi oferi puiul şi o îndemnă:

— Ia şi tu! În felul ăsta îi poţi simţi bătăile inimii.

— Chiar vorbeşti serios? Îţi baţi joc de mine? întrebă fata bănuitoare.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Fiindcă eşti un nenorocit, dar faza cu şoarecele nu pare tipică pentru tine.

— Nu te obişnui cu aşa ceva, zâmbi el subţire.

Încruntată, fata luă şoricelul şi-l apropie de obraz. Pe chip îi înflori un zâmbet surprins, scoase un oftat firav, dar fericit şi-i oferi animalul lui Adam. Acesta nu părea foarte dornic, dar la insistenţele ei o imită, lipind şoarecele de obraz. Buzele îi tremurară. După o secundă, i-l oferi lui Gansey. Acesta se dovedi a fi singurul dintre ei care zâmbi înainte ca micuţa creatură să-i ajungă pe obraz. Iar surâsul lui îl doborî pe Ronan; îi aminti

de expresia încântată a lui Matthew în momentul în care descoperiseră şoarecii pentru prima dată, pe vremea când încă mai erau familia Lynch.

— Uimitor de încântător! zise Gansey, oferind şoricelul lui Ronan, care se pregăti să-l pună la loc.

— Mai vrea cineva înainte să-l redau familiei? întrebă el. Fiindcă, să ştiţi, peste un an o să moară. Speranţa de viaţă a şoarecilor e de rahat.

— Drăguţ, Ronan! exclamă Adam întorcându-se pe călcâie.

— Nu te-a ţinut prea mult, remarcă şi Blue, a cărei faţă devenise brusc de culoarea lămâii.

Gansey preferă să tacă. Abia dacă îi aruncă o privire, ţuguind buzele: îl cunoştea mult prea bine ca să se simtă jignit.

Ronan se simţi analizat. Poate avea nevoie de asta.

— Hai să îngropăm chestia aia! zise el.

Întorşi la BMW, Gansey se strădui să fie serios când Blue îşi duse palma la gură, iar Adam îşi pierdu respiraţia la vederea omului-pasăre. Ronan şi Gansey îl îndesaseră într-o boxă supradimensionată pe cât putuseră, dar cadavrul ieşea prin ambele părţi şi abuza bunul-simţ al oricărui privitor onest. Cele câteva ore de când murise nu îmbunătăţiseră în niciun fel înfăţişarea creaturii.

— Ce-i asta? întrebă Adam.

Ronan atinse cu degetele una dintre ghearele care se prinseseră pe marginea cutiei. Era îngrozitoare. Îi era frică de ea într-un fel elementar, primitiv şi permanent, fiindcă în mintea lui sfârşea

încă prin a fi ucis iar şi iar de creatura aceea.

— Apar întotdeauna când am un coşmar. Ca şi cum i-ar atrage. Mă urăsc. În vis, li se spune ororile nopţii. Sau… *niri viclis.*

— Asta e în latină? se încruntă Adam.

— Păi… nu prea cred, îşi dădu seama Ronan, perplex.

Blue îl privi bănuitoare şi, imediat, băiatul îşi aduse aminte că ea îl suspectase încă de la început că ştie şi cealaltă limbă din cutia puzzle. Era posibil să fi avut dreptate.

Apucară toţi patru de boxa-coşciug şi o cărară până la limita copacilor. Continua să plouă, iar ei săpară pe rând în pământul umezit de furtună. Ronan privea în sus de câteva ori pe minut ca să vadă ce face Drujbă. Pasărea nu părea să fie atrasă de ceva mare şi negru, aşa încât păstră distanţa faţă de cadavru chiar şi după ce acesta ajunse în groapă. Îl iubea însă pe Ronan mai presus de orice, aşa încât bântui destul de aproape, aplecând ciocul în căutarea unor insecte invizibile.

Când reuşiră să arunce ultima lopată de pământ în groapă, erau muiaţi de ploaie şi de propria transpiraţie. Ronan se gândi că era ceva căldură în aventura aceea în care îngropaseră toţi patru un cadavru de care doar el era vinovat. Ar fi preferat desigur ca arătarea să fi rămas în visele lui, dar, chiar şi aşa, lucrurile se aranjaseră mai bine decât în cazul ultimului coşmar pe care nu-l putuse stăpâni.

Gansey înfipse cazmaua în pământ, rostind o

înjurătură blândă, după care îşi şterse fruntea cu dosul palmei. Luă o frunză de mentă şi începu să o mestece.

— Am făcut bătături. Mergem la Nino’s?

Blue protestă mut.

Gansey căută aprobarea lui Adam.

— Mie-mi convine orice, zise el cu un puternic accent de Henrietta, semn că e foarte obosit. Dar nu era oboseala lui obişnuită. Era ceva mai adânc. Ronan n-ar fi priceput niciodată ce însemna să fii în pielea lui Adam.

Gansey privi la Ronan. Băiatul îşi trecea inconştient degetul mare pe sub una dintre fâşiile de piele, ştergând pământul şi sudoarea de acolo. Când avea să se întoarcă, aşa încât, încet, doar pentru Gansey, zise scurt:

— Pot să mă duc s-o văd pe mama?

20

În casă, totul era în alb şi negru. În aer se simţea mirosul plăcut al copilăriei lui Ronan: fum şi lemn de nuc american, seminţe de iarbă şi detergent cu aromă de lămâie.

— Ţin minte, zise Gansey gânditor, că şi tu miroseai aşa pe vremuri.

Băiatul îşi privi reflexia estompată şi încadrată în rama neagră de la oglinda atârnată în hol. Drujbă se zări şi ea scurt, după care merse în spatele gâtului lui Ronan ca să se ascundă acolo; Adam procedă la fel, fără să treacă însă în spatele prietenului său. Până şi Blue arăta mai puţin

aranjată decât de obicei, lumina aceea transformând-o aşa, cu rochia ei ca un abajur şi părul ţepos, într-un fel de Pierrot trist.

— Am aceeaşi senzaţie ca în vremea în care voi locuiaţi aici, constată Gansey. Mi se pare că ar trebui să fie diferit.

— Veneai des aici? întrebă Blue.

— Destul de des, răspunse Gansey după ce îl privi tăcut pe Ronan.

Ştia ce gândeşte prietenul său: îi fusese mult mai „frate” decât Declan.

— N-am putea găsi nişte apă? întrebă Adam cu voce pieritră.

Ronan îi conduse spre bucătărie. Încăperea era simplă, nu avea nimic spectaculos şi toate obiectele păreau uzate din cauza folosirii îndelungate. Nimic nu fusese reparat sau îmbunătăţit de-a lungul vremii, aşa încât locul acela părea un amalgam de decenii şi de stiluri: dulapuri albe, simple, decorate cu un amestec de mânere de sticlă şi de alamă, blaturi care erau pe jumătate din granit şi pe jumătate din panouri melaminate, aparatură electronică de un alb imaculat sau din inox lucios.

Prezenţa lui Blue şi a lui Adam îl făcea pe Ronan să-şi vadă casa cu alţi ochi. Nu era stilul acela de reşedinţă pretenţioasă pe care o clădise averea veche a familiei lui Gansey. Locuinţa trăda o altfel de bogăţie, una care nu venise cu timpul şi nici dintr-o anumită cultură şi care nu asigura un confort deosebit: peste tot se vedeau vase vechi desperecheate şi oale de cupru, tablouri adevărate

atârnau de pereţi, iar pe podele se găseau covoare împletite manual. În timp ce casa lui Gansey era un fel de muzeu în care n-aveai voie să atingi nimic, căminul lui Ronan părea un amestec de mese de biliard uzate, de quilturi atârnate pe pereţi, console video şi canapele de piele, incredibil de scumpe.

Ronan îşi iubea atât de mult casă, încât îl durea să se afle aici. Simţea nevoia imperioasă de a sparge ceva. Se stăpâni însă şi zise:

— Vă amintiţi că v-am spus că tata era ca mine? le spuse el, arătând spre un aparat de prăjit pâinea care, la prima vedere, părea absolut banal, cu carcasa lui de oţel şi cu cele două fante pentru feliile de pâine.

— Ăla? întrebă Gansey ridicând din sprâncene. E un prăjitor de pâine.

— Dar din vis.

Adam râse încetişor.

— De unde ştii? întrebă Gansey.

Ronan luă prăjitorul de pe raftul pe care stătea. Nu avea niciun cordon de alimentare şi nici vreun locşor pentru baterii. Cu toate acestea, când apăsă pârghia, filamentele dinăuntru începură să strălucească. Câtă vreme folosise aparatul înainte să-şi dea seama că era un lucru imposibil?

— Şi atunci, cu ce funcţionează? întrebă Adam.

— Cu energia viselor, zise Ronan.

Drujbă sări de pe umărul stăpânului ei până pe tejghea şi trebuiră să o ţină ca să nu dea cu ciocul în aparat.

— Cea mai nepoluantă energie din lume.

Sprâncenele cânepii ale lui Adam se ridicară

până aproape de linia bretonului:

— Politicienii n-ar fi prea încântaţi, zise el. N-am vrut să o jignesc pe mama ta, Gansey.

— Nu-ţi face probleme! răspunse acesta.

— Ah, şi mai e şi asta! făcu Ronan, arătând spre calendarul de pe uşa frigiderului.

Blue îl răsfoi. Nimeni nu intrase în bucătărie ca să schimbe pagina, dar asta n-ar fi contat oricum: toate erau la fel – douăsprezece file pentru luna aprilie, toate ilustrate identic cu trei păsări negre, aşezate pe un gard. Existase o vreme în care Ronan se gândise că obiectul era un cadou hazliu. Acum ştia că el venise dintr-un vis al frustrării. Blue privi păsările, apropiindu-şi faţa atât de mult de calendar, încât nasul aproape că îi atinse hârtia tipărită.

— Păsările astea sunt vulturi sau ciori?

În acelaşi moment în care Ronan zise „ciori”, Adam răspunse şi el „vulturi”.

— Şi ce altceva mai e pe-aici? întrebă Gansey folosindu-şi vocea de *curiozitate intensă,* cu faţa transfigurată de o *curiozitate intensă.*

Pe ambele le folosea doar când venea vorba de Glendower.

— Lucruri din vis, vreau să spun.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! răspunse Ronan. Nu m-a preocupat niciodată lucrul ăsta.

— Atunci, hai să ne preocupe acum! îl îndemnă Gansey. Începură cu toţii să examineze lucrurile din bucătărie, de la frigider la aparatele de pe rafturi. Deschiseră toate uşile dulapurilor.

— Telefonul nu e conectat la nicio linie,

observă Adam, întorcând aparatul vechi, cu disc, ca să-l poată privi mai bine. Are însă ton.

În epoca telefoanelor celulare, o asemenea descoperire era profund neinteresantă pentru Ronan. El descoperise un creion care era de fapt stilou; deşi, dacă dădeai cu unghia pe lateralul vârfului său, puteai aduna câteva grăunţe de grafit, ceea ce arăta că era un creion, dacă îl treceai peste o foaie de hârtie, lăsa în urmă o linie perfectă de cerneală albastră.

— Cuptorul cu microunde nu e nici el alimentat, zise Adam.

— Iar eu am găsit o lingură cu două capete, adăugă Gansey. Bucătăria se umplu deodată cu un vaiet ascuţit; Blue descoperise că atunci când rotea unul dintre scaunele de lângă masă, acesta scotea un sunet care te ducea cu gândul la cântecul *The Wind That Shakes the Barley*[12], redat de câteva ori mai repede decât normal. Învârti de mai multe ori ca să vadă dacă melodia ajunge până la capăt. Nu era cazul. Scaunul era produsul unui alt vis izvorât din frustrare.

— La naiba! strigă Gansey, aruncând un cuţit pe masă şi scuturându-şi mâna. E înroşit de fierbinte!

Doar că nu era înroşit. Lama era făcută din oţel obişnuit, iar căldura sa era evidentă doar din cauza faptului că suprafaţa lustruită pe care căzuse începuse să se topească puţin. Băiatul bătu de

[12] Melodie a trupei Dead Can Dance, de pe albumul *Into the Labyrinth* din 1993, făcând parte de pe coloana sonoră a filmului cu același titlu (n. tr.).

câteva ori cu mâna pe mâner ca să verifice dacă nu cumva tot cuţitul era incandescent şi apoi îl puse la loc în stativul de unde îl luase, protejându-şi mâna cu un prosop de hârtie.

Ronan încetase să mai caute, iar acum deschidea şi închidea uşi şi sertare doar pentru plăcerea de a asculta zgomotele pe care le scoteau când le trântea. Nu era sigur ce îl făcea mai nefericit: faptul că trebuia să plece din locul acela sau anticiparea momentului aceluia.

— Uite, o chestie care nu e frustrantă deloc, zise Adam, arătându-le o ruletă care se întindea doar până la 71 de centimetri. Eu aş fi aruncat chestia asta chiar din prima dimineaţă.

— Are exact două picioare şi patru ţoli. E perfectă pentru măsurat lăzile de pâine, observă Gansey.

— Poate că are o valoare sentimentală.

— Dar de asta ce ziceţi?

Blue ieşise pe hol şi atingea petala de albastru pur a unui crin perfect. Erau douăsprezece asemenea flori adunate într-un buchet pus pe masa de acolo. Ronan nu dăduse niciodată prea multă atenţie florilor, dar acum îşi dădu seama că şi ele erau probabil false, la fel cum vaza în care erau aşezate nu conţinuse niciodată apă. Crinii alb-albaştri erau mult prea mari şi împestriţaţi cu stamine galbene, inflorescenţe cum nu mai văzuse nicăieri. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai demult. Adam pişcă puţin tulpina unei plante şi le arătă celorlalţi băieţi picătura de umezeală care ţâşnise de acolo.

— Sunt încă în viaţă.

Acesta era genul de lucru căruia Gansey nu-i putea rezista, aşa că el rămase lângă flori, în timp ce Adam şi Ronan continuară să meargă pe hol spre sufragerie. Când ultimul dintre ei îşi întoarse capul ca să privească peste umăr, Gansey ţinea una dintre flori în căuşul palmelor sale. Felul în care stătea avea ceva umil şi reverenţios, trăda o atitudine impregnată de recunoştinţă şi de dor. Expresia feţei sale trăda o deferenţă stranie.

Fără să ştie exact de ce, lucrul acesta îl întristă şi mai mult pe Ronan. Se întoarse repede, înainte să fie văzut de Gansey. În lumina palidă şi cenuşie a sufrageriei, Adam îşi întinse mâna să ia o mască de lemn dintr-un cârlig de pe perete. Era sculptată dintr-un lemn întunecat şi neted şi arăta ca un suvenir ieftin, pentru turişti. Orbitele îi erau rotunde şi păreau surprinse, iar gura schiţa un zâmbet în care ar fi încăput o mulţime de dinţi.

Ronan se năpusti spre prietenul său.

— Nu!

Masca neagră căzu la pământ. Uluit, Adam privea cum mâna lui Ronan îl prinsese de încheietură, iar acesta simţea deopotrivă inima sa cum dă să iasă din piept, dar şi pulsul prietenului său, din cauza strânsorii.

Apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Se aplecă repede după mască şi o puse pe perete, dar nici măcar după aceea ritmul inimii sale nu se potoli. Ocoli privirea lui Adam.

— Nu-i voie! zise el, fără să fie însă foarte sigur ce-i interzice.

Era foarte posibil ca versiunea măştii aceleia pe care o făcuse tatăl său să fie pe deplin inofensivă. Era posibil ca ea să fi devenit mortală doar în mintea lui Ronan. Deodată, simţi că nu mai rezistă, că nu mai suportă nimic, visele tatălui său, casa copilăriei sau propria piele.

Izbi cu pumnul în zid. Mâna muşcă din tapet şi tapetul ripostă la rândul lui. Simţi cum i s-a crăpat pielea. Lăsase o urmă vagă a furiei sale în perete, dar acesta nu se crăpase.

— Ei, haide, Lynch! exclamă Adam. Acum vrei să-ţi rupi mâna?

— Ce-a fost asta? întrebă şi Gansey intrând în sufragerie.

Ronan nu ştia ce-l apucase, dar continua să lovească. Mai întâi unul dintre scaunele de lângă masă. Apoi dărâmă un coş înalt plin cu fluiere de lemn. Smulse câteva rame din perete. Mai fusese nervos şi până atunci. Dar acum se simţea de parcă n-ar mai fi existat. De parcă fiinţa lui s-ar fi redus la doi pumni în care pulsa durerea.

Deodată, braţul i se opri în aer. Strânsoarea lui Gansey era fermă, iar expresia feţei sale aflate la doar cinci centimetri de a lui Ronan nu părea deloc amuzată. Părea deopotrivă tânăr şi bătrân. Poate mai degrabă bătrân.

— Ronan Lynch! zise el cu vocea aceea pe care celălalt nu putea să n-o asculte, fiindcă părea să fie sigură în toate privinţele în care el era dezorientat. Opreşte-te chiar acum! Du-te să o vezi pe mama ta! Pe urmă, o să plecăm.

Gansey îşi menţinu priza pe braţul lui Ronan

câteva momente, ca să se asigure că se făcuse înţeles, după care îi dădu drumul şi se întoarse spre Adam.

— Iar tu aveai de gând să stai pur şi simplu şi să te uiţi?

— Da, răspunse celălalt.

— Ce drăguţ! zise Gansey.

— Nu pot să-i ucid eu demonii, îl anunţă sec Adam.

Blue preferă să rămână tăcută, dar îl aşteptă în cadrul uşii pe Ronan. Apoi, în timp ce băieţii încercau să facă ordine în cameră, plecă împreună cu el către camera de zi. Încăperea nu mai avea niciun sens, fiindcă nimeni nu-şi petrecea ziua în ea. Devenise un fel de depozit pentru lucrurile care nu-şi găseau locul în altă parte. Trei scaune de piele desperecheate erau întoarse unele către celelalte şi stăteau pe podeaua denivelată. Într-un colţ se vedea un mănunchi de umbrele cu mâner de lemn şi săbii boante. Lângă pereţi, erau aliniate cizme de cauciuc şi beţe pogo. Câteva covoare rulate în suluri strânse erau aruncate în alt colţ; pe unul din ele se vedea un bileţel pe care scria „ăsta nu” în ceea ce părea să fi fost caligrafia lui Niall. În centrul tavanului era atârnat un candelabru ciudat din fier, care închipuia orbitele planetelor. Probabil că şi el provenea dintr-un vis, la fel şi celelalte două lămpi aşezate în colţuri, care păreau pe jumătate lustre şi pe jumătate plante. De fapt, era posibil ca toate obiectele din camera aceea să fi fost create de Niall. Doar că acum, după ce lipsise o vreme de acasă, Ronan realiza cât de multe

lucruri visase tatăl său.

În mijlocul încăperii, stătea frumoasa lui mamă. Era învăluită de tuburile de plastic ale cateterelor şi perfuziilor, genul acela de chestiuni de care asistentele erau convinse că are strictă nevoie. De fapt, nu era aşa: femeia părea o regină împietrită dintr-o saga medievală, cu părul de aur care-i încadra faţa palidă, cu obraji îmbujoraţi, cu buze diavolesc de roşii şi ochii uşor închişi. Nu arăta deloc precum charismaticul ei soţ sau ca fiii ei.

Ronan se duse direct la ea şi se apropie îndeajuns ca să vadă că nu se schimbase deloc de când o văzuse ultima dată, cu multe luni în urmă. Deşi răsuflarea îi făcea să tresară câteva şuviţe de păr de lângă tâmple, femeia nu reacţionă la prezenţa fiului ei.

Pieptul i se ridică şi cobora în ritmul unei respiraţii liniştite. Ochii îi rămaseră închişi.

Non mortem, somni fratrem. Nu e moartea, ci fratele ei, somnul.

— La fel ca toate animalele, observă Blue în şoaptă.

Adevărul – îl ştiuse întotdeauna, doar că nu se gândise la el – îl copleşi. Fata avea dreptate.

Casa îi era populată de lucruri şi de creaturi din visele lui Niall Lynch, iar mama sa nu făcea excepţie.

21

Blue îşi dădu seama că era cazul ca familia ei să-l consulte pe Ronan. Monştrii din vis? Putea

înţelege. Dar mamele din vis erau cu totul altceva. În dimineaţa următoare plecă pe bicicletă spre Monmouth Manufacturing şi le propuse băieţilor ideea ei. Se lăsă tăcerea, după care Ronan vorbi hotărât:

— Nu!

— Pardon?

— Nu, repetă el, nu merg.

De pe podea, de unde stătea lungit ca să examineze mai bine poza imensă a meridianului energetic, Gansey zise fără să ridice ochii:

— Ronan, nu fi încăpăţânat!

— Păi, nu sunt! Vă spun doar că nu merg.

— Hai, că doar nu te ducem la dentist! protestă Blue.

— Exact! răspunse Ronan, sprijinit cu spatele de uşa camerei sale.

— Asta n-are niciun sens, bombăni Gansey, făcând o notiţă pe poză.

Dar avea. Blue se gândi că ştie exact ce se întâmplă, aşa încât zise pe un ton îngheţat:

— E o chestie religioasă, nu-i aşa?

— Nu aşa se pune problema, pufni Ronan.

— Ba chiar aşa! Acum urmează probabil să ne explici cum eu şi mama o să mergem amândouă în Iad.

— În locul vostru, n-aş elimina această posibilitate, deşi trebuie să recunosc că n-am chiar toate informaţiile în domeniul ăsta.

Auzindu-i vorbele, Gansey se rostogoli pe spate şi-şi puse mâinile pe piept. Purta un tricou polo de culoarea somonului, care după părerea lui Blue era

de departe mai diavolesc decât ceea ce discutaseră ei până atunci.

— Bun, deci ce se întâmplă acum? întrebă el.

Lui Blue nu-i venea să creadă că el nu-şi dăduse seama care era conflictul. Gansey era fie incredibil de inconştient, fie uimitor de iluminat. Aşa cum îl cunoştea însă, era vorba de a doua variantă.

— Aceasta este partea în care Ronan începe să folosească adjectivul *ocult,* pufni Blue.

Auzise variante ale acestei conversaţii de nenumărate ori în viaţa ei. Devenise un loc comun, în care nu mai era dureros să te afli. Nu se aşteptase însă de la prietenii ei să o aducă acolo.

— Nu folosesc niciun adjectiv, zise Ronan.

Cea mai supărătoare caracteristică a lui Ronan era starea lui de enervare, care survenea întotdeauna când absolut toată lumea era calmă. Se putea şi pe dos: el era liniştit când toţi ceilalţi se agitau. Fiindcă fetei începuse să i se zbată o venă pe gât, Ronan spuse pe un ton pacifist:

— Îţi spun doar că nu merg. Poate că e bine, poate că nu. Sufletul meu e oricum în mare pericol ca să mai adaug şi alt risc.

Auzind aceste cuvinte, Gansey se încruntă şi păru gata să spună ceva. Până la urmă, preferă să rămână tăcut şi să clatine uşor din cap.

— Crezi cumva că noi suntem în aceeaşi echipă cu Diavolul, Ronan? întrebă Blue.

Vorbele ar fi avut un efect mai tulburător dacă ar fi fost rostite pe un ton voit dulceag – şi-o putea imagina foarte uşor pe Calla făcând lucrul acela –,

dar era mult prea iritată ca să reuşească.

— Zici că practicăm magia neagră?

Băiatul îşi dădu ochii peste cap. Părea că îi absoarbe mânia, punând-o deoparte undeva de unde să o poată folosi atunci când va avea el însuşi nevoie.

— Mama a devenit conştientă de puterile ei când a văzut viitorul într-un vis, continuă Blue. Un *vis,* Ronan. Nu a tăiat vreo capră în curtea din spate ca să vadă. Nu a încercat să scruteze viitorul. Ea nu a devenit clarvăzătoare, ci a fost dintotdeauna. La fel de bine aş putea şi eu să spun că şi tu eşti malefic fiindcă poţi scoate lucruri din visele tale.

— Da, ai putea, o aprobă Ronan.

Încruntarea lui Gansey se adânci. Deschise din nou gura, dar o închise la loc. Blue nu reuşea să se liniştească.

— Deci, deşi lucrul ăsta ar putea să te ajute să te înţelegi pe tine şi pe tatăl tău mai bine, nu vrei să vorbeşti cu ele.

Ronan ridică din umeri într-un gest de nepăsare specific lui Kavinsky.

— Nu.

— De ce, băi, îngust la minte ce eş…

— Jane! tună Gansey, aruncându-i o privire pe cât de tăioasă putea fi căutătura unui om care stătea pe spate îmbrăcat într-un tricou polo de culoarea somonului. Ronan! continuă el.

— Eu sunt al naibii de civilizat!

— Ba eşti de-a dreptul medieval! răspunse Gansey. Clarviziunea, după cum multe studii au

arătat, ţine mai degrabă de ştiinţă decât de magie.

O, *iluminarea!*

— Haide, băi! protestă Ronan.

— Haide, băi, tu… zise Gansey ridicându-se. Suntem cu toţii conştienţi că pădurea Cabeswater reuşeşte să curbeze timpul. Tu însuţi ai fost capabil să scrii pe piatra aceea înainte ca vreunul dintre noi să fi ajuns acolo. Timpul nu e liniar. E un cerc sau are forma cifrei opt sau a unui nenorocit de covrig. Dacă poţi crede asta, nu-mi imaginez de ce nu accepţi că există cineva care poate să arunce o privire peste gaura covrigului.

Ronan îl privi cu atenţie pe Gansey. Figura întipărită pe faţa lui îi aduse aminte lui Blue că băiatul ar fi făcut orice pentru prietenul său.

La fel ca mine, gândi ea. Îi era imposibil să înţeleagă cum reuşea Gansey să aibă un asemenea efect, chiar aşa îmbrăcat cu tricoul acela oribil.

— Mi-e indiferent, zise Ronan, ceea ce însemna că avea să vină.

Gansey privi spre Blue.

— Eşti bucuroasă, Jane?

— Mi-e indiferent, i-o întoarse fata, ceea ce însemna că era mulţumită.

*

Maura şi Persephone lucrau, dar Blue reuşi să o încolţească pe Calla în camera telefonului/maşinii de cusut/pisicii. Chiar şi dacă ar fi avut de ales, oricum şi-ar fi dorit-o pe verişoara ei, care era o

clarvăzătoare la fel de înzestrată ca şi celelalte două, dar avea în plus şi un alt dar straniu: psihometria. Când atingea un obiect, putea adeseori să simtă de unde venise, ce gândise proprietarul ei când îl utilizase şi unde ar putea să ajungă. Cum se părea că au de-a face cu lucruri care erau deopotrivă fiinţe şi obiecte, talentul Callei părea mai potrivit.

Din cadrul uşii, de unde stătea împreună cu Ronan şi Gansey, Blue o anunţă:

— Avem nevoie de sfatul tău.

— Sunt convinsă de asta, răspunse Calla nu pe cel mai prietenos ton, fiindcă avea o voce groasă şi uşor hârâită, din aceea care pare potrivită pentru filmele alb-negru. Ce doriţi?

— Sunteţi sigură că puteţi gândi în poziţia aceea? întrebă Gansey politicos.

— Dacă vă îndoiţi de mine, se răsti Calla, nu înţeleg ce căutaţi aici.

Gansey avusese temei pentru întrebarea lui, fiindcă verişoara lui Blue atârna magnific de un cârlig fixat în tavanul camerei telefonului/maşinii de cusut/pisicii; singurul amănunt care o împiedica să cadă la pământ era o eşarfă de mătase vineţie, înfăşurată în jurul uneia dintre coapse.

— Ăsta e vreun ritual? întrebă Gansey în şoaptă, evitând să o privească pe Calla.

Exista ceva magic în poziţia aceea, presupuse Blue. Deşi camera tapetată în verde-aprins era plină de o mulţime de ciudăţenii care ar fi putut atrage atenţia, era greu să nu te uiţi la silueta Callei care se rotea încetişor. Faptul că fâşia de

mătase reuşea să o susţină părea imposibil. Acum, era întoarsă către un colţ, cu spatele la ei. Tunica atârna peste cap, arătându-se o mulţime de piele întunecată, breteaua roz a sutienului şi patru coioţi micuţi tatuaţi în linie de-a lungul coloanei vertebrale. Cu degetele strânse în jurul cutiei-puzzle, Blue şopti la rândul ei:

— Este aeroyoga, după care continuă ceva mai tare: Calla, e vorba despre Ronan!

Femeia îşi ajustă poziţia, înfăşurându-şi mătasea pe cealaltă coapsă.

— Şi care-i el? Ăla frumuşel?

Blue şi Gansey se priviră unul pe celălalt. Îmi pare rău, zicea privirea fetei. *Eu sunt frumuşelul?* întreba Gansey.

Calla continuă să se întoarcă aproape imperceptibil. Rotirea ei le arăta că nu era cea mai slabă femeie de pe planetă, dar muşchii abdominali îi erau de-a dreptul… *uau!*

— Cel în tricoul cu Coca-Cola?

Se referea la Adam. El purtase un tricou roşu şi uzat la prima lor întâlnire, iar acum părea să se fi identificat cu el.

— Şarpele, mârâi Ronan cu o voce joasă.

Rotaţia Callei se termină chiar când băiatul pronunţă cuvântul acela. Se uitară unul la altul lung, el cu capul în sus, ea cu capul în jos. De pe umărul lui Ronan, Drujbă îşi aplecă şi ea capul pe o parte ca să vadă mai bine.

Înfăţişarea lui Ronan nu avea nimic care să inspire simpatie: gura lui frumoasă era schimonosită într-un rânjet crud, de sub gulerul

tricoului negru i se iţea un tatuaj înfricoşător, iar de o parte a capului ras perfect se sprijinea un corb. În momentul acela, nu semăna defel cu băiatul care îşi apăsase un pui de şoarece pe obraz.

Din poziţia în care stătea, Calla încerca să pară nepăsătoare, dar era limpede, judecând după arcul pe care îl desenase brusc una dintre sprâncenele sale, că era teribil de interesată.

— Înţeleg, răspunse ea într-un final. Şi ce fel de sfat vrei, Şarpe?

— Despre visele mele, răspunse Ronan.

Sprâncenele Callei reveniră la poziţia lor nepăsătoare. Începu să-şi întoarcă din nou faţa de la ei.

— Dacă vrei să ţi se interpreteze visele, trebuie să mergi la Persephone. Să ai o viaţă bună!

— O să te intereseze, insistă Ronan.

Calla chicoti şi-şi întinse un picior în lateral.

Blue scoase un zgomot iritat. Făcu doi paşi şi aşeză cutia puzzle pe obrazul Callei, care se opri din învârtit. Încet, începu să se ridice. Gestul era elegant ca o mişcare de balet, ca a unei dansatoare ce interpretează o lebădă.

— Păi, de ce n-ai spus aşa? întrebă ea.

— Am zis, protestă Ronan.

— Şarpe, ar trebui să ştii ceva despre mine: eu nu cred pe nimeni, zise Calla rotunjindu-şi buzele de culoarea prunei.

— Şi tu ar trebui să ştii ceva despre mine: nu mint niciodată, răspunse Ronan, iar Drujbă şuieră aprobator.

*

Calla continuă să-şi facă exerciţiul de aeroyoga pe toată durata conversaţiei. Uneori era cu capul în sus şi-şi ţinea picioarele ghemuite sub ea.

— Toate lucrurile astea sunt încă o parte din tine. Eu le simt exact la fel ca pe fiinţa ta. Sau poate aproape la fel. Sunt ca unghiile pe care ţi le tai. Împart cu tine viaţa, sufletul. Sunteţi o singură entitate.

Ronan dădu să protesteze – dacă Drujbă cădea de pe o masă, el nu simţea durerea păsării –, dar se opri, gândindu-se că n-ar fi simţit nici durerea unghiilor.

— Deci, când mori, ele pur şi simplu... se vor opri.

— Se opresc? Nu mor şi ele? întrebă Gansey.

Calla se întoarse cu capul în jos, cu genunchii îndoiţi şi tălpile lipite una de cealaltă. Arăta ca un păianjen.

— Când mori, calculatorul tău nu moare odată cu tine. Obiectele astea nu trăiesc în sensul în care simţim noi viaţa. Nu sunt animate de spirit. Când dispare visătorul, devin doar calculatoare în aşteptarea unor comenzi.

Ronan se gândi la vorbele lui Declan de acum câteva luni: *mama nu e nimic fără tata.* Avusese dreptate.

— Înseamnă că mama mea nu se va mai trezi niciodată.

Calla se ridică încet cu capul în sus, eliberându-şi mâinile.

— Dă-mi şi mie pasărea aia, Şarpe.

— Să n-o strângi prea tare, zise Ronan grăbit, aranjând protector aripile corbului pe lângă corp, înainte de a i-o oferi.

Drujbă o ciupi imediat pe Calla de deget. Deloc impresionată, femeia îşi arătă şi ea dinţii.

— Uşurel, puişor! zise ea cu un zâmbet ucigător. Şi eu pot să muşc. Blue?

Asta însemna că dorea să folosească puterea invizibilă a fetei pentru a-şi amplifica viziunea. Blue îşi puse o mână pe genunchiul Callei şi o folosi pe cealaltă pentru a o opri pe verişoara ei din mişcarea de rotaţie. Rămaseră aşa câteva clipe. Drujbă era nemişcată în mâinile Callei, ciufulită şi nedumerită de stranietatea întregii situaţii. Pe urmă, femeia îşi fixă ochii asupra lui Ronan, iar pe buzele ei de culoarea prunei apăru un zâmbet subţire.

— Ce-ai făcut, Şarpe?

Ronan nu răspunse. Tăcerea nu era niciodată un răspuns greşit. Calla îi pasă corbul lui Blue, care îl prinse bine înainte să i-l dea înapoi lui Ronan.

— Uite care-i treaba, zise Calla, mama ta a fost un vis. Prostul de taică-tău a adus-o de acolo – de parcă nu sunt destule femei pe lume şi trebuia să-şi facă el una – iar acum ea e lipsită de visător. Dacă o vrei înapoi, trebuie să intre înapoi în vis.

După ce rosti vorbele astea, Calla făcu o serie de proceduri elaborate, elegante şi lipsite aparent de efort. Mişcările ei îi aduseră aminte lui Ronan de felul în care funcţiona cutia-puzzle, puţin ilogic, oarecum imposibil. Era greu să înţelegi cum

reuşise să-şi extragă un braţ din eşarfa de mătase fără să-şi aplece trunchiul sau să-şi întoarcă piciorul fără să cadă pe podea.

— Cabeswater. Cabeswater e un vis, sparse într-un târziu Ronan tăcerea.

Calla se opri din rotire.

— Nu trebuie să-mi spui că am dreptate, zise Ronan.

În minte îi veniră nenumăratele ocazii în care visase copacii bătrâni din Cabeswater, cât de familiar i se păruse totul, cum arborii îi ştiuseră numele. Fiinţa lui era împletită cu rădăcinile lor cumva, iar seva lor îi curgea prin vene.

— Dacă mama ajunge în Cabeswater, o să se trezească.

Calla îl privi fără vorbe. Tăcerea nu era niciodată un răspuns greşit.

— Atunci, înseamnă că n-avem de ales decât să aducem Cabeswater înapoi, zise Gansey.

Blue îşi aplecă faţa aşa încât Calla să fie mai puţin „invers” pentru ea.

— Ai vreo idee?

— Eu nu sunt magician.

Blue o împinse şi Calla începu să se rotească, râzând cu hohote încântate şi insinuante. Arătă spre Ronan în timp ce acesta se grăbea să iasă din cameră.

— El este însă. Ah, şi fă cumva să scapi de masca aia. E o chestie tare nasoală.

22

TESTAMENTUL LUI NIALL T. LYNCH

ARTICOLUL 1
DECLARAŢII PRELIMINARE

SUNT CĂSĂTORIT CU AURORA LYNCH ŞI TOATE REFERIRILE DIN ACEST TESTAMENT LA SOŢIA MEA O DESEMNEAZĂ AURORA LYNCH.

AM TREI COPII ÎN VIAŢĂ, NUMIŢI DECLAN T. LYNCH, RONAN N. LYNCH ŞI MATTHEW A. LYNCH. TOATE REFERIRILE DIN ACEST TESTAMENT LA „COPILUL” SAU „COPIII” SAU „CHESTIUNE” INCLUD COPILUL SAU COPIII POMENIŢI MAI SUS ŞI ORICE ALT COPIL SAU COPII ADOPTAŢI DE MINE. TOATE REFERIRILE LA „FIUL MIJLOCIU” ÎL AU ÎN VEDERE PE RONAN N. LYNCH.

— Mă gândeam că ne-am putea întâlni cu toţii de 4 Iulie, zise Matthew privind în sus spre Ronan; lumina asfinţitului îi făcea buclele să pară angelice.

La propunerea lui Ronan, se întâlniseră cu toţii să ia masa în piaţa din centrul parcului. Era o decizie egoistă. Atât Declan, cât şi Ronan îl tratau pe Matthew ca pe un fel de strat protector.

— Toţi trei. Ca să ne uităm la artificii.

Ronan stătea ghemuit deasupra lui, pe marginea unei mese de picnic uzate.

— Nu.

Înainte ca fratele său mai mic să apuce să spună ceva care l-ar fi putut face să se simtă

vinovat, Ronan arătă spre sandvişul cu ton învelit în hârtie, pe care Matthew îl ţinea în mână.

— Cum e sandvişul tău?

— O, e foarte bun! zise celălalt cu entuziasm.

Nu prea era de mirare. Matthew părea adeseori că este un puţ aurit şi deloc pretenţios, în care lumea întreagă arunca mâncare.

— E foarte bun. Nu mi-a venit a crede când ai sunat. Când ţi-am văzut numărul de telefon, aproape că m-am căcat pe mine. Ţi-ai putea vinde drept unul nou-nouţ.

— Vorbeşte frumos, în pana mea! zise Ronan.

ARTICOLUL 2
MOŞTENIRI ŞI ATESTATE SPECIFICE

LAS SUMA DE 23 DE MILIOANE DE DOLARI ($ 23.000.000) UNUI FOND SEPARAT CARE VA CONTRIBUI LA ÎNGRIJIREA ŞI ÎNTREŢINEREA PERPETUĂ A PROPRIETĂŢII NUMITE ÎN CONTINUARE „FERMA” (VEZI ANEXA B) ŞI PENTRU ÎNGRIJIREA, EDUCAŢIA ŞI LOCUINŢA COPIILOR MEI. ACEST FOND VA FI ADMINISTRAT DE DECLAN T. LYNCH PÂNĂ CÂND TOŢI COPIII VOR FI ÎMPLINIT VÂRSTA DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3.000.000) FIULUI MEU DECLAN T. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3.000.000) FIULUI MEU RONAN N. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA

DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3.000.000) FIULUI MEU MATTHEW A. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 18 ANI.

Ronan luă unul dintre chipsurile de cartofi ale lui Matthew şi i-l dădu lui Drujbă, care îl sfărâmă pe tăblia mesei mai mult de dragul sunetului decât ca să-l mănânce. Pe trotuar, o doamnă ce împingea căruţul unui copil îi aruncă o privire scârbită, fie pentru că stătea pe tăblia mesei, fie pentru că traficanţii de păsări hoitare par mereu să aibă o reputaţie proastă. Ronan îi întoarse căutătura, după ce adăugă câteva grade suplimentare de scârbă.

— Ştii, mă întrebam, Declan se mai teme de cazul în care ne-am întoarce la fermă?

Matthew, care mesteca foarte conştiincios, făcu semn cu mâna către conţinutul căruciorului de copil. Conţinutul îi răspunse la rândul său, iar fratele lui Ronan spuse cu gura plină:

— El se teme mereu. Se teme foarte tare. Dar şi tu eşti în aceeaşi situaţie. E adevărat că o să ne pierdem banii dacă ne întoarcem? A fost tata cu adevărat atât de rău pe cât spune Declan?

ARTICOLUL 7
CONDIŢII SUPLIMENTARE

DUPĂ MOARTEA MEA, NICIUNUL DINTRE COPIII MEI NU VA AVEA VOIE SĂ TREACĂ DINCOLO DE

GRANIŢELE FIZICE ALE „FERMEI” ŞI NICI SĂ DERANJEZE ORICE ESTE CONŢINUT ACOLO, VIU SAU INERT, ŞI NICI OBIECTELE PE CARE ACEST TESTAMENT STABILEŞTE CĂ VOR APARŢINE FONDULUI NEW YORK – ROSCOMMON, CU EXCEPŢIA CELOR DESPRE CARE S-A STABILIT CĂ VOR APARŢINE FONDULUI DESTINAT ÎNGRIJIRII AUROREI LYNCH.

— Poftim?! se miră Ronan aşezându-şi sandvişul pe masă.

Drujbă îşi înclină şi ea capul.

— Ce spune despre tata?

— Nu mai ţin minte exact, ridică din umeri fratele mai mic. Ceva cum că n-a fost niciodată cu noi. Ştii tu, de-astea. Să ştii însă că Declan nu e chiar aşa de rău. Eu nu pricep de ce voi doi nu vă înţelegeţi.

Mămica şi tăticul nu se mai iubesc unul pe celălalt, gândi Ronan, dar n-avea cum să-l ironizeze în felul acela pe Matthew, care îl privea cu aceiaşi ochi încrezători ca şi puiul de şoarece. Cina aceea nu era de ajuns ca să-l reechilibreze. Vizita lui ilicită la Fermă, faptul că îşi dăduse seama de condiţia mamei lui şi diagnosticul pe care îl pusese Calla îl afectaseră destul de mult. Deodată, trebuia să ia o decizie: dacă să o revitalizeze sau nu pe mama lor. Dacă ea s-ar fi întors la ei, lucrurile aveau să fie cu siguranţă mai simple, chiar dacă ar fi trebuit să trăiască în Cabeswater. Un părinte era mai bun decât niciunul. Viaţa era mai bună decât moartea. Trezia era mai

bună decât somnul.

Vorbele lui Declan îl demobilizau însă pe Ronan: mama nu e nimic fără tata.

Era ca şi cum ar fi ştiut. Ronan îşi dorea cu disperare să-şi dea seama cât de mult cunoştea Declan, dar era conştient că nu are cum să-l întrebe pur şi simplu.

— El a început să mă urască primul, zise Ronan. Asta în caz că te întrebai. Deci n-am fost eu.

Matthew oftă, răspândind o răsuflare cu miros de peşte şi părând că e fie o călugăriţă, fie drogat până peste poate.

— Era pur şi simplu supărat pentru că tata te plăcea mai mult pe tine. Mie nu-mi păsa. Toată lumea are lucruri favorite. Uite, mama mă plăcea cel mai mult pe mine.

ARTICOLUL 2A
ALTE MOŞTENIRI

LAS ÎNTREAGA PROPRIETATE IMOBILIARĂ, CARE A FOST REŞEDINŢA MEA PÂNĂ ÎN MOMENTUL MORŢII („FERMA”), ÎMPREUNĂ CU ASIGURĂRILE SALE, FIULUI MEU MIJLOCIU.

Continuară amândoi să-şi mănânce sandvişurile în linişte. Ronan se gândi că în mintea amândurora se învârtea faptul că Declan nu fusese favoritul nimănui.

Şi dacă am fost preferatul tău, îşi întrebă el tatăl mort, *de ce mi-ai lăsat o casă în care să nu*

pot să mă întorc vreodată?

Cu grijă – ceea ce se dovedi a fi dificil, fiindcă Ronan nu făcea niciodată lucrurile în felul ăsta – îl întrebă pe fratele său:

— Declan vorbeşte vreodată despre vise?

Trebui să repete întrebarea. Atât Matthew, cât şi Drujbă fuseseră distraşi de o pereche de fluturi-monarh care se învârteau în jurul lor.

— Adică, ale lui? întrebă Matthew, după care îşi ridică sprâncenele într-un gest studiat. Nu cred că visează. Ia pastile pentru dormit, ştiai?

Ronan nu ştia.

— Ce fel?

— Habar n-am, deşi m-am uitat la flacon. I le-a dat Doc Mac.

— Care pana mea… Doc?

— Doctorul de la Aglionby.

— Ăla un e medic, fraiere, şuieră Ronan. E elev la şcoala de surori medicale şi e în practică sau ceva de genul ăsta. Nu cred că are voie să scrie reţete. Dar de ce ia Declan pastile de dormit?

Matthew îşi îndesă restul sandvişului în gură şi zise:

— Zice că tu-i provoci ulcer.

— Ulcerul nu e o problemă de somn. El apare când acidul îţi haleşte o parte din stomac şi dă o gaură acolo.

— Zice că tu şi tata aţi fost amândoi visători, completă Matthew, şi că din cauza asta o să pierdem totul.

Ronan rămase nemişcat. Împietrise atât de repede, încât Drujbă îngheţă şi ea, cu capul

îndreptat către cel mai mic dintre fraţii Lynch, uitând de fărâmiţele sale de sandviş cu ton.

Declan ştia despre tatăl lor, despre mama lor, despre *el.* Şi cu ce schimbă asta lucrurile? Nimic, probabil.

— Să ştii că are un pistol sub scaunul din maşină, îl informă Matthew. L-am văzut când mi-am scăpat telefonul.

Ronan realiză că Matthew se oprise din mestecat şi din agitaţia sa perpetuă şi rămăsese arcuit pe banca de lângă masa de picnic, cu ochii săi umezi, lipiţi de cei ai fratelui său mai mare.

— Să nu-mi spui că e pentru tâlhari, zise Matthew în final.

— N-aveam de gând, îi răspunse Ronan. Ştii că nu mint.

Matthew îl aprobă din cap. Își muşca buza, iar ochii îi erau înlăcrimaţi.

— Uite ce e, zise Ronan, după care repetă, uite ce e! Cred că ştiu cum să o recuperez pe mama. Nu va mai putea sta la Fermă şi… de fapt, noi oricum nu putem merge acolo, dar cred că sunt în stare să o recuperez. Măcar o vom avea.

ÎN MOMENTUL SCRIERII ACESTUI TESTAMENT, NIALL LYNCH ERA ÎN DEPLINĂTATEA FACULTĂŢILOR MINTALE, A MEMORIEI ŞI A ÎNŢELEGERII LUMII, FĂRĂ A FI CONSTRÂNS SAU ÎN VREUN FEL INAPT DE A SCRIE UN TESTAMENT. ACEST DOCUMENT TREBUIE CONSIDERAT VALABIL PÂNĂ LA CREAREA UNUIA NOU.

SEMNAT ASTĂZI:

Probabil de aceea îl chemase pe Matthew. Poate că dorise să-i promită acest lucru care părea imposibil. Poate că avea nevoie să-l rostească cu voce tare, aşa încât să nu-l mai răsucească în stomac până când avea să capete şi el o gaură.

— Serios? îl întrebă neîncrezător fratele său mai mic.

— Îţi promit!

Ronan se simţea de-a dreptul electrizat de hotărârea aceea.

23

Omului Cenuşiu îi trebuiră câteva zile ca să-şi dea seama că-şi pierduse portofelul. Ar fi observat mai devreme dacă n-ar fi fost copleşit de o serie de zile gri, în care dimineţile păruseră golite de culoare, iar trezirea, un lucru total neimportant. Adeseori, obişnuia să nu mănânce pe parcursul unor asemenea zile; pur şi simplu pierdea noţiunea timpului. Era totodată treaz şi adormit, ambele stări fiind contopite într-o trăire lipsită de vise, de viaţă. După aceea, într-o dimineaţă îşi deschidea ochii şi observa cum cerul devenise din nou albastru.

Avusese câteva zile gri în demisolul de la Pleasant Valley Bed & Breakfast şi apoi se trezise în zori, mâncase cu greu câte ceva şi-şi întinsese mâna spre buzunarul de la spate al pantalonilor. Constatase că e gol. Cartea lui de identitate falsă şi

toate cărţile de credit nefolositoare – Omul Cenuşiu plătea totul cu bani gheaţă – dispăruseră. Probabil că îi căzuseră la Fox Way 300.

Avea să meargă pe acolo mai târziu. Își verifică telefonul pentru eventuale mesaje de la Greenmantle, trecu cu vederea apelurile fratelui său din zilele trecute şi într-un final îşi răsfoi notiţele mototolite şi codificate.

Privi pe fereastră. Cerul avea o nuanţă ireală de albastru. Întotdeauna se simţea foarte viu în prima zi. Fredonând uşor, Omul Cenuşiu îşi puse cheile în buzunar. Următoarea oprire: Monmouth Manufacturing.

*

Gansey nu acceptase încă dispariţia pădurii Cabeswater. Încercase să o înţeleagă şi să o accepte. Era doar un alt obstacol pe care ştia că trebuie să îl trateze aşa cum o făcuse şi cu celelalte: să născocească un nou plan, să găsească alte indicii, să-şi aloce toate resursele într-o nouă direcţie. Nu se *simţea* însă în stare.

Petrecuse 48 de ore mai mult sau mai puţin treaz şi neliniştit, iar acum, în cea de-a treia zi, îşi cumpărase un sonar, două aparate de aer condiţionat, o canapea de piele şi o masă de biliard.

— Te simţi mai bine acum? îl întrebase Adam sec.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, răspunsese Gansey.

— Băi, mie chiar îmi place masa de biliard, îl aprobase Ronan.

Întreaga situaţie o adusese pe Blue în pragul apoplexiei.

— Pe străzile din Chicago sunt copii care mor de foame, spusese ea cu părul electrizat de indignare. În lume dispar trei specii în fiecare oră pentru că nu există destui bani ca să fie protejate. Eşti încălţat încă şi acum cu pantofii ăia incredibil de stupizi, ca nişte bărci, şi, deşi ai cumpărat atâtea lucruri, nu te-ai gândit să-i înlocuieşti.

Uimit, Gansey îşi privise picioarele. Prin vârfurile pantofilor săi Top-Siders abia dacă se putea observa mişcarea degetelor. De fapt, simţea că, în lumina ultimelor evenimente, pantofii aceia erau singurul lucru care se potrivea în lumea sa.

— Dar mie îmi plac.

— Uneori, te urăsc, îl informase scurt Blue. Dintre toţi oamenii de pe lumea asta, *Orla?*

Ultima întrebare se datorase faptului că Gansey închiriase de asemenea o barcă, o platformă şi o camionetă care să o tragă şi apoi o rugase pe verişoara mai mare a lui Blue, Orla, să-i însoţească în ultima lor călătorie. Camioneta avea nevoie de un şofer care să fi împlinit 21 de ani şi, după Gansey, misiunea lor necesita o clarvăzătoare. Orla corespundea ambelor criterii şi era mai mult decât dornică să-i însoţească. Venise la Monmouth în haine de lucru: pantaloni evazaţi, sandale cu platformă şi o bustieră portocalie, minusculă. Între betelia pantalonilor şi banda de jos a bustierei erau hectare de piele dezgolită.

Abdomenul ei gol era o invitaţie atât de clară la a fi admirat, încât Gansey aproape că îl putuse auzi în minte pe tatăl său exclamând cu o voce dezaprobatoare: fetele din ziua de azi! El văzuse însă poze ale fetelor de când tatăl său fusese tânăr şi nu i se păruseră foarte diferite.

Schimbă o privire fugară cu Adam, pentru că aşa se cuvenea, şi, bineînţeles, Blue îi observă. Ochii fetei se îngustară. Ea purta două tricouri franjurate şi o pereche de blugi prespălaţi. Într-un univers paralel, exista probabil un Gansey care i-ar fi putut spune lui Blue că găsea cei douăzeci de centimetri ai gambelor sale goale mult mai fascinante decât cei doi metri pătraţi de piele pe care îi afişa Orla. În acest univers însă, asta era treaba lui Adam.

Gansey era într-o dispoziţie teribilă.

Undeva în Henrietta, ceva explodă cu zgomot. Era fie un transformator care cedase descărcărilor produse de meridianul energetic, fie Joseph Kavinsky distrându-se prematur cu una dintre vestitele sale artificii pentru 4 Iulie. Orice va fi fost însă, asta demonstra că era o zi foarte bună de plecat din oraş.

— Ar trebui să pornim, îi mobiliză Gansey. O să se facă din ce în ce mai cald.

*

La câteva zeci de metri depărtare, Omul Cenuşiu stătea în Monstruozitatea Champagne pe bulevardul Monmouth, răsfoind o carte de istorie şi

ascultând *Muswell Hillbillies,* în timp ce aerul condiţionat îi răcorea faţa. Ştia că ar fi trebuit să fi citit mai mult despre istoria velşă – investigaţia asupra fraţilor Lynch îl făcuse să afle că unul dintre băieţi era de-a dreptul obsedat de ea –, dar în loc de asta se delecta cu o nouă traducere a *Cântecului de moarte al lui Bede.* Era ca un rebus arhaic.

Când textul spunea *Fore ðœm nedfere nœnig wiorðe,* oare nu cumva intenţia autorului fusese să spună: „Înaintea călătoriei predestinate” sau „Înfruntând cărarea Morţii”? Ce exerciţiu încântător!

Omul Cenuşiu îşi ridică privirea şi văzu un băiat care iese din Monmouth Manufacturing. Parcarea năpădită de bălării era deja plină de vehicule închiriate şi de bărci; era evident că se pregătesc să meargă undeva. Cel care păşise pe uşă avea umerii largi şi era arătos, de parcă ar fi fost pe cale să aterizeze direct în Senat. Richard Gansey. Al treilea. Asta însemna că mai existau pe undeva cel puţin încă doi Richard Gansey. Băiatul nu observă maşina închiriată a Omului Cenuşiu, parcată la umbră. Şi nici pe cea albă, Mitsubishi, trasă chiar pe drum. Se părea că nu era singurul care aştepta evacuarea clădirii de la Monmouth Manufacturing.

— De ce tocmai istoria anglo-saxonă? îl întrebase odată un coleg pe Omul Cenuşiu.

În momentul acela i se păruse o întrebare stupidă şi fără răspuns. Lucrurile care îl atrăgeau spre studiul acelei perioade proveneau din inconştient şi erau complexe, compuse din

influenţe minuscule, care îl însoţiseră toată viaţa. Ar fi putut fi la fel de simplu întrebat de ce prefera să se îmbrace în gri, de ce detesta sosurile, de ce-i plăceau anii ’70, de ce era atât de fascinat de fraţi, din moment ce lui îi era imposibil să se comporte ca un frate. Îi spusese colegului că armele de foc făcuseră ca istoria să devină plictisitoare, lucru despre care ştia că e o minciună chiar din momentul în care îl rostise, şi apoi se eschivase de la conversaţie. Bineînţeles că răspunsul adevărat i se revelase mai târziu, dar nu mai avusese cui să-l ofere.

Era cam aşa: Alfred cel Mare. Devenise rege în timpul uneia dintre perioadele de răspântie ale istoriei Angliei. De fapt, nu exista o Anglie, nu încă. Erau doar mici regate ştirbe şi certăreţe. Viaţa era, aşa cum o descriseseră cronicarii vremii, urâtă, brutală şi scurtă. Când vikingii năvăliseră pe insulă, micile stătuleţe nu avuseseră nicio şansă. Dar Alfred reuşise să le unească.

Le transformase într-o frăţie şi-i respinsese pe vikingi. Promovase ştiinţa de carte şi traducerea operelor importante, încurajase poeţii, artiştii şi scriitorii. Inventase Renaşterea înainte ca italienii să se gândească măcar la un asemenea concept.

Fusese doar un om, dar schimbase Anglia anglo-saxonă pentru totdeauna. Instaurase ordinea şi onoarea, iar pe peluza tunsă scurt a principiilor înfloriseră brusc poezia şi civilizaţia.

Ce erou! gândi Omul Cenuşiu. *Un alt Arthur!*

Deveni brusc atent când Ronan Lynch ieşi şi el din vechea fabrică. Era clar înrudit cu Declan:

acelaşi nas, aceleaşi sprâncene, aceiaşi dinţi fenomenali. Acest frate Lynch cultiva însă cu grijă aparenţa unui tip periculos. Nu era un şarpe cu clopoţei ascuns în iarbă, ci unul de coral, cu dungi în culori ameninţătoare. La el, totul era un avertisment: dacă sfârşeşti prin a fi muşcat, este doar din vina ta.

Ronan deschise portiera de la şofer a BMW-ului de culoarea mangalului şi o făcu destul de violent ca autoturismul să se clatine şi apoi se arunce înăuntru îndeajuns de tare ca maşina să-şi continue tremurul. Izbi portiera într-un asemenea hal, încât automobilul oscilă şi mai mult. Pe urmă, demară făcând cauciucurile să urle.

— Hmm, făcu Omul Cenuşiu, care îl prefera deja pe acest frate Lynch.

Camioneta închiriată porni cu mai multă grijă decât BMW-ul şi se îndreptă în aceeaşi direcţie. Pe urmă, deşi parcarea era goală, Omul Cenuşiu preferă să aştepte. După cum prevăzuse, Mitsubishiul alb pe care îl văzuse mai devreme, se puse în mişcare, cu basul instalaţiei de amplificare lichefiind asfaltul de sub roţi. Din el ieşi un puşti care ducea o pungă de plastic, plină cu ceva ce părea a fi cărţi de vizită. Era genul de tip pe care Omul Cenuşiu prefera să-l evite: bâzâia din cauza unei energii nestăpânite şi imprevizibile. Nu-l deranjau oamenii periculoşi, dar îi prefera pe cei teferi. Îl privi pe băiat intrând în fabrică şi întorcându-se cu sacoşa goală. Maşina albă demară şi ea cu cauciucurile gemând.

Abia atunci Omul Cenuşiu închise muzica,

traversă strada şi urcă scările până la apartamentul de la etajul al doilea. Pe platforma din faţa uşii, descoperi conţinutul sacoşei băiatului din Mitsubishi: o grămadă de carnete de şofer de Virginia, false, având pe ele poza lui Ronan Lynch alături de o dată de naştere care l-ar fi făcut ca peste câteva săptămâni să împlinească 75 de ani. Lăsând deoparte acest amănunt, erau nişte falsuri foarte bune.

Omul Cenuşiu ridică un permis ca să-l vadă mai bine, în lumină. Cel care îl făcuse reuşise să copieze partea cea mai dificilă, holograma. Era impresionat.

Lăsă carnetele în pragul uşii şi intră în Monmouth Manufacturing. Procedă cu grijă. Era simplu să spargi o încuietoare, dar ceva mai complicat să o faci la loc. În timp ce meşterea la broască, îşi scoase telefonul, formă un număr şi apoi îl propti cu umărul. Dură doar un moment până să răspundă cineva.

— Ah, tu erai! exclamă Maura Sargent. Regele de spade.

— Ah, tu erai, spada din spinarea mea! Se pare că mi-am pierdut portofelul pe undeva.

Omul Cenuşiu lăsă uşa să se deschidă. Se trezi învăluit de un miros de hârtie umedă şi de mentă. Aerul era împestriţat de mii de particule de praf care pluteau pe deasupra cărţilor. Nu era tocmai ceea ce sperase.

— Când ai dat cu aspiratorul pe sub Calla, nu l-ai găsit?

— Cu aspiratorul! zise Maura. O să mă uit. O,

ce să vezi. Chiar este un portofel între pernele canapelei. Cred că vrei să vii să-l iei, nu? Cum e la muncă?

— Mi-ar plăcea să sporovăim despre asta.

Omul Cenuşiu închise uşa în urma sa. Dacă băieţii s-ar fi întors fiindcă uitaseră ceva, va avea timp câteva secunde să-şi facă un plan.

— Faţă în faţă.

— Eşti cam înfricoşător.

— Cred că-ţi plac bărbaţii înfricoşători.

— Probabil că da, acceptă Maura. De fapt, misterioşi. *Înfricoşători* e un cuvânt prea tare.

Omul Cenuşiu se mişca încet printre obiectele care atestau căutarea lui Gansey. Trase de o hartă rulată pe un perete. Nu era prea sigur ce anume caută.

— Ai putea să-mi oferi o citire, zâmbi el vag, răsfoind o carte despre armele medievale pe care o avea şi el.

— Cu siguranţă nu pot, răspunse Maura, de parcă i-ar fi auzit zâmbetul din voce. Te asigur că niciunul dintre noi nu vrea cu adevărat asta.

— Eşti sigură? Ţi-aş putea recita nişte poezii după ce termini. Ştiu o mulţime.

— Calla e cu astea, chicoti Maura.

— Dar tu cu ce eşti?

Omul Cenuşiu împunse încetişor cu piciorul un teanc de cărţi despre limba velşă. Era absolut încântat de lucrurile lui Richard Gansey. Nu era însă convins că acesta înţelegea cât de bine era ascuns Glendower. Istoria era îngropată întotdeauna în adânc chiar şi când ştiai exact unde

să cauţi. Şi era greu să o scoţi de acolo fără să o compromiţi. Era nevoie de persoane şi cârpe de bumbac, nu de dălţi sau de târnăcoape. Muncă sistematică. Trebuia să-ţi placă…

— Eu sunt, răspunse Maura, cea care nu spune niciodată cu ce este.

Femeia era însă încântată, iar el putea auzi asta în vocea ei. Îi plăcea glasul. Avea exact atâta accent de Henrietta cât e nevoie ca să ştii de unde vine.

— Am trei încercări ca să ghicesc?

Maura nu răspunse imediat, iar el nu insistă. Ştia că rănile din inimă fac oamenii să gândească mai încet.

În timp ce aştepta, Omul Cenuşiu se opri să studieze modelul în miniatură al oraşului Henrietta. Era atâta afecţiune în străzile acelea recreate. Se îndreptă de spate şi păşi cu grijă, ca să nu strice vreuna dintre clădiri, ducându-se spre cele două dormitoare. Camera lui Ronan Lynch arăta de parcă acolo se desfăşurase o bătaie ca într-un bar. Fiecare suprafaţă era acoperită de rămăşiţe ale unor boxe scumpe, de bucăţi ascuţite dintr-o colivie de pasăre şi petice de blugi la modă.

— Spune-mi, te rog, domnule Gray, eşti periculos?

— Pentru unii oameni.

— Am o fiică.

— O, pentru ea nu sunt.

Omul Cenuşiu ridică un cutter de pe birou şi-l privi cu atenţie. Fusese folosit pentru a răni pe cineva înainte de a fi curăţat în grabă.

— Nu-mi dau seama dacă e o idee prea bună, zise Maura.

— Chiar aşa?

Întoarse o cizmă de cowboy care părea să fie nelalocul ei. O scutură, dar din ea nu căzu nimic. N-avea de unde şti dacă Greywaren era pe undeva prin clădire. Căuta ceva pentru care nu avea nicio descriere… era ca şi cum ar fi trebuit să-şi imagineze cum arată o franzelă după dâra de firimituri pe care o lăsase în urmă.

— E doar că… spune-mi ceva adevărat despre tine.

— Am o pereche de pantaloni evazaţi, mărturisi el. Şi o bluză portocalie, disco.

— Nu te cred. Poartă-le data viitoare când te văd.

— N-aş putea, zise Omul Cenuşiu amuzat. Ar trebui să-mi schimb numele în domnul Orange.

— Eu, una, răspunse Maura, sunt convinsă că părerea despre tine însuţi nu ar trebui să fie schimbătoare. Mai ales dacă vrei să treci în faţa tuturor drept regele de spade.

Din camera principală, mânerul uşii scotea un sunet destul de tare, ca şi cum cineva ar fi încercat încuietoarea. Era un om la uşă. Cineva care nu avea cheie.

— Ţine-ţi vorba! zise Omul Cenuşiu. Trebuie să plec.

— Să omori pe cineva?

— Aş prefera să nu, şopti bărbatul, ghemuindu-se în spatele uşii pe jumătate deschisă de la dormitorul lui Ronan. Niciodată nu e tocmai uşor.

— Domnule Gray…

Cineva forţă uşa. Toată strădania Omului Cenuşiu în privinţa încuietorii se dusese pe apa sâmbetei.

— O să te sun curând.

Ascuns în umbra din camera lui Ronan Lynch, privi doi bărbaţi cum se strecoară înăuntru. Unul purta un tricou Polo mult prea mare şi altul un maiou care avea o rachetă drept imprimeu. Cei doi priviră plictisiţi în jur şi apoi se depărtară unul de celălalt. Cel cu tricoul prea mare se îndreptă spre zona de lângă ferestre ca să poată privi oricând în parcare, iar omul cu racheta se năpusti la lucrurile băieţilor. Dărâmară teancurile de cărţi, scoaseră sertarele biroului şi întoarseră salteaua de pe podea.

La un moment dat, Rachetă se întoarse spre Polo. Ţinea în mână o pereche de ochelari de soare ca să se uite mai bine la ei.

— *Gucci.* Bogătani nenorociţi!

Îi lăsă să cadă pe duşumea, după care călcă pe ei. Una dintre lentile se sparse în cioburi mici care se împrăştiară pe jos, unele până la picioarele Omului Cenuşiu. El era însă singurul care le dăduse atenţie. Se aplecă puţin şi ridică ciobul, trecându-şi uşor marginea tăioasă peste degetul mare.

Deci ăştia erau cei despre care îl prevenise Greenmantle. Şi el îl căutau pe Greywaren, indiferent ce era el.

Omul Cenuşiu se scobi în dinţi cu ciobul ochelarilor de soare şi apoi le făcu celor doi poze cu telefonul, ca să le poată trimite lui Greenmantle.

Era ceva în legătură cu ei care-l făcea să-şi piardă răbdarea. Se poate să fi fost faptul că încă nu-şi dăduseră seama că-i urmăreşte. Era posibil să-l fi supărat şi ineficienţa căutărilor lor. Indiferent de originea iritării sale, aceasta deveni aproape fizică în momentul în care bărbaţii începură să distrugă macheta oraşului Henrietta. Nu ştia ce anume este Greywaren, cum arată, dar era convins că putea fi găsit şi fără a da şuturi în faţada de carton a unui tribunal în miniatură.

Ieşi brusc din camera lui Ronan.

— Uau! făcu Rachetă din mijlocul machetei distruse. Stai pe loc!

În loc de răspuns, Omul Cenuşiu înfipse ciobul în gâtul lui Polo. Se luptară puţin. Folosindu-se de o combinaţie de legi ale fizicii şi de duritatea marginii unui aparat de aer condiţionat, îl făcu să se prăbuşească pe duşumea.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Rachetă abia reuşi să ajungă la Omul Cenuşiu, când acesta îşi ştergea deja mâinile transpirate de pantalonii office şi sărea peste cadavru.

Lupta aceasta dură ceva mai mult decât prima. Problema nu era că Rachetă nu se pricepea. Nu. Pur şi simplu Omul Cenuşiu era mai bun. Imediat după ce reuşi să scape de cuţitul care apăruse brusc în mâna celuilalt, se termină imediat. Rachetă se prăbuşi în ruinele machetei Henrietta, cu degetele încleştate de podea, încercând să-şi recapete respiraţia.

— De ce-ai venit? întrebă Omul Cenuşiu.

Băgă vârful cuţitului în urechea celuilalt atât

cât putea să intre fără să strice definitiv ceva. Bărbatul tremura deja şi, spre deosebire de Declan Lynch, cedă din primul moment.

— Caut o antichitate pentru cineva care m-a angajat.

— Cine? mârâi Omul Cenuşiu.

— Nu-i ştim numele. E francez.

Omul Cenuşiu îşi trecu limba peste buze. Se întreba dacă nu cumva chestia Maurei Sargent erau preocupările de mediu. Nu purta încălţăminte când o întâlnise, iar pentru el acesta era genul de amănunt care ar fi putut trăda un ecologist.

— Un francez din Franţa sau unul de aici?

— Nu ştiu, omule, dar ce contează? Are accent!

Pentru Omul Cenuşiu conta. Se gândi că va trebui să-şi schimbe hainele înainte să meargă la Fox Way 300 ca să-şi recupereze portofelul. Avea materii intestinale pe pantaloni.

— Ai cumva un număr de contact? Bineînţeles că nu. Şi ce era antichitatea aia?

— A, păi, o cutie. A zis că probabil e o cutie. Numită Greywaren. Pe care o s-o recunoaştem când o s-o vedem.

Omul Cenuşiu se îndoia profund. Își privi ceasul. Era aproape unsprezece; timpul trecea repede, iar el avea multe planuri.

— Te omor sau îţi dau drumul?

— Te rog…

Omul Cenuşiu clătină din cap.

— Era o întrebare retorică.

24

— Ai vrea să-mi explici de ce ne aflăm în mijlocul bălţii ăsteia? întrebă Adam.

— ... bălţii ăsteia uitate de Dumnezeu, îl corectă Ronan din spatele lui Gansey.

Deşi avea pielea albă, nu părea să fie deranjat de căldura soarelui.

Cei cinci – plus Drujbă, minus Noah care fusese prezent doar puţin când plecaseră – pluteau în barcă în mijlocul urâtului lac artificial pe care îl descoperiseră înainte. Era incredibil de însorit. Mirosul câmpului – noroi cald – îi amintea lui Gansey de dimineţile în care mergea să îl ia pe Adam de la casa părinţilor săi. De pe maluri, ciorile croncăneau apocaliptic, iar Drujbă se încăpăţâna să le răspundă.

Era tot ce putea oferi mai rău Henrietta.

— Ne uităm sub apă, răspunse Gansey, privindu-şi laptopul.

Nu reuşea să-l facă să comunice cu sonarul, deşi studiase destul de atent manualul de instrucţiuni. Simţea cum exasperarea începe să i se clădească în jurul tâmplelor şi apoi să i se scurgă pe ceafă.

Blue se aplecă peste barcă, după care întrebă:

— Şi o să sondăm cu sonarul toate lacurile de pe meridianul energetic? Sau doar pe cele care te enervează?

Era încă supărată din cauza canapelei, a mesei de biliard şi de abdomenul gol al Orlei, care, la rândul ei, nu făcea decât să complice situaţia:

ocupa aproape întreaga barcă, bronzându-se plictisită. Din când în când, deschidea ochii şi zâmbea larg câte unui băiat, răsucindu-se de parcă ar fi vrut să-şi ajusteze şira spinării.

— Asta e o misiune-pilot, zise Gansey.

Faptul că Blue era supărată pe el îl deranja mai mult decât ar fi vrut să admită, mai ales faţă de el însuşi.

— Sunt puţine şanse ca Glendower să fie sub acest lac, dar vreau să ştiu cum trebuie procedat dacă găsim vreodată o apă sub care am vrea să căutăm cu adevărat.

— Cum trebuie procedat, repetă Ronan, fără prea multă forţă.

Apa reflecta lumina soarelui pe chipul lui, făcându-l să pară translucid, o zeitate agitată.

— Băga-mi-aş ce cald e!

Explicaţia lui Gansey nu era tocmai adevărată. Din când în când avea *presimţiri* despre locul în care s-ar fi putut afla câte ceva, mai ales când venea vorba de Glendower. Erau stârnite de privitul îndelung la hărţi şi parcurgerea unor descoperiri istorice pe care le făcuse mai înainte. Atunci când ai găsit deja lucruri imposibile, locaţia unui nou asemenea obiect devine mai predictibilă. Presimţirea în legătură cu lacul acela se referea la faptul că suprafaţa lui părea să fie singura trecătoare comodă printre lanţurile de munţi destul de abrupţi. Mai era ceva şi în legătură cu numele drumului de ţară aflat la baza dealului – Hanmer Road. Hanmer fusese ultimul nume al soţiei lui Glendower. La astea se adăuga şi poziţia lacului pe

meridian, toate făcând ca în mintea lui Gansey să apară o mâncărime de *opreşte-te şi uită-te mai bine.*

— Există posibilitatea să fi cumpărat un gunoi de 6.500 de dolari?

Ronan luă un cablu din spatele laptopului şi îl rearanjă. Calculatorul rămase impasibil la această schimbare. Gansey apăsă câteva taste, iar laptopul îl ignoră. Procesul păruse mult mai simplu atunci când priviseră un film de prezentare online. De pe fundul bărcii, Orla zise brusc:

— Am un moment de clarviziune. Se referă la mine şi la tine.

Distrat, Gansey îşi ridică ochii de pe ecran.

— Te referi la mine sau la Ronan?

— La oricare. Sunt deschisă.

Blue scoase un sunet firav, dar îngrozitor.

— Aş aprecia dacă ţi-ai îndrepta ochiul interior spre apă, zise Gansey, fiindcă… la naiba, Ronan, de ce s-a întunecat ecranul?

Începea să creadă că tocmai cumpărase un gunoi de 6.500 de dolari. Spera ca masa de biliard să fie mai bună.

— Cât o să stăm în D.C? întrebă deodată Adam.

— Trei zile, îl informă Gansey.

Era bucuros că acceptase să meargă cu el. O reuniune pentru strângerea de fonduri însemna o grămadă de oportunităţi: internshipuri, potenţiale locuri de muncă, sponsori, un nume răsunător în josul unei scrisori de recomandare către un colegiu. Erau de găsit o mulţime de perle. Dacă

aveai chef să deschizi scoicile.

Gansey ura scoicile.

Ronan trase agresiv de un cablu din calculator. Sonarul apăru pe ecranul laptopului în forma unui mic submarin.

— Băi, nenorocit genial! strigă Gansey. Ai reuşit! Ce-ai făcut?

— M-am plictisit să mai transpir, asta am făcut. Hai să ne uităm în nenorocitul ăsta de lac şi să ne întoarcem la aer condiţionat. O, nici măcar nu încerca, Parrish!

De la celălalt capăt al bărcii, Adam părea foarte puţin impresionat de lipsa de toleranţă a lui Ronan faţă de căldură.

— N-am spus nimic.

— Nu contează! continuă Ronan. Îţi ştiu eu faţa asta. Tu te-ai născut în Iad, aşa că eşti obişnuit.

— Ronan! zise Gansey.

— Lynch!

Pentru câteva minute, rămaseră cu toţii tăcuţi în timp ce pluteau la întâmplare pe apă privind elementele neclare care se formau pe ecran. Gansey simţea neplăcut un singur strop de sudoare care îi cobora pe spate, printre omoplaţi.

— Am un moment de clarviziune, declară din nou Orla.

— Phui! făcu Blue.

— Nu, serios! zise fata deschizând ochii. Ce este pe ecranul calculatorului acum?

Era ceva. Imaginile de pe laptop îl uimiră pe Gansey. Una era cea a unui disc, iar cealaltă, silueta neclară a unui corb. În realitate, ar fi putut

fi orice fel de pasăre. Dar pentru cei cinci din barcă era necesară doar o sugestie. Trebuia să fie un corb. Avea să fie un corb.

Gansey se întrebă dacă s-ar fi putut scufunda să aducă obiectul. Primul lucru care îi veni în minte se dovedi a fi tricoul Polo de culoarea turcoazului – ar fi trebuit să şi-l scoată. Pe urmă, mai erau şi pantalonii office – trebuia să şi-i dea jos în faţa atâtor fete? Dubios. În final, se gândi la lentilele sale de contact. Îi făceau probleme şi într-o piscină bine îngrijită. Apa lacului era departe de a fi curată.

Blue se aplecă să privească în apa maronie.

— Cât de adâncă e aici?

— Ar trebui să ne spună, răspunse Gansey concentrându-se apoi la laptop. Trei metri.

— E bine, îl anunţă fata, după care îşi aruncă sandalele pe abdomenul gol al Orlei, ignorându-i protestele vagi.

— Ce faci? Nu poţi să te bagi, zise Gansey.

— Ba uite că pot, răspunse ea înnodându-şi coada micuţă undeva sus pe ceafă. Chiar pot s-o fac.

— Dar, protestă el, nu vei putea să deschizi ochii în apa asta. Fără să-i iriţi, vreau să zic.

— Poate dacă aş avea ochii tăi… culturali, râse Blue, scoţând unul dintre tricouri şi aruncându-l tot în Orla.

Printre franjurile tricoului rămas, i se vedea şi ei pielea.

— Ochii mei mlăştinoşi n-o să păţească nimic.

Gansey rămase împietrit şi, înainte să poată protesta, se trezi nevoit să se ţină bine de laptopul

care era cât pe ce să se răstoarne. Orla se ridicase brusc şi agil, legănând groaznic ambarcaţiunea. Se uitară cu toţii la uriaşa cu pântecele gol, ţinându-se cu disperare să nu cadă în apă.

— Stai, Blue! Mă duc eu, porunci Orla.

Piercingul din buricul ei era exact la înălţimea ochilor lui Gansey. Biluţa de argint îi făcu cu ochiul: *ia uitaţi, băieţi!*

— Voi aveţi haine. Eu sunt în costum de baie.

— De parcă ar putea vreunul dintre noi să piardă asta din vedere, răspunse Blue cu ferocitate, iar vocea ei ar fi îngheţat probabil lacul dacă soarele n-ar fi fost atât de puternic.

Orla clătină din cap, iar nasul ei imens trasă un cerc în aer. Pe urmă, îşi dădu jos pantalonii evazaţi atât de repede încât toţi băieţii din barcă se zgâiră la ea, uimiţi şi paralizaţi. Gansey nu înţelegea viteza cu care se dezbrăcase. Acum purtase haine, iar în momentul următor rămăsese doar în bikini. Jumătate de lume era piele bronzată, iar cealaltă jumătate, nylon portocaliu. Judecând după zâmbetul de Mona Lisa de pe buzele Orlei, era evident că e încântată că putea în sfârşit să îşi demonstreze talentele.

O parte micuţă din creierul lui Gansey protesta: *te zgâieşti de prea multă vreme.* Cealaltă parte, mult mai mare, striga: *PORTOCALIU!*

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Blue sărind din barcă.

Ronan începu să râdă, iar hohotul său neaşteptat rupse vraja. Îl distrase faptul că Drujbă plecase de pe umărul său şi zbura în cerc în jurul

locului unde dispăruse Blue. Orla scoase un sunet ca de claxon şi sări şi ea în apă. Râsul continuă şi în timp ce imaginile de pe ecranul calculatorului se tulburară din cauza apei care se mişca. Întinse mâna ca Drujbă să se întoarcă la el şi încetă să mai râdă, dar îşi aranjă buzele în aşa fel încât era evident că în mintea lui totul părea amuzant.

Barca, plină până la refuz cu doar câteva momente în urmă, părea goală acum, că în ea mai stăteau doar cei trei băieţi şi o grămăjoară făcută din hainele şi încălţările fetelor.

Adam se uită uimit la Gansey.

— Chestia asta chiar se întâmplă?

Se întâmpla, fiindcă sonarul arăta clar două siluete aflate sub apă. Una dintre ele nu era în niciun fel lângă obiecte, nici măcar pe aproape, şi părea că se învârte fără vreun rost. Cealaltă, se îndreptă direct spre corb, mişcându-se sacadat, ceea ce sugera că înoată. Gansey, fostul căpitan al echipei de canotaj de la Aglionby, înotător talentat la rândul său, dădu aprobator din cap.

— Mă simt mai degrabă ruşinat, mărturisi el.

— Eu n-am vrut să-mi stric frizura, zise Ronan, trecându-şi mâna peste craniul său ras.

Adam preferă să privească în tăcere valurile mici care se răspândeau pe suprafaţa liniştită a apei. După doar o secundă, Orla reveni la suprafaţă. Ca şi plonjonul, apariţia ei avu ceva dramatic: întâi se formă o bulă de spumă din care fata se ivi plutind pe spate, cu mâinile la ceafă.

— E prea întuneric, zise ea, cu ochii închişi şi îndreptaţi spre soare, fără să fie însă preocupată

să se întoarcă în barcă. Apa e fainã şi rece. Ar trebui să veniţi şi voi.

Gansey n-avea nici cea mai mică intenţie să i se alăture. Privi neliniştit peste marginea bărcii. Încă o secundă şi avea să... Capul lui Blue ţâşni brusc la suprafaţă. Părul negru îi acoperea obrajii. Cu degete albite din cauza strânsorii, fata se prinse de marginea bărcii, ridicându-se pe jumătate din apă.

— Doamne Dumnezeule! zise Gansey.

Blue scuipă vesel o gură plină cu apă maro peste pantofii de marinar ai băiatului, care se udară în dreptul degetelor.

— Doamne Dumnezeule! repetă băiatul.

— Acum sunt cu adevărat pantofi de marinar, îl contră ea.

Fata îşi îndoi braţul liber şi aruncă prada în barcă; ateriză pe scânduri cu un bufnet înfundat. Drujbă se grăbi să sară de pe umărul lui Ronan ca să investigheze.

— Mai e ceva acolo, mă duc înapoi.

Înainte ca Gansey să apuce să spună ceva, capul fetei dispăru în apa mâloasă. Era uimit de animalul fabulos şi neînfricat care se dovedi a fi Blue Sargent şi-şi propuse să-i spună mai târziu chiar vorbele acelea, dacă nu urma să se înece în încercarea de a aduce cel de-al doilea obiect.

De data asta, lipsi doar câteva momente. Barca se clătină când fata ieşi din nou gâfâind, dar triumfătoare. Își îndoi cotul peste marginea ambarcaţiunii.

— Ajută-mă!

Adam o ridică pe Blue ca un pescar care a prins captura zilei, iar fata se întinse pe fundul bărcii. Deşi purta mult mai multe haine decât Orla, Gansey simţea că ar trebui să privească în altă parte. Toate erau ude şi se mulau mult mai sexy decât te-ai fi aşteptat de la garderoba lui Blue. Gâfâind încă, fata întrebă:

— Ce e prima chestie? Ştii?

Băiatul luă primul obiect de la Ronan. Da, ştia. Gansey îşi trecu degetele pe suprafaţa acoperită de mâzgă. Era un disc de metal cu diametrul de aproape şaptesprezece centimetri. Pe el erau gravaţi trei corbi. Ceilalţi doi fuseseră probabil acoperiţi de mâl ca să se vadă pe imaginea sonarului. Era incredibil că putuseră să zărească chiar şi unul singur. Discul ar fi putut fi foarte bine să fie îngropat în totalitate sau ca algele să fi acoperit silueta păsării.

Unele lucruri vor să fie descoperite.

— Este o piesă, zise Gansey uimit, continuând să simtă marginile neregulate ale bucăţii de fier, care părea să fie foarte veche. Un umbo[13]. Partea asta de fier s-a aflat în mijlocul unui scut. Restul probabil că a putrezit, fiindcă trebuie să fi fost făcut din lemn sau din piele.

Nu s-ar fi aşteptat să găsească aşa ceva în balta aceea. Din ce îşi putea aduce aminte de la istorie, asemenea scuturi nu erau prea populare în timpul lui Glendower. O armură bună le făcea să nu mai fie necesare. Ar fi putut fi însă un scut de

[13] Parte a unui scut medieval, care proteja mâna războinicului (n.tr.).

ceremonie. Modul fin în care fusese decorat părea excesiv pe o armă destinată luptelor adevărate. Un asemenea obiect părea genul de lucru care să fi fost folosit la înmormântarea unui rege. Privi corbii: trei păsări aşezate într-un triunghi, blazonul lui Urien, tatăl mitologic al lui Glendower. Oare cine mai atinsese metalul acela? Un fierar, cu mintea la Glendower. Un soldat, care îl încărcase într-o corabie care să traverseze Atlanticul. Poate chiar însuşi Glendower.

Inima dădea să-i iasă din piept.

— Deci e vechi, zise Blue din partea cealaltă a bărcii.

— Da.

— Dar ce zici de asta?

Băiatul ridică ochii şi privi obiectul mare care stătea drept, sprijinit de coapsa fetei.

Ştia *ce* este. Dar nu ştia *de ce* este.

— Păi, asta e o jantă de Camaro.

Chiar asta era.

Arăta absolut identic cu roţile montate în momentul acela pe Porc, doar că asta era cu câteva sute de ani mai veche. Suprafaţa era decolorată şi mâncată de rugină. Aşa deteriorată, roata aceea simetrică şi elegantă nu părea nelalocul ei lângă rămăşiţa unui scut medieval. Asta dacă reuşeai să faci abstracţie de logoul Chevrolet, ştanţat în centru.

— Îţi aminteşti să fi pierdut una de curând? Adică, acum vreo cinci sute de ani? întrebă Ronan.

— Ştim că meridianul energetic poate curba timpul, zise Gansey.

Imediat după ce rosti cuvintele, le simţi cumva neterminate. Imprecise. Un derapaj de la logica elementară. Când regulile timpului deveneau flexibile, viitorul părea să aibă mult prea multe posibilităţi. Această roată implica un trecut în care să existe un Camaro, un moment care se întâmplase deja şi nu se întâmplase încă, totul deodată. Nu se întâmplase, fiindcă Gansey avea în buzunar cheile de la Camaro, iar maşina era parcată la Monmouth Manufacturing, şi se întâmplase, fiindcă Blue ţinea janta în mâinile ei încă ude.

— Cred că ar trebui să laşi chestiile astea la mine peste weekend, când tu te duci la petrecerea mamei tale, zise Blue. Iar eu o să văd dacă nu pot s-o conving pe Calla să le examineze.

Barca se îndreptă spre ţărm, Orla îşi luă pantalonii evazaţi, laptopul intră în geanta lui, iar sonarul fu scos din apă. Adam se ocupă grăbit de fixarea bărcii pe platformă înainte să se urce în camionetă – Gansey avea de gând să-i vorbească, deşi nu prea ştia ce să-i spună; simţea însă că o călătorie în afara oraşului avea să le facă bine –, iar Ronan se duse la BMW de unul singur. Probabil Gansey trebuia să vorbească şi cu el, deşi nici lui nu ştia ce să-i zică.

Blue i se alătură în umbra bărcii, ţinând bucata de scut în mână. Descoperirea aceea nu era nici Cabeswater, nici Glendower, dar era ceva. Gansey îşi dădu seama că devenise lacom, concentrându-se doar asupra lui Glendower. Dovezile acelea uimitoare ar fi trebuit să-l satisfacă, dar el îşi dorea

totul. Simţea că a îmbătrânit pe dinăuntru. *Am obosit să mă mai mir,* gândi el.

Privi cu satisfacţie bustiera portocalie a Orlei cum dispare în BMW. Mintea îi era departe, analizând asiduu misterul jantei de Camaro.

— Te-ai uitat bine? îl întrebă Blue cu subînţeles.

— La… ah, la Orla?

— Mda.

Întrebarea îl supără. Era tendenţioasă, iar el simţea că nu făcuse nimic ca să o merite. La ce se uita el nu era treaba lui Blue, cel puţin nu în felul implicat de cuvintele ei.

— Şi ce treabă ai tu cu asta? întrebă el. Ce-ţi pasă ce cred despre Orla?

Dintr-un motiv obscur, propriile cuvinte i se părură brusc periculoase. Probabil n-ar fi trebuit să le rostească. Dacă se gândea bine, nu atât întrebarea fetei îl deranjase, ci modul în care i se adresase. Fusese cu gândurile aiurea şi nu se concentrase, dar acum îşi dădea seama că ar fi trebuit să fie mai atent. Era însă prea târziu. Ştia că, fără să vrea, îi lansase fetei o provocare.

Haide, Gansey! gândi el. *Nu strica lucrurile!*

Blue îi susţinu privirea fără să clipească.

— Nu-mi pasă absolut deloc.

Era o minciună.

N-ar fi trebuit să fie, dar era, iar Gansey, care aprecia onestitatea aproape cel mai mult pe lume, ştiu asta imediat. Lui Blue Sargent îi păsa dacă el era interesat de Orla. Îi păsa chiar tare mult. O privi cum se întoarce să plece către camionetă,

fluturând nepăsător din cap, şi simţi un fior cam necurat.

Vara îi pătrunsese până în vene. Se urcă în camionetă.

— Să mergem! le zise celorlalţi, punându-şi ochelarii de soare.

25

Bineînţeles, Omul Cenuşiu trebuia să scape de cadavre. Era o complicaţie, dar nimic mai mult. Cei care intrau într-o casă ca să caute artefacte supranaturale aveau tendinţa să aparţină grupului aceluia de oameni cărora nimeni nu le raportează dispariţia. Omul Cenuşiu era la fel. Era totuşi necesar să şteargă amprentele de pe cadavre şi apoi să le ducă într-un loc în care ar fi fost mai probabil să moară. În portbagajul Abominaţiei Champagne erau canistre cu benzină şi două vase peruviene care erau încă prea „fierbinţi” ca să poată fi vândute, aşa că stăteau învelite în pături pe care era imprimată Dora Exploratoarea[14], deci cadavrele ajunseseră pe bancheta din spate, fixate cu centurile de siguranţă, ca să nu se răstoarne. Din păcate, se îndrepta spre o altă pată incriminatoare într-o altă maşină de închiriat. Tatăl său avusese dreptate: amănuntele din trecut păreau să fie cu adevărat cel mai bun indicator pentru cele din viitor. În timp ce conducea, sună la hanul Veranda ca să-şi anuleze rezervarea la cină.

[14] Personaj al unui serial educativ de desene animate pentru copii.

— Vreţi să o amânaţi pe seară? întrebă funcţionara.

Omului Cenuşiu îi plăcu cum spusese *seară.* Sunase cumva de parcă ar fi rostit *ceară.*

— Nu cred că ajung astăzi, aşa cred. Pot să schimb data pentru… joi?

Ieşi de pe şosea, îndreptându-se spre parcare. La curbă, unul dintre bandiţi alunecă şi se lovi cu capul de fereastră. Nu-i păsă.

— O masă pentru o persoană?

Omul Cenuşiu se gândi la Maura Sargent şi la gleznele ei fine şi dezgolite.

— Pentru două.

Închise telefonul şi porni muzica celor de la Kinks, continuând să conducă prin parcare. Făcu o mulţime de curbe până când GPS-ul maşinii închiriate deveni de-a dreptul confuz. Pe urmă, o luă de-a dreptul prin pădure, trecu peste un semn de *Intrarea interzisă* (nu regretase niciodată când plătise asigurarea suplimentară pentru o maşină închiriată). Se opri într-o poiană mică şi idilică, dădu geamul în jos şi boxele mai tare. Îi coborî pe Rachetă şi pe Polo şi le desfăcu şireturile pantofilor.

Tocmai îşi pusese încălţările lui Polo în propriile picioare când îi sună telefonul. Omul Cenuşiu răspunse.

— Ştii cine erau ăştia doi? întrebă el în loc de salut.

Vocea lui Greenmantle era frenetică.

— Ţi-am zis eu. Ţi-am zis eu că mai sunt şi alţii.

— Aşa e, îl aprobă Omul Cenuşiu, în timp ce

călca iarba din jur cu pantofii lui Polo, murdari de lutul Virginiei. Mai sunt?

— Bineînţeles! exclamă Greenmantle cu dramatism în voce.

Omul Cenuşiu îşi schimbă pantofii cu cei ai lui Rachetă.

Acum poiana era plină de urmele lor.

— De unde tot vin?

— Citirile, maşinile! Oricine poate să le urmărească, zise Greenmantle. Nu suntem singurii care avem geofoane.

Din maşină se auzeau cei de la Kinks cântând despre demonul alcoolului.

— Şi deci de unde ştii că lucrul ăsta chiar există?

— La fel cum am aflat despre toate celelalte. Zvonuri. Cărţi vechi. Bătrâni lacomi. Ce se aude?

— Kinks.

— Nu ştiam că eşti fan. De fapt, mi-e tare greu să mi te imaginez ascultând vreun fel de muzică. Stai! Nu ştiu de ce am zis asta. Îmi pare rău. A sunat îngrozitor.

Omul Cenuşiu nu se simţea ofensat. Vorbele celuilalt însemnau că se gândeşte la el ca la un obiect şi nu ca la o persoană, ceea ce era în regulă. Pentru un moment, ascultară amândoi cum Kinks cântă despre un port, Pernod şi tequila. De fiecare dată când îi asculta ceva mai multă vreme, Omul Cenuşiu simţea un imbold de a se întoarce în lumea academică. Doi dintre cântăreţi erau fraţi. *Fraternitatea în muzica rock a anilor ’60 şi 70* ar fi fost un titlu bun. Kinks îl intrigau fiindcă, deşi se

certau mereu – un membru al formaţiei scuipase pe altul înainte să dărâme tobele şi să iasă furios de pe scenă –, rămăseseră împreună timp de decenii. Asta însemna fraternitate.

— Poţi să te descurci cu ăia doi? întrebă Greenmantle. O să fie o problemă?

Omului Cenuşiu îi trebui un moment ca să-şi dea seama că se referea la Rachetă şi la Polo.

— Nu, zise Omul Cenuşiu. N-o să fie.

— Eşti bun, îl lăudă Greenmantle. De aceea eşti unic.

— Da, acceptă celălalt. Chiar sunt bun. Crezi că lucrul pe care îl căutăm ar putea fi o cutie?

— Nu, nu cred, fiindcă nu ştiu. Tu crezi?

— Nu. Probabil că nu.

— Şi atunci de ce m-ai întrebat?

— Dacă ar fi o cutie, aş putea să încetez să mă mai uit la lucrurile care nu sunt cutii.

— Dacă aş fi crezut asta, ţi-aş fi spus să cauţi o cutie. *Cred eu că e o cutie?* De ce trebuie să fii atât de misterios întotdeauna? Îţi face plăcere? Vrei să mă gândesc de-acum numai la cutii? Fiindcă asta mi-ai făcut. O să verific şi-o să-ţi transmit ce-am descoperit.

Omul Cenuşiu închise telefonul şi evaluă scena. Într-o lume în care ar fi avut noroc, cele două cadavre aveau să rămână nedescoperite ani întregi, sfâşiate de animale şi descompuse de vreme. Într-o lume în care îndrăgostiţii caută locuri în care să fie singuri şi simt un miros ciudat sau braconierii se împiedică de un femur sau muştele se învârt în cerc fără vreun motiv evident, tot ceea

ce lăsa el în urmă era o scenă în care doi bărbaţi cu papucii murdari de noroi şi ADN incriminator sub unghii se luptaseră unul cu celălalt. Într-un fel, faptul că erau două cadavre făcea ca ascunderea lor să fie mai uşoară. Povestea era mai simplă. Doi bărbaţi fără căpătâi pe o proprietate privată. O dispută între ei. O bătaie care scăpase de sub control.

Unu e pentru singurătate. Doi pentru luptă.

Omul Cenuşiu se încruntă şi se uită la ceas. Cu puţin noroc, acestea aveau să fie singurele cadavre pe care le va îngropa în Henrietta, deşi nu se ştia niciodată.

26

Când Blue ajunse acasă cu hainele leoarcă, Noah stătea îngenuncheat în micuţa curte umbrită din faţa casei de pe Fox Way 300. Orla trecu pe lângă el şi intră fără să-l salute. Fiind clarvăzătoare, îl zărise probabil, dar fiind pur şi simplu Orla, nu-i păsase. Blue se opri însă. Era încântată că el e acolo. Își potrivi mai bine janta de Camaro la subsuoară şi îşi îndepărtă bretonul ud de pe frunte.

— Salut, Noah!

El era însă mult prea ocupat să se comporte ca o fantomă şi nu-i dădu atenţie. Tocmai începuse una dintre cele mai îngrozitoare activităţi ale sale: reconstituirea propriei morţi. Privi în jur în curtea micuţă ca şi cum s-ar fi aflat în pădure doar împreună cu prietenul său, Barrington Whelk.

Scoase un strigăt teribil şi înfundat, ca şi cum ar fi fost lovit din spate de un skateboard invizibil. Nu mai scoase niciun sunet la a doua lovitură, dar corpul tresări foarte convingător. Blue încercă să nu se uite cum Adam se cutremură de câteva ori înainte să se prăbuşească la pământ. Capul îi zvâcni; mişcă picioarele de parcă ar fi mers pe bicicletă.

Blue trase adânc aer în piept într-o inspiraţie inegală. Deşi mai văzuse spectacolul de patru sau cinci ori, era foarte tulburător. Unsprezece minute. Atâta dura reconstituirea omuciderii: viaţa unui băiat distrusă în mai puţin timp decât îţi ia să pregăteşti un hamburger. Ultimele şase minute, cele care se petrecuseră după ce Noah căzuse prima dată şi momentul efectiv al morţii, erau chinuitor de urmărit. Blue se considera o fată sensibilă, dar cu picioarele pe pământ, însă, indiferent de câte ori privise cum răsuflarea băiatului se stinge încet-încet, ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

Ghemuit între rădăcinile încolăcite din grădina micuţă, corpul lui Noah mai zvâcni o dată şi apoi se opri, mort într-un final. Din nou.

— Noah? spuse ea încetişor.

Băiatul era pe pământ, dar instantaneu îl văzu stând lângă ea. Fusese ca un vis din care cineva tăiase partea din mijloc, momentul în care ajunsese din punctul A în punctul B.

Ăsta era un alt obicei îngrozitor al lui Noah.

— Blue! zise el mângâindu-i uşor părul ud.

Blue îl îmbrăţişă strâns; îl simţi rece prin

hainele ei ude. Întotdeauna când o făcea, se temea ca la sfârşit să nu rămână cu mâinile în aer.

— De ce faci asta? îl întrebă ea.

Noah revenise la felul lui obişnuit de a fi, mai rezervat. Singura dovadă a adevăratei sale naturi era prezenţa nelipsitei sale neclarităţi de pe obraz, acolo unde osul fusese sfărâmat. În rest, era din nou pleoştit, blând şi îmbrăcat cu eterna sa uniformă de Aglionby. Acum părea uşor uimit şi încântat să fie îmbrăţişat de o fată.

— Ce anume?

— Ceea ce ai făcut. Chiar acum.

Băiatul ridică din umeri.

— Eu n-am fost aici.

Ba da, Noah, ai fost, gândi ea. Indiferent care parte a băiatului mai exista încă şi era capabilă să emită gânduri şi amintiri în forma lui actuală, părea să dispară în timp ce el repeta cele unsprezece minute ale morţii sale. Nu era convinsă că această amnezie parţială face ca reconstituirea să fie mai mult sau mai puţin îngrozitoare.

— Ah, Noah!

Băiatul îşi trecu braţul pe după umerii fetei, fiind el însuşi prea rece şi prea ciudat ca să observe că şi ea era udă şi nu-i mai oferea căldură ca de obicei. Merseră aşa spre uşă, ca un covrig împletit între un băiat mort şi o fată fără puteri paranormale.

Noah nu avea cum să intre. Fata bănuia că nu poate. Fantomele şi clarvăzătorii intrau în competiţie pentru aceeaşi sursă de energie, iar într-o întrecere între Noah şi Calla era limpede în

mintea lui Blue cine avea să se impună. Ar fi vrut să-l poată întreba despre lucrul acesta, dar el era de un dezinteres notoriu în privinţa mecanismelor vieţii sale de după moarte (o dată, Gansey îl întrebase: *Nu-ţi pasă care sunt motivele pentru care mai eşti aici?* Noah răspunsese: *Ţie îţi pasă cum funcţionează rinichii tăi?).*

— *Tu* nu te duci la D.C., nu-i aşa? întrebă Noah uşor neliniştit.

— Nu.

Fata şi-ar fi dorit să fi răspuns pur şi simplu fără vreo inflexiune a vocii, dar adevărul era că simţea un gol la gândul că atât Gansey, cât şi Adam pleacă din oraş. Se simţea, de fapt, la fel de neliniştită ca Noah.

— Dacă vrei, te duc la Monmouth, se oferi băiatul.

Blue roşi imediat. Una dintre cele mai ascunse şi mai vii fantezii ale sale era imposibilă: să locuiască la Monmouth. N-avea să fie niciodată cu adevărat în gaşcă, se gândea ea, atâta vreme cât va locui aici, pe Fox Way 300. Nu avea să devină una dintre ei cât nu va studia la Aglionby. Ceea ce însemna că nu va fi membra grupului atâta vreme cât va fi *fată.* Nedreptatea şi dorinţa o ţinuseră trează destule nopţi. Nu-i venea a crede că Noah îi intuise dorinţa cu atâta acurateţe. Pentru a-şi masca stânjeneala, zise oftând:

— Şi să-mi petrec toată ziua cu tine şi *Ronan?*

— Avem şi o masă de biliard acum, zise el fericit. Eu sunt cel mai prost jucător din istorie. E minunat! continuă el strângând-o mai tare de

umeri. Hopa! Avem musafiri.

Pe alee intrase un om care se îndrepta direct spre ei. Era bine îmbrăcat, dar… copleşitor de gri. În timp ce îl analiza pe acest om cenuşiu, Blue avu senzaţia clară că e scrutată la rândul ei. La sfârşitul acestui moment scurt, privirile li se întâlniră, impregnate cu hotărârea de a nu se subestima unul pe celălalt.

— Bună ziua! zise el cordial. Nu voiam să vă întrerup.

Întâi de toate, cuvintele lui însemnau că îl putea vedea pe Noah, ceea ce nu era valabil pentru toată lumea. Pe urmă, era politeţea aceea de un soi pe care Blue nu-l mai întâlnise până atunci. Gansey era politicos într-un fel care îl făcea cumva pe interlocutor să se simtă mai mic. Adam era politicos din timiditate. Necunoscutul acela era politicos într-un mod mândru, încărcat de întrebări. Era politeţea tentaculelor care testau suprafeţele cu grijă, din dorinţa de a afla reacţia pe care o stârnea prezenţa lor acolo.

Blue înţelegea că omul era foarte inteligent. N-aveai cum să te pui cu el.

— Este artă scenică, zise ea, arătându-şi hainele ude. Refăceam o scenă din Mica Sirenă. Nu versiunea Disney.

Ăsta era felul ei de a-l testa cu un tentacul.

— Şi el e prinţul? întrebă Omul Cenuşiu pe un ton agreabil. Îl înjunghii sau te transformi în spumă la sfârşit?

— Spumă, bineînţeles, zise Blue, foarte mulţumită.

— Eu am considerat întotdeauna că ar fi trebuit să-l fi înjunghiat, zâmbi bărbatul, după care continuă: O caut pe Maura.

— Ah!

Totul avea sens. Acesta era domnul Gray. Îi auzise numele şoptit de Maura, Calla şi Persephone în ultimele zile, mai ales între ultimele două.

— Tu eşti ucigaşul plătit.

Domnul Gray reuşi să se prefacă îndeajuns de uimit.

— Ah, şi tu eşti fiica, Blue.

— În persoană, răspunse ea, privindu-l pătrunzător. Ai o armă favorită?

— Ocazia favorabilă, răspunse bărbatul fără să clipească, iar Blue ridică din sprâncene.

— Bine. Haide! Noah, o să mă întorc într-o secundă.

Îl conduse pe Omul Cenuşiu înăuntru. Ca de obicei, musafirii o făceau să perceapă mai viu spectacolul deloc ortodox pe care îl oferea casa lor. Era ca şi cum ar fi fost două locuinţe întrepătrunse, dintre care niciuna nu fusese cea a unui palat. Holurile înguste sfârşeau brusc în altele, la fel de înghesuite. O toaletă rebelă susura constant. Duşumelele de lemn erau la fel de denivelate ca şi trotuarul care ducea la casă, de parcă rădăcinile clădirii dădeau să iasă printre scânduri. Unii dintre pereţi erau vopsiţi în nuanţe vii de mov şi albastru, iar pe altele se vedea un tapet vechi de decenii. Fotografii alb-negru, şterse, atârnau lângă reproduceri ieftine după picturi de Klimt şi foarfeci vechi. Întregul decor era victima vizitelor excesive

la magazinele de vechituri şi a prea multor personalităţi foarte puternice.

În chip ciudat, Omul Cenuşiu – o bine-venită pată de culoare neutră în mijlocul unui război al nuanţelor – nu părea nelalocul lui. Blue îl privi cum analizează totul în timp ce pătrundeau mai adânc în casă. Nu părea genul de persoană căreia să i te poţi strecura în spate.

Nu-l subestima! gândi ea din nou.

— O! croncăni Jimi, înghesuindu-şi trupul imens pe lângă Omul Cenuşiu. Mă duc s-o aduc pe Maura.

În timp ce îl conducea spre bucătărie, fata îl întrebă:

— Şi ce intenţii ai mai exact în privinţa mamei mele?

— E o întrebare foarte directă, zise domnul Gray.

Păşiră peste două fete micuţe (Blue nu era sigură ale cui erau) care se jucau cu tancurile în mijlocul holului şi se strecurară pe lângă ceea ce ar fi putut fi un văr de-al doilea, care ducea două lumânări aprinse în mâini. Omul Cenuşiu trebui să-şi ridice mâinile deasupra capului ca să nu fie aprins de această rudă îndepărtată, care îi zâmbi însă fără ezitare.

— Viaţa-i scurtă.

— Şi se scurtează în fiecare zi.

— Înţelegi deci.

— N-am negat niciodată.

Ajunseră apoi în bucătăria care gemea de căni şi cutii împachetate pe jumătate, care conţineau ceaiuri şi uleiuri esenţiale ce aveau să fie trimise

prin poştă şi flori decapitate în aşteptarea fierberii.

— Ia loc, îi zise Blue, arătându-i scaunul din spatele imitaţiei de lampă Tiffany.

— Aş prefera să rămân în picioare.

Fata îi arătă un şir ordonat de dinţi.

— Ia loc!

Omul Cenuşiu îi dădu ascultare. Privi peste umăr spre hol şi apoi din nou la Blue. Avea genul acela de ochi strălucitori şi sprinteni, pe care îi au dobermanii şi scatiii.

— N-o să te ucidă nimeni aici, îl asigură fata, întinzându-i un pahar cu apă. Nu e otrăvită.

— Mulţumesc, zise bărbatul, aşezându-l în faţa lui fără să bea.

— Singura mea intenţie este să o invit la cină.

Cu fundul sprijinit de blatul de lucru, Blue îşi încrucişă braţele pe piept şi începu să-l studieze. Se gândea la tatăl ei biologic, Artemus. Adevărul era că nu-l întâlnise niciodată şi că, de fapt, ştia destul de puţine despre el – doar cu puţin mai mult decât că numele său era Artemus. Se simţea însă foarte protectoare când se gândea la el. Nu-i plăcea să se gândească la eventualitatea în care apărea din nou şi găsea în locul său un uzurpator. Pe de altă parte, trecuseră şaisprezece ani. Probabilitatea ca el să se mai întoarcă era foarte mică.

Şi nu vrea decât s-o invite la cină.

— Nu stai aici, nu-i aşa? zise Blue.

Se referea la Henrietta, nu la casă. Ar fi trebuit să precizeze, dar se părea că el o înţelesese, fiindcă îi răspunse:

— Nu stau nicăieri… prea multă vreme.

— Asta nu pare să fie prea plăcut.

Din camera alăturată se auzea telefonul. Nu era problema ei. Nimeni nu suna la numărul acela ca să vorbească cu cineva care nu era clarvăzător.

— Trebuie să fiu mereu în mişcare, îi spuse Omul Cenuşiu cu aceeaşi expresie liniştită.

Blue se gândi bine înainte să-i răspundă:

— Planeta se roteşte mereu cu o viteză mai mare de 1 600 de kilometri pe oră. De fapt, se mişcă şi în jurul Soarelui cu 110.000 de kilometri pe oră. Se poate spune deci că eşti mereu în mişcare chiar şi când stai pe loc.

Pe faţa domnului Gray apăru o grimasă.

— Asta e o perspectivă foarte filosofică, zise el, după care făcu o pauză şi continuă: Þing secal gehegan/ frod wiþ frodne. Biþ hyra ferð gelic.

Sunase ca un text în germană, dar din ceea ce auzise din şoaptele Callei despre Omul Cenuşiu ştia că e engleza veche.

— O limbă moartă? întrebă ea cu interes.

În ultima vreme, avea parte de o mulţime de asemenea graiuri.

— Ce înseamnă?

— *Se ţin întruniri, înţelepţii cu înţelepţii, fiindcă spiritele lor sunt aidoma.* Sau minţile. Cuvântul ferð are sensul de minte, spirit sau suflet. Întregul text este o maximă anglo-saxonă. Poezie a înţelepciunii.

Blue nu era convinsă că împărtăşea exact felul de a gândi al acestui Om Cenuşiu, dar credea că sunt destul de asemănătoare. Îi putea auzi bătaia

pragmatică a inimii, şi asta îi plăcea.

— Uite ce e, să ştii că nu-i place carnea de porc, zise ea. Du-o undeva unde se foloseşte foarte mult unt! Şi să nu foloseşti niciodată verbul *a chicoti!* Îl urăşte.

Omul Cenuşiu îşi bău apa. Aruncă o privire spre uşa de la hol în care Maura apăru doar o clipă mai târziu cu telefonul în mână.

— Bună, fiica mea! zise ea privind bănuitor.

Pentru un moment, faţa i se aspri fiindcă analiza dacă Blue se afla în vreun pericol din cauza ciudatului care stătea la masa din bucătăria ei. Observă paharul cu apă din faţa musafirului şi poziţia braţelor lui Blue. Abia după aceea se relaxa. Fata savură la maximum milisecunda în care mama ei arătase periculos.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Gray?

Era ciudat cum toţi ştiau că Gray nu era în niciun caz numele său, dar continuau să joace jocul acela. Prefăcătoria ar fi trebuit să irite partea mai sensibilă a lui Blue, dar trebuia să accepte că în condiţiile date i se părea o soluţie rezonabilă. El nu voia să spună cine este, iar ele trebuiau să i se adreseze cumva.

— Cu cina, zise Omul Cenuşiu.

— Dacă ai în vedere să gătesc eu, atunci, nu, zise Maura. Dacă te referi la eventualitatea în care să ieşim în oraş, poate. Blue, telefonul ăsta e pentru tine. E Gansey.

Fata observă cum Omul Cenuşiu deveni brusc total neinteresat de cine era la telefon. Ceea ce era interesant, fiindcă fusese foarte curios în absolut

toate privinţele până atunci. Din toate astea, Blue îşi dădu seama că de fapt dorea să ştie cine e la telefon, doar că voia să ascundă de ele acest lucru.

Iar asta era interesant.

— Şi ce vrea? întrebă Blue.

— Se pare că a intrat cineva în locuinţa lor, răspunse Maura, întinzându-i telefonul.

27

Deşi atât Kavinsky, cât şi Gansey erau profund legaţi de Henrietta, Ronan reuşise întotdeauna să-i păstreze separaţi în mintea sa. Gansey împărăţea peste elementele mai ordonate şi mai luminoase ale oraşului; lumea lui era cea scăldată de soare a băncilor de la Aglionby, a fetelor care-i făceau cu mâna de pe trotuar când trecea cu maşina, a şoferilor de la remorcări care îl ştiau pe nume. Chiar şi apartamentul de la Monmouth Manufacturing era tipic pentru Gansey: ordinea şi simţul estetic dominau obiectele abandonate acolo. Pe de altă parte, Kavinsky era noaptea. Trăia în locuri despre care Gansey nici măcar nu-şi imagina că există: parcările din spatele şcolilor publice, în subsolul unor restaurante, înghesuit după uşile toaletelor. Regatul lui Kavinsky nu avea prea mult de-a face cu strălucirea roşu-galben-verde a semaforului, ci începea odată cu întunericul.

Ronan prefera să-i ţină separaţi. Nu suporta nici alimentele care se atingeau.

Şi totuşi, iată-l, în seara de dinaintea plecării

lui Gansey, supus unuia dintre cele mai dure ritualuri ale lui Kavinsky.

— Pot să fac asta şi fără tine, zise Ronan aplecându-se ca să ridice unul dintre zecile de permise false de conducere.

Gansey, păşind agitat printre ruinele machetei oraşului Henrietta, îşi privi prietenul. Avea în ochi ceva intens şi neîndurător. Existau multe versiuni ale lui Gansey, dar aceasta apărea foarte rar de când li se alăturase Adam cu prezenţa lui care îndemna la blândeţe. Era însă acel Gansey pe care Ronan îl preţuia cel mai mult, opus faţă de imaginea publică, cea de control absolut învelit într-un ambalaj subţire de esenţă academică. Acea versiune era însă Gansey-băiatul, cel care-şi cumpărase un Camaro, îl rugase pe Ronan să-l înveţe să se lupte şi care împiedica apariţia vreunei scântei de nebunie în ceilalţi Gansey.

Să fi fost scutul de pe fundul lacului motivul pentru care se comporta aşa? Portocaliul din bikinii Orlei? Rămăşiţele machetei sale şi permisele false?

Lui Ronan nu prea îi păsa. Tot ce conta era că se aprinsese un chibrit, iar Gansey ardea.

Luară BMW-ul. Ar fi fost mai simplu să rezolve neplăcerile produse de nişte eventuale artificii băgate în ţeava de eşapament decât dacă s-ar fi urcat în Porc. O lăsă pe Drujbă acasă, spre marea ei supărare. Ronan nu voia însă ca pasărea să înveţe cuvinte urâte.

Ronan era la volan, fiindcă el ştia unde trebuie să meargă. Nu-i spuse lui Gansey cum aflase acest lucru, iar el nu-l întrebase. Când ajunseră la bâlciul

vechi, un câmp părăsit undeva la est de Henrietta, soarele apusese deja. Locul nu mai fusese folosit pentru un bâlci de când, cu doi ani mai înainte, se terminaseră fondurile. Acum era doar un maidan năpădit de bălării, luminat de lămpi stradale şi bălţat cu tarabe decolorate de soare.

În mod normal, bâlciul abandonat ar fi trebuit să fie în întuneric absolut, fiindcă era departe de ultimele case din Henrietta. În seara aceea însă, lămpile erau aprinse, împrăştiind o lumină sterilă şi albă peste ierburi, dezvăluind siluetele a mai bine de zece maşini.

Ronan se gândi că nu e nimic mai excitant decât formele unei maşini pe timp de noapte. Felul în care aripile contorsionau lumina şi reflectau drumul, faptul că toţi şoferii deveneau anonimi… Priveliştea îi făcu inima să bată neregulat.

Când Ronan coti spre bâlci, farurile le dezvăluiră forma familiară a Mitsubishiului alb condus de Kavinsky. Pulsul îi deveni o tobă lovită nemilos.

— Să nu-i spui nimic prostesc, îi zise el lui Gansey.

Muzica boxelor din BMW era deja estompată de sunetul basului ce se auzea din maşina lui Kavinsky şi care părea să se propage prin pământ.

Gansey îşi suflecă mânecile şi-şi examină degetele în timp ce se strângeau în pumn.

— Şi ce e prostesc?

Era greu de zis în cazul lui Kavinsky.

La stânga lor, două maşini apărură din întuneric, una roşie şi una albă, îndreptându-se

direct una spre cealaltă. Şoferii nu schiţară niciun gest ca să evite coliziunea iminentă. Era o întrecere menită să stabilească cine cedează primul. În ultimul moment, maşina roşie vră, aruncându-se într-o parte, iar cea albă claxonă sonor. Un tip ieşi pe jumătate pe geamul din dreapta şoferului maşinii albe, cu o mână pe capotă şi cu cealaltă având degetul mijlociu ridicat. Praful îi înghiţi curând, iar zgomotului motoarelor i se alăturară chiotele băieţilor.

De partea cealaltă se vedea un Volvo foarte uzat, parcat în spatele unor barăci dărăpănate. Era luminat de dinăuntru, ca o poartă a Iadului. Le trebui un moment să-şi dea seama că i se dăduse foc sau, cel puţin, că asta aveau de gând băieţii care se adunaseră în jurul lui, bând şi fumând, câteva siluete distorsionate de noapte. Goblini în jurul unui foc de tabără.

Ceva din fiinţa lui Ronan era neliniştit şi agitat, supărat şi răzbunător. Focul îl ardea pe dinăuntru. Parcă BMW-ul bot în bot cu Mitsubishiul. Observă că Joseph Kavinsky jucase deja: partea dreaptă a maşinii era incredibil de boţită. Se simţea ca într-un vis – pur şi simplu nu se putea ca Mitsubishiul să fie atât de lovit. Era ceva nemuritor. Kavinsky stătea lângă maşină, cu o sticlă în mână, fără cămaşă. Lumina crudă a lămpilor îi profila coastele. Când văzu BMW-ul, aruncă sticla *pe* capotă. Cioburile şi lichidul se împrăştiară peste tot.

— Iisuse! zise Gansey surprins sau admirativ.

Bine că nu veniseră cu Camaroul.

Trăgând puternic de frâna de mână, Ronan

deschise portiera. Aerul mirosea a plastic topit, ferodou şi, mai puternic decât toate, izul dulceag de marijuana. Era zgomot şi totul suna de parcă ar fi fost produs de o orchestră simfonică atât de mare încât e foarte greu să identifici vreun instrument.

— Ronan! zise Gansey exact în felul în care îl invocase pe Iisus.

— Facem asta sau nu? întrebă Ronan.

Gansey deschise portiera. Se strecură afară, sprijinindu-se de capotă. Gestul acela trăda că este încă Gansey cel sălbatic, Gansey care credea că gestul normal de a ieşi dintr-un autoturism era mult prea încet.

Avea să fie o noapte de neuitat.

Flacăra dinlăuntrul lui Ronan era singurul lucru care îl ţinea în viaţă.

Văzând că duşmanul său se îndreaptă direct spre el, Kavinsky îşi puse mâna pe pieptul slăbănog.

— Alo, domniţă! Asta este o petrecere cu substanţe. Nimeni nu poate să ia parte dacă nu a adus substanţe.

În loc de răspuns, Ronan îşi încleştă o mână pe gâtul lui Kavinsky, cu cealaltă îi ţintui umărul şi îl aruncă pe capota maşinii albe. Ca să termine, veni imediat pe partea cealaltă şi îi trase un pumn în nas. În timp ce acesta se chinuia să se adune, Ronan îi arătă pumnul murdar de sânge.

— Iaca şi substanţa ta!

Kavinsky îşi şterse nasul cu braţul gol, lăsând o dâră de sânge pe el.

— Băi, omule, nu trebuie să fii aşa de antisocial.

Din spatele lui Ronan, Gansey îşi ridică mâna în gestul acela universal care semnifica *uşurel, băiete!*

— Nu vreau să vă reţin de la chef, zise Gansey rece şi glorios. Aşa că n-am să-ţi spun decât atât. Să nu mai intri dracului niciodată în casa mea.

— Habar n-am ce spui, răspunse Kavinsky. Dragă, dă-mi şi mie un fum.

Partea a doua fusese adresată unei fete care se afla pe scaunul din dreapta al maşinii boţite, cu ochii foarte împăienjeniţi. Nu se obosi să-i răspundă.

Ronan îi aruncă unul dintre permisele false.

Kavinsky zâmbi larg la vederea propriei opere. Obrajii săi scobiţi îl făceau să arate ca un duh.

— Eşti supărat fiindcă nu ţi-am lăsat şi o bombonică de mentă?

— Nu, sunt supărat fiindcă mi-ai distrus apartamentul, îl contră Gansey. Ar trebui să fii bucuros că sunt aici şi nu la poliţie.

— Ho, băi, ho! protestă Kavinsky. Ho, ho, acuma nu mai ştiu care dintre noi e puţin luat. Ho! Nu eu ţi-am distrus apartamentul.

— Te rog să nu-mi insulţi inteligenţa, răspunse Gansey cu o urmă de râs glacial în voce.

Ronan se gândi că îi place la nebunie râsul acela minunat şi terifiant totodată, pe care Gansey îl folosea ca să-şi manifeste întotdeauna nemulţumirea.

Conversaţia se întrerupse din cauza sunetului

cunoscut a doua maşini care se ciocnesc. Nu era însă ceva dramatic, fiindcă aşa fac maşinile mai noi când intră una în alta: toate sistemele de siguranţă funcţionează, aşa încât nu se aude decât pocnetul înfundat al plasticului rupt. Pe Ronan nu-l interesa însă puterea zgomotului. El se înfioră la auzul acelui sunet. Nu exista niciunul care să-l excite mai mult decât cel a doua maşini care se ciocnesc.

Atenţia li se întoarse spre Kavinsky.

— Ah, zise el spre Ronan, vrei şi tu să participi, nu-i aşa?

— De unde sunt tipii ăştia? întrebă Gansey, îngustând ochii. Ăla e Morris? Credeam că e la New Haven.

— E o petrecere cu substanţe, ridică din umeri Kavinsky.

— Şi ce, nu au substanţe în New Haven? mârâi Ronan.

— Nu ca ale noastre. Suntem în Ţara Minunilor. Unele te fac mare, altele mic…

Citatul nu era tocmai exact. De fapt, era rostit greşit. În familia Lynch existaseră două poveşti spuse mereu, favorite perene ale părinţilor lui. Preferata Aurorei Lynch fusese versiunea alb-negru a variantei cinematografice a mitului Pygmalion, despre un sculptor care se îndrăgosteşte de una dintre statuile lui. Niall Lynch avusese o dragoste exagerată faţă de o ediţie veche şi urâtă din Alice în Ţara Minunilor, din care citea adesea cu voce tare pentru doi sau trei fraţi, pe jumătate adormit. Ronan văzuse Pygmalion şi ascultase Alice în Ţara

Minunilor de atâtea ori în copilărie, încât nu mai era în stare să-şi dea seama dacă au vreo valoare sau dacă-i plac. Filmul şi cartea deveniseră însă istorie. La fel ca părinţii lui.

Ştia deci exact că textul era *o parte te va face să creşti mai înalt, iar cealaltă te va micşora.*

— Depinde ce parte a ciupercii foloseşti, zise Ronan mai mult pentru tatăl său mort decât pentru Kavinsky.

— Adevărat, îl aprobă celălalt. Şi deci ce-o să faci în legătură cu problema ta cu şobolanii?

— Pardon? întrebă Gansey clipind des.

Asta îl făcu pe Kavinsky să râdă cu poftă şi, după ce se sătură, îi dădu explicaţia:

— Dacă nu ţi-am distrus eu casa înseamnă că ai şobolani. Ochii lui Gansey se îndreptară spre Ronan. *Posibilitate?* Bineînţeles că era o posibilitate. Altcineva şi nu Ronan îi spărsese faţa lui Declan Lynch, ceea ce însemna că se putea ca altcineva decât Kavinsky să fi intrat în Monmouth Manufacturing. *Posibilitate?* Orice era posibil.

— Lynch!

Unul dintre petrecăreţi se apropie de ei, recunoscându-l. Ronan îşi dădu şi el seama cine este: Prokopenko. Vocea îi era moale din cauza drogurilor, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde, fiindcă avea un umăr diform pe care îl ţinea mai sus decât pe celălalt şi urechile precum frunzele de nuc.

— Şi Gansey!

— Da, îl aprobă Kavinsky cu degetele mari băgate în buzunarele de la spate, ceea ce îi făcea

oasele şoldului mai proeminente deasupra pantalonilor.

— Au venit şi mami, şi tati! Gansey, ai găsit o bonă pentru Parrish? De fapt, ştii ce? Nu răspunde: hai să fumăm pipa păcii!

Gansey îi răspunse imediat pe un ton dispreţuitor.

— Nu sunt interesat de pastilele tale.

— O, domnule Gansey, rânji Kavinsky. Pastile! Prima regulă a unei petreceri cu substanţe este să nu vorbeşti despre petrecerea cu substanţe. A doua regulă este că trebuie să *aduci* substanţe, dacă vrei să mai fi invitat în continuare.

Prokopenko chicoti pe înfundate.

— Din fericire pentru tine, domnule Gansey, continuă Kavinsky, folosind ceea ce ar fi trebuit să fie după părerea lui un accent pretenţios, ştiu exact ce are nevoie câinele tău.

Prokopenko chicoti din nou, scoţând apoi un sunet care părea să anunţe că o să vomite în curând. Gansey îşi dădu seama şi se dădu un pas în spate.

În mod normal, ar fi făcut mai mult decât atât. Fiindcă obţinuseră tot ceea ce doriseră, i-ar fi spus lui Ronan că e momentul să plece. Ar fi fost glacial de politicos cu Kavinsky şi apoi ar fi dispărut. Gansey nu era însă în apele sale.

Era varianta de băiat care îşi ţinea bărbia ceva mai sus şi-şi permitea un zâmbet condescendent. Era un Gansey conştient că, indiferent ce avea să se întâmple în seara aceea, va merge înapoi la Monmouth Manufacturing ca să-şi reia domnia

peste partea lui de lume. Ronan realiză că Adam l-ar fi urât pe acest Gansey.

— Şi ce vrea câinele meu? întrebă Gansey.

Zâmbetul înflori şi pe buzele lui Ronan.

La naiba cu trecutul! Trăiau în prezent.

— Pirotehnice. Bum! zise Kavinsky.

Bătu cu palma deschisă în capota maşinii sale distruse, după care i se adresă deloc amabil fetei de pe scaunul din faţă.

— Ieşi afară, javră! Asta, dacă nu cumva vrei să mori. Mie mi-e tot una.

Ronan se gândi că voia să arunce în aer Mitsubishiul.

În statul Virginia, artificiile care explodau sau emiteau flăcări mai înalte de patru metri erau ilegale în absenţa unui permis special. Cei mai mulţi locuitori din Henrietta nu trebuiau să ştie acest lucru, pentru că era imposibil să găseşti artificii care să facă vreun lucru măcar remarcabil, darămite ilegal. Dacă îţi doreai ceva mai impresionant de sărbătoarea naţională, trebuia să mergi în centrul oraşului. Dacă erai asemenea elevilor mai rebeli de la Aglionby sau ca golanii din Henrietta, treceai graniţa statului şi-ţi umpleai portbagajul cu artificii ilegale din Pennsylvania. Dacă erai Kavinsky, ţi le construiai singur.

— Îndoitura aia se poate repara, zise Ronan entuziasmat şi îngrozit deodată la gândul că Mitsubishiul avea să fie distrus.

De atâtea ori se simţise inundat de adrenalină doar zărind stopurile acestei maşini undeva în faţa lui.

— Am să-mi amintesc mereu că am avut-o, răspunse Kavinsky nepăsător.

— Cu cireşe. Prokopenko, fă-mi, băi, şi mie un cocteil!

Celălalt se conformă cu entuziasm.

— Mai elimină din tensiune, zise Kavinsky.

Se întoarse spre Gansey cu o sticlă în mână. Era plină cu un lichid; un tricou fusese înfăşurat în jurul ei, cu un capăt înăuntru. Materialul era aprins. Era de fapt un cocteil Molotov.

Spre surpriza şi încântarea lui Ronan, Gansey îl acceptă. Era o versiune uimitoare a lui însuşi, una periculoasă, aşa cum stătea în faţa maşinii lui Kavinsky, cu o bombă artizanală în mână. Își aduse aminte de visul despre Adam şi mască, de versiunea cu mult mai mulţi dinţi a lui Parrish.

În loc să arunce sticla în Mitsubishi, Gansey privi spre Volvo-ul din depărtare. Traiectoria se arcuia, înaltă şi graţioasă. Capetele se dădură pe spate ca să o urmărească. Din mulţime se auzi o voce, *uup, uup, Gansey, băiatule!* ceea ce însemna că la petrecere se afla cel puţin unul dintre membrii echipei de canotaj de la Aglionby. Un moment mai târziu, sticla ateriză chiar lângă cauciucurile din spate ale Volvoului. Zgomotul exploziei, simultan cu cel făcut de spargerea proiectilului, făcură cocteilul Molotov să lase impresia că se afundase în pământ. Gansey îşi şterse mâna de pantaloni şi se îndepărtă.

— Bună aruncare! zise Kavinsky, dar ai greşit maşina. Proko! Prokopenko îi dădu un alt cocteil Molotov pe care, de data aceasta îl primi Ronan.

Kavinsky se apropie – prea mult – de faţa băiatului şi zise:

— E o bombă, exact ca tine.

Ceva se înfioră în fiinţa băiatului. Parcă trăia un vis extrem de amănunţit. Greutatea sticlei din mâna lui, căldura fitilului care ardea, mirosul acestei plăceri vinovate. Kavinsky arătă spre Mitsubishi.

— Ţinteşte sus! îl sfătui el.

Ochii îi străluceau, două găuri negre în care se reflecta infernul ţinut în mână de Ronan.

— Şi fă-o mai repede, băi, sau o să-ţi explodeze braţul! Nimeni nu are nevoie de o jumătate de tatuaj.

Când sticla părăsi mâna lui Ronan, se întâmplă ceva ciudat. În timp ce se arcuia prin aer, lăsa dâre de foc portocaliu. Băiatul se simţi de parcă şi-ar fi aruncat inima. Percepu o sfâşiere chiar când îi dădu drumul. Şi căldura care îi inunda corpul, intrând prin gaura pe care o făcuse. Dar acum putea respira, în pieptul său surprinzător de uşor era mult mai mult loc. Trecutul era ceva ce se întâmplase unei alte versiuni a lui însuşi, uneia căreia putea să-i dea foc şi să o arunce.

Cocteilul Molotov ateriză prin geamul de la şofer şi explozia păru că nu are nicio legătură cu lichidul, ci doar cu focul. Flăcările se strecurară şi înconjurară tetiera ca o fiinţă vie. Strigătele de încurajare se auziră din tot bâlciul. Petrecăreţii se adunară spre maşină, ca moliile atrase de o lumină nouă.

Ronan trase adânc aer în piept. Kavinsky,

râzând ca un apucat, aruncă o altă bombă prin fereastră. Prokopenko îl imită. Interiorul maşinii era cuprins în întregime de flăcări, iar mirosul devenea toxic.

O parte din Ronan refuza să creadă că Mitsubishiul dispăruse. Când ceilalţi începură să se apropie cu ţigările şi sticlele în mână, muzica se întrerupse brusc, când boxele se topiră. Păruse că până atunci maşina fusese în regulă, dar că murise odată cu muzica.

— Skov! urlă Kavinsky. Muzică!

Boxele unei alte maşini se treziră la viaţă, continuând ceea ce făcuse Mitsubishiul. Kavinsky se întoarse spre Ronan cu un zâmbet şmecheresc:

— Vii la petrecerea de 4 Iulie, anul ăsta?

Ronan schimbă o privire cu Gansey, dar celălalt se uita cu ochii mijiţi la câteva siluete din depărtare.

— Poate, zise el.

— O să fie la fel ca la o petrecere cu substanţe, zise Kavinsky. Dacă vrei să vezi ceva cum explodează, trebuie să aduci ceva care să explodeze.

Era o provocare. Una care putea fi acceptată şi ar fi necesitat o călătorie dincolo de graniţele statului sau urmarea pas cu pas a unor instrucţiuni de fabricare a artificiilor pe care ar fi trebuit să le găsească pe internet.

Ronan se gândi însă, cu aceeaşi emoţie pe care o simţise şi mai devreme, că ar fi putut rezolva lucrurile şi cu un vis.

Era bun la lucruri periculoase. Când dormea şi

când era treaz.

— Poate, răspunse el.

Gansey se îndrepta spre BMW.

— Am să aprind o lumânare pentru maşina ta.

— Pleci? Nasol!

De obicei, când Gansey pleca, Ronan îl însoţea. Făcu o pauză şi mai aruncă un permis fals în pieptul dezgolit al lui Kavinsky.

— Să nu mai intri niciodată în casa noastră.

Celălalt zâmbi larg.

— Eu intru doar când sunt invitat.

— Lynch! zise Gansey. Plecăm!

— Aşa! strigă Kavinsky în urma lui Ronan. Cheamă-ţi câinele!

O rostise de parcă unul dintre ei ar fi trebuit să se simtă ruşinat. Dar Ronan nu simţea nimic în afara cavernei pustii care i se căscase în piept. Se aşează pe scaunul şoferului, în timp ce Gansey închise portiera din dreapta.

Telefonul lui Ronan bâzâi în compartimentul din portieră. Era un mesaj de la Kavinsky.

Ne vedem pe stradă.

Aruncând aparatul de unde îl luase, băiatul ambală puternic motorul. Dădu înapoi aruncând spectaculos pământul de sub roţi. Gansey scoase un sunet aprobator.

— Kavinsky ăsta, zise el uşor amuzat, dar încă supărat, crede că e stăpânul locului şi că viaţa e un videoclip.

Se încleştă de mânerul portierei, în timp ce Ronan acceleră până la refuz. Maşina ţâşni voios şi nepăsător către casă câţiva kilometri, vitezometrul

ţinând pasul cu pulsurile lor.

— Îţi dai seama de frumuseţea lucrurilor? întrebă Ronan.

Cu ochii închişi, Gansey îşi sprijini capul de tetieră, cu bărbia în sus şi gâtul luminat în verde de luminile semaforului. Pe buze îi rămăsese un zâmbet destul de primejdios – şi ce promisiuni îngrozitoare erau cuprinse în zâmbetul acela! Îi spuse prietenului său:

— N-a existat niciodată un moment în care să nu fim împreună. Ştii diferenţa dintre noi şi Kavinsky? Noi *contăm.*

În momentul acela, gândul că Gansey urmează să plece la D.C. fără el era insuportabil. Fuseseră atâta vreme o creatură bicefală, Ronan-şi-Gansey. Nu reuşi să spună asta. Avea o mie de motive.

— Cât sunt plecat, zise Gansey, să-mi visezi lumea întreagă! Ceva nou în fiecare noapte.

28

— Bună seara, rege de spade!

— Bună seara şi ţie, lamă nobilă! Ai făcut o citire înainte să vin ca să afli cum se va desfăşura totul? întrebă Omul Cenuşiu în timp ce mergea cu Maura spre Abominaţia Champagne.

Făcuse duş înainte de a veni, dar nu-şi dăduse jos barba de câteva zile, care era un fel de marcă înregistrată; arăta bine, deşi Maura se feri să-i spună.

— Dar tu ai omorât pe cineva înainte să vii să mă iei?

Maura schimbase blugii uzaţi de stat prin casă cu o pereche de pantaloni identici, doar că mai puţin purtată, şi o bluză de bumbac care îi cădea de pe umeri, arătând cât de bine i se îmbinau claviculele cu gâtul. Şi ea arăta bine. Nici Omul Cenuşiu nu-i spuse asta.

Erau însă amândoi conştienţi că fiecare remarcase înfăţişarea celuilalt.

— Bineînţeles că nu. Părerea mea e că nu ucid nici pe departe atâţia oameni câţi îţi închipui tu, zise el pe un ton firesc, în timp ce îi deschidea portiera scaunului de lângă şofer. Ştii că asta e prima dată când te văd încălţată? Ah, e... ce se întâmplă acolo?

Maura privi peste umăr spre locul indicat de Omul Cenuşiu. În spatele maşinii acestuia tocmai trăsese un Ford rablagit.

— O, asta e Calla. Ne va urmări până la restaurant ca să se asigure că ajung acolo, şi nu îngropată în pădure.

— Ce ridicol! protestă bărbatul. Eu nu îngrop niciodată pe nimeni.

Calla flutură semnificativ din mână în direcţia lor. Degetele se transformară apoi în gheare care strângeau volanul.

— Te place, îi spuse Maura. Ar trebui să fii bucuros. E o prietenă pe care şi-ar dori-o oricine.

Fordul obosit îi urmă până la restaurant şi rămase într-o curbă până când Omul Cenuşiu şi Maura se aşezară la o masă sub o plasă de luminiţe de Crăciun sub formă de caprifoi. Ventilatoarele din colţuri ţineau căldura nopţii la

depărtare.

— O să comand eu pentru tine, zise Maura, aşteptând apoi să vadă dacă el va protesta în vreun fel.

— Sunt alergic la căpşuni, se mulţumi să spună Omul Cenuşiu.

— Tu şi şase la sută din populaţia globului, îl informă ea.

— Văd cui îi seamănă fiica ta.

Femeia îi zâmbi. Avea un surâs drăgălaş, deschis, perfect, vesel cu adevărat şi foarte frumos. *E cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată,* gândi Omul Cenuşiu.

Maura comandă pentru amândoi. Nu băură niciun fel de vin. Antreurile se dovediră delicioase, nu fiindcă bucătarul ar fi fost vreun geniu, ci datorită faptului că orice mănânci în aşteptarea unui sărut e minunat.

— Cum e să fii clarvăzătoare? întrebă bărbatul.

— E o întrebare simpatică…

— Vreau să spun că sunt curios cât de mult vezi şi cât de clar. Ştiai că o să-ţi adresez întrebarea asta? Îţi dai seama ce gândesc acum?

— E ca un vis sau ca o amintire, zâmbi cunoscător Maura. Cea mai mare parte e înceţoşată, dar uneori putem vedea foarte clar câte un element anume. Şi nu e întotdeauna viitorul. De multe ori, când oamenii vin pentru o şedinţă, le spunem ceea ce ei ştiu deja. Deci nu, nu ştiam că ai să-mi pui întrebarea asta. Şi da, ştiu la ce te gândeşti, dar asta se datorează faptului că sunt îndemânatică la ghicit, şi nu clarviziunii.

Era simpatic, gândi Omul Cenuşiu, cât de bine dispusă era mereu şi cum zâmbetul părea să-i apară cu o fracţiune de secundă mai devreme în priviri decât pe buze. Nu puteai vedea tristeţea sau aşteptarea decât dacă ştiai că ele sunt acolo. Dar până la urmă asta era şi şmecheria, nu-i aşa?

Fiecare poartă cu el propriile dezamăgiri, doar că unii le duc în buzunarele din interior şi nu în spate. Dar mai era ceva: Maura nu se prefăcea că e fericită. Era însă deopotrivă foarte fericită şi foarte tristă.

După antreuri, Maura comandă somon pentru Omul Cenuşiu.

— Fiindcă, îi explică ea, eşti alunecos ca un peşte.

Omul Cenuşiu era amuzat.

— Cum e să fii ucigaş plătit?

— E o întrebare simpatică…

În realitate, bărbatul descoperi că nu avea chef să vorbească despre munca sa. Nu fiindcă îi era ruşine de ea – la urma urmei, nu cunoştea pe nimeni mai bun decât el –, ci fiindcă nu simţea că ocupaţia aceea îl defineşte. Era ceea ce făcea în timpul liber.

— Îmi plătesc şi eu facturile. Prefer însă poezia.

Maura comandase una din păsările acelea micuţe care erau servite de parcă s-ar fi cuibărit, încă în viaţă, în mijlocul farfuriei. Părea să-şi regrete decizia.

— A, poezia veche engleză. Bine, te cred. Spune-mi de ce-ţi place.

Iar el îi explică. Îi zise pe cât de bine se pricepu

în încercarea de a nu-i divulga la ce şcoală a mers sau ce făcuse înainte să-şi publice cartea. Pomeni că are un frate, dar ocoli rapid după aceea acest aspect al vieţii lui. Îi povesti pe cât se putea spune, fără să-i zică totuşi cum îl cheamă. Simţea telefonul cum îi vibrează pe picior, dar îl lăsă să sune în continuare în buzunarul pantalonilor.

— Deci eşti ucigaş plătit doar ca să-ţi achiţi chiria, zise Maura. Şi nu-ţi pasă că răneşti oameni?

Omul Cenuşiu se gândi o clipă. Nu voia să spună minciuni.

— Ba da, recunoscu el. Doar că încerc… mă străduiesc să închid partea asta a creierului meu.

Maura trase de o pulpiţă a păsării din farfurie.

— Bănuiesc că nu trebuie să-ţi explic cât de nesănătos e comportamentul tău pentru sănătatea ta psihică.

— Există şi alte impulsuri distructive în lume, zise el. Mă simt destul de echilibrat. Dar tu ce poţi să-mi spui despre ambiţia ta?

— Ce te face să zici asta? întrebă Maura cu ochii măriţi de uimire.

— Jocul pe care îl jucai prima dată când ne-am întâlnit. Când ghiceai cărţile. Exersai, experimentai…

— Vreau doar să înţeleg, explică Maura. Mi-a schimbat întreaga viaţă. Ar fi o irosire dacă n-aş încerca să aflu tot ce pot. N-aş numi-o totuşi ambiţie. Nu ştiu… probabil că mi-a produs şi mie nişte neajunsuri… Ziceai că ai un frate.

Femeia reuşise cumva să lege cuvântul *frate* de *neajunsuri.* Se simţea de parcă ea ar fi perceput

deja nuanţele relaţiei lor.

— Fratele meu, începu el, după care se opri ca să se concentreze, ceea ce îl făcu să răspundă foarte precis. Fratele meu e foarte inteligent. Poate să deseneze harta unui loc prin care a trecut o singură dată. Poate face adunări cu numere foarte mari în minte. L-am admirat întotdeauna în copilărie. Inventa jocuri complicate şi-şi petrecea toată ziua afundat în ele. Uneori, mă includea şi pe mine, dar numai după ce-i promiteam că îi voi urma regulile. Alteori, lua un joc, să zicem şahul, şi îi aplica regulile pentru întregul cartier. Câteodată construiam forturi şi ne ascundeam în ele. Găsea uneori lucruri prin casele oamenilor şi apoi mă ränea cu ele. Obişnuia să prindă şi animale pe care le chinuia. În unele zile, ne costumam şi puneam în scenă piese de teatru.

— Deci era sociopat, constată Maura, împingându-şi farfuria.

— Probabil că da.

Femeia oftă cu multă tristeţe.

— Iar acum tu eşti ucigaş plătit. El ce face? E în închisoare?

— Investeşte banii altora în planuri de pensie. Nu va ajunge niciodată la închisoare. E prea deştept, zise Omul Cenuşiu.

— Iar tu?

— Nu cred că m-aş descurca prea bine după gratii, răspunse el. Aş prefera să n-ajung acolo.

Maura rămase tăcută o bună bucată de vreme. Pe urmă, îşi împături şerveţelul, îl puse deoparte şi se aplecă spre el.

— Te supără faptul că el te-a făcut să fii ceea ce eşti? Ştii că *el* e cauza pentru care poţi să faci ceea ce faci, nu-i aşa?

Toate porţiunile sufletului Omului Cenuşiu care fuseseră vreodată supărate de acest lucru muriseră cu multă vreme în urmă, arse cu chibritul, tăiate cu foarfecă, împunse cu piuneze. Când o privi pe Maura, nu încercă să ascundă moartea din sufletul său.

— O! făcu femeia.

Se întinse peste masă şi îşi aşeză palma pe obrazul lui. Era rece şi fină, total diferită, într-un fel, de ce se aşteptase Omul Cenuşiu. Era mai adevărată. Mult mai adevărată.

— Îmi pare rău că nimeni nu te-a salvat.

Era el nesalvat? Ar fi putut să fie şi altceva? Maura ceru nota de plată. Omul Cenuşiu o plăti. Lăsase trei fărâme de somon pe farfurie, iar Maura le pescui rapid cu furculiţa.

— Acum mirosim amândoi a peşte.

Pe urmă, în întunericul de lângă Abominaţia Champagne, el o sărută. Niciunul dintre ei nu mai făcuse asta de o vreme, dar nu contă foarte mult. Sărutul seamănă cu râsul. Dacă gluma e bună, nu contează de când n-ai mai auzit una. Într-un final, ea îşi strecură mâna în cămaşa lui, urmărindu-i coastele cu degetele.

— E o idee foarte proastă.

— Nu există idei proaste, o contrazise Omul Cenuşiu. Ci doar idei puse prost în practică.

— Ăsta este un alt concept nesănătos din punct de vedere psihologic.

Mai târziu, după ce el o lăsase acasă şi se întorsese la Pleasant Valley Bed & Breakfast, descoperi că Shorty şi Patty Wetzel îl sunaseră în disperare pe parcursul cinei ca să-l anunţe că încăperile pe care le închiriase fuseseră răscolite.

— Nu ne-ai auzit când am sunat? îl întrebă Patty agitată.

Omul Cenuşiu îşi amintea bâzâitul telefonului şi se bătu peste buzunare. Aparatul îi lipsea însă. Maura Sargent i-l furase în timp ce se sărutau.

În locul lui era zecele de spade: Omul Cenuşiu, răstignit la pământ, iar Maura, lama nobilă, îi trecea prin inimă.

29

— Dacă tot nu dormi, zise Persephone trezind-o pe Blue, ai putea să vii să ne ajuţi.

Blue îşi deschise ochii. Buzele erau uscate şi lipite una de cealaltă.

Ventilatorul din colţ se rotea uşor, uscându-i transpiraţia de pe interiorul genunchilor. Persephone îngenunche la marginea patului fetei, învăluind faţa lui Blue cu un nor palid de păr. Mirosea a trandafiri şi a bandă adezivă. Cerul de afară era negru şi albastru.

— *Dormeam.*

— Da, dar acum te-ai trezit, sublinie Persephone.

N-avea niciun sens să te cerţi cu ea; era ca şi cum te-ai fi luptat cu o pisică. În plus, nu era adevărat. Cu o mişcare iritată, o împinse pe

mătuşa ei de pe pat şi dădu deoparte cearşaful cu care se învelise. Tropăiră împreună pe scările stăpânite de întunericul miezului de noapte până în lumina slabă din bucătărie. Maura şi Calla erau deja acolo, aplecate deasupra mesei de parcă ar fi fost nişte conspiratori, cu frunţile aproape atingându-se. Lampa Tiffany contrafăcută de deasupra lor le colora cefele în mov şi portocaliu. Noaptea apăsa pe uşa de sticlă din spatele lor, dar Blue reuşi să zărească silueta cunoscută şi dragă a fagului din curte.

Auzind picioarele goale ale lui Blue, Maura ridică ochii.

— Ah, bine!

Fata îi aruncă mamei sale o privire furioasă.

— Am măcar timp să-mi fac o cană cu ceai?

Maura flutură din mână. În momentul în care Blue se alătură celor trei femei la masă, împreună cu cana ei, toate priveau un singur obiect. Un cap blond, unul şaten şi unul negru. Trei persoane, dar o singură entitate. Blue simţi un fior înainte să se aşeze.

— O, ceai de *mentă!* zise Calla plină de înţelesuri ascunse, stricându-le cheful.

— Şi eu cu ce vă ajut? întrebă Blue, dându-şi ochii peste cap.

Femeile se depărtară îndeajuns pentru ca ea să poată vedea care era obiectul interesului lor: un telefon. Se odihnea în palma Callei. Cu siguranţă că femeia încercase să facă o citire.

— E al domnului Gray, zise Maura. Ne ajuţi?

Fără chef, Blue îşi puse mâna pe umărul Callei.

— Nu, zise Maura. Nu în felul ăsta. Încercăm să ne lămurim cum să intrăm în contul ăsta de email.

— O! făcu Blue, acceptând telefonul.

— Copiii din ziua de azi!

— Nu-i aşa?

Fata începu să se plimbe între ecrane. Deşi nu avea un telefon al ei, folosise destul de multe, iar cel din mâna ei era acelaşi model ca al lui Gansey. Nu-i trebui vreo cunoştinţă specială ca să-i deschidă emailul. Îl dădu mătuşilor şi mamei ei.

Cele trei femei se aplecară din nou asupra mesei.

— L-ai furat? întrebă Blue.

Nu primi niciun răspuns. Gâturile femeilor erau lungite, ca să poată privi mai bine.

— Să aprind nişte stânjenel? Poate ţelină?

Persephone clipi des şi îi întoarse o privire distrată.

— Da, te rog.

Blue căscă şi se ridică de la masă, după care pregăti o farfuriuţă cu seminţe de ţelină şi rădăcină de stânjenel pe care le luă dintr-un dulap. Folosi una dintre lumânările de pe blatul de gătit ca să le aprindă. Pe cât puteau fi ele aprinse. Amestecul începu să fumege şi să pocnească, seminţele de ţelină devenind un fel de pop-corn, iar rădăcinile umplând bucătăria de mirosul stânjeneilor arşi. Toate astea aveau rolul de a clarifica viziunile celor trei femei. Aşeză farfuriuţa pe masă, între ele. Începuse deja să miroasă ca după artificii.

— Deci de ce îi căutaţi în telefon?

— Ne-am dat seama toate că el caută ceva, o

lămuri Maura.

— Dar nu ştiam ce. Şi acum ne-am lămurit.

— Aşa…

— E după băiatul tău şarpe, zise Calla. Doar că nu ştie că el e ceea ce caută.

— Îl numeşte Greywaren şi crede că foloseşte ca să poţi aduce lucruri din vis, zise Maura. Va trebui să ai grijă, Blue. Cred că familia asta e încurcată în ceva destul de mizerabil.

Ceva mizerabil care implicase moartea tatălui lui Ronan, ucis cu un levier. Blue ştia partea asta.

— Crezi că e periculos pentru Ronan? întrebă fata, având în minte faţa distrusă a lui Declan Lynch. Adică, în momentul în care va realiza că lucrul pe care îl caută e un om şi nu un obiect?

— Absolut! zise Calla exact în momentul în care Maura rosti:

— Probabil că nu.

Persephone şi Calla o priviră pătrunzător pe Maura.

— Să înţeleg totuşi că există o posibilitate, zise Blue.

În momentul acela, telefonul începu să joace pe tăblia mesei. Se speriară toate patru. Blue se linişti prima: nu făcea decât să sune. Vibraţiile îl făceau însă să se mişte pe masă.

— Notaţi numărul! zise Calla agitată, dar probabil că vorbea cu ea însăşi, fiindcă începuse deja să scrie cifrele.

— E din Henrietta, constată Persephone cu vocea ei subţire. Vrei să răspund?

Maura clătină din cap. După un moment, apelul

intră pe căsuţa vocală.

— Iar noi vom asculta mesajul. Blue! Fă să se întâmple asta.

Fata începu să umble în telefon până ajunse ecranul potrivit, după care i-l dădu mamei sale.

— Ah, zise Maura ascultând. E el. Oare să apăs pe butonul ăsta ca să-l sun înapoi…? Aşa…

Aşteptă câteva momente şi apoi:

— Bună seara, domnule Gray!

Blue adora vocea aceea a Maurei, cu excepţia momentelor în care i se adresa ei. Era glasul autoritar, dar vesel, cel care anunţa că ea deţine controlul. Doar că acum o folosea împotriva unui ucigaş plătit, căruia îi furase telefonul. Blue nu reuşi să se hotărască dacă asta era minunat de mişto sau incredibil de prostesc.

— Păi, doar nu te-ai gândit că am să răspund la telefonul tău, nu? Asta ar fi fost incredibil de nepoliticos. Ai ajuns cu bine acasă? O, da, pot să ţi-l înapoiez. Îmi pare rău dacă ai avut nevoie de…

Indiferent ce spusese Omul Cenuşiu, vorbele lui o amuţiseră pe Maura. Își puse privirea în pământ şi începu să-şi sugă buza superioară. Vârfurile urechilor îi erau roşii.

Ascultă pentru o clipă, împingându-le pe Calla şi pe Persephone care se trăseseră mai aproape de ea.

— Bine, zise ea într-un târziu. Când doreşti. Ţi-aş spune să suni întâi, dar, asta este… ştii tu, telefonul tău e la mine. Ha-ha-ha! În regulă. În regulă. Nu dormi pe spate, fiindcă spadele te vor străpunge până în partea cealaltă. Da, ăsta e sfatul

meu profesional, încheie Maura, apăsând tasta END.

— Ce-a spus? dori Blue să ştie.

— Că am putea să-l informăm din timp despre obiectele de care avem nevoie de la el, ca să-şi poată planifica activităţile în absenţa lor, zise Maura.

— Doar atât? întrebă Calla, ţuguindu-şi buzele.

Maura îşi făcu de lucru, trecând telefonul dintr-o mână în alta.

— A mai zis şi că s-a simţit foarte bine la masă.

— Dar nu l-ai uitat pe Dovlecel, izbucni Blue, iar mama ei nu protestă de data asta la auzul numelui.

— Nu-l uit niciodată, zise ea.

30

În noaptea aceea, Ronan îşi visă tatuajul.

Își pusese pe piele desenul mare, dar foarte amănunţit, în urmă cu câteva luni, în parte ca să-l enerveze pe Declan, în parte fiindcă voia să vadă dacă era atât de dureros pe cât spunea toată lumea, dar mai ales fiindcă dorea să-i prevină pe toţi cei care se uitau la colţii şi la ghearele dragonului. Era o reproducere din minte, ciocul şi ghearele, florile şi iedera care acopereau guri ce strigau mut.

Îi trebui destul de mult timp ca să adoarmă, fiindcă în minte îi stăruia imaginea Mitsubishiului în flăcări, silueta lui Gansey ţinând în mână un cocteil Molotov, limba enigmatică de pe cutia-puzzle,

cearcănele negre de sub ochii lui Adam.

Iar când adormi, îşi visă tatuajul. În mod normal, Ronan vedea doar porţiuni din el; nu văzuse niciodată întregul desen de când şi-l făcuse. În seara aceea îl contemplă însă în întregime, din spate, de parcă ar fi fost în afara corpului său, separat cumva de fiinţa proprie. Era mai complicat decât îşi amintea. Putea vedea în el drumul până la Fermă, Drujbă se zărea din spatele unui mănunchi de spini. Adam era şi el în visul acela; urmărea cu degetele traseul sinuos al cernelii. Îi spuse lui Ronan: *Scio quid hoc est*[15]*.* În timp ce urmărea liniile din ce în ce mai jos pe pielea lui Ronan, acesta simţi cum el însuşi dispare, iar tatuajul devine din ce în ce mai mic. Era acum doar o decoraţiune celtică, de dimensiunile unei napolitane. Adam, care devenise Kavinsky, îi zise: *Scio quid estis vos.*[16] Își puse tatuajul în gură, după care îl înghiţi.

Ronan se trezi brusc, ruşinat, dar euforic. Euforia dură mult mai puţin decât ruşinea. Nu avea să mai doarmă vreodată.

31

În dimineaţa următoare, Helen veni cu elicopterul ca să-i ia pe Gansey şi pe Adam. În timpul decolării, Adam îşi ţinu capul în mâini, aruncând priviri înfricoşate, iar Gansey, în mod normal mare amator de zbor, încercă să fie solidar.

[15] „Știu ce este acesta“ - în lb. lat. în orig. (n. tr.).
[16] „Știu ce ești tu“ - în lb. lat. în orig. (n. tr.).

În mintea lui era însă o furtună de maşini în flăcări, jante vechi de Camaro şi consecinţe ale cuvintelor pe care i le adresase Blue.

Sub ei îl vedea încă pe Ronan urcat pe capota BMW-ului şi privindu-i cum decolează. Era stupid să părăsească Henrietta, epicentrul întregului univers, pentru a merge la casa părinţilor săi. În timp ce trecură pe deasupra acoperişului de la Monmouth, Gansey îl zări pe Ronan trimiţându-i o bezea înainte de a-şi întoarce capul.

Restul zborului nu îi lăsă prea mult timp pentru introspecţie. Helen îi dădu telefonul ei şi se trezi nevoit să scrie texte la dictarea surorii sale. Era absolut imposibil pentru Gansey să se gândească la ce trebuie făcut în legătură cu Cabeswater în timp ce vocea Helenei îi suna direct în minte: *Spune-i că piesa din centru e în garaj. În boxa cea mai depărtată de casă. Bineînţeles că nu acolo unde e parcat Adenauer. Îţi par idioată? Nu scrie asta. Şi acum ce mai spune? Paharele suplimentare de şampanie o să fie aduse de Chelsea. Spune-i că, dacă brânza nu e în frigider, habar n-am unde ar putea fi. Nu ai numărul de telefon al lui Beech? Sigur că ştiu ce e ăla un vegan. Spune-i că vor trebui să folosească ulei de măsline în loc de unt. Fiindcă untul e făcut de vaci, iar uleiul de măsline e al italienilor! Bine! Spune-i că o să-i cumpăr nişte capodopere vegane. Da, ştiu, şi veganii votează. Nu scrie asta!*

Dacă Gansey n-ar fi ghicit scopul întregii petreceri, ar fi avut toate amănuntele necesare din mesajele scrise în timpul zborului. Bineînţeles că

nu era vorba doar de petrecerea din seara aceea. Mai erau şi ceaiul de a doua zi dimineaţă, şi discursul de la clubul de lectură de după aceea. Adam arăta de parcă era pe cale să verse. Gansey îşi dorea cu disperare să-i spună că totul va fi în regulă, dar era imposibil să ai un moment confidenţial atâta vreme cât purtai căştile. Adam ar fi fost speriat de moarte dacă ar fi aflat că şi Helen ştie cât îi este de frică.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Helen ateriză cu elicopterul pe heliport şi se mută împreună cu valiza ei, băieţii şi bagajele lor într-un Audi argintiu, proprietate personală.

Gansey se simţea puţin zguduit să fie din nou în partea de nord a Virginiei. Era ca şi cum n-ar fi plecat niciodată. Soarele părea mai necruţător, încingând maşinile noi şi curate, aerul care pătrundea prin instalaţia de ventilaţie mirosea a gaze de eşapament şi a mâncare străină. Arhipelaguri întregi de magazine se înghesuiau izolate pe mări de asfalt. Se părea că totul e scăldat în lumina stopurilor maşinilor, dar că, de fapt, nimic nu stătea pe loc. În căutare de capodopere vegane, Helen reuşi să găsească un loc de parcare în cel mai îndepărtat colţ de la Whole Foods. Se întoarse spre Gansey şi Adam:

— Vreţi să veniţi să mă ajutaţi?

În loc de răspuns, băieţii se zgâiră la ea.

— Vai, ce surpriză! O să las motorul pornit, zise ea.

Imediat după ce Helen închise portiera, Gansey se întoarse să-l vadă mai bine pe Adam, pe

bancheta din spate, şi-şi puse obrazul pe pielea rece a tetierei.

— Eşti bine?

Adam părea că se topise cumva, luând forma banchetei.

— Mă rog să nu mai fi crescut de anul trecut, zise el.

Gansey mersese cu Adam să probeze un costum în iarna care trecuse.

— Eu l-am probat pe-al meu înainte să plecăm. Nu cred că te-ai mai înălţat. Au trecut doar câteva luni.

Adam închise ochii.

— O să fie bine.

— Nu-mi mai spune asta. Nu pot…

Adam se opri şi-şi întinse picioarele şi mai mult atingând practic portiera din partea opusă.

— Hai să vorbim de altceva!

— Ce altceva avem de zis?

Blue.

Adam rămase tăcut.

Încetează, Gansey!

— Malory? întrebă Adam. Te-a mai căutat?

Nu o făcuse. Gansey formă numărul profesorului britanic. Auzi un dublu click, semn că apelase un număr din Marea Britanie, iar de la celălalt capăt al liniei se auzi vocea lui Malory.

— Ce-i?

Părea surprins că răspunsese la telefon. În fundal, se auzeau o mulţime de zgomote.

— Gansey sunt. E un moment nepotrivit?

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Băiatul puse telefonul pe speaker şi-l apropie de Adam.

— V-aţi mai gândit la problemele noastre? Nu? Păi, să vedeţi că avem una nouă.

— Care anume?

Îi povesti.

— Lasă-mă un minut să mă gândesc, zise Malory.

Linia era bruiată de o mulţime de paraziţi. La un moment dat, se auzi un strigăt îngrozitor.

— Ce naiba e sunetul ăsta?

— Păsări, Gansey, împăratul păsărilor.

— Un vultur? întrebă băiatul, după ce schimbă o privire cu Adam.

— Fără blasfemii. Porumbei! Astăzi sunt regionalele. Cândva participam şi eu. Nu mai am timp în vremurile astea, dar tot îmi place să mă uit la un porumbel din rasa Voorburg Shield Cropper.

— Eşti la o expoziţie de porumbei, constată Gansey.

— Ah, dacă ai putea să-i vezi…

De lângă profesor, o boxă începu să urle îngrozitor. Adam strâmbă din nas. Gansey glumi.

— E un Voorburg Shield Cropper.

— O, sunt atât de multe alte lucruri minunate aici, răspunse Malory.

— Mai minunate decât Voorburg Shield Cropper? Spune-mi la ce te uiţi *chiar acum.*

Malory plesni din buze – era cu adevărat cel mai nepotrivit om cu care să vorbeşti la telefon – şi se gândi o clipă.

— Mă uit la… ce-o fi asta? Anglia de Vest,

rotitor, cred, da, un exemplu minunat. Ar trebui să-i vezi moţul. Chiar lângă el este unul micuţ şi înfiorător, Thuringen Field. Eu nu am avut niciodată vreunul, dar sunt absolut convins că n-ar trebui să aibă gâtul ăsta hidos, de armăsar. N-am deci nici cea mai vagă idee ce este cel la care mă uit. Hai să citesc eticheta: Anatolian Ringbeater. Bineînţeles. O, şi mai e şi un German Beauty Homer!

— O, păi, ăştia sunt favoriţii mei, zise Gansey. Sunt un mare fan al German Beauty Homer.

— Gansey, fii serios! zise Malory pe un ton ţeapăn. Ăştia arată ca nişte nenorociţi de papagali de mare.

Corpul lui Adam se cutremura din cauza hohotelor mute de râs. Gansey făcu şi el o pauză ca să-şi recapete respiraţia înainte să întrebe:

— Dar ce se aude acolo în fundal?

— Lasă-mă să arunc o privire, răspunse Malory, după care se auzi un fel de sfârâit, urmat de glasul profesorului, mai puternic decât fusese înainte. E o licitaţie pentru nişte păsări.

— Ce fel? Spune-mi, te rog, că sunt nişte… German Beauty Homer.

Adam, nemaiputând să reziste, începu să-şi muşte mâna, dar tot scăpă câteva chicoteli.

— Pouter pigmeu, răspunse Malory. Ai naibii de răi!

Gansey rosti mut *Blue* către Adam, iar acesta scoase un fel de vaiet, fiindcă nu se mai putea abţine să nu râdă.

— Pe mine nu m-ai dus niciodată la o expoziţie de porumbei când am fost acolo, zise Gansey pe

un ton încărcat de reproş.

— Aveam altele de făcut, răspunse profesorul. Ca şi acum. Iată ce cred eu despre meridianul vostru energetic. Pădurea voastră e un fel de apariţie şi, din câte ştiu eu lucrurile astea, fără o sursă zdravănă de energie, ea nu poate decât să pâlpâie.

— Dar am trezit meridianul, protestă Gansey. Uneori e atât de puternic, încât transformatoarele de pe-aici sar în aer.

— Da, dar ai spus că se întrerupe şi electricitatea, nu-i aşa?

Gansey îl aprobă fără mare entuziasm. Acum se gândea la modul în care Noah dispăruse în Dollar City.

— Îţi dai seama deci că pădurea voastră ar putea fi înfometată, dar şi supraîncărcată. Dumnezeule, omule, vrei să fii mai atent cu chestia aia? M-ai lovit! Îmi pare rău! Da, aşa cred şi eu că eşti. Şi mie mi-ar părea rău dacă ar trebui să susţin că monstruozitatea aia e a mea. Gâtul ăla ca un cârnat… Ce-ai zis?

Se auziră câteva foşnituri înfundate, apoi vocea lui Malory:

— Îmi cer iertare, Gansey. Aşa-s unii oameni. Cred că ar trebui să vă gândiţi cum să stabilizaţi meridianul. M-am aşteptat la descărcări, dar nu şi la pene de energie.

— Ai vreo idee?

— Am avut o mulţime de idei, chiar în ultimul minut, zise Malory. Mi-ar plăcea să văd meridianul ăsta al tău. Eşti dispus… într-o zi…?

— Eşti bine-venit oricând, zise Gansey cu seriozitate, fiindcă Malory, în pofida felului său de a fi, era cel mai vechi aliat al său.

— Excelent, excelent! zise Malory. Acum, dacă nu te superi, tocmai am văzut o pereche de Shield Coppers.

Își luară la revedere. Gansey întoarse privirea spre Adam, care, după multă vreme, semăna iar cu el însuşi. Mulţumi în gând pentru motivul acelei schimbări.

— Păi, nu prea îmi dau seama cât ne-a ajutat chestia asta.

— Oricum, zise Adam, am aflat că porumbeii German Beauty Homer arată ca nişte papagali de mare.

*

Primul lucru pe care îl făcu Ronan după plecarea lui Gansey fu să ia cheile de la Camaro. Nu avea un plan precis. Dorea să vadă dacă se potrivesc în încuietoare.

În lumina soarelui de vară, Porcul strălucea ca o nestemată în buruieni şi pietriş. Ronan îşi puse mâna pe aripa din spate şi apoi o urcă uşor până pe capotă. Până şi asta i se părea interzis; maşina aceea era atât de mult a lui Gansey, încât simţea că de unde era prietenul său putea probabil să simtă această minoră agresiune. Când ridică palma, văzu că de ea se lipise un praf verde. Se lăsă pradă uimirii provocate de multitudinea de detalii pe care le percepea. Trebuia să-şi aducă

aminte lucrurile astea când visa. Sentimentul acela: bătăile inimii, polenul lipit de palmă, sudoarea de iulie, care i se scurgea pe piept, mirosul de benzină şi de la grătarul unui vecin. Percepea fiecare fir de iarbă până la cel mai mic detaliu. Dacă ar fi putut visa în felul acela, ar fi fost capabil să extragă orice. Inclusiv toată maşina aceea nenorocită.

Băgă cheia în broască. Se potrivi.

O răsuci.

Încuietoarea clănţăni uşor.

Un zâmbet i se cuibări pe faţă, deşi nu era nimeni să-l vadă. Mai ales fiindcă nu era nimeni să-l vadă.

Ronan se aruncă pe scaunul şoferului. Vinilinul era infernal de cald din cauza soarelui, dar reuşi pur şi simplu să ignore senzaţia aceea. Era doar un amănunt care făcea ca momentul să fie real şi nu doar un vis. Încet, mângâie cu un deget volanul subţire şi îşi puse palma pe schimbătorul de viteze.

Lui Gansey i-ar fi stat inima în loc dacă l-ar fi văzut pe Ronan Lynch în momentul acela. Asta dacă nu cumva cheia nu se potrivea în contact.

Băiatul apăsă frâna şi ambreiajul, băgă cheia şi o răsuci.

Motorul prinse viaţă. Ronan rânji.

Ca la o comandă, telefonul zbârnâi în urma unui mesaj. Îl scoase din buzunar. Era de la Kavinsky:

maşina mea nouă e supertare, ne vedem diseară @ 11

*

O oră mai târziu, Noah o invita pe Blue să intre în Monmouth Manufacturing. Lumina soarelui făcea ca spaţiul acela să pară imens şi drăgălaş. Aerul închis mirosea a lemn vechi, a mentă şi a zece mii de pagini despre Glendower.

Deşi Gansey nu plecase decât de câteva ore, avea senzaţia că lipsea mai demult şi că doar interiorul acesta rămăsese în urma lui.

— Unde e Ronan? şopti ea, în timp ce Noah închidea uşa în urma lor.

— Face năzbâtii, zise încet şi Noah.

Era ciudat să se afle acolo în lipsa tuturor. Pur şi simplu, vorbitul părea interzis.

— Nu putem face nimic pentru el, urmă băiatul.

— Eşti sigur? murmură Blue. Sunt capabilă de o mulţime de lucruri.

— Nu şi în legătură cu asta.

Fata ezită lângă uşă. În lipsa lui Ronan şi a lui Gansey, se simţea ca un spărgător. Singura ei intenţie era aceea de a găsi o cale prin care să-şi înghesuie în minte tot ceea ce reprezenta Monmouth Manufacturing. Acum însă ardea de nerăbdare să intre.

Noah îi întinse mâna. Ea o acceptă – era foarte rece, ca de obicei – şi împreună se întoarseră cu faţa spre camera imensă. Băiatul trase adânc aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să exploreze o junglă şi nu să înainteze în sufrageria băieţilor. Fiindcă erau doar ei doi, părea mai mare. Tavanul

acoperit de pânze de păianjen era undeva sus, iar firele de praf dansau deasupra capetelor lor. Priviră într-o parte ca să poată citi cu voce tare titlurile cărţilor. Blue se uită prin telescop la Henrietta. Noah lipi cu grijă unul dintre acoperişurile distruse ale machetei lui Gansey. Merseră la frigiderul înghesuit în baie. Blue îşi alese un suc. Noah luă o lingură de plastic pe care o analiză în lumină, în timp ce Blue o hrăni pe Drujbă cu rămăşiţele unui hamburger. Închiseră uşa camerei lui Ronan. Reuşiseră să accepte prezenţa ubicuă a lui Gansey în restul apartamentului, dar cea a lui Ronan era cu siguranţă mult mai apăsătoare. Noah îi arătă lui Blue camera sa. Săriră puţin pe patul său cu aşternut perfect şi jucară un meci foarte prost de biliard. Noah se întinse pe canapeaua cea nouă, în timp ce Blue reuşi să convingă vechiul pick-up să cânte un album mult prea sofisticat ca să îi intereseze pe vreunul dintre ei. Deschiseră toate sertarele biroului din camera principală. În cel mai de sus, găsiră unul din EpiPen-urile lui Gansey, printre instrumentele de scris. Fata imită scrisul de mână rotunjit al băiatului pe una din chitanţele de la Nino’s, iar Noah îşi puse un bluzon de uniformă pe care îl găsise înghesuit sub birou. Fata mestecă o frunză de mentă şi apoi suflă în faţa lui Noah.

În patru labe, parcurseră încet prinţul pe care Gansey îl realizase după fotografia aeriană a meridianului şi pe care îl întinsese de-a lungul camerei. Mâzgălise notiţe enigmatice pe marginile fotografiei. Unele erau coordonate. Altele, doar explicaţii topografice. Erau însă şi versuri din

melodiile Beatles.

Într-un final, ajunseră la patul lui Gansey, care nu era nimic altceva decât o saltea pe un suport de metal. Stătea într-un dreptunghi de lumină în mijlocul camerei, într-un unghi care sugera că ar fi fost mai degrabă o maşină parcată acolo. Fără să se fi înţeles dinainte, se aşezară pe pătură, luând fiecare câte una din pernele lui Gansey. Fata se simţea somnoroasă, dar şi imorală. Mirosi marginea feţei de pernă: mentă şi grâu copt, adică exact Gansey.

În timp ce se lăsară încălziţi de lumina puternică, fata îndrăzni să-şi spună ei înseşi:

M-am îndrăgostit de Richard Gansey.

Într-un fel, era mai simplu să fie sinceră decât să se prefacă. N-avea, desigur, ce face, aşa că era mai bine să se comporte aşa cum proceda cu coşurile: le storceai, durea şi gata.

Desigur, mai era un adevăr, unul contrariu, care devenea evident.

Nu-l iubesc pe Adam Parrish.

Fata oftă.

— Câteodată, mă prefac că sunt ca el, zise Noah cu voce înfundată.

— Cum anume?

Băiatul tăcu o clipă, pe gânduri.

— În viaţă.

Blue îşi trecu un braţ peste gâtul rece al lui Noah. Chiar nu existau cuvinte care să poată alina tristeţea propriei morţi. Câteva minute rămaseră tăcuţi, aproape somnoroşi, cuibăriţi în perne.

— Am auzit că nu vrei să-l săruţi pe Adam, zise

Noah.

Fata îşi ascunse în pernă obrajii care îi luaseră brusc foc.

— Să ştii că mie nu-mi pasă, zise el, după care, cu amuzament, lansă o presupunere: cam miroase, nu-i aşa?

— Ba nu miroase! exclamă Blue. Faza e că încă de când eram mică toate clarvăzătoarele pe care le cunosc mi-au spus că, dacă îmi voi săruta sufletul-pereche, acesta va muri.

Jumătatea de sprânceană a lui Noah care nu era îngropată în pernă se ridică brusc. Nasul băiatului îi păru lui Blue mai coroiat decât îl văzuse vreodată.

— Şi Adam e sufletul tău pereche?

— Nu, îi spuse Blue, uimită ea însăşi de viteza cu care răspunsese şi de cât de vie îi rămăsese în memorie imaginea cutiei îndoite de lovitura lui Adam. Vreau să spun că nu ştiu cu adevărat. Ca să fiu însă sigură, nu sărut pe nimeni.

Faptul că era mort îl făcea pe Noah să fie mai deschis la genul ăsta de prevestire, aşa încât băiatul insistă.

— Este *când* sau *dacă?*

— Ce vrei să spui?

— Păi, *dacă îţi* săruţi sufletul-pereche, el va muri. Sau *când* îţi săruţi sufletul-pereche, el va muri.

— Nu mă prind care e diferenţa.

Noah îşi frecă obrazul de faţa de pernă.

— Mmmmoale, observă el, după care continuă. Una e din vina ta, dar, în celălalt caz, tu pur şi

simplu eşti acolo. Gen, se întâmplă să fii şi tu lângă el când moare. Deci, tu îl săruţi şi, BAM, îl sfâşie un urs. Nu e în niciun fel vina ta. N-ar trebui să te simţi vinovată. Fiindcă nu ai ce face.

— Cred că e *dacă.* Toţi au spus *dacă.*

— Nasol. Şi deci n-o să te pupi cu nimeni niciodată?

— Aşa se pare.

Noah îşi frecă mizeria de pe obraz. Nu se lăsa curăţată. Nu dispărea niciodată.

— Eu ştiu pe cineva pe care ai putea să-l săruţi, zise el.

— Pe cine? întrebă ea, dar îi sesiză imediat privirea amuzată. Ah, bine.

Băiatul ridică din umeri. Era probabil singura persoană pe care o cunoştea Blue care putea face perfect acest gest, deşi era întins pe pat.

— Doar n-o să mă mai omori o dată. Vreau să zic, dacă eşti curioasă…

Nu se gândise la asta. E drept că nici nu avusese de ce. A fi incapabil să săruţi pe cineva era cumva la fel cu a fi sărac. A încercase mereu să nu tânjească la lucruri pe care nu le-ar fi putut avea niciodată. Dar acum…

— Bine, zise ea.

— Poftim?

— Am zis, bine.

Băiatul roşi. Mai exact, fiindcă era foarte palid de obicei, reveni la o culoare normală.

— Păi… zise el ridicându-se într-un cot. În regulă.

— Bine.

Fata îşi scoase faţa din pernă.

— Aşa, ca…

Noah se întinse spre ea. Blue simţi un fior pentru o jumătate de secundă. Nu. Pentru un sfert de secundă. Pentru că imediat după aceea atingerea lui deveni prea fermă pe buzele ei încordate. Gura lui apăsă până când dinţii se întâlniră. Toată chestia aia era deodată vâscoasă, gâdilitoare şi ilară.

Amândoi izbucniră într-un râs jenat, iar Noah exclamă:

— Bleah!

Blue se gândi să se şteargă la gură cu dosul palmei, dar consideră că gestul ar fi fost cumva nepoliticos. Nu fusese nimic spectaculos.

— Păi… începu fata.

— Stai! o întrerupse Noah. Stai, stai, stai! continuă el scoţându-şi un fir de păr din gură. Nu eram pregătit.

Începu să-şi scuture mâinile de parcă buzele lui Blue ar fi făcut parte dintr-o întrecere sportivă şi i-ar fi fost frică să nu facă vreo crampă.

— Hai! îl îndemnă Blue.

De data aceasta, se apropiară doar cât să-şi simtă răsuflarea şi izbucniră amândoi în râs. Ea se apropie şi primi în schimb un sărut care o făcu să simtă că s-a pupat cu maşina de spălat vase.

— Fac eu ceva greşit? întrebă ea.

— Uneori e mai bine cu limba, răspunse el ezitant, după care se priviră unul pe celălalt.

— Eşti sigur c-ai mai făcut chestia asta? îl întrebă Blue, mijind ochii.

— Hei! protestă el. Pentru mine e ciudat, fiindcă e vorba de *tine.*

— Păi, şi pentru mine e ciudat, fiindcă e vorba despre *tine.*

— Ne-am putea opri.

— Cred c-aşa ar trebui.

Noah se ridică mai bine pe cot şi privi distrat spre tavan. Într-un târziu, o privi din nou.

— Ai văzut în filme. Săruturi vreau să spun. Buzele tale ar trebui să arate ca şi cum ar vrea să fie sărutate.

— Păi, şi cum arată acum? întrebă Blue, pipăindu-şi gura.

— Parcă s-ar îmbrăţişa.

Fata îşi ţuguie buzele şi apoi le aduse la normal. Înţelegea ce spunea Noah.

— Imaginează-ţi că eşti într-un film, sugeră băiatul.

Oftă şi începu să răscolească printre amintiri, până descoperi una potrivită. Nu era însă o scenă de film, ci sărutul pe care copacul visurilor i-l arătase în Cabeswater. Primul şi singurul sărut cu Gansey, chiar înainte ca el să moară. Se gândi la cât de frumoasă e gura lui atunci când zâmbeşte. Cât de plăcuţi îi sunt ochii când râde.

Luând-o de gât, Noah se trase mai aproape şi o mai sărută o dată. De data asta, se dovedi mai degrabă un gând decât un sentiment, o căldură moale care porni din gură şi se răspândi în tot restul fiinţei ei. O prinse tandru de ceafă cu mâna lui rece şi o sărută din nou. Buzele se despărţiră. Nu era doar o atingere, un act. Era o simplificare a

amândurora: nu mai erau Noah Czerny şi Blue Sargent, ci doar *el* şi *ea.* Dar nici măcar aşa! Erau fărâma de timp pe care o ţineau captivă între ei.

O, gândi Blue, *deci asta nu pot avea niciodată!*

Faptul că nu avea voie să sărute pe nimeni nu fusese prea diferit de postura de a nu avea un telefon mobil, deşi toţi colegii se jucau cu câte unul, de a şti că nu va putea să studieze ecologia în străinătate, la facultate, sau să călătorească. Nu fusese prea deosebit nici de conştiinţa faptului că pădurea Cabeswater avea să fie singurul lucru extraordinar din viaţa ei.

Toate astea erau de nesuportat, dar ea trebuise să se descurce, să se obişnuiască.

Nu era însă nimic îngrozitor în săruturile lui Noah Czerny, cu excepţia faptului că era rece. Îl lăsă să o sărute şi îi răspunse şi ea, până când el se trase înapoi sprijinit în cot şi îşi şterse de pe obraji câteva din lacrimile ei. Mizeria de pe faţă îi devenise foarte întunecată, iar toată fiinţa lui era atât de rece, încât fata începuse să tremure. Blue îi zâmbi pierdută.

— A fost superfain!

El ridică din nou din umeri, cu ochi îndureraţi. Se pierdea. Fata nu vedea încă prin el, dar simţea că nu-şi poate aminti cum arată, deşi era lângă el. Noah întoarse capul, iar ea îl văzu înghiţindu-şi saliva.

— Te-aş fi invitat în oraş, dacă aş fi fost viu, murmură el.

Nimic nu era drept pe lume.

— Iar eu aş fi acceptat.

Fata a mai avut timp doar să-l vadă zâmbind stins. Noah dispăru.

Se rostogoli pe spate în mijlocul patului devenit brusc pustiu. Deasupra ei, soarele de vară făcea să strălucească grăunţele de praf. Blue îşi atinse gura. O simţea la fel ca de obicei. Nu ca şi când ar fi avut parte de primul şi ultimul ei sărut.

32

— Urcă! zise Ronan.

— Unde mergem? întrebă Matthew în timp ce se suia în maşină, aruncându-şi geanta pe bancheta din spate.

Mezinul închise portiera. Interiorul maşinii începu instantaneu să miroasă ca o mostră de colonie.

Ronan băgă BMW-ul în viteză. Aglionby începu să se micşoreze în oglinda retrovizoare.

— Acasă.

— *Acasă?* icni Matthew care se prinse de mânerul uşii şi se uită peste umăr de parcă s-ar fi temut ca nu cumva trecătorii să le anticipeze destinaţia.

— Ronan, *nu putem!* Declan a zis…

Fratele mai mare apăsă brusc frâna. Cauciucurile scârţâiră obedient, iar maşina se opri brusc lângă trotuar. Autoturismul din spatele lor claxonă sălbatic şi-i ocoli.

— Poţi să cobori aici, dacă vrei, şi să te întorci. Eu, unul, mă duc. Vii cu mine sau nu?

Ochii şi aşa rotunzi ai fratelui său se rotunjiseră

şi mai tare.

— Declan…

— Nu-i rosti numele!

Pe bărbia lui Matthew apărură câteva cute foarte subţiri, ceea ce însemna, încă de când avea trei sau patru ani, că e pe cale să plângă. Nu izbucni însă în plâns. Preţ de o clipă, Ronan îşi dori să fi fost capabil să nu-l urască pe Declan. De dragul lui Matthew.

— Bine, zise băiatul. Dar eşti sigur c-o să fie în regulă?

— Nu, răspunse Ronan, fiindcă el spunea întotdeauna adevărul, dar fratele său mai mic îşi fixă centura.

Ronan răscoli prin playerul său MP3 până când găsi playlist-ul cu muzică bouzouki. Matthew nu mai cântase de când murise Niall Lynch, dar fusese destul de bun. Părea cumva logic. Muzica de demult îi aducea aminte câte puţin de tatăl său, de fiecare dată când începea un cântec nou. Era un prilej potrivit să o audă din nou.

În timp ce prima melodie începu să se reverse din difuzoare, fratele mai mic îşi scoase tot aerul din plămâni, iar Ronan conduse până acasă pentru a doua oară.

*

De data aceasta, era cu totul altceva. Cu Matthew alături de el, întoarcerea la Fermă era mult mai familiară decât înainte, dar în acelaşi timp prezenţa lui era un avertisment constant cu

privire la cât de interzis era ceea ce făceau. Lumina soarelui îl făcea şi ea mai agitat, ca şi cum strălucirea dimineţii i-ar fi făcut cumva mai vizibili, mai expuşi în vreme ce parcurgeau drumul spre casă.

Ronan încetini îndeajuns pentru a verifica dacă maşina surorii medicale lipsea din parcare, după care ocoli casa până ajunse în dreptul unei barăci imense, vopsite în verde murdar şi destinată echipamentelor.

— Deschide uşa! îi ceru lui Matthew. Mai repede!

Băiatul ieşi repede afară, dădu deoparte nişte lujeri de viţă sălbatică şi împinse cu greutate uşa metalică. Trase deoparte o maşină mică şi ruginită de tuns iarba, iar Ronan intră cu spatele în baracă. Închise motorul, după aceea uşa şi verifică grijuliu dacă nu rămăseseră urme de cauciucuri prea evidente.

— James Bond, remarcă Matthew inexplicabil şi cu o voioşie incredibilă. Ce e aia?

Ronan avea în mână cutia-puzzle.

— E de la nişte pantofi.

Fratele mai mic privi mai atent, încercând să înţeleagă. Erau câteva amănunte: cutia perfect pătrată era în mod clar făcută din lemn, acoperită cu semne ciudate şi părea cu câţiva centimetri buni mai scurtă decât picioarele lui Ronan.

— OK! zise Matthew clipind des.

Merse până la uşa din spate, unde găsi o cheie ascunsă după un stativ pentru bocanci.

— Aşteaptă! îl preveni Ronan. Fii numai ochi şi

urechi! Dacă vezi pe cineva venind pe drum, cobori imediat la subsol. Şi închide-ţi telefonul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, desigur! Eşti deştept!

Matthew se năpusti în casă înaintea lui Ronan, care privi peste umăr înainte să închidă uşa în urma lor. Auzi paşii fratelui său cum se îndreaptă spre camera de zi, ezită şi apoi tropăi cu hotărâre în sus pe scări, către fostul său dormitor. Afecţiunea lui Matthew fusese întotdeauna neîndemânatică şi demonstrativă şi probabil că nu ştiuse cum să se comporte cu mama lor care stătea acum nemişcată.

Ronan merse pe holul către camera de zi ceva mai încet, ascultând la fiecare pas dacă nu cumva se aude zgomotul unei maşini. Încăperea era mai întunecată şi mai tăcută decât holul, fiindcă nu avea ferestre care să lase să intre arşiţa amiezii sau trilurile păsărilor. Uşa către subsol era pe peretele îndepărtat, aşa încât ar fi putut să i se alăture lui Matthew dacă ar fi venit cineva.

Merse direct la biroul lipit de perete, fără să se uite la mama lui. Tatăl lui obişnuia să rostească „birou” în aşa fel încât sugera că simpla piesă de mobilier e o întreagă clădire cu funcţionari şi încăperi speciale. Ca şi cum activitatea lui ar fi avut nevoie de vreo hârtie. Ronan se întrebă dacă mama lui ştiuse vreodată cu ce se ocupa Niall Lynch. Cu siguranţă era conştientă. Ştiuse probabil şi că provine dintr-un vis. Deodată, se simţi cuprins de o panică paralizantă.

Oare şi eu sunt o creatură din vis? Aş şti dacă

aş fi?

Raţiunea îi domoli repede bătăile inimii. Toţi băieţii aveau albume cu fotografii de când erau mici şi fişe medicale din spital. El avea grupă sanguină, iar, dacă tatăl lui l-ar fi visat, acum ar fi fost nemişcat la fel ca mama lui. Fusese născut, nu adus din vis. El era real.

Dar ce e real?

Odată ce era scos din vis, un lucru devenea real? Şi dacă da, fusese aşa încă de când se gândise prima dată la el?

Privi în treacăt spre mama lui. *Acum* părea lipsită de raţiune, aşa cum stătea nemişcată şi nepăsătoare de atâtea luni. Dar nu se îndoise niciodată de ea înainte de moartea tatălui lor, nici măcar când era singurul părinte prezent vreme îndelungată.

Ea nu e nimic fără tata.

Declan nu avea dreptate. Ea exista separat de Niall Lynch, chiar dacă el fusese singurul ei creator.

Ronan se îndreptă înapoi spre birou. Lăsă cutia pe el şi deschise sertarul principal. Acolo găsi o copie a testamentului tatălui său, exact aşa cum şi-o amintea.

Fără să-şi bată capul să recitească primele articole ale documentului – care n-ar fi făcut decât să-l enerveze –, trecu direct la ultima pagină. Acolo era un paragraf, chiar deasupra semnăturii tatălui său.

ÎN MOMENTUL SCRIERII ACESTUI TESTAMENT, NIALL LYNCH ERA ÎN DEPLINĂTATEA FACULTĂŢILOR

MINTALE, A MEMORIEI ŞI A ÎNŢELEGERII LUMII, FĂRĂ A FI CONSTRÂNS SAU ÎN VREUN FEL INAPT DE A SCRIE UN TESTAMENT. ACEST DOCUMENT TREBUIE CONSIDERAT VALABIL PÂNĂ LA CREAREA UNUIA NOU.

SEMNAT ASTĂZI:

T’LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N’ACREA

Ronan privi cu atenţie ultima frază. Luă cutia-puzzle şi întoarse spre el faţeta dedicată limbii necunoscute. Introducerea fiecărui cuvânt era îngrozitor de grea. Deşi nu putea înţelege cum reuşeşte lucrul ăsta, cutia reţinea şi cuvintele anterioare, pentru a putea aplica regulile gramaticale. Probabil că aşa funcţionase în vis. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să meargă şi în viaţa reală.

Se încruntă, privind la traducere:

Acest document trebuie considerat valabil până la crearea unuia nou.

Urmări cu degetul pe hârtie şi compară cele două fraze. Cea tradusă era identică cu cea din testament. Dar de ce ar fi scris tatăl său acelaşi lucru în două limbi diferite?

Speranţa – nu-şi dăduse seama niciodată că o are până când nu dispăru – se estompă încet din mintea sa. Avusese dreptate cu privire la limbă, dar se înşelase cu privire la caracterul secret al mesajului. Sau, dacă tatăl său dorise să zică şi altceva, el nu era îndeajuns de inteligent ca să priceapă.

Ronan închise sertarul şi împături testamentul

pe care îl băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor ca să-l ia cu el. Chiar în momentul acela, Matthew apăru în pragul uşii, cu atâta viteză încât se lovi cu umărul de tocul de lemn.

— Mişto! zise Ronan sarcastic.

— Cred că e cineva aici, zise repede fratele mai mic, cu glas gâtuit şi şoptit.

Priviră amândoi spre uşa de la subsol.

— Ce fel de maşină? întrebă Ronan.

— Nu, în casă, zise Matthew, clătinând energic din cap.

Deşi era imposibil, Ronan simţi cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Pe urmă, auzi şi el zgomotul venind dintr-o altă parte a casei.

Ţac-ţac-ţac-ţac!

Oroarea Nopţii! Ronan nu se gândise la asta. Se năpusti în partea cealaltă a camerei şi-l trase şi pe Matthew după el.

Dinspre bucătărie se auzea un zgrepţănat.

— În subsol? icni Matthew şocat.

Ronan nu-i răspunse. Închise bine uşa camerei de zi şi privi neliniştit în jur.

— Scaunul! şuieră el către fratele mai mic. *Repede!*

Matthew veni imediat cu un scaun elegant şi fără braţe. Ronan încercă să-l potrivească în aşa fel încât să blocheze uşa, dar clanţa de modă veche îi zădărnici eforturile. Chiar şi dacă ar fi fost una obişnuită, scaunul nu era suficient de înalt ca să ajungă până la ea.

Ţac-ţac-ţac-ţac!

— Ronan? şopti Matthew.

Băiatul se îndreptă spre un cufăr din lemn de cedru pe care stăteau trei recipiente vechi pentru făină. Îi verifică greutatea şi apoi începu să împingă.

— Haide! Ajută-mă! mârâi el.

Matthew veni imediat şi îşi potrivi umărul pe ladă.

Ghearele ţăcăneau pe duşumeaua holului. Hârşâit. Cufărul de cedru se opri chiar în faţa uşii. La Monmouth, raftul de cărţi se dovedise îndeajuns de greu ca să o ţină prizonieră pe Oroarea Nopţii în dormitorul său. Ronan spera să obţină aceleaşi rezultate şi cu cufărul acela.

Matthew se uită uluit la fratele său, care se urcă pe cutia de lemn de cedru. Ronan întinse un braţ şi îmbrăţişă capul creţ, o singură dată, cu putere, după care îl îndepărtă.

— Stai lângă mama! şuieră el. N-are nicio treabă cu tine. Pe mine mă vrea.

— Ro…

— Dar dacă trece de mine, nu te gândi prea mult. Luptă-te!

Matthew se retrase în mijlocul camerei, acolo unde Aurora Lynch stătea senină şi total nemişcată. Ronan îl văzu cum se ghemuieşte lângă scaun, luând în palme mâna mamei lor. N-ar fi trebuit să-l aducă niciodată aici. Uşa tremură.

Matthew tresări, surprins şi înfricoşat. Aurora rămase la fel.

Ronan prinse zdravăn mânerul uşii care începuse să se mişte. Se auzi un zgomot de parcă apa ar fi picurat dintr-un robinet.

Uşa se cutremură din nou.

Matthew tresări. Cufărul de cedru nu se mişcă. Era foarte greu, mai masiv decât Oroarea Nopţii. Puterea creaturii întunecate consta în gheare şi cioc.

Balamalele scârţâiră de încă trei ori. Urmă o pauză lungă.

Era posibil să se fi răzgândit.

Ronan nu se gândise însă la următorul lor pas. Nu puteau risca să deschidă uşa, fiindcă demonul acela putea să se afle încă de partea cealaltă. Poate ar fi trebuit să se ducă de unul singur – oamenii-pasăre nu se arătaseră niciodată interesaţi de altcineva. Îl dispreţuiau doar pe Ronan. Întreaga sa fiinţă se împotrivea ideii de a-i lăsa singuri pe fratele şi pe mama sa, dar, pe de altă parte, ştia că ei ar fi fost mai în siguranţă în lipsa lui.

Trecură câteva minute lungi şi liniştite. Pe urmă, de undeva din casă se auzi o uşă trântită.

Matthew şi Ronan se priviră unul pe celălalt. Sunetul acela nu păruse să fie deloc grăbit, ba chiar se putea să fi fost făcut de un om. Nu era defel ceea ce aştepta Ronan de la Oroarea Nopţii. Curând, pe hol începură să se audă nişte paşi obişnuiţi. În mintea lui Ronan se învârteau o mulţime de posibilităţi, niciuna foarte bună. Nu mai era timp să mute cufărul de cedru fără să atragă atenţia. N-avea sens nici să-l prevină pe nou-venit de prezenţa creaturii de coşmar. Prezenţa lui Ronan ar fi agravat lucrurile.

— Ascunde-te! îi porunci Ronan lui Matthew.

Fratele mai mic era însă paralizat de frică, aşa încât trebui să-l apuce de mânecă şi să-l tragă în colţ. Avură timp doar pentru a se ghemui în spatele covoarelor făcute sul acolo. Ar fi fost cu siguranţă descoperiţi la o privire atentă, dar aşa, în semiîntunericul încăperii, se gândi că au o şansă.

Mai multe minute după aceea, după ce duşumelele casei scârţâiră în alte încăperi, cineva încercă să deschidă uşa. De data asta, era cu siguranţă *cineva* şi nu *ceva.* De partea cealaltă se auzi un oftat foarte omenesc, iar zgomotul paşilor pe duşumea implica prezenţa unor pantofi.

Ronan îşi duse degetul la buze.

Uşa se deschise doar câţiva centimetri. Urmă un alt icnet şi încă o împingere, după care deschizătura deveni îndeajuns de largă pentru a permite intrarea unei persoane.

Ronan habar n-avea cine ar putea fi. Poate asistenta medicală. Poate chiar Declan, într-o vizită ilicită.

Intrusul se dovedi a fi bărbatul acela chipeş şi vânos, îmbrăcat doar în gri; Ronan nu-l mai văzuse până atunci. Omul Cenuşiu aruncă o privire atât de atentă în camera de zi, încât băiatul se temu că îi va observa acolo, în dosul covoarelor. Interesul bărbatului se îndreptă însă spre Aurora Lynch, care stătea impasibilă în mijlocul camerei.

Ronan se încordă.

Putea sări oricând din ascunzătoarea sa. Dacă străinul acela avea să o atingă…

Omul Cenuşiu nu puse însă mâna pe Aurora. Se aplecă doar ca să-i vadă faţa mai bine. O

examină curios, cu ochii săi pătrunzători, timp de câteva secunde. Urmări cu degetele tuburile şi firele. Își frecă bărbia într-un gest limpede de nedumerire. Într-un final, întrebă cu voce tare:

— De ce eşti închisă aici?

Aurora Lynch nu îi răspunse.

Omul Cenuşiu se întoarse să plece, dar se opri brusc. Cutia-puzzle, care rămăsese pe birou, îi atrăsese atenţia. O luă în mână şi o răsuci pe toate părţile, învârtind una dintre rotiţe şi privind efectul pe care acest lucru îl avea pe celelalte părţi.

O luă cu el.

Ronan îşi duse pumnul la frunte. Şi-ar fi dorit să iasă după el şi să o recupereze, dar nu putea risca să fie descoperit. De unde mai avea el să găsească o altă cutie-puzzle? N-avea de unde şti dacă era capabil să o mai viseze o dată.

Ronan se încorda, gândindu-se dacă să sară la bătaie sau să rămână ascuns. Matthew îi puse o mână pe braţ.

Aşteptară o bucată de vreme. Într-un final, auziră o maşină care porneşte din faţa casei şi se îndepărtează pe drum.

Ieşiră din ascunzătoare. Matthew se lipi de Ronan, amintindu-i acestuia de felul în care s-a comportat Drujbă când era înfricoşată. În mod normal, ar fi protestat, dar de data aceasta nu zise nimic.

— Asta ce-a mai fost? şopti Matthew.

— Există pe lumea asta o mulţime de lucruri rele, răspunse Ronan. Hai să plecăm de-aici.

Matthew îşi sărută mama pe obraz. Ronan se

asigură că testamentul este la locul lui în buzunarul din spate. Pierderea cutiei-puzzle îl ardea încă, dar cel puţin acum avea cu el mesajul misterios al tatălui său. Două paragrafe, două limbi.

Ce încerci să spui, tată?

— Pa, mama! îi spuse el Aurorei.

Băgă mâna în buzunar în căutarea cheilor. Găsi două seturi. De la BMW şi de la Camaro.

— Ne vedem mai încolo!

33

Exact în momentul acela, Richard Campbell Gansey III era la 150 de kilometri de maşina sa iubită. Se afla în parcarea scăldată de soare de pe proprietatea familiei sale din Washington D.C., purtând o cravată de un roşu-intens şi un costum foarte şic, croit dintr-o stofă cu dunguţe. Lângă el stătea Adam, cu faţa lui ciudată şi frumoasă, profilată palid deasupra negrului de antracit al propriului costum. Comandate la acelaşi italian deştept care îi făcea cămăşile lui Gansey, hainele acelea erau armura lui Adam pentru seara ce avea să vină. Costumul mai era şi cea mai scumpă posesiune pe care o avusese vreodată, salariul pe o lună transformat în stofă de lână. Aerul mirosea a *teriyaki,* Cabernet Sauvignon şi benzină de cea mai bună calitate. Undeva, o vioară cânta cu patos. Era imposibil de cald.

Se aflau la 160 de kilometri şi câteva milioane de dolari depărtare de casa în care copilărise

Adam.

Parcarea circulară era un adevărat puzzle de vehicule: sedanuri negre, îmbrăcate parcă în frac, SUV-uri de culoarea violoncelelor, decapotabile argintii, care ţi-ar fi putut încăpea în palmă, coupé-uri de un alb strălucitor cu numere diplomatice. Doi valeţi, care epuizaseră orice variantă de parcare, fumau ţigări şi suflau fumul pe deasupra aripilor unui Mercedes parcat în curba de lângă ei. Florile de trandafir putrezeau pe tufele din spatele lor, dulci şi negre.

Gansey se strecură printre maşini.

— Mare lucru că n-a trebuit să ne chinuim cu parcarea!

Drumul cu elicopterul se resimţea încă în stomacul lui Adam. Pur şi simplu nu-i plăcea să zboare. Lui nu-i păsa că fusese văzut venind cu elicopterul. Înainte de a pleca, petrecuse jumătate de oră încercând să-şi scoată vaselina de sub unghii. Aici visa să ajungă sau să rămână în Henrietta?

— Mare lucru! repetă el.

Doi bărbaţi şi o femeie ieşiră pe uşa din faţă a casei. Gesticulau amplu, iar părţi ale conversaţiei lor ajunseră până la băieţi. *Deja a trecut... legislaţie... idiotul naibii... iar nevastă-sa e o vacă.* De dincolo de uşa deschisă începu să se audă zvonul unei mulţimi de oaspeţi, de parcă ar fi fost adus de cei trei. Înăuntru se vedea un colaj de costume elegante şi coliere de perle. Vuitton şi damasc. Foarte multe. Foarte, foarte multe.

— Iisuse Hristoase! zise Gansey cu dramatism

la vederea adunării. Asta e! se consolă tot el, scuturând un fir inexistent de mătreaţă de pe umărul lui Adam şi băgându-şi o frunză de mentă în gură. E bine pentru ei să te vadă.

Pentru ei. Undeva înăuntru era mama lui Gansey care îşi întindea braţele spre adunarea aceea de costume din D.C., promiţându-le tuturor un loc în Rai în schimbul voturilor. Iar fiul ei era parte a ofertei; nu era nimic mai demn de Congres decât întreaga familie Gansey sub acelaşi acoperiş. Colierele acelea şi cravatele roşii aparţineau celor care aveau să finanţeze candidatura doamnei Richard Gansey II. Aceiaşi pantofi Oxford şi valuri de catifea aveau să-i ofere eventual lui Adam ocazia de a le fi scutier.

E bine pentru ei să te vadă.

Un hohot de râs, ascuţit şi încrezător, sfâşie aerul. Conversaţia se domoli puţin, pentru a-l îngloba în zgomotul de fond.

Cine sunt oamenii ăştia? gândi Adam. *Ce motiv au să creadă că ştiu totul despre restul lumii?*

Trebuia să se străduiască să-şi ascundă furia aceea din ochi. Dacă îşi reamintea constant că are nevoie de ei, *oamenii ăştia* aveau să fie doar un mijloc de a-şi atinge scopul, aveau să facă lucrurile mai uşoare.

În plus, Adam se pricepea de minune să-şi ascundă sentimentele.

Gansey salută musafirii care stăteau în faţa uşii. În pofida protestelor iniţiale, era complet relaxat, un leu în Serengeti.

— Intrăm şi noi, zise el cumva cu emfază.

În momentul acela, Gansey, prietenul lui Adam, pentru care ar fi făcut orice, dispăru, iar în locul lui apăru moştenitorul, născut cu un cordon ombilical de mătase înfăşurat în jurul gâtului, prin vene curgându-i sânge albastru.

Reşedinţa Gansey li se înfăţişă în toată măreţia. O văzură pe Helen, devenită brusc foarte feminină şi evident inabordabilă, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, cu picioarele mai lungi decât drumul de la poarta proprietăţii până în parcare. *Pentru ce să toastăm? Pentru mine, bineînţeles. Ah, da, şi pentru mama.* Erau acolo şi ex-congresmanul Bullock, preşedintele Comitetului Vann-Shoaling, domnul şi doamna John Benderham, cei mai mari sponsori ai ultimei campanii republicane. Adam vedea peste tot feţe pe care le recunoştea din ziare şi de la televiziune. Totul mirosea a foitaj şi a ambiţie.

Cu şaptesprezece ani înainte, Adam se născuse într-o rulotă. Era conştient că toţi cei de acolo pot vedea asta la el.

— Şi ce fac aceşti doi diavoli chipeşi?

Gansey începu să râdă: *Ha-ha-ha.* Adam se întoarse, dar cel care vorbise plecase deja. Cineva îl apucă de mână pe Gansey.

— Dick! Ce bine că te văd!

Vioara nevăzută continuă să se vaite. Acustica încăperii lăsa impresia că instrumentul era ţinut prizonier în şifonierul de lângă uşă. Un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă albă le puse în mâini pahare înalte de şampanie. Erau pline cu bere de ghimbir, dulce şi efervescentă.

Adam luă o palmă pe ceafă; tresări îngrozitor. În mintea lui, căzu încă o dată pe scările casei părinteşti, iar degetele se încleştară în pământ. Părea că nu e în stare să uite de Henrietta. Simţea acut o imagine, o apariţie care plutea în faţa ochilor săi, dar o îndepărtă. Nu aici, nu acum.

— Mereu e nevoie de sânge tânăr, bubui vocea bărbatului.

Adam transpira, oscilând între amintirea dureroasă a unui cer înstelat şi lovitura pe care tocmai o încasase. Gansey luă mâna celuilalt de pe ceafa prietenului său şi i-o strânse cu vigoare. Adam era conştient că tocmai fusese salvat, dar încăperea era prea zgomotoasă şi prea înghesuită ca să-şi manifeste gratitudinea.

— Mai tineri de atât nu se poate, zise Gansey.

— Chiar că sunteţi tineri, răspunse bărbatul.

— Acesta e Adam Parrish. Strânge-i mâna. E mai deştept decât mine. În curând, vom da o asemenea petrecere pentru el.

Adam se trezi cu o carte de vizită în mână; altcineva îi dădu un alt pahar cu bere de ghimbir. Nu, asta era de fapt şampanie. El nu bea însă alcool. Gansey îi luă îndemânatic paharul din mână şi-l aşeză pe un birou vechi, cu încrustaţii de fildeş. Cu degetul îndepărtă o picătură de vin roşu care păta suprafaţa. Vocile se luau la trântă unele cu altele; izbândi cea mai groasă. *Cu opt luni în urmă, ne aflam tot aici, în campania aceea,* începu să vorbească un bărbat care purta un ac imens de cravată către un altul ce avea o frunte enormă şi strălucitoare. *Uneori, trebuie doar să finanţezi şi să*

speri că ajută. Gansey scutura mâini şi se bătea pe umeri. Vorbea cu femei care abia i se prezentau, făcându-le apoi imediat să creadă că sunt cunoştinţe vechi. Întotdeauna îi spunea *Adam Parrish* când îl prezenta. În schimb, lui toată lumea îi spunea *Dick.* Adam adunase deja un buchet de cărţi de vizită. Lovi cu coapsa o piesă de mobilier cu picioarele sculptate în forma unor labe de leu; cristalul irlandez al lămpii de pe ea răsună puternic. O arătare îi atinse cotul. Nu aici, nu acum.

— Te distrezi? întrebă Gansey.

O spusese pe un ton care trăda faptul că el, unul, nu era entuziasmat, dar zâmbetul era imperturbabil. Ochii îi rătăceau prin cameră, în vreme ce toasta în stânga şi-n dreapta. Mai luă un pahar de la un servitor fără chip, care se plimba cu o tavă.

Trecură la persoana următoare, apoi la cealaltă. Zece, cincisprezece, douăzeci de oameni, iar Gansey se transformă în portretul brodat pe o tapiserie al unui tânăr aşteptat de toată America, prinţul, fiul doamnei Richard Gansey II. Toată lumea îl adora.

Adam se întrebă dacă exista măcar un singur zâmbet adevărat în turma aceea de animale bogate.

— Dick, în sfârşit! Ai cumva cheile de la Fiat?

Helen se apropie de ei. Ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui Gansey, fiindcă purta o pereche de pantofi negri cu toc, acceptabili pentru oricare dintre femeile de acolo, dar care pe ea o făceau să

arate incredibil de sexy. Era, gândi Adam, genul de femeie pe care Declan încerca mereu să o obţină, fără să-şi dea seama că ea nu e genul acela. Puteai să iubeşti înfăţişarea strălucitoare şi eficientă a unui tren de mare viteză, dar nu aveai cum să te aştepţi ca el să-ţi întoarcă sentimentele.

— De ce le-aş avea? întrebă Gansey.

— Păi, nu ştiu. Toate maşinile sunt blocate, cu excepţia aceleia. Valeţii sunt idioţi! exclamă ea ridicându-şi privirea spre tavanul decorat cu o pictură ce înfăţişa nişte copaci.

Lui Adam i se părea că ramurile lor se mişcă.

— Mama vrea să mă reped să mai cumpăr nişte băutură. Dacă vii şi tu cu mine, pot să folosesc banda HOV[17] ca să nu-mi petrec tot restul vieţii cumpărând vin, zise ea, după care se îndreptă spre Adam: Ah, Parrish, te-ai făcut prezentabil!

Era o remarcă fără importanţă. Chiar nu conta, dar Adam simţi cum inima îi este străpunsă de un ţurţure de gheaţă.

— Helen! exclamă Gansey. Taci din gură!

— Era un compliment, protestă ea în timp ce un chelner le înlocuia paharele goale cu unele pline.

Nu uita de ce eşti aici! Intri, obţii ce ai nevoie, ieşi. Nu eşti unul dintre ei.

— E în regulă, zise Adam pe un ton egal, încercând să-şi ascundă accentul.

---

[17] *High-occupancy vehicle lane,* o bandă pe autostrăzile americane pe care pot merge mașinile care au cel puțin un pasager și care asigură un trafic mai rapid (n. tr.).

— Voiam să spun că v-am văzut mereu în uniformă de şcoală, zise Helen. Nu aşa…

— Taci din gură! repetă Gansey.

— Ia nu te comporta tu cu mine ca şi cum ai fi la ciclu, doar fiindcă îţi doreşti să fi rămas în iubita ta Henrietta! răspunse Helen.

Pe faţa lui Gansey se întipări o expresie uimită; sora lui ghicise bine. Depărtarea de locul pe care îl iubea îl ucidea pur şi simplu.

— De ce nu l-ai adus pe celălalt? întrebă Helen.

Înainte ca Gansey să poată răspunde, atenţia ei se îndreptă spre altcineva şi dispăru la fel de brusc precum apăruse.

— Ce gând îngrozitor! exclamă brusc Gansey. Ronan printre toţi oamenii ăştia!

O clipă, Adam reuşi să-şi imagineze: draperiile de brocart devorate de flăcări, soţiile elegante urlând de sub clavecin, iar Ronan în mijlocul camerei strigând *Fuck Washington!*

— Eşti gata pentru runda a doua?

Seara părea că nu se va termina niciodată. Adam continua însă să privească în jur.

Sorbi berea de ghimbir. Nu era sigur că nu fusese şampanie, dar ce mai conta? Petrecerea devenise un festin diavolesc. Lumini fantomatice erau expuse din candelabre de alamă, pe platourile de argint filigranat sticleau cărnuri incredibil de albe. Bărbaţii erau în negru, bijuteriile femeilor, verzi şi roşii. Copacii pictaţi pe tavan se aplecau spre ei. Adam era surescitat şi extenuat, cu mintea aici şi aiurea. Nimic nu era real în afară de el sau de Gansey.

În faţa lui se găsea o femeie care tocmai vorbise cu mama prietenului său. Toţi cei care veneau la Gansey fie tocmai vorbiseră cu mama lui, îi strânseseră mâna sau o văzuseră trecând de la un invitat la altul. Era un teatru politic elaborat, în care mama sa părea o viziune eterică: deşi toată lumea îşi amintea că o zărise, nimeni nu o putea localiza în momentul în care vorbea despre ea.

— Ai crescut atât de mult în ultima vreme! zise femeia către Gansey. Cred că ai… continuă ea, ezitând în căutarea unei vârste potrivite.

Adam ştia că ea sesizase stranietatea prietenului său, impresia aceea că el este deopotrivă bătrân şi tânăr, că abia sosise, dar şi că e pe cale să plece. Stânjeneala ei încetă când îl privi pe Adam şi încheie repede:

— Şaptesprezece? Optsprezece?

— Şaptesprezece, doamnă, o informă Gansey cu căldură.

Şi în momentul acela se transformă într-un băiat care bineînţeles că avea şaptesprezece ani, nici mai mult, nici mai puţin. Pe faţa femeii se întipări o expresie de uşurare.

Adam putea simţi aproape fizic apăsarea ramurilor pictate pe tavanul de deasupra lor. Văzu în dreapta, cu coada ochiului, o imagine pe jumătate a lui însuşi, într-o oglindă cu ramă de aur, şi tresări. Reflexia i se păruse greşită.

Se întâmpla. *Nu, nu se întâmplă. Nu aici, nu acum!* O a doua privire îi arătă o imagine mai clară. Nimic straniu. Deocamdată.

— Mi se pare mie sau am citit în ziar că eşti

încă în căutarea bijuteriilor Coroanei? îl întrebă femeia pe Gansey.

— O, de fapt, caut un rege adevărat, răspunse băiatul vorbind îndeajuns de tare ca să acopere viorile (acum erau trei; ultimul lor interlocutor le spusese că sunt de fapt studenţi de la Peabody), ale căror coarde păreau că vibrează undeva sub apă. Un rege velş din secolul al XV-lea.

Femeia râse încântată. Nu-l auzise prea bine pe Gansey şi crezuse că a făcut o glumă. Băiatul izbucni şi el în râs de parcă chiar aşa ar fi fost, spulberând imediat orice senzaţie de stânjeneală ar fi putut crea confuzia aceea. Adam observă cu atenţie.

În final, se întâlniră cu doamna Gansey, care apăru de undeva din spate, ca un vis care se materializează brusc. La fel ca prietenul lui, era frumoasă în felul acela în care poate fi doar cineva care a avut întotdeauna bani. Părea că e normal ca întreaga petrecere să îi fie dedicată. Era demnă de postura de regină a serii.

— Gloria! exclamă doamna Gansey către femeia cu care ei vorbeau deja. Ce-mi place colierul tău! Îţi aduci aminte, desigur, de fiul meu, Dick?

— Bineînţeles. E aşa de înalt! Cred că în curând merge la facultate.

Ambele femei se întoarseră către el în aşteptarea unui răspuns. Viorile cântară şi mai tare.

— Ei bine, o să…

În momentul acela, Gansey fu distras. Nu de

tot, însă existase o pauză între momente. Singurul care sesiză acest lucru se dovedi a fi Adam. Pe urmă, Gansey zise:

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd pe cineva.

Adam îi urmări privirea. Simţea că exista ceva ce rămăsese nespus. Privirea de răspuns a lui Gansey era complicată; nu, nu era în regulă şi nu, Adam nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Băiatul simţi o bucurie scurtă, aproape feroce, că oamenii aceia îl puteau răni şi pe prietenul său. Doamne, cum îi ura!

— Ah, dar chiar văd pe cineva! zise Gansey. Trebuie să vă părăsesc, urmă el impecabil de politicos. Îmi pare rău, dar o să te las în compania… domnişoară Elgin, acesta e prietenul meu, Adam Parrish. Are nişte idei foarte interesante despre drepturile de călătorie. V-aţi gândit în ultima vreme la chestiunea asta?

Adam încercă din răsputeri să-şi amintească ultima dată când abordase subiectul împreună cu Gansey. Era destul de convins că întreaga discuţie se petrecuse la o pizza care se răcise şi se referise la faptul că scanerele din aeroport pot afecta cu radiaţiile lor celulele creierelor celor care zboară foarte des. Acum că îl văzuse însă cum pune problema în adunarea aceea, Adam era convins că prietenul său ar fi putut lesne transforma subiectul într-unul pe care mama să-l rezolve odată aleasă.

— Nu, nu m-am gândit, răspunse Gloria Elgin, uimită de cât de Gansey era Gansey. Noi mergem de obicei cu avionul Cessna al lui Ben. Mi-ar plăcea însă să aud mai multe despre asta.

Când femeia se întoarse spre Adam, Gansey dispăru în mulţime. Pentru o vreme rămase tăcut. El nu era Gansey, nu putea să uimească, era doar un prefăcut cu un pahar de şampanie falsă într-o mână lipsită de vigoare şi făcută parcă din praf. O privi pe domnişoara Elgin. Ea se uită la el printre gene.

Deodată, îşi dădu seama că o intimidează. Aşa cum stătea, îmbrăcat cu costumul său perfect, purtându-şi cu mândrie cravata roşie, tânăr, curat, cu umerii largi, constată că reuşise şi el să refacă alchimia pe care o avea Gansey. Probabil pentru prima dată în viaţa lui cineva îl privea şi vedea *puterea.*

Încercă să apeleze şi el la magia pe care Gansey o răspândise în după-amiaza aceea. Mintea i se zbătea între zgomotul alb al acelei adunări strălucitoare, lucirea fundului paharului de şampanie şi conştiinţa faptului că acela ar fi viitorul său, dacă asta dorea cu adevărat.

era într-o pădure, urmărit de şoapte.

Nu aici.

— Pot să vă umplu din nou paharul? întrebă el, iar faţa domnişoarei Elgin se topi de plăcere în timp ce i-l întindea.

Nu ştii? se întrebă Adam. El, unul, era convins că mâinile sale mai miroseau încă a motorină. *Chiar nu ştii ce sunt?*

Stolul acela de păuni era prea ocupat însă ca să-şi dea seama că era păcălit.

Adam nu-şi mai amintea de ce se afla acolo. Se dizolva într-o halucinaţie a unor oaspeţi

fantomatici, răspândiţi printre cei adevăraţi. *Fiindcă aşa e la Aglionby,* gândi el, încercând cu disperare să revină cu picioarele pe pământ. *Aşa se întâmplă la Aglionby în lumea reală. Aşa se foloseşte educaţia pe care ai muncit atât de mult ca să o capeţi. În felul ăsta poţi scăpa.*

Deodată, în încăpere se auzi un bâzâit electric. Luminile se diminuară, iar becurile începură să sfârâie. Zvonul paharelor se opri în timp ce lămpile mai pâlpâiră o dată.

Iar apoi se stinseră de tot. Era adevărat?

Nu acum.

Soarele apusese, iar interiorul casei era întunecat de-a binelea. Ferestrele se transformaseră în dreptunghiuri neclare de lumină gri, venită de pe stradă. Mirosurile păreau, în mod straniu, mai pronunţate: liliac şi soluţie pentru curăţat covoarele, scorţişoară şi mucegai. Încăperea foşnea tăcut, ca un obor de vite.

În pauza aceea de conversaţie, în tăcerea uimită care acoperise vocile şi instrumentele, din întuneric răsună un cântecel. O melodie veche, interpretată de un cor de femei.

Pur şi subţire, cântecul se transformă dintr-un fir de sunet într-un fluviu de note. Lui Adam îi trebui doar un moment ca să-şi dea seama că nu se cântă în limba engleză.

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

Adam se simţi electrizat din cap până-n picioare. De undeva din întunericul acela, Gansey auzea şi el. Îl *simţea* că aude. Vocile acelea erau adevărate aşa cum nu mai fusese nimic în ziua

aceea. Adam îşi aminti imediat cum e să simţi, să fii real, să fii *Adam,* în loc de *prietenul meu, Adam Parrish, dă-i cartea ta de vizită.* Nici nu-i venea să creadă cât de diferite erau lucrurile.

Luminile se aprinseră din nou. Conversaţia fu reluată.

O parte din Adam rămăsese însă acolo în întuneric.

— Au cântat în spaniolă? îl întrebă Gloria Elgin, ţinându-şi mâna la gât.

Adam vedea linia până la care folosise fondul de ten.

— În latină, îi spuse el, căutându-l din ochi pe Gansey, cu inima bătându-i foarte puternic.

Regele Corb, faceţi loc pentru Regele Corb.

— Ce chestie simpatică! exclamă Gloria Elgin.

Owen Glendower era Regele Corb. Foarte multe legende spuneau că el putea vorbi limba păsărilor. Corbii îi încredinţau secrete.

— Probabil a fost o pană, răspunse Adam.

Simţea că teancul de cărţi de vizită pe care îl avea în buzunar nu mai are nicio importanţă. Continua să caute singura pereche de ochi din camera aceea care conta cu adevărat. Unde era Gansey?

— Toată lumea dă drumul la aerul condiţionat în acelaşi timp.

— Cred că ai dreptate, recunoscu Gloria Elgin, simţindu-se mai liniştită.

În jurul lor, conversaţia se trezise la viaţă, *copiii de la Peabody au un simţ al umorului mai ciudat. O să mai iau o chestie din asta cu creveţi.*

Ce spuneai? Şi ce-ai făcut când marmura s-a crăpat?

Îl văzu pe Gansey în partea cealaltă a încăperii. Prietenul său îi susţinu privirea. Deşi lumina revenise şi vocile dispăruseră de mult, Adam putea însă să simtă puterea meridianului energetic care tocmai se trezise sub ei, mergând tocmai în Henrietta. Adunarea aceea strălucitoare cu toţi invitaţii ei trecuse peste asta. Dar nu şi Adam. Nu şi Gansey. Ei erau singurii însufleţiţi de viaţă din camera aceea. *Acum vezi?* ar fi vrut să strige Adam. *De asta am făcut sacrificiul.*

Aşa avea să-l găsească pe Glendower.

34

Interiorul bătrânului Camaro mirosea a asfalt şi a dorinţă, a benzină şi a vise! Ronan stătea în spatele volanului, cu ochii la stradă, misterioasă la miezul nopţii. Lămpile de iluminat flancau drumul, tăind fâşii de lumină din portocaliul atomic al capotei. Pe fiecare parte a şoselei se vedeau parcările dealerilor auto, goale şi fantomatice.

Era la fel de flămând ca noaptea.

Culoarea marcajului de pe asfalt se schimba verde-galben-roşu, după semaforul de deasupra. În oglinda spartă de la portiera din faţă, îl putea vedea pe Noah destul de înfricoşat. Se uita peste umăr după poliţişti. Ronan îşi examină dinţii.

— Bine ai venit, Noah! zise el, conştientizând că-şi poate simţi fiecare bătaie a inimii, fiecare puls prin vene. Nu ne-am văzut în ultima vreme.

Eu am făcut asta, gândi Ronan. Cheile se loveau una de cealaltă, atârnând din bord. *Eu am făcut să se întâmple asta.*

Ca întotdeauna, Kavinsky întârzia. Aşa cum îi plăcea lui să spună, timpul însemna bani şi, deşi avea foarte mult din amândouă, îi plăcea totuşi să fure.

— Să ştii că m-am străduit să vin, zise Noah, după care adăugă. Nu vreau să te văd cum mori.

Fără să îi răspundă, Ronan îşi trecu degetul mare peste numerele şterse de pe schimbătorul de viteze. Simţea cum motorul îi împinge picioarele prin pedale. Primul lucru care trebuia spus despre Camaro era că fusese construit pentru confort, dar patruzeci de ani de utilizare mai diminuaseră din calităţile sale. Spinarea îi era transpirată şi lipicioasă pe scaunul de vinilin crăpat. Ceasul nu mai mergea, spre deosebire însă de tahometru. Şuvoiul de aer condiţionat era mai degrabă un oftat, dar toate astea puteau fi trecute cu vederea dacă ascultai pistoanele. Motorul era cel mai zgomotos concert din lume şi părea că e pe cale să se dezmembreze acolo, sub capotă. Vitezometrul era gradat până la 140[18]. Asta era o nebunie. Maşina era periculoasă. Foarte rapidă.

— O să-l aduc pe Gansey, ameninţă Noah.

— Nu prea cred că poţi.

— Cât mai este până vine Kavinsky?

— Noah, zise Ronan cu blândeţe, aşezându-şi palma pe mâna rece şi moartă de şapte ani a

[18] Este vorba despre mile/oră, 140 mile/h = 225 km/h (n. tr.).

celuilalt, începi să mă scoţi din sărite.

Văzură flash-uri în oglinda retrovizoare. Kavinsky ajunsese cu şaptesprezece minute întârziere.

Ronan privi un Mitsubishi alb cum trage alături de ei. Grila radiatorului părea o gură neagră, căscată; cuţitul fioros de pe lateral era exact la fel cu cel de pe fosta maşină a lui Kavinsky.

Mitsubishiul trase lângă Camaro. Geamul din dreapta coborî, dezvăluind un Kavinsky cu privirea ascunsă în dosul ochelarilor cu ramă albă.

— Lynch, nenorocitule! zise el în loc de salut.

Pe Noah nici nu-l băgă în seamă; probabil că nu putea să-l vadă. Ronan îşi roti încheietura ca gestul său cu degetul mijlociu ridicat să fie mai evident. O făcea din reflex. Kavinsky privi spre Porc.

— Sunt impresionat.

Am visat-o! dorea să strige Ronan.

În loc de asta, arătă cu bărbia spre Mitsubishi. Era greu de crezut că e adevărat. Tocmai îl văzuse pe celălalt arzând. Kavinsky probabil că al cumpărase pe ăsta în dimineaţa aceea. Şi decoraţiunile? Poate că le făcuse el însuşi, deşi era greu să ţi-l închipui acordând cu adevărat atenţie unei activităţi care nu implica vreun praf.

— Înseamnă că o să concurez singur, zise Ronan.

— O, maşina asta e ceva mai mult. Nu-ţi place?

Mâna lui Ronan tremură puţin pe schimbătorul de viteze. Văzu în oglinda retrovizoare câteva perechi de faruri – haita lui Kavinsky. Nu le putea

distinge feţele, dar Ronan ştia maşinile: Supra lui Jiang, RX-7 al lui Skov, Golfurile identice ale lui Swan şi Prokopenko. Îi întrecuse pe toţi.

— Ţi-ai adus toată familia? observă Ronan.

Ştia că în câteva minute urmau să se răspândească toţi ca să vadă dacă nu cumva erau poliţiştii prin preajmă. La primul radar, lui Kavinsky i-ar fi suspendat permisul.

— Mă ştii? zise celălalt cu căldură. Nu-mi place să fiu singur. Ai de gând să regulezi baba asta în care te-ai urcat sau doar s-o ţii de mână?

Ronan ridică o sprânceană, iar Noah se rugă:

— Te rog, Gansey o să te omoare! Ronan…

În loc să-l asculte, băiatul întrebă cu glas egal prin fereastra deschisă:

— Şi tu ai de gând să te întreci purtând ochelarii ăia, băi, mafiot bulgar, rahat de Jersey?

Kavinsky aprobă uşor din cap în timpul întrebării, ca şi cum ar fi fost de acord cu categorisirile celuilalt, frecându-şi încheietura de volan. Răspunse cu un aer foarte obosit sau foarte plictisit:

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg – semaforul se schimbă în roşu făcând ca lentilele ochelarilor să strălucească stacojiu – este cine stă deasupra, tu sau Gansey?

În Ronan se trezi ceva întunecat şi urât. În vocea lui erau şi kerosen, şi cianură când răspunse:

— O să fie aşa: am să bat maşina *aia* şi apoi voi coborî din maşina *asta* şi te voi bate până te caci pe tine.

— 320 de cai spun la unison că te înşeli, omule!

Kavinsky îşi atinse gâtul. Purta un maiou alb, iar umărul dezgolit era sălbatic şi frumos ca un cadavru.

— Continuă să visezi!

Geamul se ridică la loc. Abia vizibil prin sticla fumurie, Kavinsky îşi aruncă ochelarii de soare pe scaunul din dreapta. Întreaga lume se rezuma acum la semaforul de deasupra celor două maşini.

— Ronan, am un sentiment supernasol! zise Noah.

— Se cheamă că eşti mort, răspunse celălalt.

— Ăsta e genul de glumă care e simpatică doar dacă eşti în viaţă.

— Ce bine că sunt!

— *Deocamdată.*

Aşteaptă verdele. Ochii lui Ronan nu erau aţintiţi asupra semaforului de deasupra, ci a celui de pe partea cealaltă a intersecţiei. Când se făcea galben, mai avea două secunde ca să accelereze.

Ronan ridică puţin piciorul de pe ambreiaj, apăsă uşor pe acceleraţie, ţinând maşina la punct. Tahometrul oscilă, ajungând chiar sub linia roşie. Motorul era în viaţă, mârâind şi tremurând. Sunetul său înlocui pulsul lui Ronan. Fumul roţilor din spate, care se învârteau sub maşină, pătrunse prin ferestrele încă deschise. Maşina celuilalt abia dacă se auzea din urletul Porcului.

Pentru o singură secundă, Ronan îşi permise să se gândească la tatăl său, la Fermă şi la visele sale pline de lucruri imposibile, la partea aceea din el

însuşi care era o bombă cu fitilul scurt, care exploda repede şi distructiv.

Semaforul din partea opusă era încă verde. Al său era roşu, ca o ameninţare.

Dorinţa îl mânca de viu.

Semaforul din faţă deveni galben. O secundă. Apăsă mai tare pe ambreiaj. O secundă. Schimbătorul de viteze transpira sub palma sa.

Verde.

Maşinile ţâşniră. Era doar urlet, urlet, urlet, dar dincolo de el se auzi râsul de fiară al lui Kavinsky.

Schimbare de viteză.

Imediat, Mitsubishiul se depărtă cu o lungime. De pe ambele părţi ale străzii, luminile pâlpâiau, măsurând viaţa cu intermitenţe epileptice de lumină: flash – asfalt crăpat, flash – abţibild Aglionby pe bord, flash – ochii măriţi ai lui Noah.

Se simţea încărcat de electricitate.

Camaroul ajunse din urmă maşina albă în partea a doua, aşa cum se aşteptase Ronan. Motorul urla, ţinut încă în viteza a doua, după care se întâmplă. Pe urmă, captiv undeva între viteza a doua şi a treia, adică între patru şi cinci mii de rotaţii pe minut, interveni bucuria pură. Ţipând prin mii de mici explozii de sub capotă, Porcul îl aduse pe Ronan într-un loc în care nu simţea nimic altceva decât extaz simplu, într-o cavernă pustie şi moartă din inima sa în care nu avea însă nevoie de nimic altceva.

În urma lor, Mitsubishiul tremură. Kavinsky schimbase dintr-a treia într-a patra. Aşa cum făcea întotdeauna.

Ronan n-o făcu. Nu schimbă viteza.

Motorul urla din nou. Maşina aceea era religia lui Gansey, dar Ronan descoperi că e de fapt o zeitate. Capota sa suplă era în faţa celei a Mitsubishiului. Înaintă încă o jumătate de lungime. Şi încă una. Ştia că urma să se distanţeze.

În sufletul lui Ronan era pustiu. Nimic altceva decât o pustietate imensă şi dincolo de ea altă pustietate.

Dar…

Ceva nu era în regulă.

Geamul lui Kavinsky coborî din nou. Celălalt îşi arcui capul ca să-l privească pe Ronan şi apoi în oglinda retrovizoare, după care strigă ceva. Cuvintele se pierdură în zgomotul motoarelor, dar înţelesul lor fusese vizibil: dinţi închişi pentru un… *k,* şi apoi buze ţuguiate pentru un… *ou*.[19] O înjurătură voioasă.

Mitsubishiul pur şi simplu explodă de lângă Camaro. Luminile străzii se arcuiră pe geamurile sale fumurii, clipind apoi pe bucata de asfalt din ce în ce mai mare dintre cele două maşini.

Era imposibil.

Ronan schimbă din nou viteza – nu-i mai rămăsese decât una. Pedala acceleraţiei îi era deja la podea. Maşina tremura de parcă ar fi fost pe cale să se dezintegreze.

Automobilul alb continua să se îndepărteze. Pe geam apăru mâna lui Kavinsky, care flutura degetul mijlociu.

[19] Descriere a înjurăturii *Fuck you!* (n. tr.).

— Imposibil! strigă şi Noah.

Ronan ştia bine la ce să se aştepte. Mersese de multe ori în Camaro. Cunoştea maşina lui Kavinsky. O întrecuse. Începu să-şi revină în simţiri, aşa cum revine sângele într-un membru amorţit, cu mâncărimi şi dureri.

Alb precum un dinte, Mitsubishiul dispăru în întunericul din faţa lor. Fusese genul de viteză care nu are nicio legătură cu maşinile, care nici nu e practic o viteză, ci doar distanţă. Ca un avion: în momentul acesta într-un loc, în următorul, mult mai departe; ca o cometă, acum pe o parte a cerului şi imediat, dincolo de orizont. Mitsubishiul fusese acum lângă Camaro şi apoi, în depărtare.

Kavinsky era atât de departe, încât singurul motor care se mai auzea era cel al Camaroului. Din luminile străzii păreau să se scurgă scântei, de parcă lămpile ar fi plâns cu lumină.

Cu doar o lună în urmă, Ronan îl învinsese pe Kavinsky cu o maşină mult mai slabă decât Camaroul. Nu exista niciun fel de realitate care să-i permită Mitsubishiului să se comporte într-un asemenea fel.

Becurile continuau să fulgere deasupra lor şi apoi trecură dincolo de zona iluminată din Henrietta. Camaroul mirosea ca un furnal. Cheile se clătinau în continuare din bord, clinchet de metal pe metal. Încet-încet, lui Ronan îi deveni clar că fusese bătut foarte rău.

Nu aşa trebuia să se încheie. Visase cheile, luase maşina lui Gansey, schimbase vitezele cum trebuie, spre deosebire de Kavinsky.

Am visat asta.

— Acum ai terminat, da? întrebă Noah. Încetezi?

Visul se disipa. *Aşa cum fac toate,* gândi el. Bucuria i se deşira şi ea, se topea precum plasticul aruncat în acid.

— Încetează! repetă Noah.

Nu mai era nimic altceva de făcut.

În momentul acela, una dintre ororile nopţii ateriză pe capota maşinii Camaro.

Primul gând al lui Ronan se îndreptă spre vopsea – Porcul era o rablă, dar vopseaua era ireproşabilă. Pe urmă, una dintre gheare pătrunse direct prin parbriz. Indiferent dacă era în vis sau în realitate, apariţia aceea dorea un singur lucru: să-l ucidă pe Ronan.

35

— Ronan! urlă Noah.

Drumul se întindea în faţa lor, negru şi pustiu. Băiatul apăsă pe accelerator, iar maşina răspunse cu un mârâit gros şi entuziast.

— Nu funcţionează, zise Noah.

O crăpătură lungă se formă în parbriz din punctul în care gheara Ororii atinsese sticla. Ronan roti volanul la stânga şi la dreapta. Camaro oscilă puternic, abia reuşind să-şi menţină direcţia.

— La naiba! bombăni Ronan, chinuindu-se să recapete controlul.

Ăsta nu era BMW-ul. Direcţia lui era o creatură iluzorie.

— *E încă acolo!* îl informă Noah.

Camaroul se mai cutremură o dată, iar spatele îi derapă puţin. Ochii lui Ronan se îndreptară spre oglinda retrovizoare. O a doua creatură se prinsese de portbagaj.

Era de rău.

— Ai putea ajuta, strigă el către Noah.

Acesta flutură din mâini, după care apăsă maneta de la geamul portierei sale, pe urmă se împinse în spătarul scaunului, apoi puse palmele pe bord. Era limpede că nu voia să facă ceea ce i se sugerase.

Un scheunat sfâşie aerul. Era greu de spus dacă era zgomotul unei unghii pe metal sau una dintre arătări tocmai ţipase. Lui Ronan i se ridică părul de pe mâini.

— Noah! Haide, băi!

Noah dispăruse.

Ronan îşi întoarse capul ca să vadă mai bine.

Cu o pârâitură puternică, colţul din dreapta al lunetei se sparse, lăsând să intre o gheară.

— *Frânează!* strigă Noah, care reapăruse.

Ronan călcă pedala cu sălbăticie. Avusese însă prea multă viteză, prea multă frână şi prea puţină direcţie. Camaro se clătină pe câte două roţi, încercând să rămână pe drum. Volanul nu făcea nimic. Noah şi o pată de întuneric căzură peste partea din stânga a capotei, lăsând brusc parbrizul liber. Maşina tresări ca şi cum una dintre roţi trecuse peste o movilă.

Nu mai avu timp să vadă unde căzuseră cei doi, pentru că maşina se dezechilibrase de tot –

Noah e deja mort, o să fie în regulă, gândi Ronan înspăimântat – şi ieşea cu viteză de pe drum.

Cabina se umpluse cu mirosul de cauciuc şi de ferodou încins. Era un accident care nu fusese provocat de o coliziune. Drumul dispăru la stânga, în timp ce maşina continuă să meargă înainte.

Nu.

Cu o precizie înspăimântătoare, Ronan văzu stâlpul de telefon chiar în momentul contactului cu portiera din dreapta. Sunetul nu avea nimic plăcut. Nu era defel ca acela pe care îl auzise la petrecerea cu substanţe a lui Kavinsky, când se ciocniseră maşinile. Se auzea metalul care se îndoaie, sticla care se sparge…

Pe urmă, totul rămase nemişcat.

Maşina era ciudat de liniştită. Ronan nu ştia dacă se oprise singură. Portiera din partea sa dreaptă pătrunsese până aproape de schimbătorul de viteze. Torpedoul fusese distrus în întregime, iar întregul său conţinut, inclusiv EpiPen-ul lui Gansey, se răspândiseră pe scaunul din faţă, începea să realizeze că totul se dusese dracului.

Ţac-ţac-ţac-ţac!

A doua Oroare îl privea pe Ronan cu capul în jos. Era pe acoperiş, uitându-se prin parbriz, îndeajuns de aproape ca băiatul să-i vadă fiecare solz din jurul ochilor sălbatici. Creatura bătu încetişor în sticlă, de parcă ar fi vrut să o testeze. Ceea ce mai rămăsese din parbriz gemu din cauza apăsării. Dacă insista puţin, totul s-ar fi prăbuşit.

Fă ceva! Noah era doar o voce, dar nimic mai mult, fiindcă îşi epuizase toată energia.

Impactul îl paralizase însă pe Ronan. Urechile îi ţiuiau. Omul-pasăre şuieră.

Ronan ştia. Ştia ce-şi dorise întotdeauna creatura – să-l vadă mort.

În vise, nu contase. Dar acum nu visa.

Capul arătării se ridică în momentul în care o maşină parcă lângă Camaro. Mişcarea fusese una bruscă, dar exactă, cu stil şi aparţinuse unui Mitsubishi alb. Derapajul controlat aduse scaunul de la şofer într-o poziţie în care să fie luminat de farurile Porcului.

Oroarea Nopţii se dădu jos de pe parbriz. Se ghemui pe capotă şi şuieră la noul venit.

Geamul de la şofer coborî încet. În spatele său se afla Kavinsky, cu faţa mascată de ochelarii de soare cu ramă albă. Se aplecă să ia ceva de sub scaun şi îndreptă apoi obiectul acela către creatură. Lui Ronan îi trebuiră câteva momente ca să înţeleagă ce era: un pistol care arăta de parcă ar fi fost imaginat şi nu construit, strălucitor, cromat.

Ronan se aplecă sub bord şi se ghemui pe cât posibil. Kavinsky trase. La primul foc, şuieratul omului-pasăre se opri brusc, la al doilea se auzi un bufnet pe capotă. Nu se mai mişcă după aceea, dar chiar şi aşa Kavinsky mai trase de patru ori până când parbrizul Porcului se crăpă şi mai mult.

Pe urmă, nu se mai auzi niciun sunet, cu excepţia zumzetului şmecher al motorului Mitsubishi. Ronan se ridică încetişor.

Kavinsky stătea la locul său, iar mâna îi atârna liniştit pe portieră, ţinând încă arma cromată.

Părea să se distreze sau, cel puţin, să nu fie foarte stresat.

Ronan trebuia să-şi aducă mereu aminte că e treaz. Nu fiindcă nu s-ar fi simţit aşa, ci pentru că tot ceea ce se întâmplase părea extrem de asemănător cu ceva ce el ar fi putut visa. Deschise portiera – n-avea niciun sens să mai stea, fiindcă era limpede că maşina aceea nu mai putea fi mişcată de acolo – şi ieşi.

De pe asfalt, se zgâi la creatura moartă, rămasă pe botul Camaroului distrus, după care privi spre Kavinsky.

— Încearcă să-ţi revii, Lynch! zise acesta, care se retrase în maşină pentru o clipă, făcându-l pe Ronan să se teamă că are de gând să plece.

Kavinsky nu-i era aliat, dar era om, în viaţă, tocmai îl salvase de la moarte şi toate astea însemnau ceva. Se dovedi însă că dorise doar să pună la loc pistolul în locul de unde îl luase şi apoi să îndrepte puţin maşina pe drum.

I se alătură lui Ronan lângă Camaro, călcând peste cioburile mici de sticlă.

— Ei, ăsta s-a dus în mă-sa! decretă Kavinsky pe un ton încărcat cu certitudini.

Aşa era. Linia pe care Ronan îşi plimbase mâna doar cu câteva ore înainte era acum frântă, fiindcă metalul părea să îmbrăţişeze stâlpul de telefon. Una dintre roţi sărise cu totul şi zăcea în şanţ, la câţiva metri depărtare. Până şi mirosul care se răspândea era cel al dezastrului: chimicale care se scurg şi substanţe care se topesc.

Ronan se scărpină pe ceafă. Simţea că inima e

pe cale să facă implozie, fiecare perete al ei pe rând, dărâmându-l pe următorul.

— O să mă omoare! La naiba! O să mă omoare!

— Nu, *aia,* voia să te omoare, zise Kavinsky arătând spre creatură. Gansey o să te ierte, omule, nu-i place să doarmă singur.

Ronan reacţionă imediat. Îl apucă pe Kavinsky de bretelele maioului şi-l scutură zdravăn.

— Ajunge! Ăsta nu e afurisitul tău de Mitsubishi. Nu pot să mă duc şi să cumpăr altul mâine-dimineaţă.

Aruncându-i o privire cunoscătoare, Kavinsky îi desprinse degetele. Îl privi cum face doi paşi în spate, cu mâinile pe cap şi ochii privind în lungul drumului, să vadă dacă nu cumva mai venea vreo maşină. Nu avea cum să repare asta, indiferent din ce unghi ar fi privit-o.

— Uite, Lynch! zise Kavinsky. E simplu. Pune-ţi minusculul cap celtic să asimileze un concept. Ce a făcut mama ta când ţi-a murit peştele?

— Ţi-am mai zis, răspunse Ronan, ăsta nu e ca maşina ta tunată. Pot să iau altul, dar nu va fi acelaşi, iar el nu-l va accepta. Îl vrea pe ăsta.

— Am să fiu foarte răbdător cu tine, zise Kavinsky, fiindcă te-ai lovit de curând la cap. Tu nu m-asculţi.

— Acesta nu e un peşte! strigă Ronan făcând un gest spre Camaro.

— Băi, vă place să fiţi atât de dramatici! Haide, eu deschid portbagajul, iar tu înghesui chestia aia în el. Apoi o să facem o excursie către

Conceptland.

Ronan îl privi neîncrezător.

— Hai, că tocmai eşti pe parcursul unei experienţe care-ţi va schimba viaţa. Urcă-te în maşină câtă vreme nu simt nevoia să mai trag o liniuţă.

Ronan nu avea unde să meargă în altă parte. Se urcă în maşină.

36

La câteva ore de la începerea petrecerii, Gansey şi Adam se aflau în aripa de nord, pe holul dintre bucătăria din spate şi fosta cameră a lui Gansey. Prin podea se auzeau conversaţii viguroase. Adam nu ştia în ce stare e prietenul său, dar era conştient că el, unul, era beat. Adică, avea gust de şampanie în gură, iar lumea părea cumva tocită şi întunecată. Nu mai băuse până atunci. Tatăl său o făcuse şi pentru el.

Stăteau unul lângă altul pe o traversă persană, de culoare violet, lângă o masă Queen Anne pe care se găseau o mulţime de bibelouri cu tematică de vânătoare. Dintr-o oglindă neagră, fixată pe perete îi priveau două versiuni aurii ale lor. În imaginea aceea, conturul de obicei foarte sigur al zâmbetului lui Gansey era răsucit într-o expresie încurcată. Își desfăcu puţin cravata, ducând nodul în lateral.

— Îţi vine să crezi, zise el tragic, că eu am crescut în locul ăsta?

Adam nu-i spuse lui Gansey că, de obicei, nu

putea să uite lucrul ăsta.

— Aş vrea să ne putem întoarce mâine, urmă celălalt. Sunt curios dacă nu cumva Cabeswater a apărut din nou.

Când auzi cuvântul Cabeswater, Adam zvâcni din gât, ca şi cum un deget puternic ar fi apăsat pe un ligament rănit. În mintea sa încerca să-şi croiască loc o altă imagine – între două clipiri, văzuse cu coada ochiului un om stând în spatele umărului său şi privindu-l în oglindă. Avea ochii trişti şi purta o gambetă. *De ce nu?* gândi Adam supărat. *De ce naiba, nu?*

— *Rex Corvus.* N-am să mai beau niciodată.

— Nu eşti beat. N-a fost decât bere de ghimbir. Mă rog, în cea mai mare parte. Uită-te la feţele noastre. Suntem mai bătrâni decât am fost.

— Când?

— Doar cu un minut în urmă. Îmbătrânim mereu. Adam… Adam, asta îţi doreşti? Asta? întrebă Gansey făcând un gest elegant care cuprindea tot parterul, dar parcă îl şi împingea mai departe de el.

— Vreau să scap din Henrietta.

Ştia că e nepotrivit din partea lui să spună asta, chiar dacă era adevărat, fiindcă, bineînţeles, Gansey…

— Eu nu.

— Ştiu că nu vrei. Uite ce e, nu e ca şi cum m-aş strădui să…

Dădu să spună *las acolo,* dar asta era prea mult chiar şi pentru creierul său ameţit de şampanie.

— Sunt un peşte care a uitat să respire sub apă, râse Gansey teribil.

Adam se gândea însă la adevărul nerostit: ei doi se aflau pe traiectorii perpendiculare, nu paralele, şi într-un târziu trebuia să meargă fiecare pe calea lui. La colegiu, probabil. Şi dacă nu atunci, după aceea. Simţea cum se acumulează în el o tensiune, ca acelea care îl bântuiau uneori noaptea târziu şi-l făceau să-şi dorească fie să-l salveze pe Gansey, fie să *devină* Gansey.

Prietenul său se întoarse spre el; respiraţia îi mirosea a frunze de mentă şi a şampanie.

— De ce te-ai dus la Cabeswater fără mine, Adam? întrebă el.

Într-un sfârşit! Adevărul era un lucru foarte complicat. Adam ridică din umeri:

— Nu, zise Gansey. Nu asta vreau.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Ai putea începe cu adevărul.

— Nu ştiu care este adevărul.

— Mi-e destul de greu să cred asta, zise Gansey, începând să-şi folosească *glasul, vocea,* lui Richard Gansey III. Tu nu eşti genul de om care să facă un lucru fără motiv.

— Replica asta ar fi funcţionat la Ronan, zise Adam.

— Da, dar cu mine nu merge.

Gansey din oglindă râdea fără să fie amuzat.

— Ronan nu mi-a luat maşina. Nu m-a minţit.

— Hai, mă laşi? Nu am minţit. Trebuia să facem ceva sau Whelk ar fi controlat meridianul de unul singur acum, rosti el cu însufleţire, arătând în

direcţia scărilor către petrecere, acolo unde auziseră cântecul în latină. *El* ar fi auzit acum asta. Am făcut ceea ce trebuia făcut.

— Nu asta e problema. Chestiunea e că, în *noaptea aceea,* ai trecut peste tot ceea ce vorbiserăm. Ca şi cum erai dornic să demonstrezi că eşti Adam Parrish, omul-armată.

El *era* Adam Parrish, omul-armată. Gansey crescuse printre oamenii aceia adorabili şi nu avea cum să înţeleagă asta. Glasul începu să i se încălzească.

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun, Gansey?

— Dă-mi un motiv! Ţi-am ţinut partea faţă de Blue şi de Ronan săptămâni întregi.

Ideea că participa la o conversaţie despre comportamentul său îl înfuria pe Adam.

— Dacă au o problemă cu mine, pot să mă întrebe.

— La naiba, Adam! Nici asta nu e chestiunea. Ideea e… Promite-mi că n-o să se mai întâmple.

— Ce anume? Că vor fi ocazii în care oamenii vor face ceea ce nu le ceri tu? Dacă ai vrut pe cineva pe care să-l poţi controla, pe mine nu m-ai ales tocmai inspirat.

Urmă o pauză în care auziră zvonul depărtat al argintăriei şi al paharelor. Cineva izbucni în râs, încântat. Gansey se mulţumi să ofteze.

Gestul acela se dovedi picătura care umple paharul, fiindcă nu era doar o şoaptă de milă. Nu, mila se revărsa ca un şuvoi din Gansey.

— O, nici măcar… izbucni Adam. Să nu îndrăzneşti.

De data aceasta, nu se mai produse un balans, o trecere de la obişnuinţă la furie. Fiindcă era deja furios. Fusese întunecat, iar acum era negru de-a binelea.

— Uită-te la tine, Adam!

Gansey ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să arate spre el: Probă A: Adam Parrish, impostor.

— Doar uită-te!

Adam se simţi sătul de oamenii aceia, de civilitatea lor ipocrită, de luminile strălucitoare, de cât de fals era totul. Se strădui să-şi găsească vorbele potrivite.

— Da, aşa este. Iată-l pe Adam, ce catastrofă! Ce credeţi că a vrut să demonstreze când a trezit meridianul energetic de unul singur? Nu ştiu, Ronan. Hai să nu-l întrebăm *pe el.* Dar ce zici de asta, Gansey? *N-a fost despre tine.* Am făcut doar ceea ce trebuia să fie făcut.

— Hai, nu mă minţi! Erau atâtea alte căi.

— Iar tu nu apucai pe niciuna dintre ele. Vrei sau nu vrei să-l găseşti? izbucni Adam, care se simţi brusc eliberat acum că reuşise să spună cu voce tare ceea ce gândea de mult. Iar tu nu ai nevoie de el. *Eu* am. N-am de gând să stau şi să las pe altcineva să profite de şansa mea.

Ochii lui Gansey fulgerară în josul scărilor şi apoi din nou la Adam. *Aşa, Gansey, să nu trezeşti copilul!*

— Glendower nu a fost al tău, Adam. Mi-a aparţinut mie mai întâi, zise Gansey cu voce joasă.

— Ne-ai chemat şi pe noi. Cu intenţie sau nu, tu ai făcut-o.

— *Asta?* întrebă Gansey, împungându-l cu degetul în piept pe Adam. Nu prea cred.

Celălalt îl apucă de încheietură cu un gest care nu avea nimic delicat. Costumul era alunecos, de parcă ar fi fost acoperit cu sânge.

— N-am de gând să fiu păpuşa ta, Gansey. Asta ai vrut de la mine? Dacă vrei să te ajut să-l găseşti, trebuie să mă laşi să procedez aşa cum ştiu eu.

Gansey îşi smulse braţul din prinsoarea lui Adam, iar ochii i se îndreptară din nou spre petrecerea de la parter.

— Ar trebui să te uiţi în oglindă, zise el, dar Adam nu o făcu.

— Dacă vrei să continuăm, trebuie să fim parteneri egali, zise Adam.

Gansey privi peste umăr îngrijorat. Gura îi schiţă un *şşş,* fără să scoată însă vreun sunet.

— Hai, lasă! exclamă Adam. Ţi-e frică să nu te audă cineva? Că se va afla că nu e totul perfect în împărăţia lui Dick Gansey? Oamenilor ălora nu le-ar strica o doză de adevăr.

Cu un gest brusc, Adam mătură toate figurinele de pe masa Queen Anne. Vulpi îmbrăcate în pantaloni office şi terrieri zburară de la locul lor. Se prăbuşiră toate pe podea, scoţând un zdrăngănit plăcut pentru Adam. Băiatul îşi ridică vocea.

— Oameni buni, vine sfârşitul lumii!

— Adam…

— N-am nevoie de înţelepciunea ta, Gansey. Nu trebuie să mă dădăceşti. Am intrat la Aglionby

fără tine. Am cucerit-o pe Blue de unul singur. Am trezit meridianul fără ajutorul tău. *Nu am nevoie de mila ta.*

Gansey rămase în sfârşit tăcut. Ochii, conturul buzelor, felul în care îşi ţinea bărbia dădeau impresia că e cu gândul departe. Netezi tacticos câteva cute pe mâneca pe care o apucase Adam. Avea sprâncenele împreunate, de parcă gestul acela i-ar fi consumat toată puterea de concentrare. Pe urmă, îl lăsă pe Adam singur pe hol.

De lângă acesta, oglinda continua să-i înfăţişeze atât pe el, cât şi silueta fantomatică pe care doar Adam o putea vedea. Striga, dar nu se auzea niciun sunet.

37

Era visul: stând pe scaunul din faţă al Mitsubishiului lui Joseph Kavinsky, Ronan îşi simţea hainele mirosind a accident; luminile puternice de la bord sculptau faţa celuilalt, făcând-o osoasă şi sălbatică, din boxe se revărsau versuri seducător de porcoase, iar pe pumnul lui Kavinsky, încleştat pe schimbătorul de viteze dintre ei, se puteau vedea venele pulsânde. Mirosul din maşină era dulce şi necunoscut, toxic şi plăcut în felul acela în care Ronan presupusese întotdeauna că ar trebui să fie marijuana înainte să vină la Aglionby. Chiar şi senzaţia pe care i-o dădeau scaunele de raliu era necunoscută: îi susţineau umerii şi îi împingeau picioarele în adâncurile maşinii ca într-o capcană.

Fiecare denivelare a străzii se transmitea direct în oasele lui Ronan, direct şi imediat. Cea mai mică atingere a volanului făcea maşina să ţâşnească într-o parte sau în alta. Era un automobil construit să producă, dar şi să se hrănească cu anxietate.

Nu ştia dacă o urăşte sau dacă îi place.

Tăceau. Oricum, Ronan nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Simţea că s-ar fi putut întâmpla orice. Toate secretele sale erau îngrozitor de expuse.

Kavinsky trecu de Henrietta, apoi dincolo de Deering, spre nicăieri. Şoseaua se reduse la doar două benzi şi se afundă într-o pădure neagră care acoperi curând cerul întunecat şi mohorât de deasupra lor. Palmele lui Ronan transpirau. Îl urmărea pe Kavinsky schimbând vitezele în timp ce şerpuia pe drumuri lăturalnice. De fiecare dată când ajungea în cea de-a patra, rata punctul potrivit. Nu simţea cum se zguduie maşina?

— Ochii mei sunt aici, iubitule, zise Kavinsky.

Scoţând un sunet dispreţuitor, Ronan îşi puse capul pe tetieră şi privi în noapte. Ştia unde se aflau; se apropiau de câmpul fostului bâlci, acolo unde se desfăşurase petrecerea cu substanţe. Doar că acum era întuneric; singura sursă de lumină era maşina lor, aşa încât distingea barăcile doar când ajungeau în faţa farurilor. Preţ de o clipă, trecură prin faţa lor fantomele decolorate ale unor steaguri, iar apoi rămaseră doar buruienile, fiindcă o apucară pe un drum de pământ, de lângă câmp.

Merseră câţiva metri, după care Kavinsky opri.

— Ştiu ce eşti, îi zise el, privindu-l fix.

Se simţi ca imediat după accident. Ca atunci când se trezea dintr-un vis. Ronan rămăsese împietrit pe scaunul său, zgâindu-se la Kavinsky.

Mitsubishiul porni din nou şi pătrunse într-o poiană imensă. În lumina farurilor, Ronan văzu o altă maşină albă parcată acolo. Când se apropiară, farurile iluminară un spoiler uriaş pe portbagaj şi apoi o parte din desenul unui cuţit, pe o parte a maşinii. Era alt Mitsubishi. Pe moment, Ronan se gândi că ar fi putut fi cel vechi şi că întunericul îi ascundea cumva partea boţită. Imediat, lumina sări însă spre o altă maşină parcată alături. Şi ea era albă şi avea un spoiler mare. Alt Mitsubishi. Cu un cuţit pictat pe partea din umbră.

Kavinsky înaintă alţi câţiva metri şi îi arătă o a treia maşină. Un Mitsubishi alb. Continuară să meargă, ascultând iarba înaltă cum foşneşte pe bara din faţă. Alt Mitsubishi. Altul. Altul.

— Peştele, zise Kavinsky.

Nu ar fi la fel.

Şi totuşi, acestea erau. Zeci şi zeci – Ronan observă că erau parcate pe cel puţin două rânduri – de maşini la fel. Doar că nu erau identice. Pe măsură ce se uita mai bine, observa din ce în ce mai multe diferenţe. O aripă mai profilată aici. Un dragon pictat dincolo. Unele aveau faruri stranii întinse pe tot botul. Altele nu aveau deloc, afişând doar tablă acolo unde ar fi trebuit să fie lămpile. Câteva erau un pic mai înalte, altele ceva mai lungi. Unele maşini aveau doar două uşi. Altele nu aveau deloc.

Kavinsky ajunse la sfârşitul primului rând

inegal şi se întoarse spre celălalt. Probabil că erau mai mult de o sută. Imposibil!

— Cred că nu sunt singurul om cu vise recurente, zise Ronan, strângându-şi pumnii.

Fiindcă, bineînţeles, toate astea proveneau din mintea lui Kavinsky. Ca şi permisele false, bucăţile de piele pe care i le dăduse lui Ronan, ca substanţele incredibile pentru care prietenii săi trebuiau să meargă ore întregi, ca toate artificiile imposibile pe care le lansa în fiecare an pe 4 Iulie, ca toate falsurile pentru care era cunoscut în Henrietta.

Era Greywaren.

Kavinsky trase brusc frâna de mână. Era un Mitsubishi alb într-o lume de Mitsubishi albe. Fiecare gând din mintea lui Ronan devenea un ciob de lumină şi dispărea înainte să-l poată analiza.

— Băi, ţi-am zis, soluţia e simplă, pufni Kavinsky.

— Maşini. O *maşină* întreagă, rosti Ronan cu voce joasă.

Nici măcar nu-şi imaginase că e posibil. Nici nu se gândise să încerce cu ceva mai mult decât cheile de la Camaro. Nu crezuse niciodată că mai există cineva capabil de aşa ceva în afară de el şi de tatăl său.

— Nu… o lume, zise Kavinsky. O *lume* întreagă!

38

După ce petrecerea se stinse de tot, Gansey se

strecură pe scara din spate, evitând un contact direct cu familia. Nu ştia unde e Adam – ar fi trebuit să stea în fosta lui cameră, fiindcă musafirii mamei sale ocupau toate celelalte dormitoare – şi evită să meargă să-l caute. El ar fi trebuit să doarmă pe canapea, dar era conştient că nu avea nicio şansă să-l ia somnul în noaptea aceea. Preferă să iasă încetişor spre grădina din spate.

Cu un oftat, se aşeză pe marginea fântânii de beton. Nuanţele şi minunăţiile grădinii englezeşti erau numeroase, dar se pierdeau după apusul soarelui. Aerul mirosea puternic a merişoare, gardenii şi mâncare chinezească. Singurele flori pe care le mai putea zări erau albe şi neclare.

Își simţea sufletul sălbatic şi rănit.

Avea nevoie de somn, unul care să încheie ziua aceea pentru ca alta să poată începe. Își dorea să şteargă amintirile aşa încât să nu parcurgă iar şi iar cearta cu Adam.

Mă urăşte.

Îşi dorea să fie acasă, dar casa lui nu era în locul acela. Era mult prea încordat ca să-şi dea seama ce e înţelept şi ce nu. O sună pe Blue.

— Alo!

Își strânse ochii. Simpla rezonanţă a vocii ei, accentul de Henrietta îl făceau să se simtă debalansat şi rănit.

— *Alo?!* insistă fata.

— Te-am trezit?

— O, Gansey, sigur că nu. Azi am fost la Nino’s. Chestia aia a ta s-a terminat?

Gansey se întinse, punându-şi obrazul pe

banca de beton de la fântână, caldă încă de peste zi, şi privi pe deasupra grădinii învăluite în beznă spre paradisul portocaliu al becurilor cu vapori de sodiu care era Washington D.C. Își puse telefonul la cealaltă ureche. Dorul îl mânca de viu.

— Deocamdată.

— Îmi cer iertare că e aşa gălăgie, zise Blue. Aici e ca într-o menajerie, ca de obicei. Vreau doar să iau… ah… un iaurt şi pe urmă… gata, am plecat. Aşa, cu ce te pot ajuta?

Băiatul trase adânc aer în piept. *Cu ce mă poţi ajuta?*

Văzu din nou faţa lui Adam. Rememoră propriile răspunsuri. Nu ştia care din ele fusese greşit.

— Crezi că… începu el, mi-ai putea spune ce se întâmplă acum în casa ta?

— Poftim? Adică, ce face mama?

Pe lângă urechea lui Gansey trecu o insectă mare care bâzâia puternic, cam ca un avion de pasageri spre aterizare. Trecu atât de aproape, încât îi simţi pe piele zbaterea aripilor.

— Sau Persephone. Sau Calla. Oricine. Descrie-mi pur şi simplu.

— Aha! zise fata cu vocea uşor schimbată.

Gansey auzi un scaun târşâit pe duşumea, de partea cealaltă a liniei telefonice.

— Bun, OK!

Şi-i povesti. Uneori, vorbea cu gura plină, alteori trebui să se oprească pentru a răspunde întrebărilor cuiva, dar îi spuse pe îndelete, acordând aceeaşi atenţie tuturor femeilor din casă.

Gansey clipi încetişor. Mirosul cinei aduse de firma de catering se mai ridicase, lăsând locul izului plăcut al lucrurilor vii, care cresc. Vocea lui Blue se opri într-un final:

— E bine? întrebă ea.

— Da, zise Gansey. Mulţumesc.

39

Omului Cenuşiu i se întâmpla ceva straniu, chimic. Odată, fusese înjunghiat cu o şurubelniţă – cap Phillips, mâner albastru strălucitor –, iar îndrăgostirea de Maura Sargent era exact la fel. Când şurubelniţa îi intrase printre coaste, nu simţise nimic. Nu fusese de neîndurat nici când îşi cususe singur rana privind *Ultimul cavaler* la televizorul de la capul patului (Hanul Arbor Palace). Nu, devenise teribil doar după ce rana începuse să se închidă. Doar când pielea prinsese să crească în locul în care fusese sfâşiată. La fel, simţea cum gaura din sufletul său începe să se prindă şi nu reuşea să facă faţă durerii.

Durerea îl săgetă în timp ce obţinea tichete de parcare pentru Pogromul Champagne. Parcometrele rânjeau, îi făceau cu ochiul şi ciripeau la el. Simţi rana când spintecă cea de-a doua pereche de papuci, ca să scoată de acolo fondurile de rezervă. Bancnotele îi foşniră plăcut în mână.

Îndurerat, încercă mânerul de la uşa conacului de vinil al lui Kavinsky. Se deschise larg, fără niciun efort. Găsi o casă plină de minuni, dar niciuna

dintre ele nu era Greywaren.

Doamna Kavinsky îşi ridică privirea uşor de pe toaletă, cu genele fluturânde şi nările, lărgite.

— Sunt doar o parte a imaginaţiei tale, îi spuse el, iar ea îl aprobă din cap.

Durerea îl săgetă şi când se aplecă deasupra BMW-ului lui Ronan Lynch parcat la Monmouth Manufacturing ca să-i vadă seria motorului. În mod normal, ar fi trebuit să aibă şaptesprezece caractere, care să indice ce fel de maşină era şi unde fusese făcută. Numărul avea însă doar opt cifre şi corespundea datei de naştere a lui Niall Lynch. Omul Cenuşiu era foarte încântat de asta.

Continuă să se simtă îndurerat şi când Greenmantle îl sună şi-l chestionă furios, supărat fiindcă trecuse deja foarte mult timp.

— Mă asculţi? dori să ştie Greenmantle. Trebuie să vin eu însumi acolo?

— Henrietta chiar este un orăşel foarte frumos, răspunse Omul Cenuşiu.

Simţi suferinţa şi când intră în consistoriul bisericii St. Agnes ca să întrebe dacă fraţii Lynch pomeniseră ceva interesant în ultimele lor spovedanii. Preotul scosese o varietate de sunete şocate în timp ce Omul Cenuşiu îl trăsese până în chicineta din spate, unde îl aruncase peste o masă rotundă pentru mic dejun, până pe distribuitorul automat de hrană pentru cele două pisici ale bisericii, Joan şi Dymphna.

— Eşti un om foarte bolnav, îi spusese preotul Omului Cenuşiu. Pot să-ţi caut ajutor.

— Cred, răspunsese Omul Cenuşiu, aruncându-

l pe o cutie nouă de cărţi de rugăciuni, că am găsit deja.

Durerea continuă şi când toate luminiţele din Nenorocirea Champagne începură să strălucească precum un brad de Crăciun, clipind şi tremurând, semnalizând toate lucrurile deodată. La început, când le văzu, primul gând al Omului Cenuşiu răsună precis: *da, da, exact aşa mă simt.*

Şi apoi îşi aduse aminte de ce era acolo.

Luminile se aprinseră din nou, parcometrele începură să ticăie şi alarmele maşinilor să răsune în tot oraşul. Nu era un test.

Încet, inexorabil, citirile îl trimiteau în afara oraşului, ademenindu-l cu rezultate din ce în ce mai puternice. Omul Cenuşiu era însă îndurerat chiar şi acum când simţea cu putere că vânătoarea lui de comori se apropia de sfârşit. Din când în când, aparatele rămâneau tăcute pentru o vreme. Pe urmă, chiar când începea să suspecteze că anormalitatea dispăruse pentru totdeauna lăsându-l dezorientat, explodau din nou în sunet şi lumină, chiar mai puternic decât mai înainte.

Nu era un test.

Urma să-l găsească pe Greywaren astăzi. O simţea.

40

La ora unsprezece în dimineaţa următoare, Gansey primi câteva mesaje de la Ronan. Primul era doar o fotografie. Era un detaliu al unei părţi a corpului prietenului său pe care n-o mai văzuse. De

ea atârna un steag irlandez. Nu era cel mai grotesc mod de a afişa naţionalismul pe care îl văzuse Gansey vreodată, dar nici prea departe.

Primi mesajul în timp ce era în toiul petrecerii cu ceai a mamei sale. Năucit de somnul puţin şi nu foarte confortabil de pe canapea, amorţit de socializarea rezervată în care se cufundase şi bântuit de cearta cu Adam, nu reuşi să înţeleagă imediat implicaţiile posibile ale unei asemenea fotografii. Abia dacă începuse să intuiască puţin când primi un al doilea mesaj, de data asta, un text.

înainte să auzi de la altcineva ţi-am nenorocit porcul

Gansey deveni brusc foarte treaz.

dar nu-ţi bate capul omule am totul sub control spune-i salut mamei tale din partea mea

Într-un fel, se potrivise bine. Gansey moştenise de la mama lui un dezgust extrem de a-şi afişa emoţiile mai urâte în public. *(Faţa fiecărui om este o oglindă, Dick, iar adevărata încercare este aceea de a oferi imaginea unui zâmbet!)* Faptul că primise vestea în timp ce era înconjurat de un grup de doamne trecute de cincizeci de ani, care beau ceai din porţelan fin şi râdeau rezervat, îi dădu timp să se gândească la felul în care ar fi trebuit să reacţioneze.

— E totul în regulă? îl întrebă femeia care stătea exact în faţa lui.

— O, desigur, mulţumesc, răspunse Gansey.

Sub niciun motiv nu ar fi putut răspunde altfel la întrebarea aceea. Poate doar dacă ar fi aflat că i-

a murit un membru al familiei. Sau în eventualitatea în care i-ar fi fost amputat un membru.

Posibil.

În timp ce lua o tavă cu sandvişuri cu castravete de la doamna din dreapta pentru a i-o pasa celei din stânga, se întrebă dacă Adam se trezise. Presimţea că prietenul lui nu va coborî, chiar dacă nu mai dormea.

În minte îi reveni imaginea lui Adam care arunca figurinele la pământ.

— Sandvişurile astea sunt încântătoare, zise femeia din dreapta către cea din stânga; sau poate lui.

— Sunt de la Clarissa’s, zise Gansey automat.

— Castraveţii sunt de la noi, din localitate.

Ronan mi-a luat maşina!

În momentul acela, imaginea lui Ronan şi zâmbetul lui murdar nu se deosebeau prea mult în mintea lui Gansey de cea a lui Kavinsky şi a rânjetului său nenorocit. Gansey îşi impuse să-şi amintească diferenţele mari dintre ei. Ronan era rănit; era reparabil; avea un suflet.

— Sunt atât de încântată de mişcarea asta care îşi propune să pună în valoare alimentele locale, zise femeia din dreapta către cea din stânga; sau poate lui.

Ronan avea şarm. Doar că era îngropat adânc. Foarte adânc.

— Sunt mult mai proaspete, zise femeia din stânga lui.

Gansey ştia însă foarte bine ce se întâmpla în

serile de vineri, când BMW-ul lui Ronan se întorcea mirosind a frâne încinse şi a ambreiaj folosit la maximum. Şi luase cheile de la Camaro cu el când plecase, tocmai din acest motiv. Într-un fel, vestea nu era tocmai o surpriză.

— De fapt, avantajele rezidă în costurile mai reduse cu combustibilul şi cu transportul în general, care se transferă de obicei către consumator. Şi către mediul înconjurător, zise Gansey.

Dar oare ce-o fi însemnat că l-a *nenorocit?*

Mintea lui Gansey era aproape de scurtcircuit. Își simţea sinapsele cum se omoară una pe alta.

— Ne putem însă pune problema slujbelor care se pierd de către camionagii, zise femeia din dreapta. Îmi dai, te rog, zahărul?

Spune-i salut mamei tale!

— Părerea mea este că infrastructura locală necesară pentru a procesa şi a vinde produsele acestea va absorbi eventualii şomeri, zise Gansey. Cea mai mare provocare va fi însă ajustarea aşteptărilor oamenilor cu privire la caracterul sezonier al unor mărfuri pe care au ajuns să le consume pe tot parcursul anului.

Camaro. Nenorocit.

— Cred că ai dreptate, zise femeia din stânga lui.

— Deşi îmi place să am piersici în timpul iernii. O să iau şi eu puţin zahăr, dacă sunteţi amabilă.

Transmise un bol cu cuburi inegale de zahăr brun de la femeia din stânga către cea din dreapta. De partea cealaltă a mesei, Helen gesticula vivace,

arătând spre un recipient pentru unt care avea forma lămpii lui Aladin. Arăta proaspătă ca o prezentatoare de ştiri.

Își ridică privirea şi-l zări pe Gansey, după care îşi tamponă colţurile gurii cu şerveţelul, îi spuse ceva partenerului ei de conversaţie şi se ridică. Arătă spre Gansey şi-i făcu semn către uşa bucătăriei.

Băiatul se scuză la rândul său, după care îşi urmă sora. Bucătăria era singura parte a casei care nu fusese renovată în ultimele două decenii şi de aceea era mereu întunecată şi mirosea vag a ceapă. Gansey se opri la espressor. Își aminti de timpurile îndepărtate în care mama lor folosea termometrul de la recipientul în care se prepara spuma de lapte ca să i-l pună sub limbă şi să vadă dacă n-are febră. Timpul părea irelevant.

Uşa se închise cu zgomot în urma surorii sale.

— Ce-i? întrebă Gansey.

— Arăţi de parcă ţi-ai fi cheltuit ultimul cupon de fericire.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Am inventat acum.

— Păi, nu merge. N-are niciun sens. Şi, oricum, am o mulţime de cupoane de fericire. Teancuri întregi.

— Şi atunci, ce se întâmplă acolo, pe telefonul tău? întrebă Helen.

— O mică pierdere de fericire.

Zâmbetul surorii sale mai mari lumină întreaga încăpere.

— Vezi? Funcţionează! Acum, zi mai bine dacă

nu doreai să părăseşti camera aia.

Gansey aprobă din cap, plecându-şi încet bărbia. Cei doi fraţi se cunoşteau atât de bine.

— Cu plăcere, zise Helen. Să-mi spui dacă să nu-ţi dau şi eu vreun cupon de fericire.

— Chiar cred că nu funcţionează.

— Ba, părerea mea e că ideea are potenţial, răspunse ea. Acum, dacă mă poţi ierta, trebuie să mă întorc la doamna Capelli. Vorbeam despre sindromul de adaptare spaţială în condiţiile acceleraţiei Coriolis. Asta dacă te interesează cumva ce pierzi.

— *Pierzi* e un cuvânt cam tare.

— Da. Da, aşa este.

Fata îl părăsi. Gansey rămase în bucătăria întunecată, care mirosea a rădăcinoase, şi aşteptă până când uşa batantă îşi încheie oscilaţiile. Pe urmă, îl sună pe Ronan.

— Dick! zise Kavinsky. Gansey!

Luându-şi telefonul de la ureche, Gansey se uită pe ecran dacă formase numărul corect. Acolo scria RONAN LYNCH. Nu înţelegea cum pusese mâna Kavinsky pe telefonul prietenului său, dar văzuse şi lucruri mai ciudate. Cel puţin acum mesajele aveau sens.

— Dick al Treilea, zise Kavinsky. Eşti acolo?

— Joseph! răspunse Gansey pe un ton politicos.

— Mă bucur să te-aud. Aseară ţi-am văzut maşina în timpul unei întreceri. Acum nu mai are o jumătate din caroserie. Săraca!

Gansey închise ochii şi oftă adânc.

— Pardon? Nu te-am auzit, zise Kavinsky. Poţi

să repeţi? Ştiu, ştiu… asta zice Lynch.

Strânse puternic din dinţi. Richard Campbell Gansey II, tatăl său, fusese şi el la un internat care acum dispăruse, Rochester Hall. Colecţionar de obiecte, de cuvinte şi de bani, îi spusese poveşti îngrozitoare. În ele se regăseau crâmpeie din imaginea unei societăţi utopice de tovarăşi înclinaţi spre învăţătură şi hotărâţi să dobândească înţelepciune. Fusese o şcoală unde istoria nu era doar studiată – nu, trecutul era pentru ei o jachetă confortabilă, iubită de toţi pentru marginile sale franjurate. Acolo studenţii, adevăraţi camarazi, creau legături de fraternitate care aveau să dăinuiască tot restul vieţii. Erau precum C.S. Lewis şi „the Inklings”, Yeats şi Abbey Theatre, Tolkien şi al său Kolbitar, Glendower şi poetul său Iolo Goch, Arthur şi cavalerii săi. Era o comunitate de savanţi care abia ieşiseră din adolescenţă, un fel de univers Marvel, unde fiecare erou reprezenta o altă ramură a ştiinţelor umaniste.

Nu existau copaci decoraţi cu hârtie igienică şi mite strecurate cu îndemânare, nici jonglerii pe peluza din faţă, pahare ilegale de vodcă sau maşini furate. Nu era ca la Academia Aglionby.

Uneori, diferenţele dintre utopia aceea şi realitatea şcolii sale îl epuizau pe Gansey.

— Bine, am înţeles, zise el. Eşti tare! Acum ai de gând să-i dai telefonul şi lui Ronan?

Se lăsă liniştea. Era însă o tăcere şmecheră, de genul celor care îi fac pe cei din jur să întoarcă privirea, la fel ca în cazul unui hohot puternic de râs.

Lui Gansey nu-i prea plăcea.

— O să trebuiască să se străduiască mai tare, zise Kavinsky.

— Pardon?

— Aşa a zis şi Lynch.

Gansey aproape că putu să audă zâmbetul subţire din vocea lui Kavinsky.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva umorul tău nu frizează promiscuitatea?

— Băi, ia nu mă lua tu pe mine cu cuvinte din astea din dicţionar. Uite care-i treaba! Ronan pe care îl ştiai tu nu mai există. Are un moment de maturizare. Un… bildungsroman. Dracu' să mă ia! Na, că vorbesc şi eu ca tine, Dick-Dick-Dick.

— Kavinsky! îl întrerupse Gansey cu calm. Unde e Ronan?

— Chiar aici. TREZEŞTE-TE, NEVĂSTUICĂ NENOROCITĂ, TE-A SUNAT PRIETENA TA! zise Kavinsky. Îmi pare rău, e total indispus. Pot să-i transmit un mesaj?

Lui Gansey îi trebui o bună bucată de vreme ca să se liniştească. Şi după aceea însă constată că e încă prea supărat ca să vorbească.

— Dickie, mai eşti acolo?

— Da. Ce vrei?

— Ceea ce vreau mereu, răspunse Kavinsky. Să fiu distrat. Telefonul muri.

În timp ce Gansey rămase pe loc, îşi aminti brusc o poveste despre Glendower, una care îl preocupase mereu. Regele era o legendă în multe feluri. Condusese o rebeliune împotriva englezilor la o vârstă la care majoritatea celor care trăiau în

Evul Mediu sucombau din cauza anilor şi a bolii. Îi unise pe oameni, câştigase bătălii în chip miraculos şi răspândise în toată Ţara Galilor poveşti despre puterile sale magice. Om al legii, soldat, tată. Un uriaş mistic ale cărui urme rămăseseră permanent întipărite în istorie.

Dar povestea aceea... Unii dintre galezi nu credeau că viaţa de zi cu zi se va îmbunătăţi dacă urma să-i atace pe englezi. Mai ales unul dintre verii lui Glendower, pe nume Hywel, credea că regele nu e în toate minţile. Aşa cum se petreceau lucrurile pe atunci, îşi manifestase dezaprobarea adunând o mică armată. Asta i-ar fi abătut din drum pe toţi prinţii vremii. Nu însă şi pe Glendower. Era un om al legii şi, la fel ca Gansey, credea în puterea cuvintelor. A aranjat o întâlnire între patru ochi cu Hywel, într-un parc pustiu.

Până în acest punct, Gansey nu avea nicio problemă cu povestea aceea. Aşa se comportase mereu Glendower.

Se spune însă că, la un moment dat, cei doi văzuseră o căprioară. Hywel îşi ridicase arcul, dar, în loc să tragă în animal, îşi slobozise săgeata spre Glendower, care însă avea o cămaşă de zale pe sub tunică.

Gansey ar fi preferat ca povestea să se oprească acolo.

Nu era însă aşa. În loc de asta, teafăr de pe urma loviturii şi orbit de furie din cauza trădării, Glendower îl atacase pe Hywel, îl înjunghiase şi apoi îi îndesase trupul în scorbura unui stejar.

Acţiunile acelea – înjunghierea, pierderea

cumpătului, batjocorirea cadavrului – păreau însă destul de lipsite de nobleţe. Gansey îşi dorea să nu fi găsit niciodată povestea aceea. Fiindcă o citise însă, nu o mai putea uita. La fel, după ce îl auzise pe Kavinsky râzând încetişor la celălalt capăt al liniei, imaginându-şi-l pe Ronan beat mort, profitând că el nu e în Henrietta, şi pe Camaro într-o altă stare decât cea în care o lăsase el, Gansey îşi dădu seama că are o imagine destul de exactă a felului în care stăteau lucrurile.

Era deopotrivă mai aproape şi mai departe de Glendower decât fusese vreodată.

41

Ronan se trezi într-un cinematograf. Bineînţeles, nu era unul adevărat, ci doar o improvizaţie din subsolul unei vile imense de la periferia oraşului. La lumina zilei, se putea observa că fusese construit însă după toate regulile artei: fotolii adevărate, o maşină de pop-corn, un proiector atârna din tavan şi un raft plin de filme de acţiune şi porno, cu titluri lipsite de orice imaginaţie. Își amintea vag, mai în ceaţă chiar decât dacă ar fi fost în vis, că urmărise pe ecranul imens un video aparent fără sfârşit despre cursele de maşini de pe străzile din Arabia Saudită. Ce făcea? Habar n-avea. Nu se putea concentra la nimic altceva în afară de o sută de maşini Mitsubishi aflate pe un câmp.

— N-ai borât, îl informă Kavinsky din locul său aflat la două fotolii distanţă, ţinându-i telefonul în

mână. Majoritatea oamenilor dau la raţe după ce beau atâta.

Ronan nu-i spuse adevărul, şi anume că nu era tocmai străin de beţiile crunte. Preferă să rămână tăcut, holbându-se pur şi simplu la Kavinsky şi făcând socoteli: *o sută de Mitsubishiuri albe, douăzeci de permise false, cinci brăţări de piele. Noi doi.*

— Zi ceva, Rain Man[20], îl îndemnă Kavinsky.

— Mai sunt şi alţii?

— Să mor dacă ştiu, ridică din umeri Kavinsky.

— E tatăl tău unul dintre ei?

— Dar al tău?

Ronan se ridică, iar Kavinsky îl privi liniştit cum încearcă toate cele trei uşi false până când găseşte baia. Închise uşa în urma lui, urină, îşi dădu cu apă pe faţă şi se privi în oglindă.

O sută de Mitsubishiuri albe!

De dincolo de uşă, Kavinsky urlă:

— Băi, încep să mă plictisesc. Vrei să tragi o liniuţă?

Ronan nu-i răspunse. Își uscă mâinile tremurânde, se adună şi ieşi din toaletă. Rămase sprijinit de zid şi-l privi pe celălalt trăgând pe nas o linie de pe capacul maşinii de pop-corn. Clătină din cap când Kavinsky îi oferi şi lui cu un gest mut.

— Eşti mereu aşa de vorbăreţ după ce bei?

— Ce faci cu telefonul meu?

— O sun pe maică-ta.

— Mai zi tu ceva de mama, mârâi Ronan, şi-o

[20] Trimitere la filmul *Rain Man* (1988), în care actorul Dustin Hoffman joacă rolul unui autist genial (n. tr.).

să-ţi sparg faţa! Cum reuşeşti?

Se aştepta la o nouă glumă proastă a lui Kavinsky referitor la mama lui, dar, în loc de asta, acesta se mulţumi să-l privească fix cu pupilele lărgite de cocaină.

— Eşti atât de furios. Ca un poster PTSD[21]. Ştii foarte bine cum se procedează. Te-am văzut.

Inima lui Ronan tresări. Nu părea să se fi obişnuit ca secretul său să fie cunoscut de Kavinsky.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre încercarea ta de sinucidere, îi zise celălalt, sărind în picioare. Am văzut cum s-a întâmplat. Poarta e chiar lângă fereastra lui Proko. Te-ai trezit şi apoi a apărut sângele. Am ştiut de atunci ce eşti.

Asta fusese cu luni în urmă. Înainte de cursele de stradă. În tot acest timp, Kavinsky ştiuse.

— Nu ştii nimic despre mine, zise Ronan.

Kavinsky se urcă în picioare pe unul dintre scaunele de cinematograf. Scârţâiturile sale murmurau ritmul unui cântec pop care fusese mult prea mult difuzat cu doi ani în urmă, iar Ronan îşi dădu seama că şi acela trebuie să fi fost un lucru adus din vis.

— Haide, băi…

— Spune-mi cum s-o fac, zise Ronan. Nu mă refer doar la vis. Maşinile. Permisele. Astea… urmă el, ridicându-şi încheietura ca să arate brăţările.

[21] Poster pentru Post Traumatic Stress Disorder, sindromul de stres posttraumatic care intervine de obicei la militarii întorși din teatrele de operațiuni (n. tr.).

Lista ar fi putut continuă: artificiile, drogurile.

— Trebuie să mergi exact după ceea ce vrei, zise Kavinsky. E musai să ştii ce-ţi doreşti.

Ronan rămase tăcut. În aceste condiţii, pentru el ar fi fost imposibil. Ceea ce-şi dorea el era să ştie ce-şi doreşte. Zâmbetul lui Kavinsky era larg cât toată faţa.

— O să te învăţ eu.

42

Adam dispăruse. La ora 14: 00, Gansey considerase că aşteptase destul. Luându-şi inima în dinţi, bătu în uşa dormitorului. Pe urmă o deschise şi descoperi camera goală şi neatinsă. Soarele amiezii spăla siluetele neterminate ale unor modele mai vechi. Se îndreptă spre baie şi-l strigă pe Adam, deşi era limpede că nici acolo nu era nimeni.

Primul gând al lui Gansey fu ca o iritare uşoară; nu-l învinuia pe Adam pentru că dorise să evite tot ce avea vreo legătură cu petrecerea şi nici nu era surprins că, după cearta din seara precedentă, nu avea chef să dea ochii cu el. Acum însă avea nevoie de el. Simţea că, dacă nu spune cuiva despre faptul că Ronan îi nenorocise maşina, era pe cale să înceapă să se automutileze.

Adam nu era însă acolo. Nu era nicăieri.

Nu era de găsit nici în bucătăria cu miros de ceapă, nici în biblioteca pavată cu cărămizi sau în beciul mic şi plin de mucegai. Nu era întins pe canapelele tari din sufragerie şi nici nu se lăfăia pe

colţarele voluminoase din camera în care familia stătea de obicei. Nu se adăpostise în barul de la subsol şi nici nu rătăcea prin grădina umedă.

Gansey parcurse din nou cearta lor. Acum se simţea şi mai rău.

— Nu pot să-l găsesc pe Adam, îi zise Gansey lui Helen.

Fata picotea într-un fotoliu din biroul de la etaj, dar când îi văzu faţa se ridică imediat, fără să se plângă.

— Are telefon mobil? întrebă Helen.

Gansey clătină din cap, după care spuse cu glas pierit.

— Ne-am certat, şopti el, dorindu-şi să nu trebuiască să explice mai mult.

Helen dădu din cap, iar el nu mai adăugă nimic.

Îl ajută să caute în locurile mai ascunse: maşinile din garaj, boxa din mansardă, terasa de pe acoperişul aripii de est. Nu avea unde să se fi dus. Familia Gansey nu locuia într-un loc de unde să poţi pleca pe jos: cea mai apropiată cafenea sau magazin sau grup de femei în pantaloni de yoga se aflau la cel puţin cinci kilometri depărtare. Acolo se ajungea doar dacă mergeai pe marginile unor şosele cu patru şi şase benzi, extrem de aglomerate. Până la Henrietta se făceau două ore cu maşina.

Ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era.

Întreaga zi părea ireală: ştirile despre Camaro de dimineaţă, pierderea lui Adam după-amiază. Toate astea nu se întâmplau cu adevărat.

— Dick, zise Helen, ai vreo idee?

— Nu poată să dispară, răspunse Gansey.

— Nu intra în panică.

— Sunt calm.

— Daaa… făcu Helen, privindu-şi atent fratele.

Îl sună pe Ronan *(răspunde, răspunde! măcar o dată, răspunde!),* după care la Fox Way 300 *(Blue e acolo? Nu? Adam… tricoul Coca-Cola, a telefonat la voi cumva?).*

După aceea, Gansey şi Helen se transformară în Gansey, Helen, domnul Gansey, doamna Gansey, Margo, menajera, şi Delano, portarul. Prietenul poliţist al lui Richard Gansey II primi un telefon discret. Planurile de petrecere a serii se schimbară brusc. Un mic grup de vehicule private începură să pieptene străzile din împrejurimi, precum şi complexurile comerciale din apropiere.

Tatăl său conducea o Tatra din ’59, o maşină cehească despre care se spunea că aparţinuse lui Fidel Castro, în timp ce Gansey îşi butona telefonul pe scaunul din faţă. În pofida instalaţiei de aer condiţionat, palmele îi asudaseră. Gansey cel adevărat se ascunsese undeva în adâncul acelui corp pentru a-şi putea păstra mimica feţei.

A plecat. A plecat. A plecat.

La ora 19: 00, în timp ce norii de furtună începeau să se adune deasupra suburbiilor, iar Richard Gansey II dădea din nou ocol străzilor înverzite din Georgetown, telefonul fiului său sună – era un număr necunoscut de Virginia.

— Alo? se repezi el să răspundă.

— Gansey?

— Iisuse, Adam! exclamă el, simţind cum uşurarea îi înmoaie încheieturile.

Gansey senior îl privi şi dădu o singură dată aprobator din cap, căutând un loc în care să poată parca.

— Nu-mi puteam aminti numărul tău de telefon, zise Adam pe un ton jalnic.

Se simţea că încearcă pe cât posibil să-şi stăpânească vocea care îi suna însă îngrozitor. Nu mai reuşea sau nu mai putea să-şi suprime accentul de Henrietta.

O să fie în regulă.

— Unde eşti?

— Nu ştiu, zise el, după care întrebă în şoaptă pe cineva care era probabil lângă el: unde sunt?

Telefonul trecu la cealaltă persoană; Gansey auzi în fundal maşini care treceau.

— Alo? Sunteţi prieteni ai băiatului ăstuia? întrebă o voce de femeie.

— Da.

Persoana de la celălalt capăt al liniei povesti cum ea şi soţul ei se opriseră pe marginea autostrăzii.

— Mi s-a părut că e un cadavru. Nimeni nu mai oprea. Sunteţi în apropiere? Puteţi să veniţi să-l luaţi? Suntem lângă ieşirea a şaptea de pe 395.

Mintea lui Gansey începu să alerge pentru a recompune împrejurimile locului în care se afla Adam. Nu erau în apropiere. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să caute atât de departe. Richard Gansey II auzise şi el.

— Asta e la sud de Pentagon! Cred că sunt mai

bine de douăzeci de kilometri până acolo.

Gansey arătă spre drum, dar tatăl său se asigura deja ca să poată face o întoarcere de pe loc. Când reuşi să se îndrepte în direcţia dorită, soarele pătrunse brusc prin parbriz, orbindu-i imediat pe amândoi. Ca un singur corp, duseră mâinile la ochi ca să se protejeze.

— Venim, zise Gansey la telefon.

O să fie în regulă.

— S-ar putea să aibă nevoie de un doctor.

— E rănit?

— Nu ştiu, zise femeia după o pauză.

Lucrurile nu se dovediră a fi în regulă. Adam nu-i spuse absolut nimic lui Gansey. Nici cât stătu ghemuit pe bancheta din spate a maşinii, nici când se aşeză la masa din bucătărie ca să bea cafeaua oferită de Margo, nici când rămase la marginea canapelei, cu telefonul lipit de ureche, oferind detalii despre starea sa unui medic, vechi prieten de familie.

Nimic.

Întotdeauna fusese capabil să se lupte mai mult decât oricine altcineva.

Într-un târziu, merse în faţa părinţilor lui Gansey, cu bărbia ridicată, dar ochii pierduţi în depărtare şi zise:

— Îmi pare rău pentru necazurile pe care vi le-am pricinuit.

Mai târziu, adormi în timp ce stătea aşezat pe aceeaşi canapea.

Fără vreo înţelegere prealabilă, familia Gansey se mută în întregime în biroul de la etaj, ca să nu

poată fi auzită. Deşi trebuiseră să anuleze câteva angajamente, iar Helen pierduse un avion spre Colorado în seara aceea, nimeni nu pomeni despre inconvenient. Şi nici nu aveau să o facă vreodată. Era felul de a fi al familiei Gansey.

— Cum i-a zis doctorul? întrebă doamna Gansey care stătea în fotoliul unde dormise mai devreme Helen.

În lumina verde, filtrată prin abajurul lămpii de lângă ea, arăta precum fiica ei, cu alte cuvinte, semăna puţin cu Gansey, dar şi cu soţul ei. Cu toţii aveau înfăţişări similare, aşa cum un câine are tendinţa de a se transforma după înfăţişarea stăpânului sau invers.

— Amnezie globală tranzitorie, răspunse Helen.

Ascultase conversaţia telefonică şi discuţia care urmase cu mare interes. Helen adora să se afunde în vieţile altora şi să răscolească pe acolo cu un hârleţ şi o lopată, îmbrăcată într-un costum de baie din acela străvechi, cu dungi albe şi negre.

— Episoade de două până la şase ore. Nu-ţi poţi aduce aminte de nimic în afara ultimului minut. Dar victimele – ăsta a fost cuvântul lui Foz, nu al meu – par să nu fie conştiente de acest lucru până când nu li se întâmplă.

— Asta pare îngrozitor, zise doamna Gansey. Se înrăutăţeşte? Helen ciocăni uşor în tăblia biroului cu un capăt de creion.

— Se pare că nu. Unii oameni au doar un singur episod. Altora li se întâmplă mereu, de parcă ar fi migrene.

— Şi are legătură cu stresul? întrebă Richard

Gansey II.

Deşi nu-l cunoştea pe Adam, preocuparea lui era adâncă şi sinceră. Băiatul era prietenul fiului său şi asta îl făcea să fie valoros.

— Dick, se întâmplă să ştii ce anume îl nelinişteşte?

Era limpede că aceea era problema pe care toţi cei din familia Gansey erau hotărâţi să o rezolve înainte ca ei doi să se întoarcă în Henrietta.

— Tocmai a plecat din casa părinţilor săi, zise Gansey.

Dăduse să spună *rulotă,* dar nu-i plăcea să se gândească la ce-ar fi putut să-şi imagineze părinţii săi. Gândi puţin, după care adăugă:

— Tatăl său îl bătea.

— Iisuse Hristoase! exclamă bărbatul. De ce naiba sunt lăsaţi asemenea oameni să aibă copii?

Gansey îşi privi tatăl şi rămase tăcut câteva momente.

— Richard! îl atenţionă mama sa.

— Şi unde stă acum? întrebă Gansey senior. Cu tine?

Băiatul nu-şi dădu seama de unde şi până unde se ajunsese la o asemenea întrebare, dar clătină din cap.

— Am încercat. Acum locuieşte într-o cameră care aparţine de St. Agnes, o biserică locală.

— Şi e legal? Are o maşină?

— O să împlinească optsprezece ani peste câteva luni. Şi nu.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi stat cu tine, observă Richard Gansey II.

— Nu vrea. Pur şi simplu nu vrea. Adam trebuie să facă totul de unul singur. Nu e de acord să primească nimic ce pare un ajutor. Își plăteşte singur taxele şcolare. Are trei locuri de muncă.

Feţele celorlalţi Gansey erau aprobatoare. Familia, ca întreg, aprecia şarmul şi hotărârea, iar ideea acestui Adam Parrish care reuşeşte prin forţe proprii le plăcea la nebunie.

— Ar trebui însă să aibă o maşină, zise doamna Gansey. Asta l-ar ajuta cu siguranţă. Nu putem să-i oferim ceva ca să-l ajutăm să-şi cumpere una?

— N-o să accepte.

— O, ba da, dacă spunem…

— N-o s-accepte, bag mâna-n foc!

Se gândiră câteva momente, timp în care Helen îşi caligrafie propriul nume cu litere mari, iar tatăl răsfoi absent câteva pagini din *Scurtă enciclopedie a ceramicii lumii.* Doamna Gansey căută discret *amnezie globală tranzitorie* pe telefon. Fiul ei nu-şi putea lua gândul de la cât de mult îşi dorea să-şi facă bagajul şi să plece de acolo cât de repede posibil. O voce firavă, dar foarte egoistă din interiorul său, îi susură: şi dacă îl laşi aici, să vină înapoi prin forţe proprii, dacă-l obligi să te sune şi să-şi ceară scuze?

Într-un târziu, Helen spuse:

— Dar dacă-i dăm vechea mea maşină din timpul facultăţii? Rabla aia pe care eu oricum urmează să o donez într-o acţiune caritabilă, dacă nu o vrea el. M-ar scuti de cheltuiala de a o remorca…

— Care rablă? se încruntă Gansey.

— Evident că până va veni vorba *voi fi obţinut una,* răspunse Helen, începând să deseneze un iaht. Voi spune că a fost a mea.

Părinţii adorară ideea. Doamna Gansey vorbea deja la telefon. Le venise cheful, implementarea acestui plan făcându-i brusc mai activi. Gansey simţea că era nevoie de mai mult decât o maşină pentru a-l elibera de stres pe Adam, dar adevărul era că acesta chiar avea nevoie de un vehicul. Şi dacă el avea să creadă povestea lui Helen, nimeni nu ieşea în pierdere.

Gansey nu reuşea să-şi scoată din minte însă imaginea unui Adam care merge la nesfârşit pe marginea autostrăzii. Ştiind că uită ce face, dar incapabil să se oprească. Incapabil să-şi amintească numărul de telefon al prietenului său chiar şi când oamenii se opreau ca să-l ajute.

Nu am nevoie de înţelepciunea ta, Gansey.

Nu era deci nimic de făcut.

43

— În regulă, prinţeso! zise Kavinsky, arătându-i mândru lui Ronan un pachet cu şase doze de bere. Acum arată-mi ce poţi să faci.

Erau în poiana de lângă câmpul fostului bâlci. Totul era difuz şi tremura sub căldura soarelui de vară. Era locul ideal pentru matematica visurilor: o sută de Mitsubishiuri albe, douăzeci de permise false, ei doi.

O zi.

Două? Trei?

Timpul nu avea nicio semnificaţie. Zilele erau irelevante. Ei îşi marcau existenţa cu vise.

Primul fusese doar un pix. Ronan se trezi în răcoarea aerului condiţionat pe scaunul de lângă şofer cu degetele încleştate pe un pix subţire din plastic, pe care îl ţinea pe piept. Ca de obicei, zăbovi asupra lui însuşi, un non-participant paralizat la propria viaţă. Boxele urlau ceva care suna deopotrivă binevoitor, jignitor şi… bulgăresc. Pe exteriorul parbrizului se agăţaseră muştele ce sperau să poată intra. Kavinsky purta ochelarii lui de soare cu rame albe. Era treaz.

— Uau! Băi, omule, ăsta e chiar… un pix.

Luând obiectul dintre degetele inerte ale lui Ronan, Kavinsky îl încercă pe un carnet. Se simţea ciudat de nepăsător în legătură cu pasivitatea cu care îl lăsase pe celălalt să-i ia proprietatea.

— Ce-i rahatul ăsta, băi? Scrie de parc-ar fi Declaraţia de Independenţă.

Exact ca în vis, pixul lăsa în urmă un scris ascuţit, dar cursiv, indiferent de felul în care era ţinut. Kavinsky se plictisi repede de magia aceea simplă. Ciocăni cu pixul pe dinţii lui Ronan în ritmul melodiei bulgăreşti, până când acesta începu să-şi simtă din nou mâinile ca să-l poată respinge.

Ronan se gândea că nu era chiar rău pentru un obiect produs la comandă. Kavinsky privea însă rezultatul visului său cu mult dispreţ.

— Fii atent!

Kavinsky scoase o pastilă verde pe care şi-o aruncă în gură şi o făcu să alunece cu o înghiţitură zdravănă de bere. Își dădu jos ochelarii, după care

îşi apăsă pumnul pe unul dintre ochi, strâmbându-se groaznic. Adormi imediat.

Ronan îl privea cum doarme, cu capul căzut într-o parte, lăsând la vedere o venă care îi pulsa pe gât.

Deodată, pulsul lui Kavinsky se opri.

Imediat, cu o tresărire violentă, băiatul se trezi cu un pumn strâns. Spre surpriza lui Ronan, pe buzele lui apăru un surâs. Pe urmă, cu un gest teatral, îi arătă ceea ce visase. Era capacul unui pix. Își agită degetele până când Ronan îi dădu obiectul său din vis. Bineînţeles, capacul se potrivea perfect. Avea mărimea potrivită, aceeaşi culoare şi acelaşi fel de plastic. De ce n-ar fi fost perfect? Kavinsky era renumit pentru falsurile lui.

— Amator, zise el. Uite-aşa o să fii în stare să visezi boaşele de care are nevoie Gansey.

— Ai de gând să continui? dori să ştie Ronan.

Era supărat, dar nu în măsura în care ar fi fost dacă nu s-ar fi apucat de băut.

Își puse degetele pe mânerul portierei, gata să iasă din maşină.

— Crezi că asta e simpatic? Fiindcă să ştii că nu-mi doresc chiar atât de tare ceea ce ai tu de oferit. Pot să mă lămuresc şi singur.

— Sigur că poţi, zise Kavinsky, îndreptând amenințător un deget spre el. De ce nu-i dai pixul ăla? Scrii şi un bileţel cu literele alea ca ale lui George Washington: *Dragă Dick, de-acum vei conduce acest pix. XOXO*[22]*. Ronan Lynch.*

[22] Prescurtare pentru „îmbrățișări și sărutări“, dar și pentru o combinație între ecstasy (X) și oxicodonă (O) (n. red.).

Băiatul nu reuşi să-şi dea seama ce anume îl făcu să ia mâna de pe mânerul portierei: faptul că îşi auzise numele întreg sau amintirea bruscă a felului în care arăta epava Porcului.

— Nu-l amesteca pe Gansey!

Kavinsky scoase un „Uau” mut, după care zise:

— Cu plăcere, Lynch. Uite care-i treaba, tu îţi iei obiectele din acelaşi loc, de fiecare dată, nu-i aşa?

Pădurea.

— Cam aşa.

— Du-te înapoi acolo şi nu în altă parte. De ce ai vrea să mergi aiurea? Te duci unde sunt toate rahaturile tale. Acolo şi numai acolo. Trebuie să te gândeşti ce doreşti înainte să adormi, da? În felul ăsta vei şti că va fi acolo, exact unde te duci. Nu lăsa pe nimeni să observe că ai ajuns. Lucrurile se pot schimba. Trebuie să intri şi să ieşi, Lynch.

— Intru şi ies, repetă Ronan, gândindu-se că nu procedase niciodată aşa în vreun vis.

— Ca un nenorocit de hoţ.

Kavinsky scoase alte două pastile verzi. Una o păstră pentru el, iar pe cealaltă i-o oferi lui Ronan.

— Ne vedem de partea cealaltă?

Să adormi. Da, să adormi. Eşti treaz, pe urmă închizi ochii, dar gândurile te năpădesc, făcându-te să fii chiar mai lucid decât înainte. Până la urmă, te clatini pe marginea somnului şi te prăbuşeşti în el. Adormi.

Ronan nu adormi de data asta. Înghiţi pastila verde şi somnul îl învălui imediat. Se năpusti asupra lui. Îl strivi, îl distruse cu întunericul său.

Ajunse în pădure ca o versiune alterată a lui însuşi, cu picioarele tremurând sub el. Copacii se aplecară asupra lui. Aerul rânjea. Hoţ? De fapt, *el* fusese cel jefuit.

Intru şi ies.

Văzu obiectul pe care planificase să îl ia. Sau nu? Nu ştia exact ce este. Copacii îşi înfăşuraseră crengile în jurul lui.

Fata orfană trăgea de el.

Intru şi ies.

Se auzi vocea lui Kavinsky foarte clară:

— Moartea e un efect secundar foarte plictisitor.

Ronan apucă partea metalică a obiectului. Înăuntrul său, un ventricul tremura necontrolat. Sângele se năpusti în atriul gol al inimii sale.

— *Ieşi!* strigă fata orfană.

Pleoapele i se deschiseră.

— Bine ai venit înapoi pe tărâmul celor vii! zise Kavinsky, aplecat asupra lui. Să ţii bine minte, tu iei pastila, fiindcă altfel te va lua ea pe tine!

Ronan nu se putea mişca, iar Kavinsky îl bătu uşor cu pumnul în piept.

— Hai că eşti bine, zise el amabil, iar după aceea turnă puţină bere printre buzele inerte ale lui Ronan.

Termină singur doza. Soarele arăta ciudat văzut prin parbriz, ca şi cum trecuse mult timp sau maşina se mutase cumva.

— Păi, şi ce naiba ai aici?

Ronan începu să-şi simtă din nou mâinile. Ţinea o cuşcă de metal, în care se găsea un mic

Camaro din sticlă. Nu avea nicio legătură cu boxa pe care plănuise să o aducă. Iar modelul abia dacă semăna cu maşina adevărată. Înăuntrul sticlei se vedea faţa anonimă a unui şofer care părea şocat.

— Dragă Dick, rânji Kavinsky, poţi conduce *asta.*

Ronan râse şi el. Kavinsky îi arătă ceea ce adusese el din vis: un pistol argintiu, pe a cărui ţeavă era gravat UCIGAŞUL DIN VIS.

— Aşa-i că nu te-ai strecurat? zise el pe un ton acuzator. Deci, te furişezi înăuntru şi apoi afară. Îţi iei lucrurile şi pleci. Fără ca locul să te observe.

— A dracului pastilă! zise Ronan.

— E un drog-minune. Şi maică-mii îi plac la nebunie. Când începe să spargă lucruri prin casă, îi macin una din astea şi i-o pun în suc. Ai voie să glumeşti. E simplu. Hai, că ţi-am lăsat tot locul din lume.

— Ce e locul tău?

Kavinsky puse alte două pastile verzi pe bord. Începură să tremure şi să alunece în ritmul melodiei care se revărsa din boxe. Cântecul îi şoptea lui Ronan: Ape махай ce, ape махай ce, ape махай *ce*[23]*.* Kavinsky îi dădu o bere.

— Locul meu secret? Vrei să ştii care este? izbucni el în râs. Ştiam eu!

— Bine, nu-mi spune. Pui pastile în băutura mamei tale?

— Doar când îmi fură lucrurile. În Jersey nu era chiar aşa de nenorocită.

[23] *Hai ieși, hai ieși, hai ieși!,* melodie bulgară interpretată de Bela Jiga (n. tr.).

Ronan nu ştia mare lucru despre viaţa de acasă a lui Kavinsky, cu excepţia legendei cunoscute de toată lumea: tatăl lui, bogat, puternic şi bulgar, locuia în Jersey unde, cel mai probabil, era mafiot. Mama lui, bronzată, cu un corp lucrat şi făcut din piese la comandă, locuia într-o vilă împreună cu fiul ei. Asta povestea Kavinsky. Asta era legenda. Bârfele spuneau însă că septul nazal al mamei fusese distrus de cocaină, iar instinctul patern al tatălui dispăruse când fiul încercase să-l omoare.

În cazul lui Kavinsky, fusese însă întotdeauna foarte greu să discerni ce e adevărat şi ce nu. Acum, privind la el cum ţine în mână o armă ilegală, dar perfectă, era şi mai greu.

— E adevărat că ai încercat să-l ucizi pe tatăl tău? întrebă Ronan, privindu-l pe celălalt drept în ochi.

Căutătura lui fixă era a doua cea mai redutabilă armă, după tăcere.

— Eu nu încerc niciodată, băi, omule, răspunse Kavinsky, susţinându-i privirea. Fac ceea ce-mi propun.

— Se zice că de asta eşti aici şi nu în Jersey.

— El a încercat să mă ucidă pe *mine.*

Ochii lui Kavinsky scânteiau. Nu mai avea iris. Doar alb şi negru. Linia zâmbetului îi era urâtă şi lascivă.

— Doar că el nu face întotdeauna ceea ce-şi propune. Şi oricum eu sunt mai greu de ucis. Dar tu? L-ai omorât pe taică-tău?

— Nu, zise Ronan. Lucrurile astea l-au băgat în

mormânt.

— Aşa tată, aşa fiu, observă Kavinsky. Eşti gata să mergem din nou?

Era pregătit.

Pastilele pe limbă. O înghiţitură de bere.

De data aceasta, văzu cum se apropie pământul. De parcă ar fi căzut din cer. Avu timp să se concentreze, să-şi ţină respiraţia şi să se ghemuiască. Se rostogoli în vis. Repede. De parcă ar fi fost aruncat dintr-un vehicul în mers.

Ajunse fără zgomot printre copaci.

Se uitau unul la altul. De undeva se auzi cântecul ciudat al unei păsări. Fata orfană nu era acolo.

Ronan se lăsă la pământ. Era tăcut ca ploaia care se scurge sub o rădăcină.

Bombă, se gândi el.

Nu departe de el apăru un cocteil Molotov, foarte asemănător cu cel pe care îl aruncase în Mitsubishi. Din solul pădurii ieşeau trei colţi de piatră, mâncaţi de vreme, abia vizibili. Sticla era fixată între ei.

Ronan se furişă până acolo. Prinse cu degetele gâtul acoperit de rouă.

Te vidimus, Greywaren, şopti unul dintre copaci *(Te vedem, Greywaren).*

Îşi încleştă mâna pe bombă. Simţi cum visul se schimbă…

Se trezi ca într-o explozie.

Kavinsky se întorsese deja şi trăgea o linie de cocaină de pe bordul maşinii. Lumina de afară era stinsă şi tristă. Trecuse de asfinţit. Gâtul şi bărbia îi

erau scăldate în luminiţele de pe bord. Îşi şterse nasul. Expresia feţei sale, şi aşa îndeajuns de hotărâtă, se ascuţi la vederea obiectului pe care îl adusese Ronan din vis.

Ca de obicei, celălalt era paralizat, dar putea vedea cu claritate ceea ce produsese: un cocteil Molotov identic cu cele de la petrecerea cu substanţe – avea un tricou răsucit şi înghesuit pe gâtul unei sticle de bere plină cu benzină. Arăta exact ca în vis.

Doar că acum ardea.

Flacăra, frumoasă şi vorace, îşi făcea loc spre interiorul sticlei. Benzina era pe cale să se aprindă, să distrugă.

Râzând sălbatic, Kavinsky lovi cu cotul butonul de deschidere al ferestrei, înşfăcă bomba şi o aruncă în noapte. Sticla explodă la doar doi metri, aruncând cioburi pe toată caroseria maşinii, dar şi prin fereastra deschisă. Mirosul era teribil, iar zgomotul aproape că-l asurzi pe Ronan.

Cu braţul atârnând pe fereastră şi cu o expresie de relaxare profundă, Kavinsky îşi scutură cioburile de pe piele, făcându-le să cadă în iarbă. Două secunde mai mult şi nu ar mai fi avut braţe pentru care să-şi facă probleme. Iar Ronan n-ar mai fi avut faţă.

— Hei, zise Ronan, nu-mi mai tot lua lucrurile!

Kavinsky îşi întoarse ochii spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Ia uite!

Îi dădu lucrul lui din vis: o diplomă înrămată. Joseph Kavinsky, absolvent la Aglionby. Ronan nu

văzuse un document adevărat ca să ştie dacă hârtia era potrivită sau dacă textul era întocmai. Recunoscu însă semnătura înfloritâ de pe corespondenţa pe care o primea şi el. Scrisul artistic al preşedintelui Bell era inconfundabil.

Era cu totul împotriva regulilor lui Ronan să fie impresionat şi cu atât mai mult să arate asta, dar detaliile şi acurateţea erau izbitoare.

— Eşti mult prea sensibil, Lynch, zise Kavinsky. În regulă, înţeleg. Dacă ai avea boaşe, ar fi altceva, urmă el ciocănind cu degetul în tâmplă. E ca un magazin. Te duci la raionul de televizoare şi după aceea pleci. Nu rătăceşti pe acolo. Asta ar trebui să te ajute, încheie el, arătând spre praful care mai rămăsese pe bord.

Nu era prea mult. Părea mai degrabă amintirea unei linii. Ronan clătină însă din cap. Simţea privirea lui Gansey aţintită asupra lui.

— Cum vrei, zise Kavinsky, luând alte şase doze de bere de pe bancheta din spate. Eşti gata?

Apoi visară. Iar şi iar, în timp ce stelele se roteau deasupra lor, luna se ascundea printre copaci, iar soarele răsări din nou peste poiană.

Maşina se umplu de tot felul de obiecte imposibile: de plante înţepătoare, pietre care cântă şi sutiene de dantelă. În timp ce amiaza dădea în clocot, ieşiră, se dezbrăcară de tricourile asudate, ca să viseze în aer liber. Lucruri prea mari ca să încapă într-o maşină. Iar şi iar. Ronan se năpustea în pădurea pe care o visa dintotdeauna şi se ascundea printre copaci. Pe urmă, fura lucruri. Începea să înţeleagă ceea ce îi spusese Kavinsky.

Visul era de fapt o consecinţă; somnul era irelevant. Copacii erau doar obstacole, un fel de sistem primitiv de alarmă. Odată ce scurtcircuitase toate astea, putea să scoată lucruri din propria minte, fără să se mai teamă că visul avea să le strice.

Umbrele începură să se lungească, devenind mai subţiri, iar apoi veni noaptea care arunca lumini îngrozitoare peste cele o sută de maşini albe marca Mitsubishi. Ronan nu ştia dacă se scurseseră câteva zile sau retrăia noaptea dinainte. Cu câtă vreme în urmă distrusese Porcul? Când avusese ultimul coşmar?

Se făcu dimineaţă. Nu percepea dacă era cu totul nouă sau o mai trăiseră deja. Iarba era umedă, iar capotele maşinilor erau pline de mărgelele picăturilor de apă, dar era greu de zis dacă plouase sau era doar rouă.

Ronan stătea sprijinit cu spatele gol de aripa uneia dintre maşini, savurând răcoarea metalului lipit de piele şi înfuleca bomboane Twizzler. Le simţea de parcă ar fi plutit în alcoolul dinăuntrul său. Kavinsky inspecta ultimul obiect adus de Ronan: o drujbă. După ce îşi făcu de cap mutilând cauciucurile unor maşini, i se alătură lui Ronan şi acceptă o bomboană. Era mult prea drogat ca mâncarea să-l intereseze altfel decât în chip conceptual.

— Ei bine? întrebă Ronan.

Faţa şi pieptul gol ale lui Kavinsky erau acoperite de fulgi negri de cauciuc.

— A venit clipa să visezi un Camaro, zise el.

44

Acum părea simplu.

Pastilă. Bere. Vis.

Între copacii pădurii din vis stătea un Camaro: nu era mai dificil de imaginat decât oricare alt obiect pe care îl adusese deja Ronan. Doar mai mare.

Intri şi ieşi.

În linişte, îşi aşează mâna pe mânerul portierei. Frunzele copacilor tremurară deasupra lui; undeva în depărtare, o pasăre suspina.

De pe partea cealaltă a maşinii îl privea fata orfană. Clătina din cap. El îşi puse degetul la buze.

Treaz.

Când deschise ochii, văzu întâi cerul înalt, de vară şi apoi, iată!, un Camaro roşu. Nu perfect, dar perfect imperfect, uzat şi vechi, ca Porcul. Exista chiar şi zgârietura de pe o portieră, pe care o căpătase când Gansey dăduse cu spatele direct într-o tufă de azalee.

Prima senzaţie pe care o simţi nu se dovedi a fi bucuria sau uşurarea. Nu distrusese totul, recuperase Porcul şi acum se putea întoarce la Monmouth fără să-şi ţină capul în pământ. Abia apoi îl lovi bucuria. Era mai covârşitoare decât pastilele verzi ale lui Kavinsky. Emoţia era ca un uragan. Îl străbătea, dându-i fiori. Fusese atât de mândru de cutia-puzzle, de ochelari, de chei. Ce prost fusese! Ca un copil îndrăgostit de desenele sale făcute cu creioane colorate.

Asta era o maşină. Întreagă. Care nu fusese acolo, dar acum era.

O întreagă lume.

Acum avea să fie bine. Toate vor fi la locul lor. Privind maşina din faţă, Kavinsky vorbi deloc impresionat după ce ridică încet capota.

— Mama mă-sii! Mi-ai spus că ştii cum arată maşina asta, omule!

După ce membrele lui Ronan îşi recăpătară mobilitatea, băiatul merse şi el în faţa capotei ridicate. Observă defectul imediat. Maşina nu avea motor. Ronan vedea până pe iarba de dedesubt. Probabil că ar fi mers. Dacă funcţiona în vis, aşa avea să se întâmple şi în viaţa reală, dar asta nu însemna nimic.

— Nu m-am gândit, zise el. La motor adică…

Bucuria i se spulberă la fel de repede cum apăruse. Cum ar fi putut să reţină toate amănuntele în legătură cu maşina aceea? Gansey va dori un Porc perfect, unul care merge pe baza motorului. Ar fi vrut *Porcul lui.* Iubea maşina aceea tocmai fiindcă se strica. Între gândurile lui Ronan se strecură o undă de disperare. Era prea complicat.

Kavinsky îi dădu o palmă peste ureche.

— Te gândeşti? Păi, n-ai la ce te gândi, băi, prostule! Nu suntem profesori. Închide-ţi creierul, exclamă el, privind din nou compartimentul gol al motorului. Bănuiesc acum că Dick ar putea folosi chestia asta drept ghiveci. Să cultive în ea petunii şi alte rahaturi.

Iritat, Ronan izbi capota, după care se urcă pe

ea – nu avea sens să-şi facă griji pentru vopsea. Ciocăni cu degetele în propriul genunchi, încercând să se concentreze. *Nu trebuie să gândeşti.* Ronan nu ştia o cale mai bună de a extrage maşina din visele sale. Nu înţelegea cum să abordeze conceptul înainte de a adormi. Se simţea cumva speriat de vise. Le simţea pline de orori înaripate.

— Haide, băi, sunt convins c-o să-i placă şi asta, zise Kavinsky. Şi dacă nu, să-l ia dracu'!

Ronan îi aruncă o privire furioasă. Kavinsky nu era însă Gansey, aşa încât nu înţelese până la capăt semnificaţia gestului său. Gansey nu avea cum să se ducă la dracu'. Ronan nu intenţionase să distrugă Camaroul când îl luase, doar că se întâmplase. Nu avea de gând să adauge insulta la lista sa de belele, iar a-i duce lui Gansey maşina aceea era ca şi cum l-ai fi înjurat. Camaroul nu era adevărat. Îl considera mai degrabă o minciună drăguţă.

— Ăsta, zise Ronan, punându-şi palmele pe metalul cald al caroseriei, e un rahat de peşte de aur.

— Şi a cui e vina?

— A ta.

Kavinsky pretinsese că îl învăţase, dar el nu simţea că ştie cu adevărat ceva.

— *A ta!* Eu am exersat, omule!

Celălalt făcu un gest larg peste câmpul plin cu maşini Mitsubishi.

— Tâmpeniile astea le vezi? Mi-au trebuit luni întregi ca să-mi iasă una ca lumea. Ia uită-te la prostia aia, strigă el, arătând spre maşina care

avea doar două roţi, pe mijloc, şi care se odihnea sprijinită pe bara din faţă. Greşesc, încerc din nou, aştept ca locul meu din vis să se încarce la loc, pe urmă mai încerc o dată, iată e rău şi tot aşa.

— Ce-ai vrut să spui cu „să se încarce la loc”? întrebă Ronan.

— Păi, se epuizează, îl lămuri celălalt. Ţi-am zis, e ca la un magazin. Dacă tot iei televizoare, ele devin din ce în ce mai puţine. Chiar acum, nu prea mai este energie. Nu simţi?

Asta să fi fost? Asta percepea? Uzura aceea… De fapt, nu se putea concentra decât la cât de prost fusese şi la felul în care berea îi încetinea mintea.

— Nu mai am timp să exersez. Am nevoie de ea acum! Altfel nu mă pot întoarce.

— Dar cine a zis că trebuie să pleci, să te duci înapoi acolo? întrebă Kavinsky.

Era cel mai lipsit de sens lucru pe care îl spusese de când începuse experienţa lor împreună. Ronan nici măcar nu-l băgă în seamă.

— Mai încerc o dată. Acum o să-mi iasă.

— Da, la naiba! strigă Kavinsky, scoţând încă o sticlă de alcool – poate o visase şi pe aceea – după care i se alătură lui Ronan pe capota Camaroului defect. Băură în tăcere timp de câteva minute. Kavinsky turnă în pumnul lui Ronan o mulţime de pastile verzi, iar acesta le puse cu grijă în buzunar. Își dorea cu pasiune şi altceva în afară de bomboane Twizzler. Era drogat cu vise.

Dacă Gansey l-ar fi văzut acum… Gândul se zbătea în mintea lui, înnegrindu-se,

contorsionându-se ca o hârtie care arde.

— Rundă bonus! exclamă Kavinsky. Deschide gura!

Puse o pastilă imposibil de roşie pe limba lui Ronan, care simţi gust de transpiraţie, cauciuc şi benzină. Pe urmă, pilula ajunse în stomac.

— Păi, şi asta ce face? întrebă Ronan.

— Moartea e doar un efect secundar plictisitor, zise Kavinsky.

Îi trebui doar un moment.

Stai! M-am răzgândit! gândi Ronan. Nu mai avea însă cale de întoarcere.

Era străin în propriul corp. Asfinţitul îi domina privirea, puternic şi insistent. În timp ce muşchii i se încordau, se aşeză cu pieptul pe capotă şi apoi îşi lipi şi obrazul. Căldura era puternică, dar nu insuportabilă. Își închise ochii. Nu fusese ca pastila care îl arunca în somn. Trăia o fatalitate lichidă. Simţea cum tot creierul i se închide.

După un moment, auzi capota cum geme în timp ce Kavinsky se aplecă deasupra lui. Simţi apoi un deget care trecea încet pe pielea spatelui său. Un arc între cei doi omoplaţi şi apoi desenul tatuajului său. Porni apoi în jos pe şira spinării, încordând toţi muşchii peste care trecea.

Fitilul dinăuntrul său ardea degeaba, total inutil. Ronan nu se mişca. Simţea că, dacă ar fi făcut-o, degetul de pe spatele său s-ar fi transformat în pumnal şi l-ar fi rănit la fel ca pastila aceea. Nu mai avea cale de întors. Când ochii i se împăienjeniră în lupta cu somnul, Kavinsky era deja pe capotă, trăgând o liniuţă de cocaină, cu

corpul arcuit peste parbriz.

Poate că îşi imaginase. Ce era real?

Văzu din nou Camaroul parcat între copacii care visează. La fel ca data trecută, fata orfană era ghemuită pe cealaltă parte a maşinii, cu ochi trişti. Frunzele fremătară şi apoi păliră.

Simţea cum energia locului aceluia se risipeşte. Se îndreptă spre maşină.

Intri şi ieşi.

— Ronan, şopti fata orfană. *Quid furantur a nos?*

(De ce furi de la noi?)

Era translucidă ca Noah, neclară precum morţii.

— Încă una, te rog, şopti Ronan, iar ea îl fixă cu privirea. *Unum. Amabo te.* Nu e pentru mine.

Intri şi ieşi.

De data aceasta nu se mai ascunse. Nu era hoţ. Preferă să se ridice şi să iasă din ascunzătoare. Conştient brusc de prezenţa sa, visul începu să tresară. Pâlpâia în jurul său. Copacii se fereau din calea lui. Pe Drujbă, cel mai adevărat lucru pe care îl adusese din vis nu o furase.

Nu avea de gând să fure nici maşina. Nu de data asta.

— Te rog, zise Ronan din nou. Lasă-mă să o iau.

Își trecu mâna peste linia elegantă a capotei. Când îşi ridică palma, văzu că e murdară de un praf verde. Inima începu să-i bată nebuneşte când îşi frecă degetele mânjite de polen. Aerul devenise brusc foarte fierbinte, braţele îi erau transpirate,

iar mirosul de benzină îi pătrundea prin nări. Asta era o amintire, nu un vis.

Deschise portiera. Când se aşează, scaunul îi arse pielea. Era conştient de toate lucrurile din jurul lui, de imperfecţiunile tapiţeriei de vinilin, de manivelele recondiţionate prost ale geamurilor.

Era pierdut în timp. Oare dormea?

— Spune-i pe nume, zise fata orfană.

— Camaro, murmură Ronan. Porc, Gansey. Cabeswater, *te rog.*

Întoarse cheia în contact. Motorul porni. La fel de gălăgios ca de obicei, la fel de adevărat pe cât fusese întotdeauna. Se trezi.

Kavinsky rânjea prin parbriz către el. Ronan stătea în scaunul şoferului maşinii Camaro.

Din gurile de aer condiţionat se scurgea un şuvoi de aer care mirosea a benzină şi a gaz de eşapament. Ronan nu avea nevoie să se uite sub capotă ca să ştie că tremurul pe care îl simţea sub picioare era provocat de un motor adevărat.

Da-da-da!

De asemenea, credea că ştie de ce dispăruse Cabeswater. Ceea ce însemna că ar fi putut găsi o cale să aducă pădurea înapoi. În consecinţă, ar fi putut să-şi recapete mama. Iar asta avea să-l facă pe Matthew să zâmbească mai mult. Toate astea, adunate, erau dovada că obţinuse mai mult decât o maşină pe care să i-o ducă înapoi lui Gansey.

Coborî geamul portierei.

— Mă duc.

Pentru un moment, faţa lui Kavinsky rămase lipsită de orice expresie, dar imediat se animă de

spiritul lui *Kavinsky.*

— Îţi baţi joc de mine? zise el.

— O să-ţi trimit nişte flori, spuse Ronan ambalând motorul.

Gazele de eşapament şi praful se contopiră într-o tornadă furioasă în spatele maşinii. Motorul începu să tuşească la 2 800 de rotaţii pe minut. Exact aşa cum făcea şi Porcul. Totul era la locul lui.

— Te întorci la stăpânul tău?

— Hai că ne-am distrat, zise Ronan, dar acum e momentul pentru jocuri de băieţi mari.

— Mereu jucător, nu-i aşa, Lynch?

Diferenţa între noi şi Kavinsky, şopti Gansey în mintea lui Ronan, *este că noi contăm.*

— La naiba! Nu ai nevoie de el! strigă celălalt în timp ce Ronan coborî frâna de mână.

Kavinsky îşi mişcă mâna de parcă ar fi vrut să arunce ceva, dar se dovedi că nu avea nimic în pumn.

— Chiar că-ţi *baţi joc* de mine!

— Eu nu mint niciodată.

Ridică din umeri neîncrezător. Scenariul acela i se părea mai bizar decât tot ceea ce se întâmplase până atunci.

— Stai aşa! zise Ronan. Ai crezut… N-are niciodată cum să se întâmple aşa ceva. Tu şi cu mine, prieteni… chiar asta ţi-ai imaginat?

— Poţi fi ori cu mine, ori împotriva mea, zise Kavinsky cu chipul descompus.

Părea o idioţenie. Ronan fusese întotdeauna împotriva lui Kavinsky. Nu existase niciodată vreo posibilitate de împăcare.

— N-o să fiu niciodată cu tine!

— O să-ţi dau foc, urlă Kavinsky.

Zâmbetul lui Ronan era subţire şi ascuţit ca o lamă. Focul interior îi redusese deja fiinţa la aproape nimic.

— Ai vrea tu!

Kavinsky formă un pistol cu mâna stângă, pe care îl apropie de tâmpla lui Ronan.

— Bang! zise el încet, retrăgând apoi arma imaginară. Ne vedem pe străzi!

45

Adam avea deci o maşină.

Vehiculul era doar unul din cele trei obiecte pe care le căpătase în dimineaţa aceea. Toţi membrii familiei Gansey îl conduseseră până la uşă, oferindu-i cadouri, ca nişte ursitoare binevoitoare. Richard Gansey II îşi îndreptă cravata în oglinda de pe hol, după care îi oferi lui Adam o vestă în carouri.

— Nu mai sunt la fel de subţire ca pe vremuri, îi spuse el lui Adam. Voiam să i-o dau lui Dick, dar mi se pare că ţie ţi-ar veni mai bine. Aşa cred. Haide, încearc-o!

Nici măcar nu era un dar; era un ordin.

Urmă doamna Gansey, care aruncă întâi o privire fugară ca să vadă dacă şoferul ei trăsese maşina în faţa casei.

— Dick, ţi-am luat o altă plantă de mentă. Să n-o uiţi. Adam, ţie ţi-am cumpărat un ficus. Voi, băieţii, nu vă gândiţi niciodată la feng-shui.

Ştia că totul se datorează faptului că-l recuperaseră din starea jalnică în care ajunsese pe marginea autostrăzii, dar era conştient că nu putea să refuze. Era doar o plantă. Iar el le stricase sâmbăta.

Dispărut, gândi el. Le stricase sâmbăta, iar pe a lui o distrusese de-a dreptul. Ceea ce îl făcea să fie el însuşi dispăruse în timp ce corpul lui hoinărise aiurea.

Dacă se gândea mai bine la asta, frica... nu avea să se mai întâmple niciodată. Nu avea cum.

În timp ce băieţii se îndreptau spre uşă, Gansey ducând ghivecelul cu mentă iar ce Adam se chinuia cu un ghiveci de douăzeci de litri, Helen apăru şi ea trăgând în urmă o geantă minusculă şi neagră, prevăzută cu roţi.

— Dick, zise ea, băieţii ăştia de la atelierul de remorcări au spus că nu pot ajunge în dimineaţa asta. Ai putea, *te rog,* să rezolvi chestiunea înainte să pleci? Sunt pe cale să pierd iarăşi avionul.

Gansey, a cărui figură părea deja agasată, deveni şi mai încordat.

— Măcar merge? N-am putea s-o ducem pe roţi?

— Funcţionează. Cred. Dar e în Herndon.

— *Herndon!*

— Da, ştiu. De asta voiam să o remorchez. Mă costă mai mult să o duc acolo decât vor obţine băieţii la acţiunea aceea de caritate. Hei, n-ai tu nevoie de ea? Adam, vrei o maşină de rahat? Mă scuteşti de cheltuielile cu remorcarea.

Oferta părea imaginară. Timpul prezent era

doar o proiecţie pe un ecran de cinema.

Trei Gansey, trei daruri şi trei ore, drumul spre Henrietta. *Doamne, ţine-mă întreg pe tot drumul spre casă!* gândi Adam. *Du-mă înapoi! E singura mea rugăminte.*

Noua lui maşină avea o marcă incertă şi un an de fabricaţie la fel de necunoscut. Avea două portiere şi mirosea a tot felul de fluide care se toarnă de obicei în automobile. Capota, portiera din dreapta şi aripa din dreapta spate aparţinuseră unor maşini distincte. Cutia de viteze nu era automată. Adam se afla în postura ciudată de a şti mai bine cum se repară aşa ceva decât să conducă în aceste condiţii. Era convins însă că, exersând, va deveni mai bun.

Nu era nimic, dar era nimicul lui Adam Parrish.

Ziua asta… locul ăsta… viaţa asta…

Se simţea de parcă ar fi fost dintotdeauna în D.C., născut pe pietrele fierbinţi ale oraşului. Henrietta şi Aglionby erau doar vise, plăsmuiri ale somnului său nocturn. Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să-şi aducă aminte că exista un viitor şi dincolo de momentul acela.

Du-te acasă! gândi el. *Acolo o să te lămureşti…*

— Ascultă, fă doar din faruri dacă se întâmplă ceva rău, zise Gansey de lângă portiera deschisă a SUV-ului său negru. În mod normal, maşina aceea rămânea acasă, dar nimeni nu credea cu adevărat că noul vehicul al lui Adam este capabil să străbată întregul stat. Gansey izbi puţin cam tare portiera de la şofer. Adam era conştient că ar fi vrut să întrebe *eşti în regulă?* sau *de ce ai nevoie, Adam?*

Planta de mentă, aşezată pe bord, părea că scrutează în stânga şi în dreapta.

— Nu, îl preveni Adam.

— Nici măcar nu ştii ce-am vrut să spun, protestă Gansey, mai încruntat decât fusese vreodată în seara precedentă.

— E posibil să fi ştiut.

Gansey mai trânti portiera o dată. SUV-ul era imens, în spatele lui. Noua maşină a lui Adam şi Porcul ar fi încăput lejer împreună în el, lăsând loc pentru o bicicletă sau două. Adam îşi aminti cum îşi pierduse răsuflarea când auzise prima dată de aşa ceva. *E aşa de bogat că are două maşini?*

— Şi ce voiam să spun?

Deasupra lui Adam, liniile de înaltă tensiune începură să zumzăie. Înăuntrul său ceva tremura şi începuse să cânte. Era musai să se întoarcă. Cât mai curând. Era tot ce ştia.

— Nu cred că ar trebui să discutăm acum, zise Adam.

— Păi, facem altceva? Credeam că ceea ce se întâmplă este că tu… Gansey făcu un efort vizibil de a se controla. Vii la Monmouth sau…?

N-am timp. N-am timp de asta.

Trebuia să înceteze să aştepte şi să înceapă să acţioneze. Dacă aştepta ca altcineva să trezească meridianul energetic, nu era cu nimic mai bun decât Gansey. Era rândul lui să facă o mişcare.

— Mă duc la Fox Way 300 ca să cer un sfat, îi răspunse Adam.

Gansey deschise gura să spună ceva. Erau o sută de lucruri pe care le-ar fi putut rosti, iar

nouăzeci şi nouă dintre ele l-ar fi făcut pe prietenul său să fie şi mai nervos. Conştient de lucrul ăsta, băiatul tăcu câteva secunde, după care îi spuse:

— Eu o să mă duc să văd ce face Ronan.

Adam se cufundă în scaunul uzat al noii sale maşini vechi. Aerul condiţionat şuiera încetişor. *Bine. Vin. Vin.* Gansey continuă să se uite la Adam, dar ce-ar mai fi fost de zis? El însuşi încerca din răsputeri să-şi amintească cine este.

— Să semnalizezi cu farurile, zise Gansey într-un târziu. Dacă se întâmplă ceva rău.

46

Când Maura deschise uşa de la Fox Way 300, îl descoperi pe Omul Cenuşiu stând gânditor de partea cealaltă. Îi adusese două lucruri: o coroniţă de margarete, pe care i-o aşeză destul de neîndemânatic pe cap, şi un briceag roz, pe care i-l dădu în mână. Ambele fuseseră destul de greu de obţinut, întâi pentru că uitase cum se împletesc margaretele fără să se desfacă şi apoi fiindcă bricegele de genul acela erau ilegale în Virginia chiar dacă aveau plăsele roz.

— Tot caut ceva, zise Omul Cenuşiu.

— Ştiu.

— Am crezut că e o cutie.

— Ştiu.

— Dar nu este, nu-i aşa?

Maura clătină din cap şi făcu un pas în spate ca să-l lase să intre.

— Bei ceva?

Omul Cenuşiu nu se grăbi să pătrundă în casă.

— E o persoană?

Femeia se uită fix în ochii lui, după care repetă:

— Bei ceva?

O urmă înăuntru cu un oftat. Îl conduse prin holul principal până în bucătărie, unde îi prepară (cu greu) o băutură şi îi arătă drumul către terasa alăturată. Calla şi Persephone erau deja aşezate pe nişte scaune aflate fix în locul în care peluza neîngrijită sfârşea într-o zonă de bălţi şi cărămizi vechi. Păreau ireale şi încântate că soarele se arătase în sfârşit într-o amiază aurie, după o furtună urâtă. Părul Persephonei era un nor alb. Cel al Callei avea trei nuanţe diferite de mov.

— Domnule Gray! exclamă Calla, expansivă şi veselă, omorând în acelaşi timp un ţânţar care i se aşezase pe gambă. M-am prins deja că băutura aia e de rahat, continuă ea sub privirile dezaprobatoare ale Maurei.

— De unde ştii? întrebă mama lui Blue.

— Fiindcă ai pregătit-o tu.

Îndreptându-şi coroniţa de margarete de pe cap, Maura bătu uşor cu palma pe un scaun liber şi se aşeză pe cărămizile de lângă el. Omul Cenuşiu îi dădu ascultare şi luă loc.

— O, Doamne! zise Persephone, observând expresia împietrită de pe faţa Omului Cenuşiu. Ai aflat, nu-i aşa?

În loc de răspuns, bărbatul îşi goli paharul dintr-o înghiţitură. Citirile de pe aparate îl conduseseră până într-o poiană unde erau o sută de Mitsubishi Evo albe şi doi băieţi beţi care îşi

exploatau visele. Îi urmărise timp de ore întregi. În fiecare minut, cu fiecare vis imposibil, cu fiecare replică lipsită de sens, lucrurile îi deveniseră clare.

— Şi acum ce o să se întâmple? întrebă Maura.

— Sunt ucigaş plătit, răspunse Omul Cenuşiu. Nu mă ocup cu răpirile.

— Dar bănuieşti că angajatorul tău ar putea fi interesat, zise Maura, ridicând din umeri.

Omul Cenuşiu nu era sigur ce ar fi dorit Greenmantle. Ştia că nu îi place să piardă şi că era obsedat de Greywaren de cel puţin cinci ani. Mai era conştient şi de faptul că el însuşi era vinovat de moartea unui Greywaren, pe care îl asasinase cu un levier. Deşi Omul Cenuşiu omorâse destui oameni, nu distrusese niciodată unul dintre artefactele pe care fusese trimis să le găsească.

Totul era mult mai complicat decât se aşteptase.

— E vorba despre cei doi băieţi, nu-i aşa? zise Omul Cenuşiu.

Încerca să-şi imagineze cum ar fi să-l ducă pe unul dintre ei la Greenmantle. Nu era obişnuit să opereze cu pachete *vii.* I se părea extrem de dezgustător, cu totul altceva decât să ucidă.

— Doi? repetă Calla uitându-se fix la Persephone.

— Păi, zise cealaltă cu vocea ei firavă, folosindu-se de o umbreluţă de cocteil pentru a recupera o bucată de fruct din băutură. Aşa are mai mult sens.

— Deci nu e un lucru, zise Maura. Asta e important. Nu e un lucru aşa cum… conjunctivita

nu e un lucru.

— Asta e o metaforă ciudat de neplăcută, Maura, protestă Persephone frecându-se la un ochi.

— Nu e ceva ce poţi să iei, limpezi Maura lucrurile, după care adăugă: iar noi îl cunoaştem pe cel puţin unul dintre băieţi. Am fi foarte supărate dacă l-ai răpi. *Eu* aş fi foarte supărată…

— Nu e un tip foarte de treabă, zise Omul Cenuşiu.

Relaţia lor nu ajunsese încă până în punctul în care să se vorbească despre bunătate.

— Deci nici tu nu ştii ce sunt băieţii ăştia de treabă? întrebă Persephone.

— Nu sunt de treabă, mârâi Calla. Mă rog, cel puţin unul dintre ei…

Oftând adânc, Omul Cenuşiu îşi dădu capul pe spate şi închise ochii, într-o atitudine mai lipsită de apărare decât afişase până atunci. Soarele amiezii îi lumina faţa şi gâtul, braţul musculos, dar şi chipul Maurei, care îl scruta intens.

Mai băură cu toţii din pahare, cu excepţia Omului Cenuşiu, care îl terminase pe al său. Nu dorea să răpească un băiat, nu voia să o supere pe Maura, ci doar dorea… ceea ce îşi dorea. Cicadele ţârâiau îngrozitor din copaci. Era imposibil de vară.

Îşi dorea să rămână.

— Ei bine, zise Calla privindu-şi ceasul şi ridicându-se. Nu te invidiez. Trebuie să merg la antrenamentul de box. Fug! Pa, pa! Maura, ai grijă să nu te asasineze cineva!

Mama lui Blue îşi flutură briceagul.

Persephone se ridică şi ea şi zise:

— În locul tău, eu i-aş da chestia asta fiică-tii. Mă duc să lucrez la chestia aia a mea. Treaba aia… doctoratul, ştii tu.

Omul Cenuşiu deschise ochii. Chiar când Persephone se opri în faţa lui, cu mâinile înfăşurate în jurul paharului gol. Părea mică, delicată şi nu-tocmai-acolo. Îl bătu uşor cu palma pe genunchi.

— Sunt convinsă că o să faci ceea ce trebuie, domnule Gray.

Dispăru împreună cu Calla, închizând uşa în urma lor. Maura se trase mai lângă bărbat şi se aplecă spre el. Omului Cenuşiu i se păru un gest de maximă încredere. Nu era multă lume care să se lipească de un ucigaş plătit. Inima lui, odinioară lipsită de viaţă, i se zbătea deznădăjduită. Îi aranjă cu grijă cununa pe cap şi apoi îşi scoase telefonul. Greenmantle răspunse imediat.

— Dă-mi veşti bune!

— Nu-i aici, zise Omul Cenuşiu.

— Îmi pare rău, conexiunea e proastă, nu te aud bine, urmă vocea de la celălalt capăt al liniei după o pauză. Poţi repeta?

Omului Cenuşiu nu-i plăcea să spună acelaşi lucru de două ori.

— Toate citirile se datorează unei linii energetice care străbate munţii ăştia. Indică un loc şi nu un lucru.

Urmă o altă pauză, mai urâtă decât cea precedentă, după care Greenmantle întrebă:

— Deci cine a ajuns la tine? Unul dintre Laumonier? Cât ţi-a zis că-ţi oferă? Ştii ceva… la

naiba… asta e o zi tare proastă ca să te joci cu mine. Tocmai azi, dintre toate zilele.

— Nu vreau mai mulţi bani, zise Omul Cenuşiu.

— Deci ai de gând să-l ţii pentru tine. Ţi se pare că ar trebui să mă simt mai bine în condiţiile astea?

De obicei, Greenmantle avea nevoie de câteva minute ca să iasă dintr-o asemenea stare de surescitare, dar era evident că îl prinsese în timpul unei crize în desfăşurare.

— Toţi anii ăştia în care am avut încredere în tine, nenorocit bolnav, iar tu…

— Nu-l am, îl întrerupse Omul Cenuşiu. Nu încerc să te înşel.

Din spatele lui, Maura îşi plecă bărbia şi clătină încetişor din cap. Chiar şi fără să-l cunoască pe Greenmantle, înţelesese ceea ce Omul Cenuşiu ştia deja: nu avea să meargă.

— Te-am minţit eu vreodată? întrebă Greenmantle. Nu. N-am minţit pe nimeni, şi totuşi astăzi toată lumea insistă să mă păcălească… de fapt, de ce n-ai mai aşteptat câteva luni ca să-mi spui că nu-l poţi găsi? Sau de ce nu ai inventat o minciună mai bună?

— Prefer adevărul, zise Omul Cenuşiu. Anomaliile energetice urmează cursul meridianului şi se pierd acolo unde stratul de rocă e mai gros. Am fotografiat câteva asemenea situaţii anormale în privinţa creşterii plantelor acolo unde survin aceste scurtcircuite energetice. Iar activitatea în general a devenit mai intensă din cauza unui cutremur survenit anul acesta. Puteţi verifica

aceste informaţii în variantele online ale ziarelor de aici. Pot să vă arăt şi eu când mă voi întoarce ca să înapoiez instrumentele de măsură.

Se opri şi aşteptă.

Urmă un moment scurt în care Omul Cenuşiu gândi *o să mă creadă.* Dar Greenmantle îi închise telefonul în nas.

Maura şi Omul Cenuşiu rămaseră tăcuţi, privind fagul imens care acoperea cea mai mare parte a grădinii din spate. De undeva dintre ramurile sale, o porumbiţă începu să se tânguiască. Mâna bărbatului rămase inertă, iar femeia o bătu încetişor.

— Asta e soarta zecelui de spade, presupuse el.

— Va trebui să fii curajos, zise Maura, sărutându-i dosul palmei.

— De obicei sunt curajos, îi răspunse Omul Cenuşiu.

— Mai curajos…

47

Pe Gansey îl luă pe neaşteptate imaginea maşinii sale. Stătea la un semafor lângă Monmouth Manufacturing când auzi sunetul familiar şi anemic al claxonului Porcului. Era posibil să-şi fi imaginat. În timp ce examina ferestrele şi oglinda retrovizoare, SUV-ul se scutură uşor.

Ceva îl împinsese din spate.

Claxonul Porcului guiţă din nou. Gansey coborî geamul şi îşi scoase capul pe fereastră, încercând

să vadă ce este în spatele său. Auzi râsul isteric al lui Ronan înainte să vadă maşina. Pe urmă, motorul se ambală din nou, iar băiatul împinse din nou maşina lui Gansey în tampoanele din spate. Era genul de bun-venit la care ar fi trebuit să se aştepte după weekendul acela dezastruos.

— SALUT, BĂBĂCIUNE!

— *Ronan!* strigă Gansey, incapabil să-şi găsească alte cuvinte.

Nenorocit. Sfertul de caroserie pe care îl putea vedea arăta bine şi de aceea nu voia să se uite şi la restul. Își dorea să păstreze cumva ideea de Camaro, întreg şi funcţional, pentru câteva minute în plus.

— Trage pe dreapta! urlă Ronan al cărui glas părea să fie încă la limita râsului. Menoniţi[24]! Acum!

— Nu vreau să văd! strigă Gansey.

Deasupra lui, semaforul deveni verde, dar el nu se mişcă.

— O, dar chiar trebuie să te uiţi.

Simţea că nu e aşa, dar îl ascultă pe Ronan, trecând dincolo de intersecţie şi virând pe următoarea la dreapta, spre Henrietta Farm and Garden, un complex de magazine deţinut în mare măsură de menoniţi. Destinaţia aceea era minunată dacă doreai să cumperi legume, antichităţi, cuşti de câini, ţinute western, efecte militare scoase la reformă, gloanţe din Războiul Civil, hotdogi picanţi şi candelabre la comandă. Era

[24] Menoniţii sunt un cult religios protestant care a apărut în Frizia, în Olanda, în secolul al XVI-lea (n.tr.).

conştient de privirile care îl urmăreau de dincolo de tejghelele cu verdeţuri în timp ce îşi parca SUV-ul cât mai departe posibil de orice construcţie. Coborî şi văzu Porcul cum parchează chiar lângă el.

Dar nu avea nimic.

Gansey îşi duse un deget la tâmplă încercând să pună în acord mesajele de mai devreme cu ceea ce vedea. Era posibil să-şi fi bătut joc de el Kavinsky.

Cu toate acestea, îl vedea totuşi pe Ronan ieşind de pe scaunul şoferului, ceea ce era imposibil. Cheile erau în geanta lui. Prietenul său ieşea totuşi din maşină.

Iar asta era la fel de uimitor. Fiindcă rânjea. Euforic. Gansey îl mai văzuse bucuros pe Ronan, chiar şi după ce murise Niall Lynch. Doar că întotdeauna fusese ceva crud şi condiţionat în zâmbetul său.

Nu era cazul şi acum.

— Uită-te la ea, omule! exclamă Ronan, prinzându-l de braţ pe Gansey.

Acesta se uita. Întâi la Camaro şi apoi la Ronan. Şi invers. Dar indiferent de câte ori oscila în felul acela, nimic nu căpăta mai mult sens. Înconjură încetişor maşina, în căutarea vreunei îndoituri sau a unei zgârieturi.

— Ce se întâmplă? Mi-ai zis că e nenorocită…

— Păi, era, zise repede Ronan. Mamă, ce nenorocită era! exclamă el, dând drumul braţului lui Gansey, dar doar ca să-i dea un pumn în joacă. Îmi pare rău, omule. Am fost de rahat.

Gansey făcu ochii mari. Nu crezuse niciodată

că va trăi clipa în care să-l audă pe Ronan cerându-şi scuze pentru ceva. Tocmai de aceea realiză destul de târziu că prietenul său continuase să vorbească.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Ţi-am zis, urmă Ronan, prinzându-l pe Gansey cu mâinile de ambii umeri şi scuturându-l într-un gest teatral, că *am visat* maşina asta. Eu am făcut-o. E din capul meu. E exact la fel, omule! Acum ştiu cum făcea tata să aibă tot ce îşi doreşte, sunt capabil să-mi controlez visele şi am aflat ce s-a întâmplat cu Cabeswater.

Gansey îşi acoperi ochii cu mâinile. Creierul său era pe cale să se topească.

Ronan nu avea însă chef de introspecţii. Nici ale lui, nici ale altcuiva. Îi smulse lui Gansey mâinile de pe faţă.

— Haide! Aşază-te în ea. Spune-mi dacă e în vreun fel diferită.

Îl împinse pe Gansey în scaunul şoferului şi îi puse braţele fără viaţă pe volan. Pe urmă, analiză imaginea de parcă ar fi fost în faţa unei picturi dintr-un muzeu. Se întinse ca să recupereze de pe bord o pereche de ochelari de soare.

Albi, de plastic, cu lentile negre precum Iadul. Erau ale lui Joseph Kavinsky… sau poate o copie. Cine era în stare să mai spună ce era real cu adevărat?

Ronan îi aşeză lui Gansey ochelarii la ochi şi-l mai privi o dată. Chipul îi deveni serios pentru o jumătate de secundă, după care se topi într-un hohot de râs minunat şi lipsit de griji. Râsul lui

Ronan Lynch de odinioară. Nu, era mai bun decât acela, fiindcă acesta avea doar o umbră întunecată undeva în spatele lui. Acest Ronan ştia că există o mulţime de nenorociri pe lume, dar era capabil să râdă.

Gansey nu reuşi să se stăpânească şi începu să hohotească şi el, rămânând aproape fără suflare. Fără să ştie cum, trecuse dintr-o stare mizerabilă într-una extrem de veselă. Nu era convins că sentimentul ar fi fost la fel de profund dacă nu s-ar fi pregătit deja pentru o ceartă zdravănă cu Ronan.

— Bine, zise el. Bine, explică-mi!

Iar prietenul său îi povesti.

— *Kavinsky?*

Ronan se apucă să-i explice.

Gansey îşi puse obrazul pe volanul încins. Până şi asta i se părea reconfortant. N-ar fi trebuit să plece niciodată fără maşină. Era hotărât să nu mai coboare niciodată din ea.

Joseph Kavinsky. Incredibil!

— Şi ce s-a întâmplat cu Cabeswater?

— Eu, zise scurt Ronan, ferindu-şi ochii de lumina soarelui. De fapt, Kavinsky. Noi extragem toată energia meridianului atunci când visăm.

— Soluţia?

— Să-l oprim pe Kavinsky.

Se priviră unul pe celălalt.

— Presupun, începu Gansey încetişor, că nu ar fi de ajuns să-l rugăm frumos.

— Hei, şi Churchill a încercat să negocieze cu Hitler.

— Serios? se încruntă Gansey.

— Aşa cred.

Gansey răsuflă din rărunchi, închise ochii şi lăsă volanul încins să-i ardă faţa. Era acasă: Henrietta, Porcul, Ronan. Aproape acasă. Gândurile îi zburară către Adam, Blue şi apoi… aiurea.

— Dar petrecerea ta cum a fost? întrebă Ronan, trăgându-i un şut în genunchi prin portiera deschisă. Parrish cum s-a descurcat?

— O! exclamă Gansey, deschizând ochii. Practic, a dărâmat casa.

48

Aproximativ în acelaşi moment în care Gansey îşi punea o pereche de ochelari de soare cu ramă albă, Blue mergea pe bicicletă, îndreptându-se spre periferia oraşului. Avea cu ea roata de Camaro, piesa de la scut şi un briceag mic, roz.

Nu se simţea deloc confortabil în privinţa cuţitului. Deşi îi plăcea ideea de a-l avea – Blue Sargent, desperado; Blue Sargent, supererou; Blue Sargent, mardeiaş –, presimţea că singurul lucru pe care l-ar tăia dacă i-ar scoate lama ar fi propriul deget. Maura insistase însă.

— Bricegele sunt ilegale! protestase Blue.

— La fel şi crima, răspunsese mama ei.

De fapt, crimele erau în toate ziarele – da, la plural, fiindcă, în pofida oricărui argument logic, în Henrietta existau două gazete –, relatate pe larg. În toată localitatea, cetăţeni din ce în ce mai îngrijoraţi raportau spargeri de locuinţe. Mărturiile erau contradictorii – unii spuneau că văzuseră un

singur om, alţii vorbeau despre doi şi erau câţiva care pomeniseră o bandă de cinci sau şase.

— Asta înseamnă că niciun martor nu spune adevărul, pretinsese Blue dispreţuitoare, fiindcă nu era un mare fan al jurnalismului.

— Sau toate sunt adevărate, se încăpăţânase Maura.

— Ştii ceva de la prietenul tău, ucigaşul plătit?

— Nu e prietenul meu, negase Maura.

În momentul în care Blue ajunse cu bicicleta în faţa sălii în care Calla lua lecţii de box, fata se simţea lipicioasă din cauza transpiraţiei şi deloc atrăgătoare. Ignoră total peluza şi aşa neîngrijită şi o traversă de-a dreptul până la uşă, pe a cărei sonerie apăsă cu cotul.

— Bună ziua, domniţă! o întâmpină Mike, un bărbat enorm, instructorul Callei, care era lat pe cât era Blue de înaltă, ceea ce, desigur, nu era totuşi ceva nemaivăzut. Asta e de la o Corvette?

— Camaro, îi spuse Blue, potrivindu-şi mai bine janta sub braţ.

— Din ce an?

— Ăăă… 1973.

— O, fain model. 350?

— Sigur?

— Bine, domniţă, dar unde e restul?

— Bântuie şi se distrează fără mine. Calla mai e încă aici?

Mike deschise uşa ca să-i permită fetei să intre.

— Se răcoreşte la subsol.

Blue o descoperi pe Calla întinsă pe un covor gri uzat. În jurul ei se aflau nenumăraţi saci de box,

unii atârnaţi de tavan şi alţii stivuiţi. Blue aşează roata de Camaro pe stomacul musculos al Callei.

— Ocupă-te de asta! îi porunci ea.

— Câtă nesimţire!

Calla îşi duse mâinile însă deasupra metalului. Avea ochii închişi, aşa încât n-ar fi avut de unde şti ce ţine pe burtă, dar cu toate astea zise:

— Când şi-a abandonat maşina, nu era singur.

Cuvântul *abandonat* avea ceva înspăimântător. Ar fi putut să spună că şi-a *parcat* maşina. Calla folosise însă alt cuvânt, un sinonim pentru *părăsit.* Iar Blue ştia bine că era nevoie de ceva cu totul ieşit din comun pentru ca Gansey să-şi părăsească Porcul.

— Şi când se va întâmpla?

— Asta a fost deja, zise Calla, deschizând ochii şi privind spre Blue. Dar şi urmează să se întâmple. Timpul e circular, prostuţo! Folosim neîncetat aceleaşi porţiuni ale sale. Pe unele mai mult decât pe altele.

— Şi n-ar trebui să ne-amintim asta?

— Ţi-am spus că timpul este circular, răspunse Calla. Nu am afirmat că şi amintirile sunt la fel.

— Eşti ciudată, hotărî Blue. Poate că aşa vrei să fii, dar m-am gândit că, de data asta, dacă ţi-a ieşit din întâmplare, ar trebui să ţi-o spun.

— Tu eşti cea care se ocupă de ciudăţenii şi umblă cu oameni care folosesc timpul de mai multe ori.

Blue se gândi la modul în care Gansey păcălise moartea pe meridianul energetic şi cum păruse să fie tânăr şi bătrân în acelaşi timp.

— Gansey?

— Glendower! Dă-mi şi celălalt obiect pe care îl ai.

Blue schimbă roata cu bucata de scut. Calla o examină destul de mult. Pe urmă, se ridică şi o luă de mână pe Blue, începu să îngâne un cântec, trecându-şi degetele peste cei trei corbi. Era o melodie arhaică, obsedantă, care o făcu pe Blue să-şi strângă braţul liber pe lângă ea.

— În momentul ăsta îl duceau pe braţe, zise Calla. Caii muriseră. Soldaţii erau foarte slăbiţi. Ploua încontinuu. Doreau să îngroape chestia asta cu el, dar era prea grea. Au abandonat-o.

Au abandonat-o!

Ecoul din mintea ei o înfioră. Gansey nu şi-ar fi părăsit maşina decât în circumstanţe extraordinare; oamenii lui Glendower nu ar fi aruncat scutul decât în condiţii similare.

— Dar e al lui Glendower? E prin apropiere? întrebă Blue cu inima strânsă.

— *Aproape* şi *departe* este la fel cu *a fost deja* şi *urmează să se întâmple.*

Blue realiză că modul enigmatic în care se exprima Calla o obosea.

— Dar nu mai aveau cai, insistă ea. Cât de departe puteau să ajungă pe jos?

— Oamenii, zise Calla, pot merge distanţe imense dacă sunt siliţi.

Se ridică în picioare şi-i dădu înapoi piesa lui Blue. Mirosea de parcă boxase. Oftă foarte zgomotos.

— Calla, întrebă Blue deodată, şi tu eşti una

dintre persoanele care refoloseşte timpul? Tu şi mama şi Persephone?

— Ai simţit vreodată că e ceva diferit în legătură cu tine? Că eşti *puţin mai mult?*

— Da, răspunse repede Blue, cu inima dând să-i iasă din piept.

Calla îşi scoase cheile maşinii din buzunar.

— Bun! Fiecare om ar trebui să se simtă în felul ăsta. Uite! Ia astea! Conduci tu până acasă. Ai nevoie de exerciţiu.

Blue nu mai reuşi să scoată nimic de la ea. Îşi luară la revedere de la Mike *(să nu conduci cu viteză prea mare!),* au pus bicicleta fetei în portbagaj şi au ajuns acasă mergând relativ încet. În timp ce Blue încerca să parcheze în faţa casei fără să lovească o maşină vopsită în trei culori, care era deja acolo, Calla chicoti.

— Uite! remarcă ea, un necaz nu vine niciodată singur.

Adam Parrish aştepta pe treptele din faţa casei.

49

Adam stătea stânjenit pe marginea patului lui Blue. I se părea neobişnuit că ajunsese atât de uşor în dormitorul unei fete. Dacă o cunoşteai pe Blue, încăperea nu era deloc surprinzătoare – siluete de copaci decupate din carton şi lipite pe pereţi, lanţuri de frunze care atârnau de ventilatorul din tavan, o pasăre din al cărei cioc ieşea o bulă de text, ca la benzile desenate, pe

care scria RAME PENTRU TOŢI, pictată deasupra unei poliţe pe care erau înghesuite nouă perechi diferite de foarfeci şi o mulţime de nasturi. Sprijinită de perete, Blue bătea absent cu degetele într-o ramură de copac care se desprinsese.

Nu am timp, nu am timp.

Închise strâns ochii pentru o secundă. O aşteptă pe fată să termine ceea ce făcea cu copacii, ca să poată vorbi. Blue fluiera în surdină, iar el îşi simţea pulsul ca pe un ciocan. Se ridică. Nu mai putea rămâne aşezat.

Blue se opri brusc. Se sprijini cu mâinile de zid având o expresie de atenţie maximă întipărită pe faţă.

Adam dorise să înceapă conversaţia cu o afirmaţie convingătoare cu privire la motivul pentru care era greşită abordarea conservatoare pe care o prefera Gansey în căutarea lui Glendower. În loc de asta, spuse însă:

— Vreau să ştiu de ce nu mă săruţi şi de data asta te rog să nu mă mai minţi!

Se lăsă tăcerea. Ventilatorul rotativ din colţ îi prindea pe amândoi. Vârfurile ramurilor fluturau. Frunzele se învârteau în spirală.

— De asta ai venit? răspunse Blue cu o întrebare.

Era supărată. Iar Adam se bucura de asta, fiindcă se simţea îngrozitor să fie singura persoană mânioasă. Nu răspunse, aşa că Blue insistă cu o voce şi mai mânioasă.

— Chiar asta e prima conversaţie pe care vrei s-o avem după ce te-ai întors din D.C?

— Ce importanţă are de unde vin?

— Pentru că dacă aş fi fost Ronan sau Noah, subiectul… chestia despre care am fi vorbit ar fi fost cum s-a desfăşurat petrecerea. Mi-ai fi spus unde ai dispărut şi ce voiai să faci în momentul acela şi… nu ştiu… chestii adevărate. Nu dacă ai să apuci sau nu să mă săruţi.

Adam găsi răspunsul ca fiind de departe cel mai inconsistent pe care i-l dăduse vreodată Blue, mai ales că nu avea nicio legătură cu întrebarea.

— Ronan şi Noah nu sunt *iubita mea.*

— *Iubita?* repetă Blue, iar băiatul se înfioră auzind cuvântul acela din gura ei. Nu e mai corect *prietena?*

— Cred că îmi eşti *prietenă…*

— Serios? Prietenii vorbesc unul cu celălalt. Tu pleci pe jos până la Pentagon, iar eu aflu de la Gansey. Taică-tău e un nenorocit, iar eu ştiu asta fiindcă mi-a zis Gansey! Noah ştie totul despre tine. La fel şi Ronan.

— Nu, nu mă cunosc cu adevărat. Ştiu unele lucruri pentru că s-au aflat acolo. Aşa, ca Gansey.

— Da? Şi eu de ce n-am fost?

— De ce-ai fi fost?

— Pentru că m-ai fi invitat tu, zise Blue.

Lumea întreagă se cutremură. Băiatul clipi des şi îşi reveni destul de greu.

— Dar nu era niciun motiv pentru care tu să fii acolo.

— Da, desigur! Fiindcă nu sunt fete în politică. Pe mine nu mă interesează. Votul? Poftim? Stai aşa că mi-am uitat şorţul! Cred că, de fapt, ar trebui să

stau la cratiţă. De fapt, chiar acum făcăleţul…

— Nu ştiam că tu…

— *Exact despre asta e vorba.* Te-ai gândit măcar o dată la asemenea lucruri?

Nu se gândise.

— N-ai fi plecat însă nicăieri fără Gansey, şuieră Blue. Voi doi faceţi un cuplu grozav. Pupă-l pe el!

Adam îşi lăsă bărbia în piept, încurcat.

— Ei bine, află că eu nu vreau să fiu doar cineva cu care te poţi săruta. Vreau să fim prieteni adevăraţi. Nu doar o persoană pe care e simpatic s-o ai prin preajmă fiindcă… fiindcă are ţâţe.

Blue nu înjura în general şi de aceea Adam simţi că ţâţe e cuvântul cel mai aproape de o înjurătură pe care l-ar fi putut rosti fata. Pe de altă parte, îl enerva direcţia în care o lua discuţia după ce ea spusese vorba aceea.

— OK, Blue! Gansey avea dreptate. Câteodată eşti o feministă furioasă.

Fata închise gura. Umerii îi tremurau uşor, nu ca atunci când îţi este frică, ci mai degrabă ca în momentul în care aştepţi un cutremur.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Adam. Nimic din tot ce ai zis până acum nu are legătură cu *noi.*

Buzele fetei se ţuguiară într-un gest amar.

— Chiar vrei adevărul?

— Asta mi-am dorit de la început, zise Adam, deşi nu mai era sigur ce aşteaptă de la ea.

Aştepta doar să se încheie cearta aceea. Își dorea să nici nu fi venit. Sau să o fi întrebat despre

Glendower. Era conştient că ar fi trebuit să o invite la petrecere. Dar cum ar fi fost posibil? Capul îi era prea plin, prea gol, prea ciudat. Se avântase mult prea departe în nisipuri mişcătoare şi acum nu părea că se mai poate întoarce.

— Bine, adevărul, zise Blue, strângându-şi pumnii şi încrucişându-şi braţele. Uite care e treaba! Toată viaţa mea, clarvăzătoarele mi-au spus că îmi voi ucide sufletul-pereche dacă îl sărut. Iaca! Eşti fericit? Nu ţi-am zis imediat, fiindcă n-am vrut să spun *suflet-pereche* şi să te sperii.

Copacii începură să tremure în spatele ei. O altă viziune se străduia să iasă la suprafaţă. Băiatul încercă să o înăbuşe, conectându-se la amintiri, punând alături săruturile lor ratate cu profeţia aceea fatală. Nu părea real, dar oricum totul i se părea că e imaginar.

— Şi acum?

— Nu te *cunosc,* Adam.

Nu e vina ta, susură aerul. *Nu poţi fi cunoscut.*

— Şi acum?

— Acum? Acum… reluă Blue cu o voce tremurată, nu ţi-am zis până astăzi, fiindcă tocmai am realizat că nu mai contează. N-o să fii tu.

Resimţi cuvintele fetei ca pe un pumn aplicat de tatăl său. Mai întâi o amorţeală şi apoi un şuvoi de sânge care se năpusteşte spre locul loviturii. Şi apoi, tristeţea dispăru, lăsând locul arsurii familiare. Îl sfâşie ca o explozie care spulberă ferestre şi devorează totul, din interior.

Își imagina cu încetinitorul cum ar fi lovit. Nu.

Nu. Se manifestase o dată aşa faţă de ea şi nu

avea de gând să repete gestul acela. Se depărtă, ţinându-şi pumnul pe frunte. Cu celălalt lovi peretele, dar nu foarte tare. Dorea doar să se împământeze, să se descarce. Se concentră să-şi dezmembreze furia, consumat de flacăra teribilă pe care o simţea în piept.

N-o să fii tu.

La sfârşit, în mintea lui nu mai rămase decât: *Vreau să plec.* Trebuia să mai existe un loc în care el nu fusese încă, un sol în care să rodească şi emoţiile lui.

Când se întoarse cu faţa la ea, văzu că fata îl urmăreşte nemişcată. Clipi şi pe obraji îi apărură de nicăieri două lacrimi. Erau dintre acelea care vin repede fiindcă sunt deja în ochii tăi şi încep să coboare înainte să-ţi dai seama că plângi. Adam le ştia prea bine.

— Ăsta e adevărul? întrebă băiatul cu o voce atât de pierită, încât cuvintele sunară grav, ca o vioară la care se cântă prea încet.

Apărură alte două lacrimi. Fata clipi, iar ele rămaseră în ochi, ca două lacuri mici, strălucitoare.

N-o să fii tu.

Nu el, cu furia lui înăbuşită, cu tăcerile sale lungi, cu rănile sale.

N-o să fii tu.

Uită-te la tine, Adam! auzi el vocea lui Gansey. *Uită-te! N-o să fii tu.*

— Dovedeşte-mi! şopti el.

— Ce?

— Dovedeşte-mi! repetă băiatul mai tare.

Blue începu să clatine din cap.

— Dacă nu sunt eu înseamnă că n-o să păţesc nimic, nu?

— Nu, Adam, zise fata continuând să clatine din cap.

— Dacă nu sunt eu, Blue, nu mai contează, nu-i aşa? Chiar tu ai spus. N-o să fiu eu niciodată.

— Nu vreau să te rănesc, Adam, zise ea pe un ton trist.

— Ori este adevărul, ori nu!

Blue îi puse o mână în piept şi-l împinse uşor.

— Nu vreau să te sărut! N-o să fim niciodată împreună.

N-o să fii tu.

După ce tatăl său îl lovise ultima dată, urechea stângă a lui Adam rămăsese insensibilă. Nu şuiera, nu ţiuia. Pur şi simplu nu avea nicio senzaţie. Acum, tot corpul îi era la fel.

— Bine, zise el cu o voce goală.

Blue îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— Îmi pare rău, să ştii…

— Bine.

Începea să-şi revină în simţiri, dar era distrat şi amorţit încă. Totul clipea în jurul lui şi părea difuz. Nu aveau să fie niciodată împreună. Nici cu Gansey. Promisiunea *nu aici, nu acum* se transformase în certitudinea *aici, acum.* De acum înainte aveau să fie doar el şi Cabeswater.

Nu pot fi cunoscut.

Cobora scările, deşi nu-şi amintea că părăsise camera fetei. Îi spusese ceva? Pleca. Nu ştia unde. În jurul lui se amestecau voci şi imagini care îl tulburau.

Unul dintre glasuri se desprinse însă din haos. Era cel mai firav din toată casa.

— Adam! zise Persephone, prinzându-l de mânecă în timp ce el deschidea uşa din faţă. E timpul să vorbim.

50

Persephone îi oferi plăcintă. Era cu nuci pecan, o făcuse ea, iar acceptarea nu era tocmai o opţiune.

Maura se încruntă, privindu-l pe băiat:

— Eşti sigură că asta e cea mai bună cale? Tu ştii mai bine, dar…

— Uneori, admise Persephone. Haide, Adam, să mergem în camera pentru citiri. Poată să vină şi Blue cu tine, dar o să vorbim chestiuni foarte personale.

Adam nu realizase că fata era acolo. Îşi ţinea capul în pământ. Avea o julitură pe mână, căpătată în timpul aventurii sale pe autostradă, şi îşi făcea de treabă trăgând de marginile ei.

— Ce se întâmplă? întrebă Blue.

Persephone flutură din mână într-un gest menit să-i transmită că e mult prea complicat ca să-i explice.

— Vrea să-i echilibreze interiorul cu exteriorul, o lămuri Maura. Să găsească o modalitate de a face pace cu Cabeswater, nu-i aşa?

— Cam pe-acolo, o aprobă Persephone.

— Vin şi eu dacă vrei, zise fata, după care toate feţele se întoarseră către el.

Dacă intra în camera aceea de unul singur, n-ar fi fost decât Adam Parrish.

Într-un fel, mereu fusese aşa. Câteodată se schimba doar peisajul. Uneori, vremea era bună.

Tot ceea ce rămânea însă în final era: Adam Parrish. Încercă să se încurajeze spunându-şi *E doar camera pentru citiri.* Ştia că nu e tocmai adevărat. Era însă o coajă de adevăr.

— Mi-ar plăcea s-o fac de unul singur, zise el cu o voce joasă, fără să se uite la Blue.

— Ia-ţi şi plăcinta cu tine, zise Persephone, iar Adam îi dădu ascultare.

Încăperea era mai întunecată decât restul casei, luminată doar de lumânările bondoace adunate în mijlocul mesei pentru citiri. Adam îşi aşeză farfuria lângă ele.

Persephone închise uşa în urma ei.

— Ia o gură de plăcintă.

Adam gustă.

Lumea căpătă ceva mai multă claritate.

Odată închisă uşa, camera mirosea a trandafiri la miezul nopţii şi a chibrituri abia aprinse. În lipsa unei lumini adevărate, era greu să spui cât e de mare încăperea aceea. Deşi Adam ştia perfect dimensiunile ei minuscule, acum i se părea masivă, ca o cavernă. Pereţii păreau îndepărtaţi şi inegali, iar interiorul înghiţea sunetul respiraţiei lor şi foşnetul cărţilor.

Mă pot opri acum, gândi Adam.

Dar era doar camera pentru citiri, o încăpere care ar fi trebuit să fie sufragerie. Nimic nu avea să se schimbe acolo.

Adam ştia că niciunul dintre lucrurile pe care urma să le audă nu era adevărat, dar părea mai simplu să se prefacă.

Persephone luă o ramă de pe perete. Băiatul abia reuşi să vadă că era fotografia unei pietre ridicate pe un câmp pustiu. O aşeză cu sticla în sus, pe masă, în faţa lui. Întunericul şi lumina pâlpâitoare a lumânărilor făcură imaginea să dispară. Tot ce se mai vedea acum era reflexia pe sticlă; rama deveni brusc o baltă sau o oglindă dreptunghiulară. Flacăra lumânărilor nu se reflecta însă cu exactitate, nu părea să fie la fel cu cea din realitate. I se strânse stomacul.

— Cred că simţi, zise Persephone de pe cealaltă parte a mesei, unde rămăsese în picioare. Cât de dezechilibrat eşti.

Lucrul acela era mult prea evident ca să-l nege. Băiatul arătă spre sticla în care reflexiile continuau să fie ciudate.

— Şi asta pentru ce e?

— Pentru scrutat, răspunse femeia. E o modalitate de a privi în alte locuri, care sunt prea îndepărtate, există doar într-un anumit fel sau nu vor să fie văzute.

Lui Adam i se păru că din sticlă iese fum. Clipi; imaginea dispăruse.

— Unde ne uităm?

— Undeva foarte departe, zise Persephone zâmbindu-i, o persoană micuţă şi secretoasă ca o vrabie care ciripeşte printre crengile unui copac. O să ne uităm în tine.

— Şi e sigur?

— Dimpotrivă, e oricum altcumva, numai sigur nu, zise Persephone. De fapt, cred că ar fi bine să mai iei o înghiţitură de plăcintă.

Adam începu să mestece.

— Şi ce-o să se întâmple dacă nu facem lucrul ăsta?

— Ceea ce simţi va deveni şi mai îngrozitor. Fiinţa ta e genul de puzzle care nu poate fi rezolvat identificând mai întâi piesele de la margine.

— Dar dacă n-o fac, începu Adam şi apoi se opri fiindcă adevărul spuselor femeii îl lovi nemilos, se afundă şi mai ales *se potrivi* în pustiul sufletului său. O să mă schimbe pentru totdeauna?

— Te-ai schimbat tu însuţi deja, zise Persephone clătinând din cap. Când ai făcut sacrificiul. Ceea ce urmează e doar încheierea gestului de atunci.

Însemna că nu avea niciun sens să *nu* îl facă.

— Spune-mi, atunci, cum trebuie să procedez.

Persephone se aplecă spre el, peste masă, dar tot nu se aşează.

— Va trebui să încetezi să mai arunci lucrurile. Nu ţi-ai sacrificat mintea. Începe să-ţi păstrezi doar pentru tine gândurile. Şi nu-ţi uita sacrificiul! Trebuie să-i acorzi importanţă.

— Păi, a fost important, zise Adam, biruit de o mânie bruscă şi pură, inamicul invincibil al băiatului.

Femeia îl privi tăcută, ţintuindu-l cu ochii ei mari şi negri. Furia se disipă.

— Ai promis să fii ochii şi mâinile pădurii Cabeswater, dar ai fost atent la ceea ce te-a rugat?

— Nu mi-a spus nimic.

Persephone îl privi cu o mină înţeleaptă. Bineînţeles că-i spusese. Deodată, băiatul îşi dădu seama că aceea era cauza apariţiilor şi a viziunilor pe jumătate. Cabeswater încercase să-i atragă atenţia în singurul fel în care putea: zgomotul, sunetele, haosul din interiorul său.

— N-am putut să înţeleg.

— Fiindcă şi mesajul e dezechilibrat, zise ea. Dar vorbim despre un alt ritual pentru o altă problemă. Acum priveşte în tine însuţi ştiind că vei descoperi acolo lucruri care te vor răni. Scrutările astea nu sunt niciodată lipsite de pericole. Nu ştii cu cine te poţi întâlni.

— O să mă ajuţi dacă lucrurile nu merg bine? întrebă el privind-o în ochi.

Irişii negri ai femeii se oglindiră mut în privirea lui. Realiză că îşi lăsase singurul sprijin în bucătărie.

— Fereşte-te de oricine îţi promite ajutor într-o asemenea situaţie, zise Persephone. Înăuntrul tău nu poţi conta decât pe tine însuţi.

Începură.

Întâi nu percepu decât lumânările. Flacăra subţire şi înaltă a celor adevărate şi arderea circulară a fitilelor din oglindă. Pe urmă, din întunericul de deasupra lui, păru să cadă un strop de apă. Ar fi trebuit să se răspândească pe sticlă, dar străbătu cu uşurinţă suprafaţa.

Căzuse într-un vas cu apă. Unul din acelea grosolane şi ieftine din care mama sa avea o mulţime prin dulapuri. Acesta se afla însă în mâna

lui Adam. Chiar când dădu să bea, prinse o mişcare cu coada ochiului. Nu avu timp să se pregătească înainte ca lumina… sunetul… tatăl lui îl lovi.

— Stai… zise Adam, gata să se explice, mereu dispus să discute, în timp ce se lovi de blatul decolorat din bucătăria lor.

Ar fi trebuit să se termine, pumnul, dar părea să fi rămas captiv înăuntrul loviturii. Era deopotrivă băiatul, pumnul, blatul şi mânia atotstăpânitoare care pornise totul.

Toate astea trăiau în el. Pumnul, prima lovitură din partea tatălui său le avea mereu în cap. *Cabeswater,* gândi Adam.

Scăpă din interiorul loviturii. Vasul se prăbuşi pe podea, prea solid ca să se spargă, picătura de apă se strecură afară şi începu să cadă din nou. De data aceasta ajunse într-o baltă liniştită, înconjurată de copaci. Întunericul se strecura dintre ei, bogat, viu.

Adam mai fusese acolo. Cabeswater.

Se afla însă cu adevărat în pădure sau totul era un vis? Avea însă asta vreo importanţă pentru Cabeswater?

Locul acela – simţi mirosul pământului jilav, de sub crengile căzute, auzi sunetul insectelor care se ţârâiau pe sub scoarţa putrezită, tresări la atingerea aceluiaşi vânt care îi flutura părul şi agita frunzele de deasupra.

În apa neagră de la picioarele lui Adam erau peşti roşii. Își scoteau gurile din apă, urmărind valurile pe care le produsese picătura când atinsese apa. Mişcarea îi atrase atenţia asupra

copacului viselor, aflat pe malul celălalt. Arăta exact ca înainte: un stejar uriaş cu o scorbură putrezită înăuntrul său, îndeajuns de mare ca să primească o persoană. Cu luni în urmă, el stătuse acolo şi avusese o viziune teribilă asupra viitorului. Gansey murea din cauza lui.

Adam auzi un suspin. Era femeia pe care o văzuse în apartamentul său, chiar primul spirit. Purta o rochie deschisă la culoare, de modă veche.

— Ştii ce vrea Cabeswater de la mine? întrebă el.

Sprijinindu-se de scoarţa brăzdată a copacului viselor, femeia îşi apăsă dosul palmei pe frunte, într-un gest de supărare.

— *Auli! Greywaren furis al. Lovi ne...*

Nu era latină.

— Nu-nţeleg, zise Adam.

Lângă femeie apăru deodată omul cu gambetă, cel pe care îl zărise acasă la Gansey. Acesta vorbi şi el pe un ton rugător:

— *E me! Greywaren furis al.*

— Îmi pare rău, zise Adam.

Apăru un alt spirit, cu mâna întinsă spre el. Şi altul. Şi altul. Toate viziunile care îl bântuiseră, zeci de chipuri. Dar nu le înţelegea.

— O să-ţi traduc eu, auzi Adam o voce mică aflată în stânga sa.

Se întoarse şi văzu o fetiţă îmbrăcată într-o rochie neagră. Nu era foarte diferită de o variantă miniaturală a Persephonei: părul alb era zbârlit precum vata de zahăr, avea faţa îngustă şi ochii negri. Îl luă de mână. Palma ei era foarte rece şi un

pic umedă.

— O să traduci exact? o întrebă el îngrijorat.

Degetele ei mici se strânseră pe ale lui. Era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Niciuna din viziunile şi flash-urile pe care le avusese de când făcuse sacrificiul nu o înfăţişase pe fetiţa aceea. Era foarte asemănătoare cu Persephone, şi totuşi altfel.

— Nu, zise el. Numai eu mă pot ajuta.

— Eşti deja mort aici, zise ea dând capul pe spate într-un gest furios.

Înainte să se poată trage, fetiţa îl zgârie cu cealaltă mână pe încheietură. Pe piele îi apărură trei linii sângerii. Putea să-i simtă gustul, de parcă i-ar fi spintecat de fapt limba.

Totul era ca într-un vis urât.

Nu. Dacă acesta era vis, înseamnă că şi Cabeswater e la fel, că poate controla pădurea dacă alege să facă asta. Adam reuşi să se elibereze. Nu avea de gând să-şi abandoneze raţiunea.

— Cabeswater, zise el cu voce tare. Spune-mi ce vrei de la mine!

Băgă mâna în apă. Era rece şi lipsită cumva de substanţă, ca şi cum şi-ar fi băgat mâna printre două cearşafuri. Cu grijă, apucă picătura de apă pe care o urmase în viziunea aceea. I se zbătea în palmă, mergând înainte şi înapoi pe linia vieţii.

Ezită. La capătul acelui moment era ceva care avea să îl despartă definitiv de ceilalţi. Nu ştia cât de mult. El avea să ajungă însă într-un loc în care ei nu vor fi. Urma să devină ceva ce ei nu sunt.

Dar asta se întâmplase deja.

Se trezi în picătura de apă. Cabeswater nu mai trebuia să-i vorbească prin apariţii. Nu mai avea nevoie de viziuni incomplete. Nu-i mai trimitea cereri disperate de a-i acorda atenţie.

El era Cabeswater şi copacul viselor şi fiecare stejar cu rădăcinile răsucite printre pietre în căutarea energiei şi a speranţei. Simţea cum absoarbe pulsul meridianului energetic – ce termen banal, stupid, *meridian energetic*; părea atât de străin acum, că îl putea simţi. Își putea aminti fiecare altă denumire şi toate i se păreau mai potrivite: *drumul zânelor, calea spiritelor, linia cântecelor, vechile urme, căile dragonilor, potecile viselor.*

Calea morţilor.

Simţea energia cum clocoteşte şi pulsează în fiinţa lui, dar nu ca electricitatea, ci mai degrabă ca rememorarea unui secret. Era puternică, atotcuprinzătoare, pe urmă se estompa, aşteptând. Câteodată, fiinţa lui era energie pură, alteori puterea aceea era aproape uitată.

Dincolo de toate, simţea însă bătrâneţea pădurii Cabeswater. Ciudăţenia ei. Exista ceva adevărat şi neomenesc în inima ei. Fusese acolo cu multe secole înaintea lui şi avea să existe sute de ani în viitor. În planul general al tuturor lucrurilor, Adam Parrish nu avea nicio importanţă. Era doar un amănunt, o cută în amprenta unei fiinţe imense...

Nu am fost de acord să-mi dau gândurile.

Avea să fie mâinile şi ochii pădurii, dar nu va fi

Cabeswater.

Avea să fie Adam Parrish. Se lăsă pe spate.

Era în camera pentru citiri. Pe sticla din ramă se vedea o picătură de apă. Dincolo de masă, Persephone îşi îngrijea trei zgârieturi sângerânde de pe încheietura mâinii. Mâneca îi fusese sfâşiată. Toate lucrurile din cameră i se păreau diferite lui Adam. Nu era foarte convins în ce fel. Era ca şi cum… şi-ar fi ajustat televizorul, de la ecranul lat la cel normal.

Cum de crezuse până acum că Persephone are ochii negri. Toate culorile combinate aveau ca rezultat culoarea aceea.

— N-au să înţeleagă, zise Persephone, punând pachetul de cărţi de tarot în faţa lui. N-au priceput nici când m-am întors eu.

— Sunt diferit? o întrebă el.

— Ai fost altfel şi până acum, răspunse Persephone, doar că din momentul acesta totul va fi mult mai evident.

Adam atinse cărţile de tarot. Momentul în care se uitaseră împreună la un pachet aşezat tot pe masa aceea părea foarte îndepărtat.

— Şi ce ar trebui să fac cu astea?

— Ciocăneşte pe ele, şopti femeia. De trei ori. Le place. Pe urmă amestecă-le şi ţine-le puţin la piept!

Băiatul lovi încetişor cu degetele în cărţi, le amestecă şi apoi îmbrăţişă pachetul neobişnuit de mare. Lipite de piept, emanau căldură, ca o fiinţă vie. Nu le simţise niciodată aşa.

— Acum, adresează-le o întrebare.

Adam închise ochii.

Ce e de făcut?

— Alege patru dintre ele. Nu, trei, se răzgândi Persephone. Doar trei: trecutul, prezentul şi viitorul. Cu faţa în sus.

Cu grijă, Adam alinie trei cărţi pe masă. Ilustraţiile pachetului aceluia erau întunecate, şterse, abia vizibile în lumina slabă. Personajele de pe ele păreau că se mişcă. Citi cuvintele de la baza lor.

— Turnul, Spânzuratul, nouă de spade.

Persephone îşi ţuguie buzele.

Privirea lui Adam se mută de la prima carte, care înfăţişa oameni căzând din vârful unui turn în flăcări, la cea de a doua, unde un om atârna cu capul în jos de un copac. Ultima înfăţişa un bărbat care plângea în pumn. O disperare copleşitoare. Nu reuşi să-şi smulgă ochii de la ea.

— Pare că abia s-a trezit dintr-un coşmar, zise Adam.

Arată, gândi el, *cum aş arăta eu dacă viziunea din copacul viselor se va adeveri vreodată.*

Când ridică ochii spre Persephone, Adam era convins că vedeau amândoi aceleaşi lucruri. Își dădea seama după poziţia buzelor ei, după durerea din privire. Camera se întindea în jurul lor, neagră şi nesfârşită: o peşteră, un codru bătrân sau un lac negru, total liniştit. Viitorul continua să fie ceva în care Adam era aruncat: o încercare, un sacrificiu, chipul mort al celui mai bun prieten.

— Nu, zise Adam încetişor.

— Nu? repetă Persephone.

— Nu, clătină băiatul din cap. Poate că acesta este viitorul, dar nu va fi sfârşitul.

— Eşti sigur? întrebă femeia.

În glasul ei se strecurase o nuanţă care nu mai existase până atunci. Adam începu să se gândească. Meditä la căldura pe care o simţise la cărţile de tarot, cum întrebase *ce e de făcut?,* iar ele îi dăduseră răspunsul acela îngrozitor. Se gândi la faptul că putea încă auzi vocea Persephonei, ca un ecou în jurul lui, deşi ar fi trebuit să se stingă pe pereţii camerei de citiri; cum fusese Cabeswater şi simţise calea morţilor şerpuind prin fiinţa lui.

— O să… începu el. O să mai trag o carte.

Ezită, aşteptând ca femeia să-i spună că nu are voie. Persephone rămase însă tăcută, aşa încât Adam tăie cărţile şi-şi puse palmele pe ambele teancuri. O ridică pe aceea care i se păru mai caldă.

O întoarse şi o aşeză lângă nouăle de spade. Înfăţişa o siluetă cu mantie, care avea în faţă o monedă, o cupă, o spadă şi o bâtă, toate simbolurile suitelor de tarot. Deasupra capului plutea simbolul infinitului; avea un braţ ridicat într-un gest care semnifica puterea. *Da,* gândi Adam. I se păru că înţelege, dar numai pentru un moment. Citi cuvintele de pe carte.

Magicianul.

Persephone scoase un oftat prelung şi începu să râdă. Era un hohot de eliberare care suna de parcă femeia s-ar fi oprit de curând din alergat.

— Adam, zise ea, termină-ţi plăcinta.

51

Până la urmă, Blue reuşi să se taie.

După ce Adam intrase în camera pentru citiri, deschisese de probă briceagul, iar aceasta evident că o atacase. De fapt, era doar o zgârietură. Aproape că nici nu merita un plasture, dar ea îşi puse unul. Pentru orice eventualitate.

Nu se simţea ca Blue Sargent, desperado; Blue Sargent, supereroină; Blue Sargent, mardeiaş.

Poate că adevărul nu fusese cea mai bună variantă. Deşi trecuseră ore bune de la cearta cu Adam, inima continua să-i bată ciudat. De parcă nu era legată de nimic şi la fiecare contracţie stârnea ecouri în pieptul ei gol pe dinăuntru. Îşi repeta în minte replicile pe care şi le aruncaseră. N-ar fi trebuit să-şi piardă stăpânirea de sine. Mai bine i-ar fi zis de la început…

Totul era însă în trecut.

De ce nu m-am putut îndrăgosti de el?

Băiatul dormea, cuibărit pe canapea, cu buzele desfăcute în semn de maximă epuizare. Persephone o informase pe Blue că se aştepta ca el să doarmă şaisprezece sau chiar optsprezece ore după ritual şi că, odată trezit, era posibil să simtă greaţă şi chiar să vomeze. Maura, Persephone şi Calla stăteau la masa din bucătărie, cu capetele apropiate, dezbătând. Din când în când, Blue prindea porţiuni de conversaţie: *trebuia s-o fi făcut mai repede* şi *trebuia însă ca el să accepte mai întâi.*

Îl privi din nou pe Adam. Era drăguţ şi o plăcea

şi dacă ea nu i-ar fi spus adevărul ar fi putut să iasă la o întâlnire ca o fată normală şi chiar să-l sărute fără grija că-l va omorî.

Blue stătea lângă uşa din faţă, cu capul sprijinit de zid. Nu-şi dorea însă asta. Voia ceva mai mult.

Dar poate că nu există mai mult.

Poate ar trebui să meargă la o plimbare însoţită doar de briceagul ei roz. Făceau o pereche minunată. Niciunul nu era în stare să se deschidă fără să rănească pe cineva. Nu ştia însă unde să se ducă. Se strecură în camera pentru citiri, încet, ca să nu-l trezească pe Adam sau să atragă atenţia Orlei. Ridică telefonul şi ascultă o clipă ca să se asigure că nu se desfăşura vreo convorbire pe linia cu plată. Tonul.

Îl sună pe Gansey.

— Blue?

Doar glasul lui. Inima i se mai domoli. Nu complet, dar îndeajuns de mult ca să nu se mai zbată dureros. Închise ochii.

— Mă duci undeva?

Luară noul Porc, aparent identic celuilalt până şi în privinţa mirosului de benzină şi a tusei care preceda pornirea motorului. Scaunul din dreapta şoferului semăna la fel de mult cu o găleată spartă, acoperită cu vinilin, iar lumina farurilor se reducea la aceleaşi două fascicule gemene de lumină slabă, galbenă.

Gansey era însă altul. Deşi purta pantalonii aceia office şi încălţările Top-Siders de-a dreptul tâmpite, era îmbrăcat cu un tricou alb, fără guler, şi purta ochelari cu ramă îngustă. Acesta era

favoritul ei: savantul Gansey, desprins de atmosfera din Aglionby. Exista însă ceva de-a dreptul teribil în legătură cu felul cum o făcea să se simtă în momentul acela.

— Ce s-a întâmplat, Jane? întrebă el imediat ce fata se urcă în maşină.

— M-am certat cu Adam, zise ea. I-am spus totul. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Există însă vreun subiect pe care ai vrea să ne axăm? întrebă adolescentul, băgând maşina în viteză.

— Orice, atâta vreme cât nu e vorba despre el.

— Ştii unde vrei să mergi?

— Doar du-mă de aici.

Porniră spre ieşirea din oraş, iar el îi spuse despre Ronan şi Kavinsky. Continua să conducă spre munţi şi după ce terminase de povestit, pe drumuri din ce în ce mai înguste, după care îi descrise petrecerea, clubul de lectură şi sandvişurile organice cu castravete. Motorul Camaroului mârâia, stârnind ecouri pe stâncile apropiate de marginea drumului. Farurile nu băteau decât până la curba următoare. Blue îşi ridică picioarele şi îşi înfăşură braţele în jurul lor. Își puse obrazul pe genunchi şi îl urmări pe Gansey cum schimbă vitezele, priveşte în oglinda retrovizoare şi apoi se uită la ea.

Băiatul îi povesti despre porumbei şi despre Helen, despre absolut toate lucrurile, mai puţin Adam. Era ca şi cum ar fi încercat să descrie un cerc fără să rostească însă cuvântul.

— Bine, zise ea într-un târziu. Acum poţi să

spui şi despre el.

În maşină se lăsă liniştea, ceea ce în Porc însemna că e doar mai puţin zgomot. Motorul urla, iar anemicul aer condiţionat şuiera încetişor, scăldându-le feţele cu un şuvoi firav de aer oarecum rece.

— O, Jane! zise brusc Gansey. Dacă ai fi fost acolo când am primit telefonul acela, când am aflat că merge pe autostradă, tu ai fi…

Băiatul se opri înainte să spună ce credea că ar fi făcut ea. Își reveni însă repede şi continuă:

— Ha! Adam e una cu copacii din Cabeswater, iar Noah reface mereu scena crimei sale. Ronan mai întâi strică şi apoi inventează maşini noi. Cu tine ce e nou? Ceva teribil, nu?

— Mă ştii, zise Blue, mereu sensibilă.

— Ca şi mine, o aprobă Gansey cu măreţie, ceea ce îi stârni ei un hohot de râs încântător. Sunt o creatură care apreciază plăcerile simple.

Blue atinse butonul radioului, fără să-l răsucească însă. Își luă repede degetele de acolo.

— Mă simt îngrozitor acum, că i-am zis…

Gansey vră pe un drum şi mai îngust. Ar fi putut fi foarte bine calea de acces spre o proprietate privată. Era însă greu de distins acolo în munţi, în special după lăsarea întunericului. Insectele din copacii foarte apropiaţi de drum bâzâiau chiar mai tare decât motorul.

— Adam şi-a dat viaţa pentru Aglionby, zise Gansey deodată. Şi pentru ce? Educaţie?

Nimeni nu mergea la Aglionby doar pentru asta.

— Nu numai, zise fata. Prestigiul? Oportunităţi?

— Dar poate că n-a avut niciodată vreo şansă. Poate că succesul e ceva genetic.

Ceva mai mult.

— Chiar n-am chef să am discuţia asta acum cu tine.

— Poftim? Ah, *nu* asta am vrut să spun. Ideea e că eu am avut multă…

— Te afunzi mai tare!

— Eu am avut multă *susţinere,* insistă băiatul. La fel ca tine. Ai crescut între oameni care te iubesc, nu-i aşa?

Blue aprobă din cap fără să trebuiască să se gândească.

— Şi eu la fel, zise Gansey. Nu m-am îndoit niciodată. Nu am avut nici măcar vreun motiv să o fac. Chiar şi Ronan a crescut la fel, la vârsta la care lucrul ăsta contează cel mai mult, când a devenit persoana care e astăzi. Vârsta maturizării sau cum s-o fi numind… Înainte să te întâlnesc, credeam că e vorba despre bani, de parcă, într-un fel, familia lui Adam ar fi fost prea săracă pentru a-l putea iubi.

— Ah, dar de vreme ce *noi* suntem sărace, dar fericite… începu Blue cu aprindere, nişte ţărăncuţe vesele…

— Încetează, te rog, Jane! o întrerupse el. Ştii bine ce vreau să spun. Am fost un idiot. M-am gândit că dacă te străduieşti atât de mult să supravieţuieşti, nu mai ai timp să fii şi un părinte bun. Evident că nu e aşa, pentru că atât tu, cât şi eu am fost bogaţi… în afecţiune.

— Cred că ai dreptate, zise Blue. Dar nu cred că e genul de bogăţie care o să mă ajute să termin colegiul public.

— Colegiul public! repetă Gansey.

Sublinierea celui de-al doilea cuvânt o răni pe Blue mai mult decât era în stare să spună cu voce tare. Rămase tăcută, simţindu-se aiurea pe locul din dreapta şoferului până când Gansey o privi atent.

— Sunt convins că ai putea obţine burse.

— Nu acoperă nici costul cărţilor.

— Dar e vorba de câteva sute de dolari pe semestru, nu-i aşa?

— Şi tu cam cât crezi că fac eu pe un schimb la Nino’s?

— Nu sunt şi granturi care să acopere toate cheltuielile?

Frustrarea urla în fiinţa fetei. Toate cele care se întâmplaseră în ziua aceea păreau că sunt pe cale să explodeze.

— Gansey, hotărăşte-te! Ori sunt idioată, ori nu! Ori sunt îndeajuns de deşteaptă încât să fi cercetat lucrurile astea şi să ştiu ce vorbesc, ori sunt prea proastă să mă fi interesat de posibilitatea unei burse şi atunci oricum nu o merit.

— Te rog, nu te enerva.

Fata îşi sprijini capul de geam.

— Iartă-mă!

— Iisuse! exclamă Gansey. Îmi doresc să se termine odată săptămâna asta.

Rămaseră tăcuţi în vreme ce maşina continua să urce.

— I-ai cunoscut vreodată părinţii?

— Îi *urăsc!* zise Gansey pe un ton care nu-i era caracteristic. Vânătăile cu care venea la şcoală... Oare l-au iubit vreodată? Măcar o zi.

În mintea ei, Adam era o siluetă care îşi apăsa pumnul pe peretele dormitorului ei. Atât de delicat, deşi fiecare muşchi îi era încordat, părând parcă să cerşească violenţa.

— Ia uite! zise ea deodată.

Gansey îi urmări privirea. Copacii dispăreau pe o parte a drumului şi, acolo, drumul de pietriş pe care mergeau ajungea chiar pe creasta muntelui, unde se învârtea ca un covrig. Valea întreagă li se înfăţişa în toată splendoarea ei. Asta în ciuda faptului că răsăriseră sute de stele; cerul era însă de un albastru închis, desprins parcă din fantezia unui pictor idealist. Munţii de pe partea cealaltă a văii erau însă absolut întunecaţi, contrastând puternic cu cerul. Negri, reci şi tăcuţi. Iar între ei, la poale, se vedea Henrietta, un haos de lumini albe şi galbene.

Gansey opri Porcul. Trase frâna de mână. Priviră amândoi prin geamul din partea lui.

Peisajul avea un soi de frumuseţe tăcută, dar feroce, care nu te lăsa să o admiri, genul acela de minunăţie care doare întotdeauna. Gansey oftă încet, întrerupt, de parcă ar fi regretat suspinul acela. Fata îşi mută privirea de la privelişte la profilul lui, urmărindu-l cum se uită la oraş. Își trecu degetul mare peste buza inferioară – tipic pentru Gansey –, apoi îşi înghiţi saliva. Își dădu seama că se simte exact la fel ca în momentul în

care privise stelele când intrase în Cabeswater.

— La ce te gândeşti? întrebă Blue.

Băiatul nu-i răspunse imediat. Iar când vorbi, îşi ţinu ochii pironiţi asupra peisajului.

— Am fost peste tot în lume. În mai mult de o ţară pentru fiecare an pe care l-am trăit. Europa şi America de Sud, cei mai înalţi munţi şi cele mai late fluvii, cele mai frumoase sate… Nu-ţi spun asta ca să mă laud, ci doar fiindcă încerc să înţeleg cum am putut cunoaşte atât de multe locuri, dar să simt că doar aici sunt acasă. E singurul loc căruia îi *aparţin.* Şi fiindcă mă străduiesc atât de tare să pricep cum, deşi simt asta…

— … doare atât de mult, îi termină Blue fraza.

Gansey se întoarse spre ea, cu ochi strălucitori. O aprobă din cap. *De ce,* gândi ea aproape în agonie, *n-a putut să fie Adam?*

— Dacă afli, să-mi spui şi mie, zise fata.

O să moară, Blue, nu…

— Nu ştiu dacă suntem meniţi să aflăm.

— Ba da, zise Blue pe un ton feroce, încercând din răsputeri să domolească sentimentul care clocotea în ea. Dacă tu nu eşti în stare, o să aflu singură.

— Şi-o să-mi spui şi mie? Dacă afli prima? întrebă el.

— Cu siguranţă.

— Jane, în lumina asta, tu… *Iisuse!* Iisuse! Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

Deschise brusc portiera şi ţâşni afară, sprijinindu-se de capotă ca să iasă mai repede. O trânti, după care merse în spatele maşinii,

trecându-şi mâna prin păr.

Porcul era îngrozitor de tăcut. Fata auzea zgomotele nopţii, insecte, orăcăit de broaşte şi păsări neştiute care ciripeau încetişor. Din când în când, motorul care se răcea suspina uşor, de parcă ar fi respirat. Gansey nu se întoarse.

Bâjbâind pe întuneric, fata reuşi să-şi deschidă portiera. Îl descoperi sprijinit de caroserie, în spate, cu braţele încrucişate pe piept.

— Îmi pare rău, zise Gansey fără să o privească, în timp ce fata se sprijinea lângă el. Am fost foarte nepoliticos.

Blue avea câteva replici în minte, dar pe niciuna dintre ele n-o putea rosti cu voce tare. Se simţea de parcă una dintre păsările de noapte se cuibărise înăuntrul ei. Se foia şi se întorcea odată cu fiecare respiraţie.

O să moară şi o să doară...

Îi atinse însă gâtul, exact acolo unde se termina părul, chiar deasupra tricoului. Băiatul rămase nemişcat. Pielea îi ardea, iar ea putea simţi foarte, foarte stins pulsul inimii lui. Nu era ca atunci când se întâlnea cu Adam. Nu trebuia să presupună ce are de făcut cu mâinile. Ştiau singure. Aşa ar fi trebuit să se simtă şi cu Adam, mai puţin teatru şi mai multe certitudini.

Băiatul închise ochii şi se aplecă puţin, ca palma ei să i se lipească în întregime de gât, cu degetele răsfirate, de la ureche la umăr.

Blue simţea că fiecare celulă a ei era încărcată cu electricitate. *Spune ceva, spune ceva!* Gansey îi ridică uşor mâna de pe pielea lui, ţinând-o elegant,

de parcă ar fi dansat. O duse în dreptul gurii.

Blue înţepeni. Absolut nemişcată. Nici inima nu-i mai bătea. Nu mai putea spune *să nu mă săruţi.* Nici nu putea gândi cuvântul *nu.*

Băiatul îşi puse apoi obrazul şi marginea gurii pe dosul palmei ei, după care îi dădu drumul.

— Ştiu, zise el. Sunt cuminte.

Pielea fetei ardea încă de amintirea gurii lui. Pasărea care îi ţinea loc de inimă se zbătea dureros.

— Îţi mulţumesc că ţi-ai adus aminte.

— Ah, Jane! zise el privind întreaga vale.

— Ah, Jane… ce?

— N-a vrut să mă lase, ştiai? Mi-a zis să nu încerc să te fac să vii la masa noastră în seara aceea la Nino’s. A trebuit să-l conving eu. Iar apoi, m-am comportat ca un prost… se opri el întorcându-se spre ea. Dar tu la ce te gândeşti?

Fata îl privi tăcută. *Că am ieşit cu băiatul greşit. Că l-am distrus pe Adam în seara asta fără vreun motiv. Că nu sunt deloc sensibilă…*

— Am crezut că eşti un nenorocit.

— Slavă Domnului că ai spus-o la timpul trecut! zise el politicos. Nu pot… Nu putem să-i facem lucrul ăsta.

— Nu sunt un lucru.

— Nu, Iisuse! Bineînţeles că nu. Ştii însă ce-am vrut să spun.

Ştia. Iar el avea dreptate. Nu-i puteau face asta. Ea, una, nu avea cum să-şi facă nici ei. Dar gândul ăsta îi pulveriza pieptul, gura şi capul.

— Îmi doresc să poţi fi sărutată, Jane, zise el,

fiindcă te-aş ruga s-o facem măcar o dată. Sub... băiatul se opri, făcând un gest larg cu mâna către stelele de pe cer. Şi n-ar trebui să spunem nimănui despre asta şi nici noi să n-o mai pomenim vreodată.

Ar fi putut fi sfârşitul.

Vreau ceva mai mult.

— Ne putem preface, zise ea. O singură dată. Şi nu vom mai vorbi despre asta.

Ce personalitate stranie şi schimbătoare avea Gansey! Cel care se întoarse la ea acum era la ani-lumină depărtare de băiatul îngâmfat pe care îl cunoscuse prima dată. Fără ezitare, fata îşi întinse braţele, cuprinzându-i gâtul. Cine era această Blue? Se simţea mai mare decât propriul corp. Înaltă până la stele. Gansey se aplecă spre ea – inima ei o luă iarăşi razna – şi-şi apăsă obrazul peste cel al lui Blue. Buzele lui nu-i atinseră pielea, dar îi putu simţi răsuflarea, fierbinte şi neregulată. Degetele lui se răsfirară de o parte şi de alta a coloanei ei vertebrale. Buzele fetei erau atât de aproape de mandibula lui, încât simţi vag înţepătura unor fire de păr. Mirosea a mentă, şi a amintiri, şi a trecut, şi a viitor şi se simţea de parcă mai făcuse asta înainte, dar mai voia o dată.

Ajutor! gândi ea. *Ajutor! Ajutor! Ajutor!*

El se desprinse, după care îi zise:

— Iar de-acum nu vom mai vorbi despre asta niciodată.

52

În seara aceea, după ce Gansey plecase să o întâlnească pe Blue, Ronan scoase una din pastilele verzi ale lui Kavinsky din buzunarul blugilor săi încă nespălaţi şi se întoarse în pat. Aşezat în capul oaselor, sprijinit de un colţ, întinse mâna spre Drujbă, dar pasărea îl ignoră. Furase un biscuit cu brânză şi acum era foarte ocupată să pună lucruri deasupra lui, ca să se asigure că Ronan nu o să i-l ia. Deşi se uită de câteva ori la mâna întinsă a băiatului, o ignoră, adăugând un capac de sticlă, un plic şi o şosetă movilei care ascundea deja biscuitul.

— Drujbă! zise el.

Nu vorbise aspru, ci doar serios. Recunoscându-i tonul, pasărea sări pe pat. În general, nu prea îi plăcea să fie mângâiată, dar acum îşi întoarse încetişor capul pe o parte şi pe alta în timp ce Ronan îşi trecea degetul uşor pe penele minuscule de lângă cioc. Oare câtă energie furase din meridian ca să o creeze? se întrebă băiatul. Mai mult decât trebuia pentru o persoană? Sau pentru o maşină?

Telefonul lui Ronan începu să bâzâie. Îl ridică pentru a citi SMS-ul:

mă-ta mă sună de fiecare dată după ce trec pe la ea

Băiatul lăsă aparatul să cadă pe aşternut. În mod normal, simpla vedere a numelui lui Kavinsky pe ecran îi dădea un sentiment de urgenţă. Nu era cazul şi în seara aceea. Nu după ce petrecuse

atâtea ore cu el. După ce visase maşina Camaro. Trebuia să se gândească la toate astea mai întâi.

Întreabă-mă care a fost primul vis

Drujbă privi iritată la telefonul zbârnâitor. Învăţase o mulţime de lucruri de la stăpânul ei. Băiatul rostogoli între degete pastila verde.

În seara aceea, nu avea de gând să scoată ceva din vise. Nu fără a şti ce înseamnă asta pentru meridianul energetic. Ceea ce nu însemna că nu putea încă alege ce să viseze.

falsul meu favorit este Prokopenko

Ronan băgă din nou pastila în buzunar. Se simţea încălzit, toropit şi... destul de bine. În sfârşit, era în regulă. Somnul nu mai era o armă pitită în creierul său. Ştia că poate alege să viseze ferma, dacă îşi dorea, dar era mai bine să nu viseze ceva care exista deja.

O să te halesc de viu

Ronan închise ochii. Își repetă în gând: *tata, tata, tata.*

Iar când şi-i deschise din nou, copacii bătrâni se arcuiau pe deasupra lui. Cerul era negru şi împestriţat cu stele. Totul mirosea a fum de nuc american, de merişor, de seminţe de iarbă şi de detergent cu aromă de lămâie.

Şi acolo era tatăl său, aşezat în BMW-ul negru pe care îl visase cu atâţia ani în urmă. Era o imagine a lui Ronan, dar şi a lui Declan şi a lui Matthew. Un diavol chipeş cu un ochi de culoarea promisiunilor şi cu celălalt de culoarea secretelor. Când îl văzu pe Ronan, coborî geamul portierei.

— Ronan! zise el, dar cuvântul sună mai

degrabă ca un „în sfârşit”.

— Tată! zise băiatul.

Dădu să spună *mi-a fost dor de tine. Î*nsă tânjise după prezenţa lui practic de când se ştia.

Pe faţa bărbatului înflori un zâmbet. Avea cel mai larg surâs din lume şi îl transmisese fiului său cel mai mic.

— Ţi-ai dat seama, zise el, ţinându-şi un deget la buze. Îţi mai aduci aminte?

Muzica se revărsa pe geamul deschis al BMW-ului care fusese al lui Niall, dar acum îi aparţinea lui Ronan. Era o melodie cântată de o orchestră de cimpoaie irlandeze.

— Ştiu, răspunse Ronan. Spune-mi ce-ai vrut să spui în testament.

— T’LIBRE VERO E BER NIVO LIBRE N’ACREA. Acest document trebuie considerat valabil până la crearea unuia nou. E o buclă, zise tatăl său. O capcană pentru hoţi.

— E o minciună? întrebă Ronan.

Niall Lynch era cel mai mare mincinos dintre toţi, iar caracteristica asta o transmisese fiului mai mare. Nu era însă mare diferenţă între un secret şi o minciună.

— *Pe tine* nu te mint niciodată.

Porni BMW-ul şi zâmbi din nou la Ronan. Ce rânjet, ce ochi feroce, ce creatură! Îşi visase întreaga viaţă şi moartea.

— Vreau să mă întorc, zise Ronan.

— Fă-o! zise tatăl lui. Acum ştii cum.

Iar Ronan îl ascultă. Fiindcă Niall Lynch era un incendiu de pădure, o maree, un accident de

automobil, o cortină care cade, o simfonie zgomotoasă, un catalizator în care pluteau planete întregi.

Şi toate astea le transmisese fiului său mijlociu.

Niall Lynch îşi întinse mâna afară din maşină. O prinse pe a lui Ronan. Motorul se ambala; chiar şi în momentul în care strângea degetele fiului său, piciorul era deja pe acceleraţie, gata să plece în următorul loc.

— Ronan! zise el.

Sună însă de parcă i-ar fi spus:

Trezeşte-te!

*

După ce întreaga casă se liniştise, Blue se băgă în pat şi îşi trase pătura peste faţă. Somnul o ocoli. În minte i se înghesuiau figura amorţită a lui Adam, maşina inventată de Ronan şi respiraţia lui Gansey pe obrazul ei. Mintea luă amintirea mirosului de mentă şi o transformă într-o amintire a lui, una pe care Gansey nu o avea încă: prima dată când îl văzuse. Nu la Nino’s, când o invitase în numele lui Adam, ci în noaptea aceea, în curtea bisericii pe unde treceau spiritele celor care aveau să moară în viitorul imediat. Un an, atât aveau în cel mai bun caz oamenii aceia. Aveau să fie cu toţii morţi înainte de următorul ajun al zilei Sfântului Marcu.

Atunci văzuse primul spirit: un băiat cu un pulover de la Aglionby, cu umerii udaţi de ploaie.

— Cum te cheamă?

— Gansey.

N-avea cum să se iluzioneze că nu fusese adevărat.

De jos, se auzi vocea furioasă a Callei:

— Ei bine, o să sparg eu însămi tâmpenia asta dacă te mai prind că o foloseşti.

— Tirană! îi reproşă Maura.

Se auzi şi vocea Persephonei, prea joasă pentru a putea fi desluşită.

Blue strânse pleoapele. Vedea spiritul lui Gansey. Cu o mână se sprijinea pe pământ. Îi simţea răsuflarea, mâinile pe spatele ei.

Somnul nu voia să vină.

După câteva minute amorfe, Maura bătu cu vârfurile degetelor în uşa deschisă a dormitorului fetei.

— Dormi?

— Întotdeauna, răspunse Blue.

Maura se urcă în patul îngust al fiicei sale. Trase de pernă până când Blue îi dădu şi ei câţiva centimetri. Se lăsă şi ea pe spate; mamă şi fiică, ca lingurile într-un sertar. Blue îşi închise din nou ochii, inhalând mirosul uşor de cuişoare al mamei ei, dar şi pe cel mai îndepărtat, de mentă.

— Plângi? întrebă Maura după câteva secunde.

— Doar puţin.

— De ce?

— O tristeţe generalizată.

— Eşti tristă? S-a întâmplat ceva rău?

— Încă nu.

Mama o luă în braţe şi respiră în părul lui Blue,

iar ea se gândi la vorbele lui Gansey, care susţinea că sunt amândoi foarte bogaţi în ceea ce priveşte iubirea. Gândurile îi zburară apoi la Adam, încă inert pe canapeaua de la parter. Oare dacă nu avusese pe nimeni care să-l îmbrăţişeze atunci când fusese trist, acum i se puteau ierta izbucnirile de furie?

— Dar tu plângi? întrebă Blue.

— Doar puţin, zise mama ei, trăgând uşor aer în piept.

— De ce?

— Tristeţe generalizată.

— Eşti tristă? S-a întâmplat ceva rău?

— Încă nu. Cu multă vreme în urmă.

— Dar e o contradicţie! zise Blue, iar Maura suspină iar.

— Nu chiar.

Blue îşi şterse ochii cu faţa de pernă.

— Nu lacrimile ne caracterizează.

Maura îşi şterse lacrimile cu tricoul lui Blue.

— Ai dreptate. Dar ce ne caracterizează?

— Acţiunea.

Maura începu să râdă încet, pe înfundate.

Ce îngrozitor ar fi, gândi Blue cu mintea din nou la Adam, *să n-ai o mamă care să te iubească!*

— Da, o aprobă mama ei. Cât de înţeleaptă eşti!

*

În partea cealaltă a oraşului, Omul Cenuşiu răspunse la telefon. Era Greenmantle. Fără vreun

preambul, acesta zise:

— Dean Allen.

Ţinând telefonul într-o mână şi cartea în cealaltă, Omul Cenuşiu nu răspunse imediat. Îşi aşează exemplarul uzat din culegerea de ghicitori anglo-saxone cu faţa în jos, pe noptieră. Televizorul zbârnâia în fundal; un spion se întâlnea cu altul pe un pod. Făceau schimb de ostatici. Li se spusese să vină singuri. Erau ambii însoţiţi.

Omului Cenuşiu îi luă o perioadă mult prea lungă de timp ca să accepte sensul cuvintelor lui Greenmantle. Odată pricepute însă, îi luă şi mai mult să se gândească la motivul pe care îl avea celălalt ca să le spună.

— Da, da, zise Greenmantle. Misterul s-a risipit. N-a fost chiar aşa de greu să-mi dau seama cine eşti. Se pare că poezia anglo-saxonă e un domeniu tare îngust. Chiar şi la nivelul studenţilor la licenţă. Ştii ce bine mă descurc cu ei.

Omul Cenuşiu nu mai fusese Dean Allen de o lungă bucată de vreme. Abandonarea unei identităţi era mai dificilă decât s-ar fi putut aştepta cineva, dar Omul Cenuşiu era mai răbdător şi mai tenace decât majoritatea oamenilor. De obicei, identităţile se schimbau una cu alta, dar el voia să nu fie nimeni. Nicăieri.

Își trecu mâna peste cotorul uzat al cărţii de ghicitori.

ic eom wrætlic wiht on gewin sceapen

— Deci îl vreau! adăugă Greenmantle.

(sunt un lucru frumos, făcut pentru bătălie)

— Nu-l am.

— Bine, Dean, bine.

— Nu-mi spune aşa!

nelle ic unbunden ænigum hyran nympe searosæled

— De ce nu? Doar e numele tău, nu-i aşa?

(neîncordat nu ascult pe nimeni; doar când sunt legat cu îndemânare...)

Omul Cenuşiu rămase tăcut.

— Deci nu ai de gând să-ţi schimbi povestea, Dean? întrebă Greenmantle. Şi totuşi, continui să-mi răspunzi la telefon. Asta înseamnă că ştii unde este, dar încă nu îl ai.

Îngropase de atâţia ani numele acela. Dean Allen nici n-ar fi trebuit să existe. Avea un *motiv* să-l abandoneze.

— Îţi zic ceva, continuă Greenmantle. Îţi zic ceva. Fă rost de Greywaren şi sună-mă până pe 4 Iulie ca să-mi confirmi cu ce zbor te întorci aici. Dacă n-o faci, o să-i spun fratelui tău unde te afli.

Stai liniştit, Dean!

Logica îl părăsi pe Omul Cenuşiu. Rosti foarte încet:

— Am avut încredere în tine când ţi-am pomenit despre el.

— Iar eu te-am plătit pe încredere. Se pare că e foarte dornic să afle unde eşti, continuă Greenmantle. Am flecărit puţin cu el, Dean. Spune că a pierdut contactul cu tine în mijlocul unei conversaţii pe care ar vrea s-o termine.

Omul Cenuşiu închise televizorul, dar în fundal continuară să se audă voci.

— Dean, insistă Greenmantle. Mai eşti acolo?

Nu. Nu cu adevărat. Culoarea începea să se scurgă de pe pereţi.

— Ne-am înţeles?

Nu. Nu chiar. Arma nu are o înţelegere cu mâna care o ţine.

— Două zile înseamnă foarte mult timp, Dean, zise Greenmantle. Ne vedem de partea cealaltă.

53

Adam Parrish şi Omul Cenuşiu dormiră vreme de douăzeci şi una de ore. În tot acest timp, fără să viseze, Henrietta se pregătea pentru 4 Iulie. Drapelele au fost înălţate pe catargele din faţa dealerilor de maşini. Semne pentru paradă i-au avertizat pe aceia care îşi doreau să parcheze la dublu să-şi regândească acţiunile. În suburbii, s-au cumpărat şi s-au visat artificii. Uşile s-au închis şi apoi s-au deschis din nou. La Fox Way 300, Adam a împlinit pe nesimţite optsprezece ani. Calla a fost chemată la birou ca să se asigure că în timpul spargerii din ajun nu dispăruse nimic important. La Monmouth Manufacturing în parcare a apărut un Mitsubishi alb, cu un cuţit pictat pe o parte, cu cheile în contact şi cu o notiţă care scria:

acesta e pentru tine, aşa cum îţi place, rapid şi anonim.

Gansey se încruntă privind scrisul de mână dezordonat.

— Cred că trebuie să aibă nişte clarificări în legătură cu sexualitatea lui.

Ronan, trăgând întruna cu dinţii de brăţările de

piele, zise:

— N-ai cum să accepţi că ai trei boaşe.

Era genul de glumă adresată de obicei lui Noah. Dar el nu era acolo.

La Fox Way 300, Adam se trezi. Conform Maurei, şi-a aruncat picioarele de pe canapea, a intrat în bucătărie, unde a băut patru pahare de suc de merişoare şi trei ceşti dintr-unul dintre cele mai scârboase ceaiuri vindecătoare, a mulţumit pentru găzduire, după care s-a urcat în maşina lui tricoloră şi a dispărut, totul în numai zece minute.

Cincisprezece minute după aceea, tot conform Maurei, Persephone a coborât, purtând o poşetă în formă de fluture şi o pereche de cizme pretenţioase, cu tocuri de opt centimetri şi nojiţe care urcau până pe coapse. A venit un taxi în care s-a urcat. Pe urmă a pornit în aceeaşi direcţie ca şi maşina lui Adam.

Douăsprezece minute mai târziu, Kavinsky i-a trimis un SMS lui Ronan: *scrot.* Băiatul a răspuns: *pungă de rahat.* Kavinsky: *vii la 4 Iulie?* Ronan: *le-ai opri dacă ai şti că pot distruge lumea?* Kavinsky: *ce mişto ar fi.*

— Ei bine? a întrebat Gansey.

— N-aş miza prea tare pe negocieri, zise Ronan.

După şapte minute, Maura, Calla şi Blue s-au urcat în Fordul obosit şi au mers să-i ia pe Gansey şi pe Ronan, dispărând în vipia zilei.

Gansey arăta ca un rege chiar şi aşa aşezat pe bancheta dubioasă a vehiculului împărţit de toţi cei de la Fox Way 300. Poate tocmai postura aceea îl

ajuta.

— Şi ce urmează să facem? a întrebat el.

— Să acţionăm, i-a răspuns Maura.

54

— Omule, de ce suntem aici? întrebă Ronan.

O urmărea cu ochii pe Drujbă, care ţopăia înfricoşată pe tejghea. O dusese în destul de multe locuri noi încât acesta să n-o sperie prea multă vreme, dar nu era niciodată fericită până nu cerceta atent perimetrul. Se opri şi bătu cu ciocul într-un borcan cu fursecuri pe care era pictată o pasăre drăguţă.

— Sunt mai mulţi cocoşi aici decât într-un film de Hitchcock.

— Te referi la *Păsările?* întrebă Gansey. Fiindcă eu nu-mi amintesc să fie şi găini în el. E drept că l-am văzut de mult.

Erau într-o bucătărie primitoare, aflată la demisolul Pleasant Valley Bed and Breakfast. Calla cotrobăia prin sertare şi dulapuri. Comportamentul lui Drujbă în propria ei versiune. Descoperise deja un aparat de făcut vafe şi un pistol, pe care le pusese pe masa rotundă pentru mic dejun. Blue stătea la ieşirea mai îndepărtată, privind spre locul unde dispăruse mama ei. Ronan presupunea că se certase cu Gansey pentru că fata se ţinea pe cât de departe posibil de prietenul său. De lângă el, acesta ridică mâna ca să şteargă cu degetele una dintre grinzile înnegrite. Era clar deranjat de cele spuse de Maura despre Adam în timpul călătoriei.

Familia Gansey era una tradiţională, iar el îl dorea pe Adam aici, pe Noah aici şi ca toţi să-l placă şi să-şi dorească să fie conduşi de el.

Ronan habar n-avea ce-şi doreşte. Își verifică telefonul. Se întrebă dacă nenorocitul de Kavinsky avea într-adevăr trei testicule. Şi dacă e gay. Şi dacă ar fi trebuit să se ducă la petrecerea de 4 Iulie. Şi unde dispăruse Adam.

— Lynch, zise Gansey, ţi se întâmplă vreodată să asculţi?

— Nu, recunoscu el, ridicându-şi privirea.

Pe blatul de la bucătărie, Drujbă rupea fâşii dintr-un sul de prosoape de hârtie. Ronan pocni din degete în direcţia ei, iar pasărea scoase un gâlgâit insolent şi zbură până pe masă, ţăcănind destul de tare cu ghearele pe tăblie în timpul aterizării. Băiatul era extrem de încântat de creatura sa din vis. Nici măcar nu o ceruse. Măcar o dată, subconştientul îi trimisese ceva drăguţ în locul unei creaturi mâncătoare de oameni.

— De ce suntem şi *noi* aici? o întrebă Gansey pe Calla, care preferă să repete:

— Da, Maura, de ce suntem aici?

Mama lui Blue intră din camera cealaltă; în spatele ei, Ronan zări colţul unui pat şi un geamantan gri. Se auzea un sunet de parcă ar fi gâlgâit apa prin ţevi, picuratul unui robinet defect. Femeia îşi şterse palmele una din alta şi li se alătură în bucătărie.

— Fiindcă atunci când domnul Gray va veni aici, eu vreau ca *tu* să te uiţi în ochii lui şi să-l rogi să nu te răpească.

Gansey îi dădu un cot lui Ronan, iar acesta întrebă confuz.

— Poftim? Eu?

— Da, tu, întări Maura. Domnul Gray a fost trimis aici ca să obţină un obiect care îi permite posesorului său să extragă lucruri din vise. Greywaren. După cum ştii, e vorba despre tine.

Băiatul simţi un fior la auzul cuvântului *Greywaren.*

Da, eu sunt.

— Şi, n-o să-ţi vină să crezi, interveni şi Calla, dar va fi nevoie de şarmul *tău* ca să aibă milă de tine.

Ronan îi zâmbi cu răutate, iar Calla îi răspunse la fel. Expresiile lor spuneau *am numărul tău de telefon.*

Nicio părticică din Ronan nu era surprinsă de veştile acelea. De fapt, se mira oarecum că durase atâta. Simţea că ar fi trebuit să anticipeze aşa ceva: i se impusese să nu se întoarcă la Fermă, dar o făcuse; tatăl său îi interzisese să povestească despre vise, dar nu-l ascultase. Una câte una, încălca toate regulile vieţii sale.

Bineînţeles că era cineva care îl urmărea. Era normal să-l găsească.

— Şi nu e singurul care te caută, zise Blue deodată, nu-i aşa? Cred că asta este explicaţia avalanşei de spargeri.

De nicăieri, fata scoase un briceag roz, ca afirmaţia ei să pară mai convingătoare. Cuţitul acela mic era cea mai surprinzătoare parte a conversaţiei de până atunci.

— Mi-e teamă că da, întări şi Maura.

Tâlhari, se gândi Ronan imediat.

— Ei sunt… începu Gansey.

— Ăsta e cel care l-a bătut pe frate-miu? îl întrerupse Ronan. Dacă da, ar trebui să-i cumpăr un card cadou, ceva…

— Contează? întrebă Maura practic în acelaşi timp în care Calla dori şi ea să ştie:

— Crezi că fratele tău a povestit ceva despre asta?

— Sunt sigur că da, zise Ronan întunecat, dar nu-ţi face griji. Nimic nu a fost adevărat.

Gansey preluă controlul. Ronan simţi în vocea prietenului său uşurarea că e în postura de a face asta fiindcă ştia destul de multe despre subiect. Întrebă dacă domnul Gray chiar voia să-l răpească pe Ronan, dacă angajatorul său ştia cu siguranţă că Greywaren era în Henrietta, la fel şi ceilalţi care îl căutau.

— Şi ce-o să i se întâmple domnului Gray, dacă se întoarce acasă fără nimic? întrebă el într-un final.

— Hai să folosim *moarte* ca rezumat al consecinţelor, zise Maura, ţuguindu-şi buzele.

— Dar, fiindcă avem de luat nişte decizii, să ne gândim la o variantă chiar mai rea, adăugă Calla.

— L-ar putea duce pe Joseph Kavinsky, murmură Blue.

— Dacă îl ia pe celălalt băiat, zise Calla, se vor întoarce şi după Şarpe, încheie ea arătând printr-un gest scurt cu bărbia către Ronan, după care privi cu ochi aprinşi către Maura.

În pragul uşii din spatele mamei lui Blue stătea Omul Cenuşiu, cu geamantanul cenuşiu într-o mână şi o jachetă gri atârnând de celălalt braţ. Le aşează pe amândouă pe podea şi se îndreptă de spate.

Se lăsă genul acela de tăcere grea care se instalează uneori atunci când în cameră intră un ucigaş plătit.

Deşi era împotriva naturii sale să pară prea interesat de ceva, Ronan nu se putu abţine să nu se zgâiască la Omul Cenuşiu. Era bărbatul de la Fermă, cel care îi luase cutia-puzzle. Nu l-ar fi asociat niciodată cu cuvintele *ucigaş plătit.* Pentru el, o asemenea persoană era altceva. Un acrobat, un culturist, un erou din filmele de acţiune. Prădătorul acela precaut nu era defel aşa. Constituţia nu îi era cine ştie ce, se mişca încet, dar ochii…

Lui Ronan i se făcu brusc frică de el. Era înspăimântat în acelaşi fel în care se simţea în faţa Ororilor nopţii. Fiindcă ele îl mai uciseseră înainte şi aveau să-l mai ucidă din nou, iar el îşi aducea aminte exact agonia fiecărei morţi. Simţea frica sufocându-i pieptul, acoperindu-i faţa, apăsându-l pe spate. Ascuţită şi dureroasă, ca un levier.

Drujbă sări până pe umărul lui Ronan, unde se pitulă, cu ochii aţintiţi la noul venit. Strigă strident o singură dată.

La rândul său, Omul Cenuşiu le întoarse o privire rezervată. Cu cât se uita mai mult la Ronan şi la Drujbă, cu atât se încrunta mai tare. Dar, în acelaşi timp, Gansey se apropia şi el de prietenul

său. La un moment dat, ucigaşul sfârşi prin a se uita la spaţiul dintre cei doi băieţi şi nu la Ronan.

— Dacă nu mă întorc pe 4 Iulie cu Greywaren, începu Omul Cenuşiu, o să-i spună fratelui meu unde mă aflu, iar el mă va omorî. Foarte încet.

Ronan îi dădu crezare într-un fel cum i se întâmplase doar rareori. Afirmaţia îi părea reală ca o amintire: omul acela ciudat urma să fie torturat în baia unui motel din Henrietta şi apoi aruncat pe un câmp, fără să-l mai caute cineva vreodată. Omul Cenuşiu nu trebuia să le spună cât de uşor ar fi fost să-l ducă pe Ronan angajatorului său. În plus, erau cu toţii convinşi că ar fi putut-o face şi împotriva dorinţei băiatului. Deşi Calla stătea lângă pistolul pe care îl scosese din dulap – acum Ronan înţelese de ce –, băiatul nu credea în arma aceea. Dacă se ajungea la o înfruntare între ei şi Omul Cenuşiu, grupul lor ar fi pierdut.

Era ca atunci când auzea Ororile nopţii în vis. Inevitabil.

— Te rog! zise Gansey încetişor, iar Maura oftă.

— Fraţi, murmură Omul Cenuşiu fără să se refere la Matthew sau la Declan. Nu-mi pasă de păsări, zise el părând părăsit brusc de toată energia. Şi nici nu mă ocup cu răpirile, încheie el după o ezitare.

Maura îi aruncă o privire plină de semnificaţii Callei, care se prefăcu că nu o observă.

— Şi eşti sigur că fratele tău va fi capabil să te găsească? întrebă Gansey.

— Sunt convins că nu mă voi putea întoarce acasă vreodată, zise Omul Cenuşiu. Nu am mare

lucru acolo, poate doar cărţile... dar ar trebui să mă mut de colo-colo o vreme. Mi-au trebuit ani întregi ca să scap de el. Şi, chiar dacă eu plec, asta nu-i va opri pe ceilalţi. Urmăresc şi ei anomaliile energetice şi tot ceea ce se întâmplă în Henrietta, iar toate indiciile duc la el, încheie bărbatul privind spre Ronan.

Gansey, care părea supărat de ideea că Omul Cenuşiu trebuia să-şi abandoneze cărţile, se încruntă şi mai tare.

— N-ai putea să visezi un Greywaren? îl întrebă Blue pe Ronan.

— Nu împart asta cu nimeni, mârâi băiatul care îşi dădu imediat seama că ar fi trebuit să răspundă cu mai multă blândeţe, fiindcă toată lumea se străduia să-l ajute. Visele secătuiesc meridianul neîntrerupt. Vreţi să-l mai vedeţi pe Noah? Eu mă opresc aici.

Dar Kavinsky, nu. Era ca şi cum le-ar fi desenat o ţintă imensă.

— Ai putea să-i minţi, sugeră Calla. Să le dai ceva despre care să pretinzi că e Greywaren şi să îi laşi să creadă că e Greywaren şi că nu sunt îndeajuns de deştepţi să-şi dea seama cum trebuie folosit.

— Angajatorul meu, zise Omul Cenuşiu, nu e un om foarte înţelegător. Dacă măcar suspectează o înşelăciune, va ieşi foarte urât pentru noi toţi.

— Şi ce mi-ar face? Mie, lui Kavinsky? întrebă Ronan. Dacă m-ai preda lui...

— Nu, zise Gansey de parcă ar fi răspuns la o cu totul altă întrebare.

— Nu, îl aprobă şi Omul Cenuşiu.

— Ce tot spuneţi nu? se răsti Ronan. Lămuriţi-mă! Nu zic c-aş face-o! Vreau doar să ştiu.

Omul Cenuşiu îşi luă geamantanul, îl aşeză pe masă, îl deschise, după care puse pistolul înăuntru, deasupra unei perechi de pantaloni office împăturiţi cu grijă. Apoi închise capacul.

— Nu e interesat de oameni. Ci de lucruri. Va descoperi ceea ce te face să fii ceea ce eşti şi ţi-l va lua. O să-l pună apoi într-o casetă de sticlă pe care va lipi o etichetă, iar când oaspeţii săi vor fi băut îndeajuns de mult vin, îi va duce acolo unde te afli tu şi le va arăta lucrul acela din interiorul tău. Iar ei vor admira şi celelalte obiecte din casetele de pe lângă tine.

Văzând că Ronan nu tresare – Omul Cenuşiu nu avea de unde şti că băiatul ar fi fost în stare să facă absolut orice doar ca să nu tresară –, acesta continuă:

— E posibil ca pentru tine să facă o excepţie. Aceea de a te pune pe tine într-o casetă de sticlă. Întreg. Este un curator de muzeu. Face tot ceea ce trebuie ca să-şi ţină colecţia în ordine.

Ronan nu tresări nici acum.

— Mi-a spus să-l omor pe tatăl tău cât mai violent cu putință, zise Omul Cenuşiu, şi să-i las corpul într-un loc în care să fie găsit de fratele tău mai mare. Aşa încât el să mărturisească unde era Greywaren.

O clipă, Ronan rămase nemişcat. Atât îi trebui ca să înţeleagă că Omul Cenuşiu îi mărturisise că el îl ucisese pe Niall Lynch. Toate gândurile îi

dispărură. Pe urmă, făcu ceea ce trebuie: se aruncă spre ucigaş. Drujbă îşi luă zborul.

— Ronan! strigară trei voci deodată.

Omul Cenuşiu lăsă să-i scape un oftat din cauza ferocităţii loviturii. Încasă trei sau patru pumni, dar era dificil de zis dacă era îndemânare din partea lui Ronan sau pasivitate din partea celuilalt. Pe urmă, Omul Cenuşiu îl aruncă extrem de uşor pe băiat dincolo de masa pentru micul dejun.

— Domnule... Gray! strigă Maura, uitând pentru o fracţiune de secundă numele fals al celuilalt.

Drujbă se năpusti către faţa Omului Cenuşiu. În timp ce acesta îşi feri ochii de ea, Ronan se năpusti în stomacul adversarului său. Reuşi în acelaşi timp să includă în lovitura aceea şi câteva înjurături. Dezechilibrat, Omul Cenuşiu se lovi cu ceafa de clanţa uşii din spatele său.

— Cred că glumeşti, urlă Calla. Tu! Frumuşelule!

Tensiunea momentului o făcuse să uite cum îl cheamă pe Gansey.

— Opreşte-l!

— Cred că e meritat... răspunse Gansey.

Omul Cenuşiu îl prinsese pe Ronan într-o priză fermă, după cap.

— Te înţeleg, îi zise el băiatului. Dar n-a fost nimic personal.

— PENTRU MINE A FOST!

Ronan îşi afundă un pumn în rotula genunchiului adversarului său, iar pe celălalt sub

centură. Omul Cenuşiu îi dădu drumul. Podeaua se ridică şi-l lovi pe băiat destul de zdravăn. Urmă o pauză în care se auziră doar doi oameni care gâfâie puternic.

Cu vocea înfundată de gresia pe care îi era apăsată faţa, Ronan reuşi să spună:

— N-am să te iert, oricâte o să faci pentru mine.

Omul Cenuşiu trecu de partea cealaltă şi se sprijini de mânerul uşii.

— Nimeni nu mă iartă niciodată, oftă el.

Ronan se ridică şi el. Blue i-o dădu pe Drujbă. Maura merse spre Omul Cenuşiu şi îi oferi jacheta.

Bărbatul îşi şterse palma de pantaloni. O privi fix pe Drujbă, după care zise:

— Pe 4 Iulie, dacă nu-mi vine o altă idee până atunci, am să-l sun pe angajatorul meu şi-o să-i spun că Greywaren e la mine.

Îl priviră cu toţii contrariaţi.

— Pe urmă, continuă Omul Cenuşiu, îi voi zice că am hotărât să-l păstrez şi că nu i-l dau.

— Iar după aceea? întrebă Maura după o pauză lungă.

— Fug, îi răspunse Omul Cenuşiu.

55

Adam îşi conduse automobilul tricolor pe cât de aproape posibil de câmpul unde fusese Cabeswater, iar când nu mai putu să înainteze, îl parcă pe iarbă şi începu să meargă pe jos. Înainte, când venise împreună cu ceilalţi, folosiseră aparate

GPS şi măsuraseră câmpul electromagnetic ca să găsească pădurea. Acum nu mai avea însă nevoie de ele. El era detectorul. Dacă se concentra, putea simţi meridianul energetic, îngropat undeva adânc sub picioarele sale. Scânteia şi clipea, secat de energie. Ţinându-şi mâinile în faţă, cu palmele în jos, merse încet prin iarba înaltă, urmând fluxul firav de energie. Cosaşii se catapultau din faţa lui. Privi la picioare ca să nu dea peste vreun şarpe. Deasupra lui, cerul senin părea să lase locul norilor de furtună care se înghesuiau la orizontul vestic. Nu era îngrijorat de ploaie, dar fulgerul… *Fulgerul…*

De fapt, ar fi putut să ajute. Își propuse să-şi aducă aminte de asta mai târziu.

Privi spre linia copacilor de la dreapta sa. Frunzele erau încă nemişcate. Mai avea câteva ore până la furtună. Își trecu degetele peste obrazul nebărbierit.

Se scursese atâta vreme de când nu se mai simţise aşa, dedicându-şi adică toate gândurile şi altei idei decât ora la care avea să se culce. Își simţea mintea imensă, zbârnâind înfometată. De parcă totul ar fi fost posibil dacă ar fi făcut cu adevărat eforturi. Aşa se simţise şi înainte să se hotărască să meargă la Aglionby.

Lume, vin!

Își dori să se fi gândit să aducă un set de cărţi de tarot de la Fox Way 300. Sau altceva care să fi înlesnit comunicarea cu Cabeswater. Poate data viitoare. Acum i se părea mai urgent să se întoarcă în locul acela, unde meridianul energetic era mai

puternic.

Voi fi mâinile tale. Voi fi ochii tăi.

Acesta era jurământul pe care îl făcuse. În schimbul devotamentului său, putea simţi pădurea Cabeswater în el însuşi. Ea nu-i putea oferi ochi sau mâini. Dar era altceva, un lucru pe care l-ar fi numit *viaţă* sau *suflet* sau *cunoaştere.*

Era o putere străveche.

Adam continuă să meargă sub cerul care devenea vineţiu şi se acoperea de nori de furtună.

Ceva din interiorul său suspina mereu, eliberat, fiind el însuşi din nou, dar şi ceva în plus, acum că era singur şi nu trebuia să-şi bată capul să nu rănească pe cineva sau să-şi dorească apropierea cuiva.

Ajunse la pârâul micuţ care pătrundea în Cabeswater, iar acum şipotea doar pe o altă bucată de câmp. Se lăsă în genunchi şi-şi aşeză palmele deasupra şuvoiului de apă. Nu era nimeni să-l vadă, dar zâmbi din ce în ce mai larg. Fiindcă prima dată când ajunsese la firul acela de apă, Gansey avusese un detector de unde electromagnetice, pe care îl privise cum luminează roşu. Fusese atât de încântat de citirea aceea – găsiseră ceva. Aparatul le indicase asta!

Iar acum, Adam o simţea în propriile mâini. În şira spinării. O reconstruia în minte. Meridianul energetic trecea pe sub el, valuri de energie, dar se abătea pe aici, atras de apă, până aproape de suprafaţă. Era doar un pârâiaş, doar o crăpătură în stâncă, aşa încât şi fluxul energetic era slab.

Se auzi un tunet care îi aduse aminte lui Adam

de trecerea timpului. Se îndreptă de spate şi urmă pârâul în sus, urcând uşor pe câmp. Meridianul energetic se întări în fiinţa lui, făcându-i inima să bată neregulat, dar continua să meargă. Cabeswater nu era acolo, dar amintirea plimbării prin pădure era aproape la fel de clară ca şi realitatea. Aici trebuiseră să se urce printre două stânci ca să urmărească apa. Aici copacii deveniseră mai groşi, iar din pământ începuseră să iasă rădăcini masive. Acolo, trunchiurile erau acoperite cu muşchi.

Ajunse la baltă şi la copacul viselor. Primul loc în care Cabeswater se transformase pentru Gansey, un colţ de pădure cu adevărat magic care se revelase tuturor.

Ezită. Viziunea copacului viselor era copleşitoare. Gansey la pământ, murind. Ronan, furios şi îndurerat, răstindu-se la Adam. *Eşti bucuros acum? Asta ai vrut, nu-i aşa?*

Dar *asta* nu avea să se mai întâmple. Își schimbase viitorul. Alesese o altă cale.

Din depărtare se auzi un tunet. Trase adânc aer în piept ca să-şi facă curaj şi merse prin iarbă spre locul unde fusese copacul viselor – ar fi trebuit să fie? Mintea îi rămase liberă de viziuni, dar simţea energia meridianului de sub picioarele sale. Da, aici trebuia să fie. Se ghemui, dădu iarba la o parte şi îşi aşeză palmele pe pământ. Era cald, precum corpul unui animal. Închise ochii.

Simţi traseul meridianului de o parte şi de alta a lui. Sute de kilometri într-o direcţie, la fel şi în cealaltă. În depărtare simţea explozii, acolo unde

se intersecta cu alte linii, şi-şi îngădui un moment să le admire. Era uimit de posibilitatea aceea a minunilor nenumărate. Glendower era un miracol, dar, dacă exista aşa ceva pentru fiecare linie pe care o simţea, era de ajuns pentru o viaţă întreagă, una în care i-ar fi trebuit doar răbdare să caute.

O, *Gansey!* gândi el deodată. Prietenul său avea răbdare să caute. Dar şi lucrurile îşi doreau să fie găsite de el. Ar fi trebuit să fie şi el aici.

Nu. Lucrurile nu ar fi fost la fel în prezenţa lui. Pentru asta trebuie să fii singur.

Adam îşi luă mintea de la Gansey şi de la speculaţii şi se concentră la meridianul de sub el. Îşi proiectă mintea în lungul lui, urmărind piscurile şi văile energiei sale. Aici irupea printr-un râu subteran. Evada printr-o fisură a rocilor produsă de un cutremur. Ţâşnea ca apa într-o fântână.

Nu era de mirare că se epuiza din cauza viselor. Era o energie slabă, care picura prin sute de puncte diferite.

— Îl simt, şopti el.

Vântul şuieră prin iarba dimprejurul său. Deschise ochii. Dacă ar fi putut sigila punctele acelea, aşa cum electricienii izolează cablul expus, ar putea să-l întărească îndeajuns încât să aducă pădurea Cabeswater înapoi.

Adam se ridică. Se simţea grozav, fiindcă identificase problema. Asta fusese întotdeauna partea cea mai grea. La un motor, la şcoală, în viaţă. Soluţiile erau simplu de găsit odată ce aflai cu ce ai de-a face. Cabeswater îi şoptea neliniştită. Vocile îi gâdilau mintea şi el surprindea imaginile

fugar, cu coada ochiului.

Stai! gândi el, dorindu-şi încă o dată să fi adus cărţile de tarot sau altceva care să-i permită să-şi concentreze gândurile la ceea ce dorea Cabeswater să-i transmită. *Nu voi fi capabil să te înţeleg. Ai răbdare până voi putea.*

Privi în josul dealului şi văzu că se apropie o femeie. Își duse mâna la ochi. La început crezu că era una din manifestările pădurii. Părea magică şi imaginară de la distanţa aceea – părul ca un nor cenuşiu, o rochie gri şi cizme până sus pe coapsă.

Pe urmă văzu că avea umbră, formă şi masă şi că respira destul de greu.

Persephone veni până aproape de el şi se opri cu mâinile în şolduri. Se roti încetişor, privind peisajul, respirând din greu.

— De ce-ai venit? o întrebă el.

Oare femeia voia să-l ducă înapoi? Să-i spună că nu e bine să fie atât de sigur?

Rânji la el, întorcându-i o faţă de copil obraznic. Se gândi la cât de crudă fusese imitaţia ei din vis, teribilul copil care apăruse în ritualul de dinainte. Creatura din faţa lui nu avea însă nimic în comun cu arătarea aceea. Deschise fermoarul poşetei în formă de fluture şi scoase un săculeţ din mătase. Era genul acela de ţesătură pe care vrei s-o atingi, lucioasă şi moale, strălucitoare şi uşoară. Părea că e singurul lucru pe care îl avea în poşetă.

— Adam, ai plecat înainte să-ţi pot da astea, zise ea, oferindu-i săculeţul.

Adam îl luă, încercând să-i aprecieze greutatea. Indiferent ce era înăuntru, emitea o

căldură vagă de parcă, la fel ca dealul, era în viaţă.

— Ce e asta?

După ce întrebă, se gândi brusc la faptul că Persephone avusese grijă să-i rostească numele. S-ar putea să nu fi avut nicio importanţă. El simţea însă că femeia dorise să-i aducă aminte cine este.

Adam. Adam Parrish.

Goli sacul în cealaltă mână. Un cuvânt i-a sărit în ochi.

Magicianul.

— Cărţile mele de tarot, zise Persephone.

56

hei, Lynch, nu am lăsat maşina aceea acolo ca să stea degeaba în timp ce tu i-o sugi lui III

57

Omul Cenuşiu plecă de la Pleasant Valley Bed and Breakfast şi apoi îşi depozită geamantanul după uşa de la dormitorul Maurei. Nu-l desfăcu. Nu mai era chiar atât de mult până pe 4 Iulie. N-avea niciun sens.

— Spune-mi nişte versuri şi-o să-ţi prepar o băutură, zise Calla.

— Să ne zidim din hotărâre inimi.
Să ne-oţelim în suflete curajul.
Să ne-nălţăm în spirit sacru.
Deşi puterea ni se stinge.[25]

[25] Bătălia de la Maldon, între saxoni și vikingi din anul 991, a fost descrisă în poemul omonim, o operă amplă, în engleza veche (n. tr.).

După ce Omul Cenuşiu repetă poezia şi în engleza veche, Calla îi oferi un pahar.

Maura pregăti apoi ceva cu unt, Calla folosi multă şuncă, iar Blue îşi fierse nişte broccoli în legitimă apărare.

În restul casei, Jimi se pregătea de schimbul de noapte, iar Orla răspundea la telefoanele care se înmulţeau la ora aceea. Omul Cenuşiu se ridică în încercarea de a se face folositor.

Realiză că aceea era o seară obişnuită în casa de pe Fox Way 300, în pofida zgomotului, mişcărilor şi a dezordinii. Era un fel de dans, artistic şi confuz. Blue şi Maura aveau propria orbită; Maura şi Calla, o alta. Privi picioarele goale ale mamei lui Blue cum se plimbă pe podeaua bucătăriei.

Era cu totul altceva decât se pregătise el în ultimii cinci ani. Cum şi-ar fi dorit să rămână!

Asta nu e o viaţă pentru ceea ce eşti tu, îşi zise el.

În seara aceea avea însă să se prefacă.

— Deci ce urmează? întrebă Calla, care mânca doar feluri cu şuncă.

Blue, care nu se atingea decât de broccoli, îi răspunse:

— Cred că va trebui să ne gândim la un mod de a-l opri pe Joseph Kavinsky să mai viseze.

— Păi, interveni Maura, ce-şi doreşte?

Blue ridică din umeri din spatele muntelui său de broccoli.

— Ce-şi doreşte un drogat? Nimic.

— Uneori vrea totul, bombăni Maura pe

deasupra farfuriei sale pline de unt.

— În orice caz, răspunse Blue, nu văd cum i-am putea oferi aşa ceva.

— Aş putea să vorbesc eu în seara asta cu el, interveni Omul Cenuşiu.

— Sună minunat! exclamă Blue, înjunghiind o bucată de broccoli.

— Ceea ce vrea să spună de fapt este *nu, mulţumim,* zise Maura privind-o cu reproş pe fiica ei.

— Ba nu! protestă Blue, cu sprâncenele ridicate. Chiar asta am vrut să zic. Ba chiar te rog să-l faci să se simtă ca un nimic în timp ce-l convingi.

— Blue Sargent! spuse Maura şocată. Nu te-am crescut ca să fii violentă.

Calla, care inhalase o fărâmiţă de şuncă în timp ce râdea, se prinse zdravăn de masă şi rămase aşa până când se opri din tuşit.

— Nu, zise Blue pe un ton periculos. Dar uneori copiii buni păţesc lucruri urâte.

— Oferta rămâne valabilă atâta vreme cât sunt prin preajmă, concluzionă amuzat Omul Cenuşiu.

Telefonul începu să sune. Auziră de sus eforturile Orlei care răvăşea disperată în căutarea sa. Cu un zâmbet drăguţ, Maura ridică receptorul de jos şi ascultă pentru un moment.

— Ce idee excelentă! Chiar va fi mai greu de găsit, rosti ea în telefon, după care se adresă celor de la masă. Gansey are un Mitsubishi pe care domnul Gray îl poate lua în loc să închirieze o maşină. Şi susţine că e ideea lui Ronan.

Gestul îl emoţionă destul de mult pe Omul Cenuşiu. Amănuntele evadării sale erau cu mult mai dificil de atins decât recunoscuse faţă de ceilalţi. Trebuia să se gândească la o maşină, la bani pentru mâncare, pentru benzină. În plus, uitase o oală murdară în bucătăria de acasă, din Massachusetts, şi avea să se gândească la ea pentru totdeauna.

Ar fi fost de ajutor să nu fie nevoit să fure Dezamăgirea Champagne. Era talentat la asta, dar tânjea după lucruri simple.

— Nu, Adam nu e aici, zise Maura în receptor. E cu Persephone, cred. Sunt convinsă că e în regulă. Vrei să vorbeşti cu Blue? Nu...?

Capul fetei se aplecă asupra farfuriei, o bucată de broccoli suferi o nouă traumă.

Maura închise telefonul şi apoi o privi atent pe Blue.

— Iarăşi v-aţi certat?

— Da, asta e, bombăni Blue.

— Pot să am şi cu el o discuţie, zise Omul Cenuşiu.

— Sunt bine, răspunse repede Blue. Mulţumesc, oricum. Mama nu m-a crescut să fiu violentă.

— Nici a mea n-a vrut, observă Omul Cenuşiu.

Își mâncă untul, broccoli şi şunca în timp ce Maura se concentră asupra untului ei şi Calla, pe şuncă.

Curăţenia după masă se dovedi un alt dans frenetic, iar accesul la duş, la televizor şi la scaune i se părură Omului Cenuşiu un adevărat război.

Maura îl apucă uşor de mână şi-l duse în curtea din spate. Sub crengile umbroase ale fagului, se sărutară până când ţânţarii deveniră insuportabili şi începu ploaia.

Mai târziu, când stăteau întinşi în pat, telefonul lui sună şi de data asta intră pe căsuţa vocală. Într-un fel, ştiuse întotdeauna că aşa se va termina.

— Hei, Dean! zise fratele său cu o voce înceată, relaxată şi răbdătoare, exact ca şi a sa. Henrietta e un loc minunat, nu-i aşa?

58

— Repede!

Persephone şi Adam nu vorbiră prea mult în timpul nopţii aceleia şi nici când soarele puternic răsări, a doua zi dimineaţă. Când o făcură totuşi, cuvântul acela, „repede”, fusese folosit de multe ori. Merseseră deja într-o grămadă de alte locuri ca să repare meridianul energetic, unele aflate la două ore distanţă, iar acum se întorceau în Henrietta.

Adam stătea în genunchi lângă un trandafir mort, într-o altă curte. Mâinile care îi erau deja umflate săpau în pământ ca să găsească piatra despre care ştia că e ascunsă pe acolo pe undeva. Persephone, stând de pază, privea la şopronul din cealaltă parte a curţii.

— Repede! zise ea încă o dată.

4 Iulie era deja fierbinte şi neîndurător. Dincolo de munţi se vedeau deja câţiva nori care se mişcau încet, iar Adam ştia cum avea să se desfăşoare

ziua: căldura urma să devină din ce în ce mai rea, după care totul avea să explodeze în zgomotul infernal al unei furtuni de vară.

Fulgerul.

Degetele lui Adam întâlniră piatra. Era ca peste tot, acolo unde meridianul era fracturat: o rocă sau un curs de apă zăpăcea sau difuza direcţia liniei energetice. Uneori, băiatul trebuise doar să întoarcă o piatră ca să simtă cum lucrurile intră imediat în normal, simplu de parcă ar fi aprins lumina de la întrerupător. Alteori, fusese nevoit să experimenteze mutând mai multe pietre din zonă, luând una cu totul sau săpând o tranşee pentru a redirecţiona un izvor. Existaseră cazuri în care nici el, nici Persephone nu înţeleseseră ce trebuie făcut şi atunci trăseseră una sau două cărţi de tarot. Femeia îl ajutase să înţeleagă semnificaţia. *Trei de bâte*: construieşte un pod peste pârâu folosind aceste trei pietre. Şapte de spade: scoate cea mai mare dintre pietre şi pune-o în maşina tricoloră.

Folosirea cărţilor de tarot era ca atunci când începuse să înveţe latina. Se apropia de momentul acela în care avea să înţeleagă propoziţiile fără să mai fie nevoit să traducă fiecare cuvânt. Era epuizat şi treaz, euforic şi temător.

Repede!

Dar oare ce făcea ca pietrele acelea să fie atât de speciale? Nu ştia. Nu încă. Într-un fel, semănau cu cele de la Stonehenge sau de la Castlerigg. Ceva dinăuntrul lor conducea energia meridianului şi o extrăgea de acolo.

— Adam! zise Persephone din nou.

Nu era nici urmă de vreo maşină, dar femeia se încruntase privind drumul. Degetele îi erau la fel de murdare ca ale lui, iar rochia delicată se pătase rău. Arăta ca o păpuşă recuperată de la gunoi.

— Repede!

Piatra aceea era mai mare decât se aşteptase. Vreo treizeci de centimetri lăţime şi naiba ştie cât era de groasă. N-avea cum s-o scoată fără să dezrădăcineze trandafirul. Grăbit, înşfăcă un hârleţ care stătea în spatele său. Îl înfipse în pământ, scoase trandafirul deformat şi-l aruncă alături. Palmele îi erau asudate.

— Îmi pare rău, şopti Persephone.

— Pardon?

— Ar trebui să spui întotdeauna că îţi pare rău când ucizi ceva.

Băiatului îi trebui un moment ca să-şi dea seama că se referise la trandafir.

— Oricum era pe moarte.

— *Pe moarte* şi *mort* sunt sintagme foarte diferite.

Ruşinat, Adam şopti o scuză înainte să bage vârful hârleţului sub piatră. Se eliberă imediat, iar Persephone îl privi întrebătoare.

— Pe asta o luăm, zise el imediat, iar ea îl aprobă.

Piatra ajunse în portbagaj, alături de celelalte.

Abia dacă porniseră pe stradă când, în poarta casei de la care tocmai plecaseră, parcă o altă maşină. Fusese cât pe-aci!

Mai multe pietre erau aşezate în portbagajul maşinii tricolore, dar ultima îi zăbovea mai mult în

minte lui Adam decât celelalte. Avea să fie folositoare, împreună cu fulgerul pentru… ceva. Pentru a concentra energia meridianului în Cabeswater. Ca să… facă o poartă?

Repede!

— De ce tocmai acum? o întrebă băiatul. De ce există atâtea porţiuni stricate?

Persephone nu ridică privirea, care îi era aţintită asupra cărţilor pe care le întinsese pe bord. Ilustraţiile neclare păreau să fie gânduri şi nu imagini.

— Nu s-a destrămat acum. Doar că a devenit mult mai evident, fiindcă energia meridianului e mai puternică. Ca un cablu. În trecut, preotesele ar fi avut grijă de meridian. L-ar fi făcut bine. Exact ca noi.

— Ca la Stonehenge, zise el.

— Exemplul ăsta e foarte ilustrativ şi a devenit un clişeu, dar da, răspunse ea încetişor.

Persephone privi în sus, spre cer. Norii de la orizont se mai apropiaseră puţin faţă de ultima dată când se uitase la ei; erau încă albi, dar începeau să se înghesuie unul deasupra celuilalt.

— Mă întreb, zise băiatul mai degrabă lui însuşi decât femeii, ce-ar fi dacă am repara toate meridianele?

— Mă aştept să ne trezim într-o lume foarte diferită, care să aibă cu totul alte priorităţi, răspunse Persephone.

— Rea? întrebă el. O lume rea?

Îl privi cu atenţie.

— Diferit nu înseamnă neapărat rău, nu-i aşa?

întrebă el.

Persephone se întoarse la cărţile ei.

Ar trebui să sun la muncă, se gândi Adam. În noaptea aceea ar fi trebuit să fie la lucru. Nu mai fusese bolnav niciodată. *Şi cu Gansey ar trebui să vorbesc.* Dar nu era timp. Mai aveau de mers în atâtea locuri înainte... înainte...

Repede!

Când ieşiră pe autostradă, atenţia lui Adam se abătu asupra unui Mitsubishi alb, care trecu urlând pe sensul celălalt de mers. Kavinsky.

Dar el să fi fost la volan? Adam îşi arcui gâtul ca să se uite în oglindă, dar cealaltă maşină era deja doar un punct la orizont.

Persephone mai întoarse o carte: *Diavolul.*

Deodată, băiatului îi deveni evident motivul grabei lor. Ştiuse încă din noaptea trecută că trebuia să alinieze energia meridianului pentru ca pădurea Cabeswater să apară din nou. Era o sarcină importantă, dar nu de viaţă şi de moarte.

Acum ştia însă de ce se grăbeşte. O reparau fiindcă Ronan avea să aibă nevoie de Cabeswater. În seara aceea.

Repede!

59

Primul lucru pe care Ronan l-a observat intrând în biserică pe 4 Iulie se dovedi a fi vânătaia de sub ochi a preotului. Imediat, văzu şi că Matthew nu era acolo. Lângă Declan era loc pentru doi oameni. Toată lumea de la St. Agnes ştia că fraţii Lynch nu

vin singuri la biserică.

Era o imagine care îl deranja. În primele săptămâni după ce murise Niall, băieţii păstraseră loc şi pentru mama lor, de parcă ea ar fi putut apărea ca prin magie la mijlocul slujbei.

Mă ocup de asta, gândi Ronan, apoi îşi alungă din minte problema aceea.

Întârziase destul. Părea obraznic. În momentul în care se strecură în bancă lângă Declan, o femeie micuţă şi cocârjată începuse deja să intoneze prima rugăciune. Era un pasaj care îi plăcuse lui Ronan în copilărie – *de asta sunt mândru*. Întârzierea lui Ronan se datorase însă faptului că mersese cu Gansey ca să-l ia pe Omul Cenuşiu de la biroul pentru închiriat maşini. Băieţii îi dăduseră Mitsubishiul şi, în schimb, Ronan căpătase cutia-puzzle înapoi. Fusese un schimb echitabil. Un lucru din vis pentru un alt lucru din vis.

Declan privi aspru spre Ronan.

— Unde e Matthew? şuieră el.

— Zi-mi tu!

Credincioşii din faţa lor se agitară în semn că sunt deranjaţi de conversaţia lor.

— N-ai venit duminica trecută, sună vocea lui Declan ca o acuzaţie. Iar Matthew spune că nu i-ai dat nicio explicaţie.

Ronan se simţi vinovat în privinţa aceea. Stătuse întins pe capota unui Camaro inventat şi nu se gândise cât de puţin ce zi era. Realiză apoi ceea ce încerca să sugereze Declan – posibilitatea ca Matthew să se răzbune pe el dispărând şi el neanunţat. Deşi era adevărat că a-l sili pe Ronan

să meargă singur la biserică, doar cu Declan, ar fi fost o pedeapsă excelentă, nu era însă stilul lui Matthew să facă aşa ceva.

— Ei, lasă! şopti Ronan. Nu e chiar aşa de deştept.

Declan îl împunse cu o privire şocată şi otrăvitoare, întotdeauna era alarmat atunci când se rostea adevărul.

— L-ai sunat? întrebă Ronan.

— Nu răspunde, îl informă Declan, îngustându-şi ochii ca să sugereze că gestul de a ignora apelurile telefonice fusese preluat de la Ronan.

— Dar dimineaţă l-ai văzut?

— Da.

Ronan ridică din umeri.

— El nu chiuleşte.

Corolarul acestei afirmaţii era implicit: *spre deosebire de tine.*

— Până când o face prima dată.

— Asta e numai vina ta, zise şoptit Declan, care privi spre locul gol dintre ei şi apoi spre preot. Ţi-am spus să-ţi ţii gura închisă. Te-am rugat să bagi capul la cutie. De ce nu poţi, măcar o dată, să faci ce ţi se spune?

Cineva lovi cu piciorul în banca lor. Lui Ronan i se păru că e un gest foarte necatolic. Privi peste umăr, elegant şi periculos, şi-şi ridică o sprânceană spre bărbatul între două vârste care se aşezase în spatele lor. Aşteptă. Omul îşi îngropă privirea în podea. Declan îl trase de mânecă.

— Ronan!

— Încetează să te comporţi ca şi cum ai şti

totul.

— Ştiu destule. Sunt conştient ce eşti.

Existase un timp în care afirmaţia asta ar fi intrat în Ronan ca o porţie de venin. Acum nu avea însă timp pentru aşa ceva. În peisajul general, părerea fratelui său mai mare conta foarte puţin. De fapt, Ronan venise la biserică pentru Matthew, iar dacă el nu era aici, nu avea niciun motiv să rămână. Se strecură afară din bancă.

— Ronan! şopti Declan feroce. Unde te duci?

Băiatul îşi puse un deget pe buze. Sub el, înflori un zâmbet şerpuit.

Declan clătină din cap şi ridică mâna, făcând un gest care ar fi trebuit să însemne că a terminat cu fratele său. Şi asta, desigur, era o altă minciună, fiindcă nu înceta niciodată să se preocupe de Ronan. În momentul acela, libertatea de la optsprezece ani părea cu mult mai aproape şi nu prea mai conta.

În timp ce Ronan ieşea prin uşile mari şi grele ale bisericii – aceleaşi prin care trecuse şi când o scosese pe Drujbă din vis – îşi luă telefonul şi-l sună pe Matthew. Intră pe mesageria vocală.

Lui Ronan nu-i venea să creadă. Se urcă în BMW, merse înapoi la Monmouth şi sună din nou.

Mesageria vocală.

Pur şi simplu nu avea stare. Nu ştia exact de ce. Nu era neapărat faptul că Matthew îşi abandonase telefonul şi nici că fratele său mai mic n-ar fi lipsit niciodată de la biserică, mai ales că de 4 Iulie slujba era specială. Nu. Chipul Omului Cenuşiu şi preotul bătut şi lumea întreagă îi

susurau în ureche.

Băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre periferie. Coti cu ajutorul genunchiului. Mai sună o dată. Mesageria vocală. Asta nu era bine.

În timp ce trăgea în parcarea de lângă Monmouth, de pe numărul lui Matthew veni un mesaj.

În sfârşit!

Ronan trase frâna de mână, opri motorul şi abia apoi privi ecranul.

care-i treaba, mofo[26]

Cuvintele nu păreau tocmai caracteristice fratelui său mai mic. Înainte să reuşească să compună un răspuns, primi un alt mesaj, de la Kavinsky:

care-i treaba, mofo

Înăuntrul lui Ronan se rupse ceva. Imediat, Kavinsky reveni.

adu ceva fain pentru 4 Iulie sau o să vedem care pastilă funcţionează mai bine pe frate-tău

Imediat, Ronan îl sună pe Kavinsky, care răspunse pe loc:

— Lynch. Ce bine că te aud!

— Unde e? întrebă Ronan.

— Păi, vezi tu, te-am rugat frumos de câteva ori. Vii la petrecerea de 4 Iulie? Vii? Ce-ar fi să vii? Uite, am o maşină nenorocită. De ce nu vii? *Tu* ai făcut ca lucrurile să devină urâte. Să aduci în seara asta ceva impresionant.

— Nu fac asta, zise Ronan.

[26] *Mofo,* prescurtare pentru *mother fucker* (n. tr.).

O mie de coşmaruri cu Matthew mort. Sânge în cârlionţi, sânge printre dinţi, muşte în ochii lui, muşte pe intestine.

— O! zise Kavinsky, râzând apoi încet în felul său dezgustător. Ba cred că vii. Fiindcă altfel voi încerca tot soiul de lucruri pe el. Poate fi marele final din seara asta. *Bum! Vrei* să vezi ceva cum explodează?

Ronan coborî frâna de mână şi apoi porni motorul. Uşa clădirii se deschisese ca să-i facă loc lui Gansey. Avea mâna ridicată şi-l întreba ceva.

— N-ai să scapi cu asta.

— Am scăpat în cazul tăticuţului meu, îl informă Kavinsky pe un ton plat. Şi cu Prokopenko. Nu vreau să te jignesc, dar zău că ei erau mult mai complicaţi decât frăţiorul tău.

— Pe asta ai jucat-o prost. O să te distrug.

— Nu mă dezamăgi, Lynch!

60

Gansey se năpusti în casa de pe Fox Way 300 înainte să înceapă furtuna. Fără să bată la uşă. Intră exact în momentul în care Blue îşi desfăcea şireturile încălţărilor cu care fusese la plimbarea câinilor din cartier, unul dintre joburile ei.

— Jane! strigă el, făcând să se chircească stomacul fetei. *Blue!*

Abia atunci îşi dădu ea seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău.

Ronan dădu buzna din spatele lui şi dacă nu ar fi realizat din atitudinea lui Gansey că lucrurile

erau urgente, ar fi ştiut imediat după Lynch cel mijlociu. Avea ochii sălbatici, ca ai unui animal prins în capcană. Când se opri, îşi puse mâna pe clanţa uşii pe care începu să o strângă spasmodic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata.

Îi povestiră.

Imediat, îi însoţi la parada de 4 Iulie, unde le căutară fără succes pe Maura sau pe Calla. Merseră apoi la casa lui Kavinsky, pe care o găsiră goală. Pe urmă, ceva mai pe după-amiază, Blue îi conduse spre pista de *drag racing*[27] – locul petrecerii anuale date de Kavinsky cu ocazia zilei de 4 Iulie. Fetei nu-i venea să creadă că nici Gansey şi nici Ronan nu fuseseră niciodată pe aici. Era ciudat că Blue, o elevă la absolut neimportantul liceu Mountain View, ştia mai multe despre Kavinsky decât colegii lui. Dar poate că partea aceea din el nu avea prea multă legătură cu Aglionby.

Petrecerile de 4 Iulie ale lui Kavinsky erau renumite.

Cu doi ani înainte, se zicea că adusese un tanc adevărat pentru finalul spectacolului de artificii. În mărime naturală, vopsit regulamentar, cu caractere ruseşti pictate pe o parte. Era un zvon, neconfirmat vreodată, fiindcă la sfârşitul petrecerii Kavinsky l-ar fi aruncat în aer. Blue ştia un moşneag care pretindea că are o bucată de metal din el.

[27] O porțiune lungă, de asfalt, perfect dreaptă, cu două benzi, destinată întrecerilor de maşini care trebuie doar să accelereze până la linia de sosire.

Cu trei ani mai înainte, un elev de la o şcoală venit tocmai de la trei districte depărtare luase o supradoză dintr-o substanţă pe care medicii n-o mai întâlniseră până atunci. Dar nu evenimentul medical îi uimise pe oameni, ci faptul că puştiul Kavinsky, de doar cincisprezece ani, era deja capabil să adune copii care mergeau câte o oră ca să participe la petrecerea lui.

În fiecare an erau zeci de maşini aşteptând să se întreacă pe pistă. Nimeni nu ştia cine le oferea şi nici ce se întâmpla cu ele după aceea. Nu conta, atâta vreme cât aveai carnet. Nu trebuia decât să ştii cum să apeşi o pedală de acceleraţie.

Anul trecut, Kavinsky trimisese artificiile atât de sus, încât acasă la el se prezentaseră nişte oameni de la CIA, ca să-l ia la întrebări. Blue credea că povestea asta era cusută cu aţă albă. Dacă ar fi fost anchetat cu adevărat, Kavinsky ar fi trebuit să răspundă celor de la Departamentul Securităţii Statului.

Acum, la un kilometru de pistă, văzură două ambulanţe şi patru poliţişti. Îndeajuns de aproape pentru a interveni. Destul de departe ca să nu vadă mare lucru.

Kavinsky era de neatins.

Pista, aflată într-o vâlcea alungită, străjuită de dealuri abrupte, era deja foarte animată când ajunseră ei acolo. De undeva se auzea o muzică plăcută şi ritmată. Grătarele aromau aerul cu mirosuri de mangal şi hotdogi uitaţi pe foc. Nu se vedea alcool pe nicăieri. Şi nici vreuna dintre maşinile care aveau să populeze pista ceva mai

târziu. La start se aflau doar un Mustang vechi şi un Pontiac care îşi uzau cauciucurile, stârnind trombe de fum şi de praf în timp ce spectatorii le aplaudau. Cursele păreau însă lipsite de înverşunare şi mai degrabă pentru distracţie. Erau şi adulţi prin preajmă, la fel şi copii mici. Ronan se zgâi la o fetiţă care ţinea un balon de parcă ar fi fost o creatură de pe altă lume.

Nu era tocmai atmosfera la care se aşteptau ei.

Gansey se opri în praf şi privi în jurul său nedumerit.

— Eşti sigură că ăsta e locul?

— E devreme, îl lămuri Blue.

Aruncă şi ea o privire în jur. Era sfâşiată între dorinţa de a fi recunoscută de cineva de la şcoală şi cea de a nu fi văzută în compania unor băieţi de la Aglionby.

— Nu poate fi aici, zise Ronan. Probabil că te înşeli.

— Nu ştiu dacă a ajuns, pufni Blue, dar ăsta e locul. Aici se ţine petrecerea întotdeauna.

Ronan privi la una dintre boxe. Din ea se revărsa un cântec despre care Blue credea că se înscrie în ceea ce se numea „yacht rock”. Băiatul porni foarte hotărât. Părinţii îşi trăgeau copiii mici din calea lui.

— Jane spune că ăsta e locul, insistă Gansey, deci am ajuns bine. Hai să cercetăm puţin!

Începură să caute. Pe măsură ce umbrele amiezii deveneau mai lungi, ei trecură de la un om la celălalt, întrebând de Kavinsky, uitându-se în

spatele clădirilor şi pe marginea pistei. Nu-l găsiră, dar când asfinţitul lăsă loc nopţii, petrecerea se schimbă puţin. Primii, dispărură copiii. Îi urmară adulţii, înlocuiţi de studenţi sau de elevi. Pe ici, pe colo începură să apară pahare roşii de plastic. Yacht rockul deveni mai întunecat, mai adânc, mai murdar.

Mustangul şi Pontiacul dispăruseră. O fată îi oferi lui Blue o pastilă.

— Eu am mai multe, o asigură ea.

Blue îşi simţi nervii cum iau brusc foc sub piele. Clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Când fata îl întrebă pe Gansey, el se mulţumi să o privească fix, puţin prea mult, dându-şi seama prea târziu că fusese nepoliticos. Era atât de puţin obişnuit cu asemenea lucruri, încât pur şi simplu nu-şi găsise cuvintele.

Pe urmă, Ronan aruncă pastila în praf, fata îl scuipă în faţă şi dispăru.

— Unde eşti, nenorocitule? mârâi Ronan, rotindu-se uşor.

Se aprinseră luminile.

Mulţimea începu să urle.

Boxele de deasupra lor urlau ceva în spaniolă. Basul tuna, făcând să vibreze cizmele lui Blue. Tunetul adevărat mârâia deasupra lor.

Maşinile ambalară puternic, iar mulţimea se dădu la o parte ca să le facă loc. Toate mâinile erau ridicate, oamenii dansau, săreau, sărbătoreau. Cineva strigă:

— Dumnezeu să binecuvânteze America!

Pe pistă intrară zece Mitsubishiuri. Erau identice: radiator negru, ca o gură căscată, imaginea unui cuţit pe părţi, spoilere gigantice. Unul dintre ele ţâşni înainte, dar coti imediat ca să derapeze, stârnind un nor imens de praf. Rămase ascuns acolo, singurul lucru vizibil fiind lumina farurilor.

Mulţimea înnebuni.

— Uite-l! zise Ronan, începând să-şi facă loc printre oameni.

— Lynch! strigă Gansey. *Ronan!* Opreşte-te!

Băiatul se depărtase deja câţiva metri, îndreptându-se spre maşina singuratică. Praful se risipise, iar Kavinsky devenise vizibil. Stătea pe capotă.

— Hai să dăm foc! urlă Kavinsky.

Pocni din degete şi apoi arătă într-o direcţie. Se auzi un şuierat, apoi un vaiet şi, brusc, primele artificii ale nopţii urcară în spirală, aruncând lumini albastre până undeva, foarte sus.

Râse puternic, sălbatic.

— Să vă ia dracu’ pe toooţi!

Mai adăugă ceva, dar glasul i se pierdu în larma muzicii care începuse să cânte şi a mulţimii. Basul îl acoperi de tot.

— Nu-mi place asta, urlă Gansey în urechea lui Blue, ştiind însă că nu au prea multe opţiuni.

Îl ajunseră pe Ronan chiar când acesta îl prinsese pe Kavinsky, care stătea acum lângă uşa deschisă a maşinii. Indiferent care fusese primul schimb de lovituri, era evident că duruse.

— O, uite! rânji Kavinsky văzându-i pe cei doi.

E tăticu’! Dick, ai o parteneră stranie, hetero, pentru seara asta. Lynch are probleme şi nu mai performează?

Ronan îl apucă de gât pe Kavinsky şi, de data aceea, Blue se simţi foarte bine. Alte artificii porniră spre cerul negru. Fulgerul se arcui deasupra ei.

— Unde e? mârâi Ronan.

Abia dacă rostise cuvintele. Kavinsky era însă destul de puţin îngrijorat. Arătă spre maşina din spatele lui, apoi spre alta şi spre încă una. Cu un glas uşor strangulat, răspunse:

— În maşina aia. Sau aia. Sau ailaltă. Ştii cum e, toate arată la fel.

Îl lovi pe Ronan în stomac, iar acesta icni, scăpându-l din mână.

— Uite care-i treaba, Lynch! zise Kavinsky. Când am spus *cu mine* sau împotrivă mea nu m-am gândit nicio clipă că vei alege varianta a doua.

Blue făcu câţiva paşi în faţă, fiindcă una dintre maşinile Mitsubishi îşi ambala motorul în spatele ei, scoţând rotocoale de fum din ţeava de eşapament. Își făcea deja un plan în minte cum să caute în toate. Cum să le ştie pe cele în care se uitase deja. Toate erau identice, cu acelaşi număr de Virginia: THIEF[28].

— Într-un fel, adăugă Kavinsky, e mai bine aşa. Ştii cât de mult îmi plac lucrurile care explodează.

— Îl vreau pe fratele meu, mârâi Ronan.

— Întâi, zise Kavinsky, deschizându-şi palma în

[28] „Hoț“, în lb. engl. În orig. (n. tr.).

care avea o pastilă verde, salvează-ţi propria viaţă. Mă întorc imediat, drăguţă, zise el aruncându-şi pilula în gură.

În secunda următoare, căzu în genunchi şi apoi se lovi de maşină. Blue şi Gansey rămaseră împietriţi, privind la corpul inert al lui Kavinsky, fără să înţeleagă mare lucru.

Venele îi erau evidente până pe braţe, iar pulsul din jugulară părea să aibă acelaşi ritm cu basul.

— Rahat! strigă Ronan, aruncându-se în maşină.

Deschise consola din centru, răvăşindu-i conţinutul. Găsi repede ceea ce căuta – o altă pastilă verde.

— Rahat, rahat!

— Ce se întâmplă? dori să ştie Blue.

— Visează, o lămuri Ronan. Cine ştie ce va aduce de data asta? Nimic bun, cu siguranţă. *Rahat!* Kavinsky!

— Nu-l putem opri? întrebă Gansey.

— Doar dacă-l omori, răspunse Ronan în timp ce îşi punea pastila în gură. Găseşte-l pe Matthew şi plecaţi naibii de-aici!

61

Ronan se năpusti în vis. Când aterizâ, coatele i se loviră de pământ şi începură să sângereze. Kavinsky era deja acolo, între nişte tufe de măceşe, acoperindu-şi faţa. Copacii, pe care Ronan îi cunoştea atât de bine, îl atacau, cu crengile

transformate în gheare. Celălalt avea ceva ciudat, culoarea lui nu era normală în comparaţie cu cea a peisajului din jurul său. Era ca şi cum visul l-ar fi pedepsit, vopsindu-l într-o nuanţă pală.

— Bănuiesc că avem acelaşi loc secret, zise Kavinsky cu un rânjet.

Faţa îi era brăzdată de zgârieturi fine de la spini. Ronan îi răspunse:

— În seara asta nu sunt hoţ.

— Dar în altele, zise Kavinsky expunându-şi dinţii, doar scoţi lucruri de-aici. Consensul e o chestie supraestimată.

Ramurile începură să tremure deasupra amândurora. Tunetul bubui aproape şi foarte real.

— Nu trebuie să faci asta, zise Ronan.

— N-am de ales, omule.

— Poţi reveni în realitate.

— Realitatea? izbucni Kavinsky în râs. Asta e ceea ce visează alţi oameni pentru tine.

— Realitatea e locul în care sunt şi alţi oameni, răspunse Ronan, după care îşi întinse braţele într-un gest cuprinzător. Ce avem aici, K? Nimic! Pe nimeni.

— Doar noi.

Vorbele aveau un înţeles profund, amplificat de vis.

— Ştiu ce eşti, îi spusese Kavinsky.

— Asta nu e de ajuns, răspunse Ronan.

— Să nu-mi vorbeşti despre Dick Gansey, omule! Nu-i pronunţa numele. N-o să fie niciodată cu tine. Şi să nu-mi spui că nu eşti de partea asta. Îţi citesc gândurile.

— Nu asta e Gansey pentru mine, zise Ronan.

— Nu m-ai contrazis. Eşti deci…

Ronan rămase tăcut. Tunetul urlă sub picioarele lor.

— Nu, nu te-am contrazis.

— Asta e chiar mai rău, omule! Înseamnă că eşti doar căţeluşul lui.

Ronan resimţi cuvintele celuilalt în fiecare părticică a corpului şi a sufletului său. Când se gândea la Gansey, îi veneau în minte mutarea la Monmouth Manufacturing, nopţile petrecute într-o insomnie comună, vara irosită în căutarea unui rege, prietenul său rugându-l pe Omul Cenuşiu să-i cruţe viaţa. *Fraţi.*

— Viaţa nu înseamnă numai sex, droguri şi maşini, zise Ronan.

Kavinsky se ridică în picioare. Spinii îi sfâşiară pielea, afundându-se în pantalonii săi subţiri. Îl privi pătrunzător pe Ronan, făcându-l să se gândească la nenumăratele ocazii în care se uitase prin geamurile BMW-ului său şi-l văzuse pe Kavinsky privindu-l la rândul său. Simţea acum retrospectiv un fior: siguranţa că Joseph Kavinsky nu accepta să-i spună cineva cine este.

— Viaţa mea, aşa e!

Privi în pădure. Ridică mâna şi pocni din degete, exact în acelaşi fel în care porniseră primele artificii. Pădurea ţipă.

Sau poate că strigătul acela aparţinea lucrului pe care şi-l imaginase Kavinsky. Sunetul îl sfâşie pe Ronan. Era ca şi cum cineva i-ar fi aplaudat tare lângă ureche. Un tremur al aerului. De ei se

apropia ceva cu adevărat imens.

Copacii se scuturară şi plânseră, oftară şi pâlpâiră dincolo de puterea lor de a vedea. Meridianul energetic, deja epuizat, începu să se stingă. Nu mai rămăsese nimic. Kavinsky folosea toată puterea pentru a-şi crea bestia din vis.

— Nu trebuie să faci asta! zise Ronan din nou.

O minge de foc. O explozie în aer. Era un dragon, un rug, un infern cu dinţi. Era ca şi cum explozia Mitsubishiului se transformase într-o creatură.

Coborând, îşi deschise botul şi urlă la Ronan. Nu era acelaşi sunet ca mai înainte. Părea şuieratul furios al unui foc peste care se toarnă apă. Pe umerii băiatului plouă cu scântei.

Putea simţi cât de mult îl urăşte. Nu numai pe el, ci şi pe Kavinsky, întreaga lume.

Era atât de flămând!

Kavinsky privi spre Ronan cu ochi sticloşi:

— Încearcă să ţii pasul, Lynch.

Imediat, atât el, cât şi dragonul dispărură. Se trezise şi-l luase cu el.

*

Repede!

Dacă Adam şi Persephone n-ar fi ajuns deja în locul ultimei fracturi energetice, nu l-ar fi găsit. Fiindcă, aşa cum stăteau în întuneric, privind la lacul artificial, Adam simţi cum meridianul energetic aproape că se stinge.

Kavinsky! gândi Adam imediat. O ştiu în felul în

care e conştientă de prăbuşire o persoană care cade: atât intelectual, cât şi fizic. În acelaşi fel în care fusese convins mai devreme că Ronan este motivul pentru care trebuie să se grăbească.

Şi aşa era.

Ronan avea nevoie de meridianul energetic. *Acum.* Nu mai aveau timp.

Linia era însă moartă, iar Cabeswater îşi pierduse vocea din interiorul lui Adam. Nu mai avea decât oglinda neagră a unui lac, o maşină plină de pietre şi un pachet de cărţi care nu-i mai spuneau nimic.

— Ce ne facem? o întrebă el pe Persephone.

Artificiile se auzeau în depărtare, ameninţătoare ca nişte bombe.

— Păi, eu, una, nu ştiu.

— Eşti clarvăzătoare, zise băiatul, arătând spre cărţi. Nu le poţi consulta? Pentru mine nu înseamnă nimic în lipsa meridianului energetic.

Tunetul bubui deasupra lor; fulgerul săgetă de la un nor la altul. Meridianul energetic nici măcar nu licări sub picioarele lui Adam. Kavinsky tocmai visase ceva imens, iar Ronan nu mai avea cu ce lucra.

— Eşti sau nu eşti Magicianul? îl întrebă Persephone.

— Nu sunt! răspunse imediat Adam.

Nu simţea nimic înăuntrul său. Meridianul murise şi, din cauza asta, şi el era pustiu.

— Cabeswater mă face să fiu aşa.

Ochii Persephonei se aţintiră asupra apei negre şi nemişcate de lângă ei.

— Puterea ta, Adam, nu se referă la alţi oameni. Nu e despre alte *lucruri.*

Niciodată în viaţa sa, Adam nu fusese puternic.

— A fi Magicianul nu se referă la a fi puternic atunci când ai lucruri şi nefolositor când le pierzi, zise Persephone. Trebuie să te uiţi în jurul tău şi să observi conexiunile. Magicianul poate face orice lucru să fie magic.

Băiatul îşi dorea din răsputeri ca linia energetică să licărească din nou sub picioarele lui. Dacă ar fi putut simţi chiar şi o porţiune, poate că ar fi fost în stare să adune destule indicii pentru a înţelege cum trebuie reparată această ultimă secţiune. Nu simţea însă nimic. Absolut nimic.

— Acum, reluă Persephone cu un glas foarte firav şi blând, eşti Magicianul?

Adam închise ochii.

Conexiuni.

Mintea îi zbură la pietre, la lac, la norii de furtună. La fulger. Se gândi pe urmă la Camaro. Atunci când avusese nevoie de baterie ca să-i ducă acasă.

In indiget homo battery.

Da.

Deschise ochii.

— Am nevoie de piatra din maşină, zise el. Cea pe care am scos-o din grădină.

Repede!

*

— Adam? spuse Ronan. Tu eşti?

Fiindcă, deodată, peisajul se schimbase. Copacii se mutaseră într-o parte, iar acum se vedea doar lacul artificial pe care îl descoperiseră împreună cu Gansey. Adam se ghemui la mal, aşezând pietre într-un model complicat. Era el, cel adevărat? Sau era un Adam din vis?

Băiatul acela părea destul de definit. Era deopotrivă el însuşi, dar şi altceva.

— Lynch, ce a visat Kavinsky?

— O nenorocire de foc, zise Ronan.

Ar fi trebuit să se trezească. Dacă rămânea la pământ, cei de la petrecere nu mai aveau nicio şansă.

Adam privi peste umăr şi gesticulă violent către cineva.

— Şi ce visezi ca s-o dobori?

Ronan încercă precaut visul. Era subţire precum un fir de caramel topit. Nu credea că poate scoate ceva.

— Nimic. Nu e nimic aici.

Persephone alergă către Adam, ţinând în braţe o piatră mare şi plată.

— Ce faceţi? întrebă Ronan.

— Îl reparăm, zise Adam. Începe să faci ceva. Voi încerca să termin până vei fi tu gata.

Ronan auzi un urlet de undeva din depărtare. Nu era din visul său. Somnul începea să i se risipească.

— Grăbeşte-te! îl sfătui Persephone.

— Ştiu că ai fost tu, zise Adam privind spre Ronan. Mi-am dat seama. Chiria.

Îl privi încă o secundă, până când celălalt păru

că e pe cale să spună ceva. Pe urmă însă Adam ţâşni în picioare, înşfăcă piatra de la Persephone şi sprintă spre malul opus.

— Acum! zise Persephone.

Ronan se întoarse către copacii care păreau din ce în ce mai şterşi.

— Cabeswater, imploră el, am nevoie de ajutorul tău.

Raptor, şuierară copacii.

Prădătorul.

Nu era timp de aşa ceva.

— Nu sunt aici ca să fur. Nu vreţi să vă salvaţi?

Nimic.

Nenorocitul de Kavinsky!

— Eu nu sunt ca el, aţi auzit? strigă Ronan. Nu sunt ca el. La naiba, mă cunoaşteţi! Dintotdeauna. L-aţi ştiut şi pe tatăl meu. Suntem amândoi Greywaren.

În sfârşit apăru fata orfană. *Da.* Se iţi de după unul dintre trunchiuri. Dacă avea să-l ajute, el ar fi putut să scoată orice din vis. Întinse mâna către ea, dar fata clătină din cap.

— *Vos estis unum tantum (Tu eşti singurul),* după care adăugă în engleză: Mulţi hoţi, un singur Greywaren.

După regulile visului, cunoaşterea îi inundă întreaga minte. Cât de mulţi puteau face ca visele să le devină realitate, dar cât de puţini erau cei în stare să vorbească visului. Era menit să fie mâna dreaptă a pădurii Cabeswater. N-a ştiut? Simţi întrebarea în el însuşi, dar fără să perceapă cuvintele. Nu a ştiut încă de la început?

— Uite ce e, îmi pare rău, zise băiatul. Nu mi-am dat seama. Nu am realizat nimic. A trebuit să pricep de unul singur şi sunt un prost fiindcă mi-a luat atâta timp, bine? Te rog. Nu pot să fac asta fără tine.

În mâini îi apăru brusc cutia-puzzle. O simţea grea, rece şi adevărată. Îi întoarse cadranele şi-i apăsă butoanele până când scrise *te rog* pe partea în engleză. Pe urmă, se uită pe latura unde apăreau cuvintele în limba aceea misterioasă. Ştia acum că nu e un grai al oamenilor. Erau vorbele copacilor. Citi:

— T'implora!

Instantaneu, auzi frunzele cum se mişcă şi tremură într-o adiere pe care el n-o simţea, înţelese cât de mulţi copaci nu-i vorbiseră până atunci. Şoptind, murmurând şi şuierând în trei limbi diferite, copacii se puseră de acord: aveau să îi ajute.

Uşurat, închise ochii.

Avea să fie în regulă. Urma să primească o armă, după care se va trezi şi va distruge dragonul lui Kavinsky înainte să se întâmple ceva rău.

În întunecimea dindărătul pleoapelor sale strânse auzi un zgomot familiar: Ţac-ţac-ţac-ţac! *Nu!* gândi Ronan. *Nu o Oroare a nopţii!* Imediat, zăngănitul ghearelor şi pocnetele ciocurilor deveniră însă evidente.

De la vis la coşmar, pur şi simplu.

Nu era frică, ci groază. Anticipare. Dura atât de mult până îl omorau în vis.

— Asta n-o s-ajute, le spuse el copacilor.

Se aşează în genunchi, strângând pământul moale între degete. Deşi ştia că nu se poate salva pe el, nu era în stare să se convingă să nu mai lupte.

— Asta n-o să salveze pe nimeni.

Quemadmodum gladius neminem occidit; occidentis telum est, şoptiră copacii.

(Sabia nu e niciodată ucigaşul, e o unealtă în mâna lui.)

Ororile nopţii nu erau însă o armă pe care Ronan să o poată mânui.

— Nu le pot controla, strigă el. Nu vor decât să mă omoare pe mine.

Imediat, apăru prima creatură. Pluti printre copaci, întunecând cerul. Era deosebită faţă de ceea ce visase până atunci. De trei ori mai mare. Mirosea a amoniac. Era de un alb de gheaţă. Ghearele se iţeau îngălbenite şi translucide, devenind roşii spre vârf. Aripile elastice erau brăzdate de vene roz. Ochii roşii, de albinos, se învârteau furios în capul acoperit cu o piele zbârcită. Şi în loc de un singur cioc feroce, erau două, unul lângă altul, strigând la unison.

De partea cealaltă a lacului, Adam îşi ridică mâinile, arătând spre cer. Era o versiune străină a lui însuşi. Una din vis. Fulgerul lovi într-o piatră din spatele lui. De parcă ar fi fost o inimă, meridianul energetic tresări şi reveni la viaţă.

Cabeswater era vie.

— *Acum!* strigă Adam. Ronan, *acum!*

Oroarea Nopţii scoase un strigăt.

— Tu eşti acela, şopti fata orfană, care se

ghemuise lângă el şi-l apucase de mână, dar de ce te urăşti atât de mult?

Ronan se gândi la asta. Creatura albinoasă începu să coboare, cu ghearele deschise. Ronan se ridică, ducându-şi mâna în lateral de parcă ar fi chemat-o pe Drujbă.

— Nu mă urăsc.

Apoi se trezi.

62

În afara faptului că îi distrusese viaţa, planul Omului Cenuşiu de a-i îndepărta pe ceilalţi din Henrietta funcţionase excepţional. Probabil că Greenmantle nu avusese niciodată încredere în el cu adevărat, fiindcă acceptase imediat mărturisirea furtului. Oricum făcuse deja tot ce era mai rău, aşa încât cuvintele sale nu mai aveau nicio putere.

Se părea că veştile circulă repede. Farurile din spatele lui aparţineau maşinii celor doi bărbaţi care distruseseră demisolul de la Pleasant Valley Bed & Breakfast, după cum aflase. Iar cele din spatele lor, calculate şi inexorabile, erau ale fratelui său.

Urmăriţi-mă, urmăriţi-mă!

Un kilometru, doi, trei, cincisprezece, Omul Cenuşiu se jucă în trafic cu celelalte două maşini. Cea care îi purta pe căutătorii de comori încerca să fie discretă, fratele său nu era însă preocupat de asta. Tocmai de aceea ştia cine îl urmăreşte. Întotdeauna dorise ca Dean să ştie. Era parte a jocului.

Fratele meu. Fratele meu. Fratele meu.

La început, conştiinţa faptului că el era atât de aproape fusese de-a dreptul paralizantă. Singurul mod în care se putuse concentra la condus fusese să se gândească la ce realizase ca Omul Cenuşiu, în loc să se mândrească cu rezultatele lui Dean Allen. Fiindcă ultimul îl tot sfătuia să tragă pe dreapta, ca să se termine. *Totul se va înrăutăţi,* îi şoptea Dean Allen cu voce joasă, *dacă îl faci să te caute prea mult.* Pe de altă parte, Omul Cenuşiu se încăpăţâna să-şi spună: *Este un manager de investiţii de treizeci şi nouă de ani şi, pentru eficienţă, probabil că ar trebui să fie împuşcat de două ori în cap şi trimis înapoi la biroul lui împreună cu un bileţel ambiguu.*

În el mai exista acum însă şi o a treia parte, care nu era nici Omul Cenuşiu şi nici Dean Allen, una care nu se gândea deloc la fratele lui. Porţiunea aceea – poate că era domnul Gray – nu-şi putea lua mintea de la ce lăsa în urmă. Vâlcelele pitoreşti şi umbrite din jurul oraşului, zâmbetul poznaş al Maurei, ritmul în care bătea noua sa inimă. Partea asta a lui tânjea chiar şi după Nenorocirea Champagne.

Ochii Omului Cenuşiu căzură pe bileţelul încă lipit de volan.

acesta e pentru tine, aşa cum îţi place, rapid şi anonim

Planul fusese atât de bun, şmecher şi simplu. Nu avusese de făcut decât să renunţe la absolut tot. Şi funcţiona atât de bine.

Pe urmă, se întâmplă însă ceva.

În jurul lor nu mai erau decât copaci şi autostradă, învăluite în întuneric, dar deodată maşinăriile amorţite de pe locul din faţă explodară pur şi simplu.

Nu era un licăr, o indicaţie. Ţipau în noapte. Farurile din spatele lui se îndepărtară puţin fiindcă maşinile frânară, cu instrumentele de bord la fel de derutate.

Nu, gândi Omul Cenuşiu. Unul dintre băieţii ăia visase ca un prost în Henrietta şi stricase totul.

Dar nu era asta.

Indicaţiile erau limpezi şi păreau că strigă. În mod normal, energia se concentra în momentul în care era creat un obiect din vis, după care se diminua repede. Aparatele de măsură continuau însă să indice maximumul. Şi rămaseră aşa în pofida faptului că Omul Cenuşiu se îndepărta de Henrietta cu o sută zece kilometri pe oră.

În spatele său, prima maşină se oprise. Probabil că se îndoiseră încă de la început de povestea lui. Presupuneau, la fel cum făcuse el iniţial, că exista cineva în altă parte care folosea Greywaren. Dar cu cât luminile pâlpâitoare şi alertele sonore continuau să se manifeste, cu atât devenea mai clar că fenomenul nu avea legătură cu Greywaren. Nu numai că înregistrările erau constante, dar veneau de peste tot. Probabil că era vorba despre linia pe care i-o descrisese Maura. Ceva i se întâmplase, iar acum revenise la viaţă, amplificând citirile acelea energetice.

Maşina din spatele său continua să-l urmărească, dar mai încet. Aveau şi ei acces la

aceleaşi date ca şi Omul Cenuşiu şi erau nedumeriţi.

O concluzie se clădi încet în mintea Omului Cenuşiu. Atâta vreme cât meridianul energetic producea asemenea scurgeri de energie, Greywaren rămânea invizibil. În explozia aceea, un maximum temporar nu ar fi putut fi deosebit de ceea ce se întâmpla deja.

Asta însemna că Henrietta nu trebuia să-şi facă probleme cu privire la alţi vânători care îl caută pe Greywaren. Aparatele nu mai puteau să indice nimic altceva decât însuşi meridianul energetic. În consecinţă, dacă Omul Cenuşiu ar fi putut scăpa de urmăritori, nu mai avea decât un singur motiv să se ferească de Henrietta.

Fratele său.

*

Ronan crease Oroarea Nopţii ca să se lupte cu dragonul lui Kavinsky. Şi aşa se întâmplă.

Creaturile se înălţară în ceruri, mârâind una la cealaltă. Artificiile trecură pe lângă ele, luminându-le solzii.

Mulţimea, beată şi drogată, credulă şi dornică de minuni, striga încurajări pentru ambele.

Rămaşi pe pământ, Ronan şi Kavinsky stăteau cu capul pe spate, privindu-şi creaţiile.

Creaturile erau deopotrivă frumoase şi teribile. Din. locul în care focul întâlnea ghearele ţâşneau scântei. Oroarea Nopţii scoase un urlet ca un zgomot de artificii.

Mai sus, tot mai sus, în înaltul negru al cerului. Ronan privi în mulţime. Gansey şi Blue se despărţiseră şi îi văzu cum deschid portierele maşinilor Mitsubishi, în căutarea lui Matthew. Automobilele erau nemişcate, fiindcă toată lumea privea lupta de pe cer. Nici nu erau multe maşini. Gansey şi Blue aveau să-l descopere imediat. Avea să fie în regulă.

La un moment dat, dragonul de foc al lui Kavinsky se smulse din strânsoarea Ororii Nopţii. Își strânse aripile şi plonjă. Cu un şuierat teribil, se lovi de unul dintre stâlpii de iluminat. Impactul păru să nu aibă niciun efect asupra creaturii, dar lampa se răsturnă. Strigăte de spaimă străpunseră aerul. Stâlpul căzu ca un copac doborât.

Faţa lui Kavinsky era luminată. Se ridicase în picioare când dragonul de foc lovi o altă lampă. Flăcările izbucniră şi apoi muriră. Becul explodă.

Oroarea Nopţii făcută de Ronan se năpusti şi ea din cer, înşfăcând dragonul de foc. Pentru o clipă, cele două creaturi se loviră de pământ, se rostogoliră prin praf, după care zburară imediat.

Nimănui nu-i era cu adevărat frică. Oare de ce? Era magie, dar nimeni nu credea asta.

Muzica din boxe continua să urle. Maşinile erau ambalate. Deasupra lor se luptau dragoni. Era doar o petrecere. Arătarea lui Kavinsky strigă din nou, la fel de oribil ca şi mai înainte. Se năpusti spre locul în care autorul ei stătea alături de Ronan, lângă maşină.

— Opreşte-o! zise Ronan.

— Nu se mai poate, Lynch! exclamă Kavinsky

cu ochii aţintiţi la dragon.

Creatura sa furioasă îşi întinse aripile. Zbură pe deasupra pistei, lăsând în urmă o dâră de flăcări. La sfârşit, se sprijini de capota uneia dintre maşini. În momentul în care ghearele îi atinseră caroseria, autoturismul izbucni în flăcări. Dragonul începu să se ridice. Luă şi maşina cu el, de parcă ar fi fost o jucărie.

Matthew?

De partea cealaltă a pistei, Gansey îşi ridicase braţele deasupra capului, încercând să-i atragă atenţia lui Ronan. Fratele său nu era în maşina aceea.

— Zi-mi în care e Matthew! îi strigă Ronan lui Kavinsky.

— Într-una albă.

Dragonul se opri undeva sus. Era evident că se pregăteşte să se năpustească încă o dată asupra lor. Era ciudat cum Ronan îi putea vedea ochii de la înălţimea aceea. Erau teribili. Nu atât pustiul din ei, cât felul în care se reflectau flăcările şi distrugerile era tulburător fiindcă îi arăta lui Ronan că înăuntrul lor nu se mai află decât ură şi răutate.

Mulţimea amuţi.

În liniştea care urmă, râsul lui Kavinsky răsună biruitor. Un singur strigăt erupse dintre spectatori. Părea un fel de sunet experimental, menit să stabilească dacă, în final, frica era răspunsul firesc.

În timp ce creatura lui Ronan se îndrepta spre dragonul de foc, monstrul lui Kavinsky îşi ridică picioarele spre corp. Din gură îi ieşeau nori sulfuroşi. Era mortal precum cancerul. Ca radiaţia.

Avea, desigur, dinţi, dar asta era irelevant.

Kavinsky pocni din degete.

Alte artificii plecară spre înalt, trasându-şi traiectoria de foc printre cele două creaturi. Explodară deasupra lor ca o floare otrăvitoare.

Oroarea Nopţii se năpusti în dragonul de foc. Căzură încă o dată la pământ, rostogolindu-se prin mulţime. Acum se auzeau strigătele speriate ale celor care încercau să se ferească din calea lor. Creaturile ajunseră peste un alt Mitsubishi, se ridicară în aer şi căzură din nou.

— Ronan! se auzi vocea lui Blue, subţire şi firavă.

Căutase în altă maşină şi tot nu-l găsise pe Matthew. Mulţimea continua să se împrăştie, iar de undeva se auzi zgomotul unei sirene. Era prea mult foc. Era ca şi cum dragonul lui Kavinsky schimba lumea după propria sa imagine. Cele mai multe dintre lămpi fuseseră răsturnate, dar pista era mai luminată decât înainte. Fiecare maşină era un felinar.

Dragonul de foc ţâşni spre Gansey şi Blue. Ronan nu trebui să strige la creatura sa, care ştia ce-şi doreşte stăpânul ei.

Salvează-i!

Oroarea Nopţii prinse aripile dragonului de foc. Cele două creaturi trecură înlănţuite puţin pe deasupra lui Gansey şi a lui Blue.

— *Fă ceva!* urlă Gansey.

Ronan l-ar fi putut omorî pe Kavinsky. Odată oprit acesta, dragonul avea să dispară. Era una însă să ştii soluţia şi cu totul altceva să te uiţi la

băiatul acela care stătea cu mâinile la ceafă şi cu ochii scânteind, gândindu-se: *L-aş putea omorî.*

Dar, cel mai important, nu era adevărat. Ronan nu l-ar fi putut ucide.

— Gata! lătră el, apucându-l de braţ pe Kavinsky. Am terminat! Unde e fratele meu? Încetează! Unde e?

Kavinsky îşi duse mâna liberă spre Mitsubishiul de sub ei.

— E al tău! Nu te-ai prins, omule. Tot ceea ce mi-am dorit e asta... încheie el arătând spre lupta dintre dragonul de foc şi Oroarea Nopţii.

Ronan îi dădu drumul şi intră repede în maşină prin portiera din spate. Nu era nimeni.

— Nu e aici!

— Bum! exclamă Kavinsky.

O altă maşină tocmai sărise în aer. Flăcările ţâşneau din ea în vălătuci glorioşi, care semănau cu norii de furtună. În timp ce Ronan izbi portiera, Kavinsky se urcă pe capota maşinii. Tremura, cuprins de extaz.

Apăsându-şi o mână pe pieptul slab, îşi scoase cu cealaltă ochelarii de soare cu ramă albă din buzunarul de la spate. Şi-i puse, ascunzându-şi ochii. Furnalul din jurul lor se oglindea în lentile. De la celălalt capăt al pistei, dragonul de foc urlă îngrozitor. Scăpase de Oroarea Nopţii.

Creatura se îndrepta direct spre ei.

Deodată, Ronan îşi dădu seama. Toate maşinile arseseră, cu excepţia acesteia. Dragonul distrusese toate lucrurile pe care Kavinsky le adusese din vis. Îmbătată de furie, venea acum

către ei. Oroarea Nopţii o urma în zbor, mai puţin graţioasă, ca un fulg de cenuşă pe o pală de vânt nuclear. În pofida haosului din jur, auzi nişte bocănituri slabe. Matthew era în portbagaj.

Ronan se năpusti în spatele maşinii – nu, nu, nu era în regulă, trebuia să-l deschidă dinăuntrul maşinii. Aruncă o privire spre dragon. Zbura direct spre ei, hotărât şi răuvoitor.

Bâjbâi la portiera din dreptul şoferului, dar reuşi să deschidă portbagajul. În timp ce se întorcea spre spatele maşinii, îl văzu pe Matthew încercând să iasă. Se rostogoli, după care se strădui nesigur să se ridice în picioare, ținându-se de maşină.

Ronan putea simţi mirosul dragonului de foc: cărbune şi sulf. Se aruncă peste fratele său şi îl trase de lângă maşină, după care îi strigă lui Kavinsky:

— Pleacă de-acolo!

Acesta nu se feri însă din calea celor două arătări.

— Lumea e un coşmar, zise el.

Ronan simţi cum în suflet i se ghemuieşte teroarea. Era acelaşi sentiment pe care îl avusese când realizase că Mitsubishiul alb urmează să fie aruncat în aer la petrecerea cu substanţe. Din aripile dragonului curgea praf. Furios, Ronan urlă din nou:

— Dă-te deoparte, nenorocitule!

Kavinsky nu-i răspunse.

Se auzi acel *uf* pe care îl ştia din vis, fâlfâirea aceea de aripi monstruoase. O explozie care

consuma tot aerul dintr-o încăpere.

Ronan îl cuprinse cu braţele pe Matthew şi îşi feri capul.

O secundă mai târziu, dragonul de foc explodă în Kavinsky. Trecu prin el, îl înglobă aşa cum flăcările devorează un obiect. Băiatul căzu. Dar nu din cauza loviturii. Se prăbuşi în genunchi şi apoi se scurse graţios pe lângă maşină, ca atunci când luase pastila verde. Câţiva metri mai încolo, dragonul rămase la pământ fără vlagă.

Non mortem, somni fratrem.

Dincolo de pistă, una dintre maşini, care continua să ardă în mers, se lovi de o clădire. Ronan nu trebui să vadă cine era la volan ca să ştie că e Prokopenko. Inert. Ceea ce însemna că Joseph Kavinsky murise.

El murise însă încă de când îl cunoscuse Ronan. Amândoi o făcuseră.

Moartea e un efect secundar plictisitor.

Ochelarii de soare cu ramă albă ajunseseră pe pământ, lângă picioarele lui Ronan. Nu-i ridică. Continua să-l strângă la piept pe Matthew, nefiind încă gata să-i dea drumul. În minte, revedea mereu imaginea fratelui său evadând din portbagaj, focul care lovise maşina, Kavinsky prăbuşindu-se…

Avusese nenumărate coşmaruri în care lui i se întâmplase ceva. Deasupra capetelor lor, Oroarea Nopţii bătea din aripi. Atât Ronan, cât şi Matthew se uitară la ea.

Ţac-ţac-ţac-ţac!

Ambele ciocuri clănţăniră la unison. Creatura era o fiinţă îngrozitoare, imposibil de înţeles, dar

Ronan se săturase să-i fie frică. Nu mai era în stare să se teamă.

Cu un tresărit, Matthew îşi apăsă faţa în umărul fratelui său mai mare, tremurând ca un copil.

— Ce e asta? întrebă el cu voce pierită.

Oroarea Nopţii îşi privi creatorul cu atenţie. Bătu din aer pe loc de câteva ori, după care se întoarse şi dispăru în noapte – unde? numai ea ştia.

— E în regulă, zise Ronan.

Matthew îl crezu: de ce n-ar fi făcut-o? Fratele său nu-l minţise niciodată. Ronan privi peste capul lui Matthew şi văzu că Gansey şi Blue porniseră spre el. De undeva de aproape se auzeau sirenele; lumini roşii şi albastre străluceau prin praf de parcă s-ar fi aflat într-un club. Băiatul se pomeni incredibil de fericit că i se alătură Blue şi Gansey. Dintr-un motiv necunoscut, deşi venise împreună cu ei, simţea că fusese singur o perioadă foarte lungă, care tocmai se sfârşise.

— Chestia aia… e unul dintre secretele tatei? şopti Matthew.

— Ai să vezi, răspunse Ronan. Fiindcă am de gând să ţi le spun pe toate.

63

Omul Cenuşiu nu ştia cum ar fi putut scăpa de vânătorii de comori fără să-l confrunte pe fratele său.

Dar asta era de neimaginat.

Se gândi la cartea pe care o trăsese Maura

pentru el. Zecile de spade. Cea mai rea dintre toate. Se gândise că semnifica faptul că ar fi trebuit să plece din Henrietta, dar acum ştia că, deşi plecarea aceea era îngrozitoare, ea nu era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Răutatea supremă fusese întotdeauna fratele său. *Va trebui să fii curajos,* îi spusese Maura. *De obicei sunt curajos. Mai curajos...*

Fratele său îl bântuia de prea multă vreme. Îl chinuise şi-l hărţuise de la sute de kilometri depărtare, chiar şi când Omul Cenuşiu învăţa şi se antrena, devenind din ce în ce mai periculos. Îl lăsase să-i ia absolut totul.

Dar, de fapt, ce-l împiedica să-l înfrunte chiar acum? Frica? Putea fi el mai periculos decât Omul Cenuşiu? Mai avea ce să-i mai ia?

Se gândi din nou la zâmbetul Maurei. Amintirile agitaţiei şi zgomotului de la Fox Way 300, ale ironiei lui Blue, ale sandvişului cu ton şi ale munţilor fantomatici îl chemau acasă.

Își dorea să rămână.

Persephone îl bătuse pe genunchi: Ştiu că ai să faci ceea ce trebuie, domnule Gray.

Fără să se oprească, îşi întinse mâna pe bancheta din spate, de unde luă geamantanul cenuşiu, pe care îl aşeză peste aparatele lui Greenmantle, lângă el. Conducând cu o mână, privind când la drum şi când la geamantan, găsi albumul lui favorit cu formaţia Kinks.

Băgă CD-ul în player.

Pe urmă, luă pistolul pe care îl recuperase în bucătăria de la motelul din Henrietta. Verifică atent

ca nu cumva Calla să-i fi scos toate gloanţele. Nu o făcuse.

Ieşi de pe autostradă.

Se hotărâse să rămână. Sau avea să moară încercând lucrul ăsta.

Văzu în oglinda retrovizoare două maşini care îl urmară. În faţa lui erau două parcări de camioane – nimic nu-l făcea să se gândească mai mult la epuizare decât luminile dintr-un asemenea refugiu. Îl alese pe cel mai mare.

Putea deja să distingă silueta fratelui său la volanul celei mai îndepărtate dintre maşini. Vârsta nu-i schimbase nici felul de a-şi ţine capul şi nici conturul urechilor. Probabil, gândi el, nu schimbase deloc mare lucru. Frica îi gâdila stomacul.

Prin boxele maşinii, cei de la Kinks mărturiseau că nu mai vor să hoinărească.

Omul Cenuşiu trase în dreptul unei pompe de benzină.

Despre asemenea staţii ştia că, după lăsarea întunericului, sunt cele mai bune şi cele mai rele locuri să ucizi pe cineva. Fiindcă acolo, între pompe, în lumină puternică, Omul Cenuşiu ştia că e invincibil. Chiar dacă nu mai era nicio maşină care să alimenteze, asupra lui erau aţintite cel puţin două camere. Iar casierul care le monitoriza era la un gest depărtare de a apăsa butonul de panică. Doar un ucigaş cu adevărat curajos ar fi lovit în locul acela. A ucide pe cineva acolo însemna să inviţi poliţia să te prindă.

Fratele Omului Cenuşiu nu avea cum să-şi dorească să fie prins. Era periculos nu fiindcă se

comporta nesăbuit, ci tocmai dimpotrivă. Iar vânătorii de comori... probabil că nici nu erau ucigaşi. Doar nişte golani ceva mai specializaţi, îndemânatici la pătrunderea în casele oamenilor şi îndeajuns de grijulii cât să nu distrugă un obiect valoros, odată ce l-au recuperat.

Era convins că fratele său nici măcar nu avea să tragă în apropierea pompelor. Cel mai probabil, va parca lângă un tomberon, în întuneric, şi va aştepta.

Cealaltă maşină ezită şi ea, dar Omul Cenuşiu coborî geamul şi făcu semn. După o clipă, parcară lângă el, din sens opus, aşa încât geamurile de la şoferi să fie unul lângă celălalt. Erau doar doi novici tinerei, arătând amândoi obosiţi şi frustraţi. Cel de pe scaunul din dreapta avea în spate o mulţime de aparate de măsură. Omul Cenuşiu zări o grămadă de ambalaje goale de bomboane şi sticle de suc, dar şi o pătură aruncată pe bancheta din spate. Trăiau deci în maşina aceea de câteva zile bune. Nu le purta neapărat pică pentru că dăduseră buzna în camerele lui. Probabil că şi el ar fi procedat la fel înainte să capete ceva experienţă. Ei bine, probabil că nu. Dar chiar şi aşa, nu erau la fel de răi precum cei doi pe care îi îngropase în pădure.

De aceea eşti tu cel mai bun, îi spusese Greenmantle. Era adevărat. Omul Cenuşiu era cel mai bun.

Era destul de clar că nu se aşteptaseră ca el să oprească sau că se gândiseră la eventualitatea asta, dar nu crezuseră că el îi va aborda atât de

lejer, coborându-şi geamul şi lăsând să se audă până la ei muzica formaţiei Kinks.

— Bună seara! zise Omul Cenuşiu pe un ton plăcut.

Staţia mirosea a lemn vechi, răscopt.

— Salut, omule! răspunse şoferul cu un glas destul de nesigur.

— Văd că mă urmăriţi.

— Hai, omule… protestă şoferul.

Omul Cenuşiu ridică o mână într-un gest binevoitor.

— Hai să nu pierdem vremea. Nu am obiectul pe care îl căutaţi voi. L-am minţit pe angajatorul meu. Am pretins că măsurătorile neobişnuite se datorau lucrului ăluia ca să-l determin să-mi plătească în continuare masa şi hotelul. Pe urmă, am pretins că l-am luat pentru mine, fiindcă am vrut să smulg mai mulţi bani de la el. Ceea ce n-a funcţionat, aşa cum puteţi vedea şi voi.

Îl priviră fix, prea uimiţi ca să dea un răspuns imediat.

— Hai, omule! zise din nou şoferul.

Pasagerul îşi trecu o mână peste faţă şi apoi puse degetul pe aparatele de măsură pe care le ţinea în poală.

— De unde ştim că nu ne minţi *pe noi?*

— Cu ce scop? întrebă Omul Cenuşiu. Hai să fim cinstiţi: cu maşina asta v-aş fi putut lăsa cu uşurinţă în urmă, zise el arătând spre Mitsubishi.

Se gândise la posibilitatea aceea. Maşina părea foarte rapidă.

Cei doi părură şi ei de acord, fiindcă se

încruntară.

— Uitaţi care-i treaba! M-am oprit doar din solidaritate profesională, adăugă Omul Cenuşiu. Mi-e clar că voi, băieţi, nu sunteţi în branşa asta de atâta vreme ca mine, dar sper că la rândul vostru veţi întoarce gestul ăsta de bunăvoinţă.

Dori să le spună că-i puteau controla maşina, dar asta ar fi părut prea deplasat. Ar fi mirosit a vinovăţie. Ei ar fi crezut că a ascuns obiectul.

Se încruntară şi mai mult. Tipul din dreapta întrebă:

— Şi ce zici că e cu măsurătorile?

— Ţi-am zis. Am minţit în privinţa lor, fiindcă ştiam că aşa îmi voi găsi liniştea o vreme. Se datorează unei linii de fractură. Puteţi merge în lungul ei ca să vă convingeţi singuri. Totul se potriveşte perfect.

Își doreau atât de mult să-l creadă. O vedea în ochii lor injectaţi, în buzele livide. Fuseseră trimişi în urmărirea unei fantome şi nu existau prea mulţi profesionişti, în afară de Omul Cenuşiu, care să aibă răbdarea necesară. Voiau să se termine totul, să meargă după lucruri ceva mai concrete.

— Şi noi ce-i spunem omului nostru?

— Păi, de unde să ştiu eu? întrebă Omul Cenuşiu. Eu tocmai fug fiindcă al meu nu m-a crezut.

— Adevărat, comentă tipul de pe locul din dreapta, după care făcu o pauză şi adăugă: Trebuie să mă piş.

Omul Cenuşiu câştigase.

— Uite, memorează-mi numărul de telefon,

zise el. Putem să mai luăm legătura.

Schimbară contactele. Celălalt merse în staţie, la toaletă.

— La naiba! zise şoferul. Ai cumva o ţigară?

— M-am lăsat acum un an, clătină trist din cap Omul Cenuşiu, care de fapt nu fumase niciodată.

Celălalt arătă cu bărbia spre locul în care fratele său îl aştepta în întuneric. În lumina farurilor, începuseră să se vadă stropi de ploaie.

— Şi despre el? Ce-mi zici?

— Tipul ascuns, vrei să zici? Nu ştiu. Cred că va trebui să am o discuţie cu el într-un loc unde nu bat camerele de luat vederi.

Şoferul privi brusc spre zona indicată de Omul Cenuşiu.

— Băi, omule! Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Omul Cenuşiu se ciocăni cu vârful degetului pe nas.

— În regulă. Uită că ţi-am vândut un pont.

— Mda, zise şoferul. Păi…

Omul Cenuşiu opri ridicarea geamului şi încercă să-şi domolească bătăile inimii.

— Da?

— Îmi place plăcuţa de înmatriculare, rânji el, iar celuilalt îi luă un moment bun să-și dea seama la ce se referă.

— Mulţumesc, răspunse el. Îmi place să spun adevărul atunci când pot.

Ridică în sfârşit geamul şi se urni din loc. Fratele său porni şi el. Conducea un coupé micuţ, ceva probabil elegant în Boston. Farurile îl

luminară vag în momentul în care plecă în urmărire.

O parcare pentru camioane era cel mai bun şi cel mai prost loc să ucizi pe cineva. Fiindcă dincolo de zona acoperită de camerele de luat vederi, lângă pompele de carburant, se afla adesea un refugiu pentru ca şoferii obosiţi să poată trage un pui de somn. Uneori, era loc doar de zece – cincisprezece camioane mai mici. Alteori încăpeau douăzeci sau patruzeci. Nu prea erau luminate şi niciodată supravegheate. În ele trăgeau doar rulotele şi şoferii foarte obosiţi.

Refugiul acela era imens, iar Omul Cenuşiu conduse maşina fratelui său până în colţul cel mai îndepărtat. Se opri lângă o camionetă butucănoasă.

Asta era.

Chiar se întâmpla.

Omul Cenuşiu simţea fiecare vârf al celor zece spade cum îl sfâşie.

Ar fi fost mai uşor să renunţe. Cei de la Kinks spuneau: *Noaptea e pe atât de neagră, pe cât simţi că ar trebui să fie.*

Coupé-ul trase lângă Mitsubishiul alb, la fel cum parcase şi cealaltă maşină, aşa încât geamurile de la şoferi să fie unul lângă altul. Iată-l! Senin şi foarte spilcuit. Își lăsase o barbă îngrijită bine, care sublinia cumva curbura sprâncenelor, accentuându-i aerul de încredere pe care îl emana oricum. Oamenii crezuseră întotdeauna despre el că are o faţă prietenoasă. Se vorbea mult despre cum arătau şi cât de îngrozitori erau ochii

sociopaţilor, dar nu era şi cazul fratelui său. Când avea nevoie să se integreze într-o adunare, era cât de cald şi de empatic putea fi oricine. Chiar şi acum, pe scaunul şoferului, zâmbea larg şi părea un erou.

Dean, o să încercăm un singur lucru.

— Ei bine, frăţioare! zise celălalt.

Ştia dintr-o experienţă îndelungată că doar auzul vocii lui avea un efect paralizant asupra Omul Cenuşiu. Ca unui şarpe, îi dădea îndeajuns de multă vreme ca să-şi digere victima.

— Se pare că suntem din nou doar noi doi.

Glasul său funcţionă ca întotdeauna: stârni un potop otrăvit de amintiri. Un întreg deceniu pâlpâi în mintea Omului Cenuşiu pe parcursul unei singure clipe.

lamă

tăietură

cicatrice, arsură, sânge, urlet

Omul Cenuşiu îşi scoase pistolul şi îşi împuşcă fratele. De două ori.

— Serios? întrebă el. Se pare că nu mai sunt decât eu.

Își puse o mănuşă pe care o scosese din geamantan şi transferă bileţelul de pe volan în interiorul celeilalte maşini. Pe urmă, dădu muzica mai tare, îşi ridică geamul şi ieşi înapoi pe autostradă.

Se ducea acasă.

Epilog

Secretele sunt lucruri stranii.

Există trei feluri. Unul e acela cunoscut de toată lumea, pentru care e nevoie de cel puţin doi oameni. Unul care să-l ţină. Unul care să nu-l afle niciodată. Al doilea gen e unul mai greu: acela pe care îl ţii faţă de tine însuţi. În fiecare zi, mii de mărturisiri le sunt refuzate celor care ar trebui să le audă şi niciunul dintre aceşti oameni nu-şi dă seama că toate secretele păstrate în adânc pot fi rezumate la trei cuvinte: Îmi este frică. Şi mai este şi un al treilea fel de secret, cel mai adânc dintre ele. Unul despre care nu ştie nimeni. Poate că a fost cunoscut demult, dar a fost dus dincolo de mormânt. Sau poate că e un mister nefolositor, banal şi izolat, nedescoperit fiindcă nu a fost investigat niciodată de nimeni.

Câteodată, în împrejurări rarisime, secretele stau însă nedescoperite pentru că sunt mult prea mari pentru a încăpea în mintea omenească. Sunt prea stranii, prea vaste, prea înfricoşătoare pentru a putea fi privite.

Cu toţii avem secrete. Fie că le ţinem noi, fie că ne sunt ascunse... Secrete şi gândaci – asta va rămâne la sfârşitul tuturor lucrurilor.

Ronan Lynch avea toate cele trei feluri de secrete.

Primul său secret era el însuşi. Era fratele unui mincinos, dar şi al unui înger, fiul unui vis, dar şi al unui visător. Era o stea călătoare, plin de posibilităţi nelimitate, dar, până la urmă, în timp ce

dormea pe bancheta din spate, în drum spre Fermă, în noaptea aceea, reuşi să creeze numai asta:

ARTICOLUL 7
ALTE CONDIŢII

DUPĂ MOARTEA MEA, COPIII MEI VOR AVEA ACCES LIBER LA „FERMĂ”, DEŞI NU MAI POT LOCUI ACOLO PÂNĂ CÂND NU ÎMPLINESC OPTSPREZECE ANI CU TOŢII.

Când se trezi, îl ajutară cu toţii să o pună pe Aurora Lynch în maşină. În tăcere, conduseră până la coordonatele GPS marcate în jurnalul lui Gansey.

Cabeswater îşi revenise total. Se întindea misterios, familiar şi straniu, visată şi visător. Ronan gândi că fiecare copac era o voce pe care se poate să o mai fi auzit. Apăru şi Noah, cu umerii plecaţi şi mâna ridicată într-un gest de scuză. De o parte a sa stătea Adam, cu mâinile în buzunare, iar de cealaltă era Persephone, care îşi ţinea degetele împletite.

Când o trecură pe Aurora dincolo de graniţă, se trezi aşa cum înfloreşte un trandafir. Când îi zâmbi lui Ronan, acesta gândi: *Matthew chiar seamănă cu ea.*

Femeia îl îmbrăţişă şi îi spuse:

— Flori şi corbi.

Dorea să ştie că ea îşi amintise. Pe urmă, îl strânse în braţe pe Matthew căruia îi spuse „dragostea mea”, fiindcă el era favoritul ei.

Lui Declan nu-i adresă niciun cuvânt, fiindcă el nu era acolo.

Cel de-al doilea secret al lui Ronan era Adam. Acesta era diferit de când făcuse înţelegerea cu Cabeswater. Mai puternic, mai straniu, mai distant. Era greu să nu te holbezi la liniile ciudate, dar elegante ale chipului său. Rămăsese retras, în timp ce fraţii Lunch îşi revigorară mama, dar apoi le spuse tuturor:

— Trebuie să vă arăt ceva.

În lumina răsăritului care începea să strecoare raze portocalii, îl urmară mai departe în Cabeswater.

— Balta a dispărut, zise el. Cea în care peştii şi-au schimbat culoarea pentru Gansey. Dar acum…

Lângă copacul viselor, micul luciu de apă fusese înlocuit de o piatră imensă, care avea o faţă înclinată. Era striată şi marcată de zgârieturi adânci, cea mai rea dintre ele trecând din rocă direct în pământ. De acolo izvora un întuneric răcoros.

— O peşteră? întrebă Gansey. Cât e de adâncă?

— N-am intrat. Nu cred că e sigur, zise Adam.

— Şi atunci care-i următorul pas? întrebă Gansey temător.

Era greu de zis dacă se temea de Adam sau de cavernă.

— S-o facem mai sigură.

Privi apoi la Ronan cu sprâncenele adunate de parcă ar fi simţit privirea celuilalt. Acesta îşi mută însă imediat ochii de la el.

Al treilea secret era însăşi peştera. Când ajunseră într-un târziu la Fox Way 300, soarele se ridicase destul de mult pe cer. Spre mirarea lui Ronan, în faţa casei era parcat un Mitsubishi alb. Pentru un moment se gândi… dar îl văzu imediat pe Omul Cenuşiu aşteptându-i, aşezat pe trepte, împreună cu Calla. Prezenţa lui acolo într-un moment în care ar fi trebuit să se afle la sute de kilometri depărtare nu era improbabilă, însă nu era nici imposibilă.

În timp ce Persephone urca scările, Calla rosti pe un ton acuzator:

— Asta-i vina ta. Ştiai că aşa o să se întâmple?

Persephone clipi din ochii ei negri.

— Domnule Gray, începu Blue. Cum…?

— Nu, o întrerupse Calla. Mai târziu. Veniţi cu mine!

Îi conduse la etaj, până la dormitorul Maurei. Deschise uşa şi îi lăsă să privească înăuntru.

Pe covor se topise o lumânare. Lângă ea, în dreptunghiul de lumină decupat de soarele care se strecura prin fereastră, stătea un bol pentru scrutare. Era răsturnat.

— Cine a făcut asta? Unde e mama? întrebă Blue.

Calla îi dădu în tăcere un bilet. Îl citiră toţi peste umărul fetei.

Cu un scris grăbit şi pătat cu apă, Maura le transmisese: *Glendower este sub pământ. Şi eu la fel.*

Mulţumiri

Aş vrea să le mulţumesc suspecţilor de serviciu, dar mai ales lui Jackson Pearce, fără de care această carte nu ar fi existat. Îi mulţumesc şi Brennei Yovanoff pentru început şi Tessei Gratton pentru sfârşit.

Echipa de la Scholastic continuă să fie uluitoare, mai ales David Levithan, mereu tolerant cu slăbiciunile mele, şi lui Becky Amsel, care îmi acceptă mereu cusururile. Mulţumiri speciale merg, ca de obicei, spre Rachel Horowitz şi Janelle Deluise, care m-au dus să citesc în întreaga lume.

Blue Ridge Mac: mi-ai salvat viaţa, nu numai cu privire la un termen, ci chiar la două. N-o să uit asta.

Laura Rennert, agent: şi tu mi-ai salvat viaţa, nu o dată, nu de două ori, ci în mod repetat, când mă luptam cu termenele de predare. Nici asta nu voi uita.

Ca de obicei, n-aş fi fost bună de nimic fără familia mea: tată, mulţumesc pentru dragoni, mamă, mulţumesc pentru nenumăratele ore petrecute cu mine, Ed, tu a trebuit să trăieşti cu Kavinsky. Nu am destule cuvinte pentru a vă mulţumi.

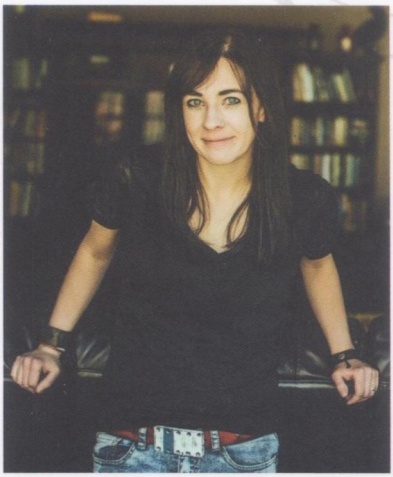

MAGGIE STIEFVATER
este prezentă pe lista
de bestselleruri *New York Times*
cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*.
Este de asemenea autoarea
romanului *Scorpio Races*, premiat
de American Library Association.
Frăția Corbilor,
primul roman din seria omonimă,
a fost Cea mai bună carte a anului
pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele
trei au fost la rândul lor remarcate.
All the Crooked Saints,
în pregătire la Editura Nemira,
este cea mai recentă carte a sa.
Maggie Stiefvater, care este și muzician,
locuiește în Virginia, împreună cu soțul
și cei doi copii. O puteți vizita online la
www.maggiestiefvater.com.

Jacket art © 2013 by Adam S. Doyle
Jacket design by Christopher Stengel

HOȚII DIN VIS

Ronan Lynch are o mulțime de secrete. Pe unele le ascunde de ceilalți, pe altele chiar de el însuși. Unul dintre ele este că poate extrage lucruri din visele care-l bântuie, uneori pline de monștri. Și se dovedește că alte personaje din umbră vor, și ele, acele lucruri.

Ronan face parte din Frăția Corbilor de la Academia Aglionby. Misiunea lor de a-l găsi pe regele mort Glendower a dus deja la o destabilizare a curenților energetici și a dozei de paranormal din viețile lor. Gansey, Ronan, Adam și Blue, partenera lor de pe partea cealaltă, a oamenilor, se confruntă cu noi dușmani și cu mașinațiuni care le pun la încercare prietenia.

„Având o bogăție de detalii și de metafore superbe, *Hoții din vis* este o poveste cu secrete, vise, camaraderie și magie atât de verosimilă, că îți dă peste cap imaginația și te minunezi la fiecare pagină."
Booklist

NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0489-6
9 786064 304896